பரமபதி துணை.

நன்னூல் மூலமும்

திரு[illegible]

சங்கரநமச்சிவாயப்புலவரால்

செய்யப்பட்டு

திருவாவடுதுறையாதீனத்து

சிவஞானசுவாமிகளால்

திருத்தப்பட்ட

விருத்தியுரையும்.

இவை

யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர்

ஆறுமுகநாவலரவர்கள்

பரிசோதித்தபடி

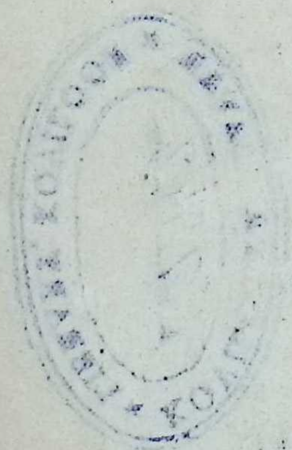
த. கைலாசபிள்ளையால்

அச்சிடப்பட்டன.

வித்தியாநுபாலனயந்திரசாலை.

சர்வசித்து௵ ஐப்பசிமீ.

(Registered.)

பரமபதிதுணை.

நன்னூல் விருத்தியுரை.

சிறப்புப்பாயிரம்.

மலர்தலை யுலகின் மல்கிரு ளகல
இலகொளி பரப்பி யாவையும் விளக்கும்
பரிதியி னொருதா னாகி முதலீ
றொப்பள வாசை முனிவிகந் துயர்ந்த
அற்புத மூர்த்திதன் னலர்தரு தன்மையின்
மனவிரு ளிரிய மாண்பொருண் முழுவதும்
முனிவற வருளிய மூவறு மொழியுளுங்
குணகடல் குமரி குடகம் வேங்கடம்
எனுநான் கெல்லையி னிருந்தமிழ்க் கடலுள்
அரும்பொரு ளைந்தையும் யாவரு முணரத்
தொகைவகை விரியிற் றருகெனத் துன்னார்
இகலற நூறி யிருநில முழுவதுந்
தனதெனக் கோலித் தன்மத வாரணந்
திசைதொறு நிறுவிய திறலுறு தொல்சீர்க்
கருங்கழல் வெண்குடைக் கார்நிகர் வண்கைத்
திருந்திய செங்கோற் சிய கங்கன்
அருங்கலை விநோத னமரா பரணன்
மொழிந்தன னாக முன்னோர் நூலின்
வழியே நன்னூற் பெயரின் வகுத்தனன்
பொன்மதிற் சனகைச் சன்மதி முனியருள்
பன்னருஞ் சிறப்பிற் பவணந்தி
என்னு நாமத் திருந்தவத் தோனே.

என்பது பாயிரம்.

மலர்தலை யுலகிற் பலநூ லாய்ந்து
செய்வதுந் தவிர்வதும் பெறுவது முறுவதும்
உய்வது மறியே னொருபொரு ளாக
நன்னெறி பிறழா நற்றவத் தோர்பெறுந்
தன்னடித் தாமரை தந்தெனை யாண்ட
திருவா வடுதுறைத் தேசிக னாகிய
கருணையங் கடலையென் கண்ணைவிட் டகலாச்
சுவாமி நாத குரவனை யனுதினம்
மனமொழி மெய்களிற் றொழுதவ னருளாற்
பொன்மலை யெனவிப் புவிபுகழ் பெருமை
மன்னிய வூற்று மலைமரு தப்பன்
முத்தமிழ்ப் புலமையு முறையர சுரிமையும்
இத்தலத் தெய்திய விறைமக னாதலின்
நன்னூற் குரைநீ நவையறச் செய்து
பன்னூற் புலவர்முன் பகர்தியென் றியம்பலின்
நன்னு வலர்முக நகைநா ணுமே
என்னு லியன்றவை யியற்றுமிந் நூலுள்,

இப்பாயிரம் என்னுதலிற்றோவெனின்:—

"வலம்புரி முத்திற் குலம்புரி பிறப்பும்
வான்யா றன்ன தூய்மையும் வான்யாறு
நிலம்படர்ந் தன்ன நலம்பட ரொழுக்கமுந்
திங்க ளன்ன கல்வியுந் திங்களொடு
ஞாயி றன்ன வாய்மையும் யாவதும்
அஃகா வன்பும் வெஃகா வுள்ளமுந்
துலைநா வன்ன சமநிலை யுளப்பட
எண்வகை யுறுப்பின ராகித் திண்ணிதின்
வேளாண் வாழ்க்கையுந் தாஅ ளாண்மையும்
உலகிய லறிதலு நிலைஇய தோற்றமும்
பொறையு நிறையும் பொச்சாப் பின்மையும்
அறிவு முருவு மாற்றலும் புகழுஞ்
சொற்பொரு ளுணர்த்துஞ் சொல்வன் மையுங்
கற்போர் நெஞ்சங் காமுறப் படுதலும்
இன்னோ ரன்ன தொன்னெறி மரபினர்
பன்னருஞ் சிறப்பி னல்லா சிரியர்
அறனே பொருட்பய னின்பெனு மூன்றின்
றிறனறி பனுவல் செப்புங் காலை
முன்னர்க் கூறிய வெண்வகை யுறுப்பினுள்

ஏற்பன வுடைய ராகிப் பாற்படச்
சொல்லிய பொருண்மை சொல்லியாங் குணர்தலுஞ்
சொல்லிய பொருளொடு சூழ்ந்தனன் குணர்தலுந்
தன்னோ ரன்னோர்க்குத் தான்பயப் படுதலுஞ்
செய்ந்நன்றி யறிதலுந் தீச்சார் பின்மையும்
மடிதடு மாற்ற மானம் பொய்ச் சாப்புக்
கடுநோய் சீற்றங் களவே காமம்
என்றிவை யின்மையுஞ் சென்றுவழி படுதலும்
அறத்துறை வழாமையுங் குறிப்பறிந் தொழுகலுங்
கேட்டவை நினைத்தலும் பாடம் போற்றலும்
மீட்டவை வின்வலும் விடுத்தலு முரைத்தலும்
உடைய ராகி நடையறிந் தியலுநர்
நன்மா ணுக்க ரென்ப மண்மிசைத்
தொன்னூற் புலமைத் துணிபுணர் வோரே."

என ஆத்திரையன் பேராசிரியன் கூறிய பொதுப்பாயிரத்தானே பன்னருஞ் சிறப்பினல்லாசிரியனையுணர்ந்து வழிபட்டு ஒருநூல் கேட்பான் புகுந்த நன்மாணுக்கர்க்கு, அந்நூலானுவலப்படும் பொருளும், அந்நூல் கேட்டலாற் பெறப்படும் பயனும், கேட்டற்குரிய அதிகாரிகளாவார் இவரென்பதூஉம், இன்னது முற்றிய பின்னர் இந்நூல் கேட்கற்பாற்றென்னும் இயைபும் உணர்ந்தன்றி, நூல் கேட்டற்கண் மனவூக்கஞ் செல்லாமையின், இன்றியமையாச் சிறப்பினவாய இந்நான்கும் ஒருதலையாக முன்னருணர்த்தல் வேண்டும்; இந்நான்கு முணர்ந்தவழியுங் கற்றுவல்ல சான்றோரல்லாராற் செய்யப்பட்ட நூலாயிற் கூறியது கூறன்முதலிய குற்றமுடைத்தாமன்றே யெனவும், கற்று வல்ல சான்றோரும் மற்றோர் கோட்பாடுபற்றிச் செய்யின் முனைவனூலொடு முரணுமன்றே யெனவும் ஐயுற்று ஊக்கஞ் செல்லாமையின், அவ்வைய நீக்குதற்பொருட்டு ஆக்கியோன் பெருமையும், நூற்பெருமையும், அந்நூல் வழங்கு நிலமும், அதன் முதனூலும் இவையென்பது தோன்ற ஆக்கியோன்பெயரும் வழியும் எல்லையும் நூற்பெயரும் உணர்த்தல் வேண்டும். ஆகலின், இவ்வெட்டும், இவ்வெட்டுடனே காலங் களன் காரணமென்னு மூன்றுங் கூட்டிப் பதினொன்றுந் தெரிப்பதே சிறப்புப்பாயிரத்தினிலக்கணமெனமேல் வகுக்கப்படும் ஆக்கியோன் பெயர் முதலியன உணர்த்துதனுதலிற்று.

இதன்பொருள். மலர் தலை உலகின்—பரந்தவிடத்தையுடைய உலகத்தின்கண்ணே—மல்கு இருள் அகல—நிறைந்த கண்ணிருள் கெட—இலகு ஒளி பரப்பி—விளங்குங் கதிரை விரித்து—யாவையும் விளக்கும்—கட்பொறிக்கு விடயமாகிய உருவமனைத்தினையுங் காட்டும்—பரிதியின்—சூரியனைப்

போல—ஒரு தான் ஆகி—உலகுக்கெல்லாந் தானொரு முதலேயாகி— முதல் ஈறு ஒப்பு அளவு ஆசை முனிவு இகந்து உயர்ந்த—தோற்றமும் ஒடுக்கமும் உவமையும் அளவும் விருப்பும் வெறுப்புமாகியவற்றை இய ல்பாகவே நீங்கி நிற்றலாற்றலவணுகிய—அற்புத மூர்த்தி—ஞானமே திரு மேனியாகவுடையான்—தன் அலர்தரு தன்மையின்—தனது விரிந்த தன் மையாகிய கருணையினாலே—மன இருள் இரிய—உயிர்களின் மனத்திரு ளாகிய அவித்தை கெட—மாண் பொருள் முழுவதும்—மாட்சிமைப்பட்ட அறம் பொருள் இன்பம் வீடென்னு நான்குபொருளையும்—முனிவு அற அருளிய—விருப்புடன் அருளிச்செய்த—மூவறு மொழியுளும்—பதினெ ண்ணிலத்து மொழிகளுள்ளும்—குணகடல் குமரி குடகம் வேங்கடம் எனும் நான்கு எல்லையின் இருந்தமிழ்க்கடலுள்—இந்நான்கெல்லையினை யுடைய நிலத்து மொழியாகி இயலிசை நாடகமென்று பெயர் பெற்ற பெரிய தமிழென்னுங்கடலுள்—அரும்பொருள் ஐந்தையும்—அவ்வறமுத ற்பொருணன்கையுமுணர்தற்குக் கருவியாய் அருமையவாகிய இயற்றமி ழின் பாகுபாடான எழுத்துச் சொற்பொருள் யாப்பணியென்னும் ஐந்து பொருளையும்—யாவரும் உணர—அவ்வியற்றமிழுணர்தற்கு முன்னரே உய ர்ந்தோர் செய்யுளிடத்தாராய்ச்சியுடையராய் அவ்வாராய்ச்சியான் வலி யோரேயன்றி எளியோருமுணர—தொகை வகை விரியின் தருக என— வழியினெறியாகிய நால்வகையுட் டொகுத்தும் வகுத்தும் விரித்துமாக்க ப்படும் யாப்பினாற் பாடித் தருகவென—துன்னார் இகல் அறநூறி—பகை வரது பகைமை கெட அவரைத் துணித்து—இருநிலம் முழுவதுந்தனது எனக் கோலி—பெரிய பூமி யனைத்தினையுந் தன்னுடையதாகப் பற்றிக் கொண்டு—தன் மத வாரணம் திசைதொறும் நிறுவிய திறல் உறு தொல் சீர்—தன் மதயானைகளை எட்டுத்திக்கினுந் திசைக்களிறுகள்போல நிறுத் திய வெற்றி மிகுந்து தன்னளவேயன்றித் தன்றந்தை மூதாதை முதலி யோரைத் தொட்டு வருங் கீர்த்தியினையும்—கருங்கழல்—பெருமை பொரு ந்திய வீரக்கழலினையும்—வெண்குடை—வெண்கொற்றக் குடையினையும்— கார் நிகர் வண்கை—மேகம்போலக் கைம்மாறு கருதாது கொடுக்குங் கையினையும் — திருந்திய செங்கோல் — கோடாத செங்கோலினையுமு டைய—சீயகங்கன்—சிங்கம்போன்ற கங்கன்—அருங்கலை விநோதன்— அரிய நூல்களை யாராய்தலே பொழுதுபோக்கும் விளையாட்டாகவுடை யான்—அமர் ஆபரணன்—தன்னகத்து விழுப்புண்பட அமர்செய்தலையே ஆபரணமாகவுடையான்—மொழிந்தனன் ஆக—சொன்னனாக—முன்னோர் நூலின் வழியே—தொல்லாசிரியர் நூலின்வழியே—நன்னூற்பெயரின் வகுத்தனன் — நன்னூலென்னும் பெயரினாற் செய்தனன்—பொன்மதிற் சனகை — பொன்மதில் சூழ்ந்த சனகாபுரத்துளிருக்கும் — சன்மதிமுனி அருள்—சன்மதிமுனிவன் பெற்ற—பன்னருஞ் சிறப்பின் பவணந்தி என் னும் நாமத்து—சொல்லுதற்கரிய ஞானவொழுக்கச் சிறப்பினையும் பவண

ந்தியென்னும் பெயரினையுமுடைய—இருந்தவத்தோன்—பெரிய தவத்தினையுடையோன் என்றவாறு.

இதனுள், பவணந்தியெனவே ஆக்கியோன்பெயரும், முன்னோர் நூலின் வழியெனவே வழியும், நான்கெல்லையெனவே எல்லையும், நன்னூலெனவே நூற்பெயரும், அரும்பொருளைந்தெனவே நுதலிய பொருளும், அவற்வையாவருமுணரவெனவே முன்னர் நிகண்டு கற்றுச்செய்யுளாராய்ச்சியுடையார்க்கே அவற்றையாராய்வுழி அவற்றின்கணுளவாகிய செய்கைவேறுபாடுகளுஞ் சொன்முடிவு பொருண்முடிவு வேறுபாடுகளும் இன்னவென்று துணியப்படாமையின் அவற்றைத் துணிந்தறியவேண்டி இவ்வியற்றமிழ்நூல் கேட்டறிதலின்கண்ணே ஊக்கஞ்செல்லுமாகலின் அவையாராய்ந்தபின்னர் இது கேட்கற்பாற்றென்னும் யாப்பும், அவை யாராய்ந்தோர் இது கேட்டற்குரியாரென்னுங் கேட்போரும், அவர் அப்பொருளைந்தினையுமுணர்ந்து மொழித்திறத்தின் முட்டறுத்தலின் மொழித்திறத்தின் முட்டறுத்தலென்னும் பயனும், சீயகங்கன் மொழிந்தனனாக நன்னூற்பெயரின் வகுத்தனனெனவே அவன்காலத்துப் பாடப்பட்டு அவனதவைக்களத்து அரங்கேற்றியதெனக் காலமுங் களனும், சீயகங்கன் மொழிந்தமையானும் யாவரிடத்தும் இரக்கமுடைமையானும் வகுத்தமையாற் காரணமும் பெறப்பட்டன.

இனி, இவற்றுட்காலமுதலிய மூன்றும் நூல்செய்தார்காலத்து நிகழ்ந்தன ; ஆக்கியோன்பெயர் முதலியவெட்டும் நூல்செய்தார்காலத்தும் நூல்வழங்குங்காலத்தும் ஒப்ப நிகழ்வன ; இவை தம்முள் வேற்றுமை. கழிந்தவற்றை யுணர்தலாற் பெரும்பயனின்மையின் அவை ஒருசாராராற் கொள்ளப்பட்டன ; ஆக்கியோன்பெயர் முதலியன ஒருதலையானுணரவேண்டுதலின் அவை எல்லாவாசிரியரானுங் கொள்ளப்பட்டன.

வடநூலார், யாப்பை ஆனந்தரியமென்றும், நுதலியபொருளை விடயமென்றும், கேட்போரை அதிகாரிகளென்றும், பயனைப் பிரயோசனமென்றுங் கூறுப. அவருள் ஒருசாரார், ஆனந்தரியப்பொருள் நூலைப் பயப்பித்தற்குக் காரணமாய்க் கேட்போனை விசேடித்து நிற்றலின் வேறு கூறவேண்டாவென்னுங் கருத்தால், ஆனந்தரியநீக்கிச் சம்பந்தமொன்று கூட்டி, நான்கென்பாராயினர். சம்பந்தமென்பதூஉம் யாப்பென்னும் பொதுச்சொல்லாற் கொள்ளப்படும். அது, நன்னூற்பெயரின் வகுத்தனனெனவே நூற்கும் நூனுதலியபொருட்கும் வகுப்பதூஉம் வகுக்கப்படுவதூஉமாகிய சம்பந்தமென்பது பெறப்பட்டது. யாப்பு, இயைபு, தொடர்ச்சி என்பன ஒருபொருட்கிளவி.

ஈண்டுக் கேட்டல் பாடங்கேட்டல்; அது "கேள்வி விமரிசம் * பாவனை" என்பதனானும், "கேட்டவை நினைத்தலும் பாடம் போற்றலும்" "ஒருகுறி கேட்போனிருகாற் கேட்பின்" என்பவற்றானுமுணர்க.

* விமரிசம்—சிந்தித்தல். விமரிசனமெனினுமொக்கும்.

இவ்வெட்டு முணர்ந்ததற்குப் பயன் நூல் பயிலுதற்கண் ஊக்கமுண்டாதல். ஊக்கம் உள்ளக்கிளர்ச்சி.

இனி வாய்ப்பக்காட்டலென்பதனானே இத்துணைச் சிறப்பிலவாய் அவ்வவற்றிற்கு இனமாய்க் காட்டப்படுவனவுமுளவென்பது பெற்றாம். அவை ஆக்கியோன் பெயரேயன்றி ஆக்குவித்தோன்பெயர் கூறுதலும், வழியேயன்றி அதன்வகையாகிய தொகுத்தன்முதலியநான்கனுள் ஒன்றுமாறு கூறுதலும், தன் முதனூற்கு வழி கூறுதலும், அது வந்த மரபு வழி கூறுதலும், பொதுவெல்லை கூறுதலேயன்றிச் செந்தமிழ் முதலியவற்றின் சிறப்பெல்லை கூறுதலும், நூற்பெயரேயன்றிப் படலப்பெயர் ஒத்தின்பெயர் கூறுதலும், நூற்கு இயைபு கூறுதலேயன்றி நூலினுட்படலமுதலியவற்றிற்கு இயைபு கூறுதலும், சம்பந்தங்காட்டுவார்மதத்தின் நூற்கும் நுதலிய பொருட்குங் கிழமை கூறுதலேயன்றி நுதலிய பொருட்கும் பயனுக்குங் கிழமை கூறுதலும், நூற்கும் நூல் செய்தோனுக்குங் கிழமை கூறுதலும், நுதலிய பொருளேயன்றிப் படலநுதலியதூஉம் ஒத்து நுதலியதூஉஞ் சூத்திரநுதலியதூஉங் கூறுதலும், கேட்போரேயன்றிக் கேட்பிப்போரைக் கூறுதலும், பயனேயன்றிப் பயனுக்குப் பயன் கூறுதலுமாம்.

இவ்வெட்டனுள், சியகங்கனெனவே ஆக்குவித்தோன் பெயரும், தொகைவகை விரியெனவே வழியின் வகையும், மாண்பொருண்முழுவதுமெனவே பயனுக்குப் பயனும் பெறப்பட்டன. ஏனைய இந்நூலுள் வந்துழி வந்துழிக் காண்க.

பயனுக்குப் பயனாவது வெண்பா: "எழுத்தறியத் தீரு மிழிதகைமை தீர்ந்தான்—மொழித்திறத்தின் முட்டறுப்பா னாகு—மொழித்திறத்தின்—முட்டறுத்த நல்லோன் முதனூற் பொருளுணர்ந்து—கட்டறுத்து வீடுபெறும்" என்பதனாற் காண்க. எனவே, முதனூற்பொருளுணர்தற்கு முறையானே இது கருவிநூலென்பது பெறப்பட்டது. முதனூலென்றது அறமுதலிய நான்கினையும் உணர்த்து நூலையெனவறிக. எழுத்தென்றது இயற்றமிழை. அது: "எண்ணெனன்பவேனை யெழுத்தென்ப" என்பதனானுமுணர்க. இசைத்தமிழும் நாடகத்தமிழும் இவ்வியற்றமிழ் போல முதனூற்பொருளுணர்தற்குக் கருவியன்மையின், இயற்றமிழொன்றுமே கூறினார்; ஆயின், இயற்றமிழை அரும்பொருளைந்தெனக் கூறினமையின், இந்நூலுட் கூறிய பொருள் யாப்பணிகளென்னு மூன்றதிகாரங்களும் அக்காலத்துள்ளன போலும்.

ஈண்டுக் கேட்பிப்போர் இயற்றமிழ் வல்ல ஆசிரியர். படலநுதலியது இவ்வதிகாரம் என்னுதலிற்றோவெனினென்பது. ஒத்து நுதலியது இவ்வோத்தென்னுதலிற்றோவெனினென்பது. சூத்திரநுதலியது

இச்சூத்திரமென்னுதலிற்றோவெனினென்பது. படலத்திற்கியைபு மேலையதிகாரத்தோடியை புடைத்தாயிற்றென்பது. ஓத்திற்கியைபு மேலையோத்தினோடியை புடைத்தாயிற்றென்பது. சூத்திரத்திற்கியைபு மேலைச் சூத்திரத்தோடியை புடைத்தாயிற்றென்பது. இவை, நூன்முகத்துக் காட்டப்படுதலேயன்றிப், படலமுகத்தும், ஓத்துமுகத்தும், சூத்திரமுகத்துங் காட்டப்படும். இவையெல்லாம் பாயிரமேயாம். பிறவும் இவ்வாறே கண்டுகொள்க.

அற்றேல், கேட்போர் மாணுக்கருங் கேட்பிப்போர் ஆசிரியருமாதலான், இவ்விரண்டும் பொதுப்பாயிரத்தாற் பெறப்படுமாலோவெனின்:— அற்றன்று: பொதுவகையான் ஆசிரியர்க்கும் மாணுக்கர்க்கும் இலக்கணம் பெறப்பட்டனவல்லது, இந்நூற்கின்னுரென்னுஞ் சிறப்பு வகை ஆண்டுப் பெறப்படாமையின், இஃதீண்டுக் காட்டப்படும். இது காட்டாக்கால், சிற்றறிவோர் பெருநூலும், பேரறிவோர் சிறுநூலும், முத்தமிழுள் ஒருநூற்குரியார் ஏனையிரண்டுநூலும், அறம் பொருள் இன்பம் வீடென்னு நான்கனுள் ஒன்றற்குரியார் ஏனை மூன்று நூலுங்கேட்பான் புக்கு இடர்ப்பட்டு மயங்குபவாகலின், இஃது ஒருதலையாற் காட்டல் வேண்டுமென்பது. இதுபற்றியன்றே, பொதுவெனவுஞ் சிறப்பெனவும் பாயிரம் இருபகுதிப்பட்டதூஉமென்க.

இக்கருத்தறியாத உரையாசிரியரை * யுள்ளிட்டோரெல்லாரும், நூலரங்கேறும் அவைக்களத்துக் கேட்டாரைக் கேட்போரென்றும், தொகுத்தன் முதலிய வழியின்வகையினை யாப்பென்றும், கூறினர். ஆக்கியோன்பெயர் முதலிய பொருளென்பனபோல இறந்தகாலத்தாற் கூருது கேட்போரென எதிர்காலத்தாற் கூறியதே அஃதுரையன்மைக்குச் சான்ருமாகலானும், காலங் களத்துளடங்குதலின் வேறுகூறவேண்டாமையானும், ஆக்கியோன்பெயர் முதலியனபோல நூல் வழங்குங்காலத்து நிகழ்வதன்ருகலின் அவற்றோடு ஒருங்கு வைத்தெண்ணல் பொருந்தாமையானும், கேட்டற்குரிய அதிகாரிகளாவாரை ஒருதலையாக உணர்த்தல்வேண்டுமாகலானும், தொகுத்தன் முதலியன வழியுள் அடங்குதலானும், இயைபும் ஒருதலையானுணர்தற்பாலதாகலானும், யாங் கூறியதே வடநூலார்க்கும் உடன்பாடாகலானும் அவருரை போலியுரையென்க.

வழியின் வகையாகிய நால்வகை யாப்பினுட்டொகைவிரியாப்பென ஒன்று போந்ததன்றித் தொகை வகை விரியெனப் போந்ததில்லையாலோவெனின்:—நடு நின்ற வகை, பின்னின்ற விரியை நோக்கிற்றே

---

* ஈண்டு உரையாசிரியரெனப்பட்டார் இளம்பூரணர். ஆதியிலக்கணமாகிய தொல்காப்பியத்திற்கு முன்னருரை செய்தமையால் இவருக்கு உரையாசிரியரென்னும் பெயர் வழங்குவதாயிற்று.

கையாகவும், முன்னின்றதொகையை நோக்கின் விரியாகவும் அடங்குத லின், இது தொகைவிரியாப்பென்றதன்பாற்படுமென்க; என்வே, தொ கைவிரியென இரண்டாய் வரினும், மரத்தினது பராரையினின்றுங் கவ டுகோடு கொம்பு வளார் பலவாய் ஒன்றோடொன்று தொடர்பட்டெழு ந்து நிற்றல்போற்றொகையினின்றும் ஒன்றோடொன்று தொடர்படப் பகுக்கப்பட்டுப் பலவாய் வரினுந் தொகைவிரியாப்பேயாமென்க.

இப்பாயிரம் ஒருநூற்குரித்தாகலிற் சிறப்புப்பாயிரமாமென்க.

சிறப்புப்பாயிர முற்றிற்று.

நன்னூலுட்கருத்துலகோரறியவுரைசெய்கவெனநரேந்திரசிங்கந்
தென்னூற்றுமலைமருதப்பன்புகலப்பொருள்விளங்கச்செய்தான்பாரின்
எந்நூற்குமெழுத்தொடுசொற்பொருளறிசங்கரநமச்சிவாயனென்னும்
பன்னூற்செந்தமிழ்ப்புலவன்சைவசிகாமணிநெல்லைப்பதியினானே.

அகத்தியந்தொல்காப்பியமேமுதலியமுன்னூல்கள்பலவாய்ந்துமுப்பால்
பகுத்ததிருவள்ளுவரேமுதன்ஞானநூல்களெல்லாம்பகல்செய்வான்போ
இகத்திலுரைசெயவலசங்கரநமச்சிவாயனெனுமியற்பேர்பெற்ற [ல்
தகைப்புலவனன்னூலுக்குரைவகுத்ததொருவியப்போதமிழ்வல்லோரே

முன்னூற்குமலயமுனிதன்னூற்கும்புவியிடத்துமுதியோராற்சொல்
எந்நூற்குந்தமிழ்க்கடலுளினியயற்றுநூற்கும்வகையிதனுற்காட்டி
நன்னூற்குவிரித்துரைசெய்தான்றிகாந்தத்தளவுநடாத்துங்கீர்த்தித்
தென்னூற்றுமலைமருதப்பன்சொலச்சங்கரநமச்சிவாயன்றானே.

இம்மூன்றுமுரைப்பாயிரம்.

பொதுப்பாயிரம்.

க. முகவுரை பதிக மணிந்துரை நூன்முகம்
புறவுரை தந்துரை புனைந்துரை பாயிரம்.

என்பது சூத்திரம் என்னுதலிற்றோவெனின், பாயிரத்திற்கு வருஉங் காரணக்குறிகளுணர்த்துதனுதலிற்று. இதன்பொருள். பாயிரத்தின் இலக்கணங்களை முன்னுணர்ந்தல்லது நூல்களைச் செய்தலும் அவற்றை யீதலும் ஏற்றலுமுடியாமை கருதி முன்னுரைத்தலின் முகவுரையென்றும், "பதிகக் கிளவி பல்வகைப் பொருளைத்—தொகுதியாகச் சொல்லுத லானே" என்பவாகலின் மேல் வகுக்கும் ஐந்து பொதுவும் பதினொரு சிறப்புமாகிய பல்வகைப் பொருளையுந் தொகுத்துச் சொல்லுதலிற் பதிகமென்றும், நூலினது பெருமை முதலிய விளங்க அணிந்துரைத்தலின் அணிந்துரையென்றும், முகவுரையென்றாற்போல நூன்முகமென்றும், நூனுதலிய பொருளல்லனவற்றை உரைத்தலிற் புறவுரையென்றும், நூற்குள்ள நுதலிய பொருளல்லனவற்றை அதற்குத் தந்துரைத்தலிற் றந்துரையென்றும், அணிந்துரையென்றாற்போலப் புனைந்துரையென்றும், பாயிரத்திற்குப் பெயராம் என்றவாறு. பாயிரமென்பது வரலாறு.

பாயிரங் கூறப் புகுந்தார் நிகண்டுபோல அதன் பெயர் விகற்பங்களைக் கூறியதென்னையெனின்:—இப்பாயிரம், பதிகமாகிய புறவுரையாய்த் தந்துரைக்கப்படுவதேனும், நூற்கு இன்றியமையாத அணியாய் முன்னுரைக்கப்படுவ தென்பது, இக்காரணக்குறிகளான் விளங்குதலினென்க. (க)

உ. பாயிரம் பொதுச்சிறப் பெனவிரு பாற்றே.

எ-னின். மேற்பாயிரமென்றதனை வகுத்துணர்த்-று. இ-ள். மேற்பாயிரமென்றது, பொதுப்பாயிரமுஞ் சிறப்புப்பாயிரமுமென இருவகையினையுடைத்து. எ-று. (உ)

ங. நூலே நுவல்வோ னுவலுந் திறனே
கொள்வோன் கோடற் கூற்றா மைந்தும்
எல்லா நூற்கு மிவைபொதுப் பாயிரம்.

எ-னின். இருவகைப் பாயிரத்துட் பொதுப்பாயிரத்தை விரித்துணர்-ற்று. இ-ள். நூலினது வரலாறும், ஆசிரியனது வரலாறும், அவ்வாசிரியன் நூலை மாணாக்கற்குச் சொல்லுதலின் வரலாறும், மாணாக்க

னது வரலாறும், அவன் கேட்டலின் வரலாறுமென்னும் ஐந்தும் எல்லாநூற்குமாம் ஆதலின், இவ்வைந்து வரலாற்றையும் விளங்கவுணர்த்துவது பொதுப்பாயிரமாம். எ-று.

திறன் கூற்றென்றது வரலாற்றையாதலின், அதனை ஏனையவற்றுள்ளும் பிரித்துரைத்தாம். ஆமென்பதனை எல்லாநூற்கும் ஆமெனக் கூட்டுக.

"ஈவோன் றன்மை யீத லியற்கை-கொள்வோன் றன்மை கோடன் மரபென-வீரிரண் டென்ப பொதுவின் றொகையே" என்பாரும் உளராலோவெனின்:—பாயிரங் கூறுதல் நூல்கட்கன்றிப் பிறவற்றிற் கன்றே; அங்ஙனமாதலின், நூல்களின் வரலாறொன்றுமே கூறவேண்டும்; அதனோடு ஆசிரியன் வரலாறு முதலிய நான்கினையும் உடன் கூறுதல், வரலாற்று முறைமையின் வாராதார் நூல்களைக் கற்பிக்கவும் கற்கவும்புகின் "பொய்படு மொன்றோ புனைபூணுங் கையறியாப்-பேதை வினைமேற் கொளின்" என்றவாறேயாய், நூல்கள் அருமையும் பெருமையுங் கெட்டுப் பயன்படாவாமென்பது கருதியென்க. அங்ஙனமாயின், நான்முகத்துரைக்கப்படும் பாயிரவுறுப்பினுள் நூலைக் கூறுவது பொருந்தாதெனின்:—இவ்விலக்கணத்தான் அமைபவன் ஆசிரியனென்றாற்போல இவ்விலக்கணத்தான் அமைவது நூலென்றதன்றிப் பாயிரத்துள் நூலைக் கூறியதன்றும் ஆதலின், ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் நூலினியல்பை ஒத்துறுப்பாகிய மரபியலுட் கூறினாற்போல, இவ்வாசிரியர் பாயிரவுறுப்பினுட் கூறினரென்க. (௩)

க. நூலினது வரலாறு.

௪. நூலி னியல்பே நுவலி னோரிரு
பாயிரந் தோற்றி மும்மையி னொன்றாய்
நாற்பொருட் பயத்தோ டெழுமதந் தழுவி
ஐயிரு குற்றமு மகற்றியம் மாட்சியோ
டெண்ணான் குத்தியி னோத்துப் படலம்
என்னு முறுப்பினிற் சூத்திரங் காண்டிகை
விருத்தி யாகும் விகற்பநடை பெறுமே.

எ-னின். மேற் கூறிய ஐந்தனுள் நூலினது வரலாறுணர்-ற்று.
இ-ள். மேற்கூறிய ஐந்தனுள், நூலினது வரலாற்றைச் சொல்லின், இருவகைப் பாயிரத்தையும் முன்னுடைத்தாதன் முதலாக இங்ஙனம் விகற்பித்த பதின்மூன்று விகற்பநடைகளைப் பெற்றுவரும். எ-று. (௪)

௫. முதல்வழி சார்பென நூன்மூன் றாகும்.

எ-னின். நூலினது வரலாற்றைத் தொகுத்துக் கூறினர்; அவற்றுள் 'ஓரிருபாயிர' த்திற்கு வகை போந்து கிடந்தமையின் அதனையொழித்து, ஏனையவற்றை வகுத்துக் கூறுவான்றொடங்கி, 'மும்மையினொன்றாய்' என்றதனை வகுத்துணர்-ற்று. இ-ள். முதனூல், வழிநூல், சார்புநூலென மூன்று கூற்றதாநூல். எ-று. (ரு)

சா அவற்றுள்,—
வினையி னீங்கி விளங்கிய வறிவின்
முனைவன் கண்டது முதனூ லாகும்.

எ-னின். நூன் மூன்றனுண் முதனூலாமாறுணர்-ற்று. இ-ள். வினையினீக்கி விளக்கப்படும் அறிவினையுடைய உயிர்கட்கு, வினையினீங்கி விளங்கிய அறிவினையுடைய முதல்வன் ஆதிக்கண்ணே செய்தநியாது, அது முதனூலாம். எ-று. (சா)

எ. முன்னோர் நூலின் முடிபொருங் கொத்துப்
பின்னோன் வேண்டும் விகற்பங் கூறி
அழியா மரபினது வழிநூ லாகும்.

எ-னின். வழிநூலாமாறுணர்-ற்று. இ-ள். தொல்லாசிரியர் நூல்களின் பொருண்முடிபு முழுவதுமொத்து, வழிநூல் செய்வோன் முதனூலுளதாகவுந் தான் வழிநூல் செய்தற்குக் காரணமாக வேண்டிய விகற்பங்களையும் உடன்கூறி, அவ்விகற்பங்கள் உணர்வுடையோர் பலர்க்கும் ஒப்ப முடிந்தமையின், அழியாது உலகத்து நின்று நிலவுமரபினையுடையது வழிநூலாம். எ-று.

பின்னோன் வேண்டும் விகற்பங்கூறலாவது: "பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும் வழுவல" என்றவற்றை இறந்தது விலக்கல் எதிரது போற்றலென்னும் உத்திகளான், விலக்கியும் போற்றியுங் கூறுதன் முதலியன,

'முனைவன் கண்டது முதனூலாகும்' என ஒருமையாற் கூறினர் ஈண்டு முன்னோர் நூலெனப் பன்மையாற் கூறியது, இறைவனூலையும் அவனருள் வழிப்பட்டுத் தத்தமரபின் வருங் குரவர் பலர் நூலையுந் தழீஇக்கோடற்கென்க; எனவே, முதனூன்மாத்திரையாய் நிற்பது இறைவனூலும், வழிநூன்மாத்திரையாய் நிற்பது இறுதி நூலுமன்றி, இடைநிற்கு நூல்களெல்லாம், ஒருவற்கு மைந்தனுயினன் மற்றொருவற்குத்தந்தையாயினாற்போல, முதனூலாயும் வழிநூலாயும் நிற்குமென்பது பெற்றாம். (எ)

அ. இருவர் நூற்கு மொருசிறை தொடங்கித்
திரிபுவே றுடையது புடைநூ லாகும்.

எ-னின். சார்புநூலாமாறுணர்-ற்று. இ-ள். முதனூல் வழிநூ லென்னும் இருதிறத்து நூல்கட்கும், பொருண்முடிபு ஒருபுடையொத்து, ஒழிந்தனவெல்லாம் ஒவ்வாமையையுடையது சார்புநூலாம். எ-று.

எனவே, முதனூற்கு, வழிநூலுஞ் சார்புநூலும், ஒருவற்கு மைந்தனும் மருமானும் போலுமென்க.

ஒருநூல், தனக்கு வழிநூலை நோக்கின் முதனூலாகவும், முதனூலை நோக்கின் வழிநூலாகவும், அயனூலை நோக்கிற் சார்புநூலாகவும் நிற்குமாயினும், இம்முத்திறத்தினுள் ஒருதிறத்தின்கண் மற்றொரு திறமின்மையின், 'மும்மையினென்றாய்' என்றார். (அ)

கூ. முன்னோர்மொழிபொருளேயன்றியவர்மொழியும்
பொன்னேபோற்போற்றுவமென்பதற்கும்-முன்னோரின்
வேறுநூல்செய்துமெனுமேற்கோளிலென்பதற்குங்
கூறுபழஞ்சூத்திரத்தின்கோள்.

எ-னின். வழிநூற்குஞ் சார்புநூற்கும் எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதியுணர்-ற்று; முன்னோர் நூலின் பொருண்முடிபு முழுவதுமொப்பவும் ஒருபுடையொப்பவுங் கூறுவதன்றியும், அந்நூற் சூத்திரங்களையும் ஒரோவழியெடுத்துக் கூறுகவென்றலின். இ-ள். முன்னோர் மொழிந்த பொருளையேயன்றி அவர் மொழியினையும் பொன்போலப் போற்றிக்கொள்வமென்பதற்கு இலேச்சினையாகவும், முன்னோர் நூலையே கூறாது அந்நூலினின்றும் வழிநூல் சார்புநூல் செய்தோமாயினும் ஆசிரியவசனங்களை ஒரோவழியெடுத்து உடன்கூறுதல்வழிநூற்குஞ் சார்புநூற்கும் இலக்கணமாதலின் இந்நூலகத்து ஆசிரிய வசனமில்லையெனக் குற்றங் கூறுவராதலின் அக்குற்றம் ஒழிதற்காகவும், பழஞ்சூத்திரத்தின் கோளைக் கூறு. எ-று.

ஆசிரியவசனமெனினும், மேற்கோளெனினும், பழஞ்சூத்திரத்தின் கோளெனினும், ஒக்கும்.

முன் போற்றுவஞ் செய்துமென உளப்பாட்டுத் தன்மைப்பன்மை முற்றாகவும், பின்னர்க் கூறென முன்னிலையேவலொருமையாகவுங் கூறினமையின், வழிநூலுஞ் சார்புநூலுஞ் செய்வோர் பலர் குழீஇ ஒருவர்க்கொருவர் கூறுங் கூற்றாக, இச்சூத்திரஞ் செயப்பட்டதென்க. (கூ)

க0. அறம்பொரு ளின்பம்வீ டடைதனூற் பயனே.

எ-னின். நாற்பொருட்பயனென்றதனை வகுத்துணர்-ற்று. இ-ள். அறமும், பொருளும், இன்பமும், வீடடைதலுமாகிய இந்நான்கும் நூறமுவப்படும் பயனும். எ-று.

வீடெனவாளா கூறுது வீடடைதலென்றூர், வீடென்பது பேரின் பமாகிய சாத்தியமாதலின். நான்குமென்னுஞ் செவ்வெண்ணின்றெ கையோடு உம்மை விகாரத்தாற்றெக்கன. (க0)

கக. எழுவகை மதமே யுடன்படன் மறுத்தல்
பிறர்தம் மதமேற் கொண்டு களைவே
தாஅ னாட்டித் தனாது நிறுப்பே
இருவர் மாறுகோ ளொருதலை துணிவே
பிறர்நூற் குற்றங் காட்ட லேனைப்
பிறிதொடு படாஅன் றன்மதங் கொளலே.

எ-னின். எழுவகை மதமென்றதனை வகுத்துணர்-ற்று. இ-ள். மேல் எழுவகை மதமென்று சொல்லப்பட்டன, இங்ஙனம் பிறர்மதத் தை உடன்படன் முதலியவாக விதந்தனவாம். எ-று.

நூறழுவிய மதங்கள் பலவாயினும், தலைமை பற்றிய மதம் ஏழென் பது நூல்வழக்காமென்க. குற்றம் பத்து, அழகு பத்து, உத்தி முப்பத் திரண்டு என்பனவும் அன்ன.

இவ்வெழுவகை மதங்கட்கும், பதப்பொருளோடு உதாரணம், விள ங்க இந்நூலுள் வந்துழி வந்துழிக் காட்டுதும்; ஆங்காங்குணர்க. (கக)

கஉ. குன்றக் கூறன் மிகைபடக் கூறல்
கூறியது கூறன் மாறுகொளக் கூறல்
வழூஉச்சொற் புணர்த்தன் மயங்க வைத்தல்
வெற்றெனத் தொடுத்தன் மற்றொன்று விரித்தல்
சென்றுதேய்ந் திறுத னின்றுபய னின்மை
என்றிவை யீரைங் குற்ற நூற்கே.

எ-னின். பத்துக்குற்றமென்றதனை வகுத்துணர்-ற்று. இ-ள். நூற் குப் பத்துக் குற்றங்களாவன, குன்றக் கூறன் முதலிய இவைகளாம். எ-று.

நூல்கள் இக்குற்றங்கள் சாராது வருதல் காண்க. (கஉ)

கங. சுருங்கச் சொல்லல் விளங்க வைத்தல்
நவின்றோர்க் கினிமை நன்மொழி புணர்த்தல்
ஓசை யுடைமை யாழமுடைத் தாதல்
முறையின் வைப்பே யுலகமலை யாமை
விழுமியது பயத்தல் விளங்குதா ரணத்த
தாகுத னூலிற் கழகெனும் பத்தே.

எ-னின். பத்தழகென்றதனை வகுத்துணர்-ற்று. இ-ள். நூலிற்கு அழகென்று சொல்லப்படும் பத்தாவன, சுருங்கச்சொல்லன் முதலியவாம். எ-று.

நூல்கள் இப்பத்தழகோடுங் கூடி வருதல் காண்க. (கந)

கச. நுதலிப் புகுத லோத்துமுறை வைப்பே
தொகுத்துச் சுட்டல் வகுத்துக் காட்டல்
முடித்துக் காட்டன் முடிவிடங் கூறல்
தானெடுத்து மொழிதல் பிறன்கோட் கூறல்
சொற்பொருள் விரித்த றொடர்ச்சொற் புணர்த்தல்
இரட்டுற மொழித லேதுவின் முடித்தல்
ஒப்பின் முடித்தன் மாட்டெறிந் தொழுகல்
இறந்தது விலக்க லெதிரது போற்றல்
முன்மொழிந்து கோடல் பின்னது நிறுத்தல்
விகற்பத்தின் முடித்தன் முடிந்தது முடித்தல்
உரைத்து மென்ற லுரைத்தா மென்றல்
ஒருதலை துணித லெடுத்துக் காட்டல்
எடுத்த மொழியி னெய்த வைத்தல்
இன்ன தல்ல திதுவென மொழிதல்
எஞ்சிய சொல்லி னெய்தக் கூறல்
பிறநூன் முடிந்தது தானுடன் படுதல்
தன்குறி வழக்க மிகவெடுத் துரைத்தல்
சொல்லின் முடிவி னப்பொருண் முடித்தல்
ஒன்றின முடித்த றன்றின முடித்தல்
உய்த்துணர வைப்பென வுத்தியெண் ணான்கே.

எ-னின். முப்பத்திரண்டுத்தியென்றதனை வகுத்துணர்-ற்று. இ-ள், முப்பத்திரண்டுத்தியாவன, நுதலிப்புகுதன் முதலியவாம். எ-று.

இவற்றுள் ஒன்றினமுடித்தறன்னினமுடித்த லென்பதோருத்தி. உய்த்துணரவைப்பென்பதனை உத்திக்கடையாக்கி, உய்த்துணரவைப்பெனுமுத்தியெண்ணான்கே எனப் பாடமோதி, அதனை இரண்டுத்தியாக்கினுமமையும்.

இவ்வுத்திகட்குப், பதப்பொருளோடு உதாரணம், விளங்க, இந்நூலுள் வந்துழி வந்துழிக் காட்டுதும்; ஆங்காங்குணர்க.

மதத்தினுள்ளும் அழகினுள்ளும் வருவன சிலவற்றை உத்தியுள்ளுங் கூறியதென்னையெனின்:—கோள்கைவகையான் மதமென்றும், சிறப்பு

வகையான் அழகென்றும், இம்மதம் அழகுமுதலியவெல்லாம் புத்திநட்பத்தமையும் வகையான் உத்தியென்றுங் கூறப்படுமென்க. அங்ஙனமாயின், மதம் அழகெல்லாவற்றையும் உத்தியின்பாற்படுத்துக் கூறுது, சிலவற்றைக் கூறியதென்னையெனின்:—வரம்பின்றி வருமுத்தியுட்டலைமைபற்றிக் கூறுமுப்பத்திரண்டின் வந்தன கூறினாரென்க. (கச)

கரு. நூற்பொருள் வழக்கொடு வாய்ப்பக் காட்டி
ஏற்புழி யறிந்திதற் கிவ்வகை யாமெனத்
தகும்வகை செலுத்துத றந்திர வுத்தி.

எ-னின். மேற்றொகுத்தும் வகுத்துங் கூறிய உத்திக்கிலக்கணமுணர்-ற்று. இ-ள். ஓரிலக்கணநூலால் உணர்த்தப்படும் பொருளை நூல்வழக்கோடும் உலகவழக்கோடும் பொருந்தவுணர்த்தி, அப்பொருளை, மற்றோரிலக்கிய நூற்கண்ணும், ஏற்குமிடமறிந்து, இவ்விடத்திற்கு இஃதாமெனக் கருதித், தக்க வகையாகச் செலுத்துவது தந்திரவுத்தியாம். எ-று.

தந்திரமென்பது நூல். உத்தியான் அமைக்கும் பொருளை உத்தியென்றது ஆகுபெயர். (கரு)

கசா. நேரின மணியை நிரல்பட வைத்தாங்
கோரினப் பொருளை யொருவழி வைப்ப
தோத்தென மொழிப வுயர்மொழிப் புலவர்.

எ-னின். இருவகையுறுப்பினுள் ஒத்துறுப்பாமாறுணர்-ற்று. இ-ள். ஒரு சாதியாயுள்ள மணிகளை முறையே பதித்தாற்போல, ஒருசாதியாயுள்ள பொருள்களை ஒருவழிப்படக் கூறுவது ஒத்துறுப்பாமெனச் சொல்லுவர், உயிர்க்குறுதி பயக்கும் மெய்ம்மொழிகளையுடைய புலவர். எ-று.

நேர்தல் ஒன்றுபடுதல்.

இவ்வாறு வருதல் இந்நூலுறுப்பினுட் காண்க. (கசா)

கஎ. ஒருநெறி யின்றி விரவிய பொருளாற்
பொதுமொழி தொடரி னதுபடல மாகும்.

எ-னின். படலவுறுப்பாமாறுணர்-ற்று. இ-ள். ஒருவழிப்படாது விராய பொருளோடு பொருந்திப் பலபொருளை யுணர்த்தும் பொதுச்சொற்கள் ஒரோவழியன்றித் தொடர்ந்துவரின், அது படலவுறுப்பாம். எ-று.

படலவுறுப்பினையுடைய காப்பியங்களுட் பாட்டுடைத்தலைவனது சரிதையேயன்றி மலை கடனாடு முதலிய பல பொருட்டிறங்களும் விரவி வருதலும், பலபொருளையுணர்த்தும் பொதுச்சொற்கள் ஒரோவழியன்றித்தொடர்ந்து வருதலுங் காண்க. (கஎ)

கஅ. சில்வகை யெழுத்திற் பல்வகைப் பொருளைச்
செவ்வ னாடியிற் செறித்தினிது விளக்கித்
திட்ப நுட்பஞ் சிறந்தன சூத்திரம்.

எ-னின். சூத்திரமாமாறுணர்-ற்று. இ-ள். சிறிய கண்ணாடியிற் பெரிய சரீரமுதலியவற்றின் சாயை செவ்வாகச் செறிந்து இனிதாக விளங்கினாற்போலச் செவ்வாகச் செறிந்து இனிதாக விளங்கச், சில்வகையெழுத்துக்களான் இயன்ற யாப்பின்கட் பல்வகைப்பட்ட பொருள் களைச் செவ்வாகச் செறித்து இனிதாக விளக்கி, அப்பல பொருட்டிண்மையும் நுண்மையுஞ் சிறந்து வருவன சூத்திரங்களாம். எ-று.

திட்பம்—குற்றமின்மையின் அலைவற நிற்றல்.
இவ்வாறு வருதல் இச்சூத்திரத்துள்ளுங் காண்க. (கஅ)

ககூ. ஆற்றொழுக் கரிமா நோக்கந் தவளைப்
பாய்த்துப் பருந்தின்வீழ் வன்னசூத் திரநிலை.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். மேற்கூறிய சூத்திரங்கள் ஒன்றோ டொன்று தொடர்ந்து நிற்கு நிலைகள், ஆற்றொழுக்கு முதலிய நான்கினை யும் போலும். எ-று.

இவ்வாறு நிற்றல் இந்நூலுள் வந்துழி வந்துழிக் காட்டுதும்; ஆங்கா ங்குணர்க. (ககூ)

உ௦. பிண்டந் தொகைவகை குறியே செய்கை
கொண்டியல் புறனடைக் கூற்றன சூத்திரம்.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். பிண்டமெனவும், தொகையென வும், வகையெனவும், குறியெனவும், செய்கையெனவும், இவற்றை அலைவறக் கொண்டு இவற்றின் புறத்து அடையாய் வரும் புறனடையெ னவுங் கூறுங் கூற்றினையுடையவாம் மேற் கூறியசூத்திரங்கள். எ-று.

இவற்றுள், பிண்டமாவன், 'பன்னிருபாற்றதுவே' என்றற்றொடக் கத்துத் தொகை போலாது 'நன்கியம்புவனெழுத்தே' என்றற்றொடக்க த்துப் பொதுப்பட வருவன. தொகையும், வகையும், புறனடையும் வந் துழி வந்துழிக் காட்டுதும்; ஆங்காங்குணர்க, விரி வகையின்பாற்படுத லிற் கூறாராயினார். குறியாவன, இவை உயிர், இவை ஒற்று, இவை பெயர், இவை வினை என்றற்றொடக்கத்து அறிதன்மாத்திரையாய் வரு வன. குறியென்பது, அறிதலைபுணர்த்திய முதனிலைத் தொழிற்பெயர். செய்கையாவன, பதமுன் விகுதியும் பதமும் உருபும் புணரும் புணர்ச்சி விதி அறிந்து, அங்ஙனமறிதன் மாத்திரையாய் நில்லாது, அவ்வாறு வே ண்டுழிப் புணர்த்தலைச் செய்தலும், பெயர் வினை முதலிய சொல்லும்

முடிபுவிதி அறிந்து, அங்ஙனமறிதன் மாத்திரையாய் நில்லாது, அவ்வா றுவேண்டுழி முடித்தலைச் செய்தலுமுதலியன. இப்பிண்டமுதலிய ஆறுபெயரும், அப்பொருளையுணர்த்துஞ் சூத்திரங்கட்கு ஆகுபெயராய் வந்தன.

எல்லாச் சூத்திரங்களும் பிண்டந் தொகை வகை புறனடை யென்னு நான்கனுள் அடங்குமன்றே, அங்ஙனமாகக் குறியினையுஞ் செய்கையினையும் வேறோதியது, எல்லாநூலுள்ளுஞ் சொல்லப்படுவன அறிவதுஞ் செய்வதுமன்றி வேறின்மையின், பிண்டமாக்கியுந் தொகுத்தும் வகுத்தும் புறத்தடை கொடுத்துங் கூறப்படுவன குறியுஞ் செய்கையுமே யென்பது தோன்றற்கென்க. இங்ஙனங் கூறவே, எல்லா நூலுள்ளும் வரும் எல்லாச் சூத்திரங்களும், குறிச்சூத்திரஞ் செய்கைச்சூத்திரமென இரண்டாய் அடங்குமென்பது பெற்றாம்.

இவ்வாறன்றிக், குறியென்பதற்குப் பெயர்களையுணர்த்துஞ் சூத்திரமென்றும், செய்கை யென்பதற்கு எழுத்துப்புணர்ச்சியை யுணர்த்துஞ் சூத்திரமென்றும், பொருள் கூறுவாருமுளர். அங்ஙனங் கூறின், ஏனையிலக்கணங்களைக் கூறுஞ் சூத்திரங்களையும் விதந்து கூறவேண்டும், அவையின்மையானும், பெயரும் புணர்ச்சியும் இவ்விலக்கண நூற்கன்றிப் பொதுப்பாயிரமாய் எல்லாநூற்கும் பொருந்தாமையானும், அது பொருளன்றென்க. (உ0)

உக. பாடங் கருத்தே சொல்வகை சொற்பொருள்
தொகுத்துரை யுதாரணம் வினாவிடை விசேடம்
விரிவதி காரந் துணிவு பயனோ
டாசிரிய வசனமென் றீரே ழுரையே.

எ-னின். மேற் காண்டிகையுரை விருத்தியுரை யென்றார், அவற்றையுணர்த்துவான்றொடங்கி, உரையினது பொதுவிலக்கணமுணர்-ற்று.
இ-ள். இப்பதினான்கு வகையான் உரைக்கப்படும் நூற்குரை. எ-று.

இவற்றுள், விசேடமாவது, சூத்திரந்துட்பொருளன்றி ஆண்டைக்கு வேண்டுவன தந்துரைத்தல். விரிவாவது, வேற்றுமை முதலிய தொக்கு நின்றனவற்றை விரிக்க வேண்டுழி விரித்துரைத்தல். அதிகாரமாவது, எடுத்துக்கொண்ட அதிகாரம் இதுவாதலின், இச்சூத்திரத்ததிகரித்த பொருள் இதுவென அவ்வதிகாரத்தோடு பொருந்த உரைக்கவேண்டுழி உரைத்தல். துணிவாவது, ஐயுறக் கிடந்துழி, இதற்கிதுவே பொருளென உரைத்தல், ஏனைய, பொருள் விளங்கிக் கிடந்தன.

இப்பதினான்கும் இவ்வுரையுள் வந்துழி வந்துழிக் காட்டுதும்; ஆங்காங்குணர்க. (உக)

உஉ. கருத்துப் பதப்பொருள் காட்டு மூன்றினும்
அவற்றொடு வினவிடை யாக்க லானுஞ்
சூத்திரத் துட்பொரு டோற்றுவ காண்டிகை.

எ-னின். காண்டிகையுரையாமாறுணர்-ற்று. இ-ள். மேற்கூறிய பதினொன்கினுட் கருத்துரையும் பதப்பொருளும் உதாரணமுமாகிய மூன்றனையும் உரைத்தலானும், அம்மூன்றனேடு வினவிடையென்னும் இரண்டனையுங் கூட்டி உரைத்தலானும், சூத்திரத்துட்பொருளை விளக்குவன காண்டிகையுரைகளாம். எ-று. (உஉ)

உங. சூத்திரத் துட்பொரு ளன்றியு மாண்டைக்
கின்றி யமையா யாவையும் விளங்கத்
தன்னுரை யானும் பிறநூ லானும்
ஐய மகலவைங் காண்டிகை யுறுப்பொடு
மெய்யினை யெஞ்சா திசைப்பது விருத்தி.

எ-னின். விருத்தியுரையாமாறுணர்-ற்று. இ-ள். காண்டிகையுரைபோற் சூத்திரத்துட்பொருள் விளக்குதன் மாத்திரையின் நில்லாது, அவ்விடங்கட்கு இன்றியமையாத பொருள்கள் யாவையும் விளங்கத், தானுரைக்கு முரையானும், ஆசிரிய வசனங்களானும், மேற் கூறிய காண்டிகையுறுப்பைந்தனுனும், ஐயந்தீரச், சுருங்காது, மெய்ம்மைப் பொருளை விரித்துரைப்பது விருத்தியுரையாம். எ-று.

சூத்திரத்துட்பொருளன்றியும் என்றமையான், மேற் கூறிய பதினொன்குறுப்புங் கொண்டது விருத்தியுரையென்பது பெற்றாம். (உங)

உச. பஞ்சிதன் சொல்லாப் பனுவ லிழையாகச்
செஞ்சொற் புலவனே சேயிழையா—வெஞ்சாத
கையேவா யாகக் கதிரே மதியாக
மையிலா நூன்முடியு மாறு.

எ-னின். நூலென்னும் பெயர் வருமாறுணர்-ற்று. இ-ள். இந்த நூன் முடியுமாறு இதுவாதலின், நூலென்றது உவமையாகுபெயராம். எ-று. (உச)

உரு. உரத்தின் வளம்பெருக்கி யுள்ளிய தீமைப்
புரத்தின் வளமுருக்கிப் பொல்லா—மரத்தின்
கனக்கோட்டந் தீர்க்குநூ லஃதேபோன் மாந்தர்
மனக்கோட்டந் தீர்க்குநூன் மாண்பு.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். அந்நூல்போற் செப்பஞ் செய்தலானும், நூலென்றது உவமையாகுபெயராம். எ-று.

புரத்தினது உரத்தின் வளம் பெருக்கி உள்ளிய தீமை வளமுருக்கி யெனக் கூட்டுக. புரம் உடம்பு. உரம் நெஞ்சு.

பின்பு தீமை வளமென்றமையான், முன்பு நல்வளமெனத் தந்துரைக்க. (உரு)

உ. ஆசிரியனது வரலாறு.

உசு. குலனரு டெய்வங் கொள்கை மேன்மை
கலைபயி றெளிவு கட்டுரை வன்மை
நிலமலை நிறைகோன் மலர்நிகர் மாட்சியும்
உலகிய லறிவோ டுயர்குண மினையவும்
அமைபவ னூலுரை யாசிரி யன்னே.

எ-னின். நிறுத்த முறையானே ஆசிரியனது வரலாறுணர்-ற்று. இ-ள். இவ்வியல்பினையுடையார் கற்பிக்குமாசிரியராவார். எ-று. (உசு)

உஎ. தெரிவரும் பெருமையுந் திண்மையும் பொறையும்
பருவ முயற்சி யளவிற் பயத்தலும்
மருவிய நன்னில மாண்பா கும்மே.

எ-னின். மேற் கூறிய உவமையை விரித்துணர்-ற்று. இ-ள். நிலத்தினது மாட்சிமை இதுவாதலின், இஃதுவமையாயிற்று. எ-று. (உஎ)

உஅ. அளக்க லாகா வளவும் பொருளுந்
துளக்க லாகா நிலையுந் தோற்றமும்
வறப்பினும் வளந்தரும் வண்மையு மலைக்கே.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். மலையினது மாட்சிமை இதுவாதலின், இஃதுவமையாயிற்று. எ-று. (உஅ)

உகூ. ஐயந் தீரப் பொருளை யுணர்த்தலும்
மெய்ந்நடு நிலையு மிகுநிறை கோற்கே.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். நிறைகோலினது மாட்சிமை இதுவாதலின், இஃதுவமையாயிற்று. எ-று. (உகூ)

௩௦. மங்கல மாகி யின்றி யமையா
தியாவரு மகிழ்ந்து மேற்கொள மெல்கிப்
பொழுதின் முகமலர் வுடையது பூவே.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். மலரினது மாட்சிமை இதுவாதலின், இஃதுவமையாயிற்று. எ-று.

இவ்வுவமைகளினது மாட்சிமைபோலப் பொருளினது மாட்சிமையும் விரித்துரைத்துக்கொள்க. (௩0)

௩க. மொழிகுணை மின்மையு மிழிகுண வியல்பும்
அழுக்கா றவாவஞ்ச மச்ச மாடலுங்
கழற்குட மடற்பனை பருத்திக் குண்டிகை
முடத்தெங் கொப்பென முரண்கொள் சிந்தையும்
உடையோ ரிலரா சிரியரா குதலே.

எ-னின். ஆசிரியராகார் இவரெனவுணர்-ற்று. இ-ள். இக்குற்றங்களையுடையோர் கற்பிக்குமாசிரியராகார். எ-று. (௩க)

௩உ. பெய்த முறையன்றிப் பிறழ வுடன்றருஞ்
செய்தி கழற்பெய் குடத்தின் சீரே.

எ-னின். மேற் கூறிய உவமையை விரித்துணர்-ற்று. இ-ள். கழற்பெய்த குடத்தின் குற்றம் இதுவாதலின், இஃதுவமையாயிற்று, எ-று. (௩உ)

௩௩. தானே தரக்கொளி னன்றித் தன்பால்
மேவிக் கொளக்கொடா விடத்தது மடற்பனை.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். மடற்பனையின் குற்றம் இதுவாதலின், இஃதுவமையாயிற்று. எ-று. (௩௩)

௩௪. அரிதிற் பெயக்கொண் டப்பொரு டான்பிறர்க்
கெளிதி வில்லது பருத்திக் குண்டிகை.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். பருத்தி பெய்த குண்டிகையின் குற்றம் இதுவாதலின், இஃதுவமையாயிற்று. எ-று. (௩௪)

௩௫. பல்வகை யுதவி வழிபடு பண்பின்
அல்லோர்க் களிக்கு மதுமுடத் தெங்கே.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். முடத்தெங்கினது குற்றம் இதுவாதலின், இஃதுவமையாயிற்று. எ-று.

இவ்வுவமைகளின் குற்றம் போலப் பொருளின் குற்றமும் விரித்துரைத்துக்கொள்க. (௩௫)

———

௩. நூல்கற்பித்தலினது வரலாறு.

௩௬. ஈத லியல்பே யியம்புங் காலைக்
காலமு மிடனும் வாலிதி னோக்கிச்
சிறந்துழி யிருந்துதன் றெய்வம் வாழ்த்தி
உரைக்கப் படும்பொரு ளுள்ளத் தமைத்து
விரையான் வெகுளான் விரும்பி முகமலர்ந்து
கொள்வோன் கொள்வகை யறிந்தவ னுளங்கொளக்
கோட்டமின் மனத்தினூல் கொடுத்த லென்ப.

எ-னின். நிறுத்த முறையானே ஆசிரியன் கற்பிக்குமாறுணர்-ற்று. இ-ள். கற்பிக்குமாறு இவ்வாறெனச் சொல்லுவர் புலவர். எ-று. (௩௬)

---

௪. மாணாக்கனது வரலாறு.

௩௭. தன்மக னாசான் மகனே மன்மகன்
பொருணனி கொடுப்போன் வழிபடு வோனே
உரைகோ ளாளற் குரைப்பது நூலே.

எ-னின். நிறுத்தமுறையானே மாணாக்கனது வரலாறுணர்-ற்று. இ-ள். இவ்வறுவர்க்குஞ் சொல்லப்படுவது நூல். எ-று. (௩௭)

௩௮. அன்ன மாவே மண்ணொடு கிளியே
இல்லிக் குடமா டெருமை நெய்யரி
அன்னர் தலையிடை கடைமா ணாக்கர்.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். மேற் கூறிய அறுவருள், அன்னமும் பசுவும் போல்வார் தலைமாணாக்கர்; மண்ணுங் கிளியும் போல்வார் இடைமாணாக்கர்; இல்லிக்குடமும் ஆடும் எருமையும் நெய்யரியும் போல்வார் கடைமாணாக்கர். எ-று.

இவ்வுவமைத் திறமும் பொருட்டிறமும் விரித்துரைத்துக்கொள்க.

௩௯. களிமடி மானி காமி கள்வன்
பிணிய னேழை பிணக்கன் சினத்தன்
துயில்வோன் மந்தன் றொன்னூற் கஞ்சித்
தடுமா றுளத்தன் றறுகணன் பாவி
படிறனின் னோர்க்குப் பகரார் நூலே,

எ-னின். மாணாக்கராகார் இவரெனவுணர்-ற்று. இ-ள். இக்குற்றங்களையுடையார்க்கு நூலைச் சொல்லார் ஆசிரியர். எ-று. (௩௯)

ரு. நூல் கற்றலினது வரலாறு.

சo. கோடன் மரபே கூறுங் காலைப்
பொழுதொடு சென்று வழிபடன் முனியான்
குணத்தொடு பழகி யவன்குறிப் பிற்சார்ந்
திருவென விருந்து சொல்லெனச் சொல்லிப்
பருகுவ னன்னவார் வத்த னாகிச்
சித்திரப் பாவையி னத்தக வடங்கிச்
செவிவா யாக நெஞ்சுகள னாகக்
கேட்டவை கேட்டவை விடாதுளத் தமைத்துப்
போவெனப் போத லென்மனார் புலவர்.

எ-னின். நிறுத்த முறையானே மாணாக்கன் நூலைக் கற்குமாறு ணர்-ற்று. இ-ள். கற்குமாறு இவ்வாறெனச் சொல்லுவர் புலவர். எ-று.

சக. நூல்பயி லியல்பே நவலின்வழக் கறிதல்
பாடம் போற்றல் கேட்டவை நினைத்தல்
ஆசாற் சார்ந்தவை யமைவரக் கேட்டல்
அம்மாண் புடையோர் தம்மொடு பயிறல்
வினாதல் வினாயவை விடுத்த லென்றிவை
கடனாக் கொளினே மடநனி யிகக்கும்.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். இவ்வாறு நூலைப் பயின்றவர்க்கு அறியாமை மிகுதியும் போம். எ-று. (சக)

சஉ. ஒருகுறி கேட்போ னிருகாற் கேட்பிற்
பெருக நூலிற் பிழைபா டிலனே.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். ஒருகாற் கேட்ட துணையானே அமையாது இருகாற் கேட்பானாயின், அந்நூலின்கட் பிழைபாடு மிகுதி யுமிலன். எ-று. (சஉ)

சரு. முக்காற் கேட்பின் முறையறிந் துரைக்கும்.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். முக்காற்கேட்டானாயின், ஆசிரியன் கற்பித்த முறையறிந்துரைப்பன். எ-று. (சரு)

சச. ஆசா னுரைத்த தமைவரக் கொளினும்
காற்கூ றல்லது பற்றல னாகும்.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். ஆசிரியன் கற்பித்தனவற்றைத் தன் னறிவின்கண் அமையக் கற்றானாயினும், புலமைத் திறத்திற் காற்கூறல் லது பற்றான். எ-று. (சச)

சரு. அவ்வினை யாளரொடு பயில்வகை யொருகாற்
செவ்விதி னுரைப்ப வவ்விரு காலும்
மையறு புலமை மாண்புடைத் தாகும்.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். தன்போலியரோடு பயிலும் வகை யாற் காற்கூறும், அக்கல்வியைத் தன்மாணுக்கர்க்கும் அவைக்களத்தோர்க்கும் உணர விரித்துரைத்தலான் அரைக் கூறுமாகக், குற்றமற்ற புலமை நிரம்பும். எ-று. (சரு)

சசு. அழலி னீங்கா னணுகா னஞ்சி
நிழலி னீங்கா னிறைந்த நெஞ்சமோ
டெத்திறத் தாசா னுவக்கு மத்திறம்
அறத்திற் றிரியாப் படர்ச்சி வழிபாடே.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். இவ்வாறொழுகுதல் வழிபாடாம். எ-று. (சசு)

சிறப்புப் பாயிரத் திலக்கணம்.

சஎ. ஆக்கியோன் பெயரே வழியே யெல்லை
நூற்பெயர் யாப்பே நுதலிய பொருளே
கேட்போர் பயனோ டாயெண் பொருளும்
வாய்ப்பக் காட்டல் பாயிரத் தியல்பே.

எ-னின். 'பாயிரம் பொதுச்சிறப்பு' என மேல் நிறுத்த முறையானே 'மலர்தலையுலகின்' என்றற்றொடக்கத்தனவாய் எல்லா நூற்கண்ணும் வருஞ் சிறப்புப் பாயிரங்களினது பொதுவிலக்கணமுணர்-ற்று. இதனையும் பொதுப்பாயிரத்துட் கூறினர், பொதுவைந்தனுள் நான்முகத்தினது இலக்கணமாதலின் என்க. இ-ள். இவ்வெட்டுப் பொருளையும் விளங்கவுணர்த்துவது சிறப்புப் பாயிரத்திலக்கணமாம். எ-று.

ஆக்கியோன் பெயரே என்றற்றொடக்கத்தனவற்றுட் சிறப்பென்பது தோன்றினமையிற், பாயிரமென வாளா கூறினரென்க. (சஎ)

சஅ. காலங் களனே காரண மென்றிம்
மூவகை யேற்றி மொழிநரு முளரே.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். அவ்வெட்டனோடு இம்மூன்றனையுங் கூட்டிப், பதினொன்றாகக் கூறுவாருமுளர். எ-று. (சஅ)

சகூ. முதனூல் கருத்த னளவு மிகுதி
பொருள்செய் வித்தோன் றன்மைமுத னிமித்தினும்
இடுகுறி யானு நூற் கெய்தும் பெயரே.

எ-னின். மேற்கூறிய பதினொன்றனுள் நூற்பெயர்க்குச் சிறப்பு விதியுணர்த்-று. இ-ள். முதனூன்முதற்றன்மையீறாகக் கூறிய ஏழும்பிறவுமாகிய காரணங்களானும், இடுகுறியானும், நூற்குப் பெயர்வரும். எ-று.

வரலாறு. முதனூலாற்பெயர்பெற்றன ஆரியப்படலம் பாரதமுதலாயின. கருத்தனாற் பெயர்பெற்றன அகத்தியந் தொல்காப்பியமுதலாயின. அளவினாற் பெயர்பெற்றன பன்னிருபடலம் நாலடிநானூறுமுதலாயின. மிகுதியாற் பெயர் பெற்றன களவியன்முதலாயின. பொருளாற் பெயர் பெற்றன அகப்பொருண்முதலாயின. செய்வித்தோனாற் பெயர்பெற்றன சாதவாகனமுதலாயின. தன்மையாற் பெயர் பெற்றன சிந்தாமணி நன்னூன் முதலாயின. இடுகுறியாற் பெயர் பெற்றன நிகண்டு கலைக்கோட்டுத்தண்டு முதலாயின. பிறவுமன்ன. (சகூ)

ரு०. தொகுத்தல் விரித்த றொகைவிரி மொழிபெயர்ப்
பெனத்தகு நூல்யாப் பீரிரண் டென்ப.

எ-னின். வழியின் வகையாகிய நூல்யாப்பினுக்குச் சிறப்புவிதியுணர்-ற்று. இ-ள். நூல் யாப்பு இந்நான்கு கூற்றதாம் என்று சொல்லுவர் புலவர். எ-று.

வெண்பா முதலிய யாப்பினோடு இவற்றிற்கு வேற்றுமை தோன்ற, நூல்யாப்பென்றார். (ரு०)

ருக. தன்னா சிரியன் றன்னொடு கற்றோன்
தன்மா ணாக்கன் றகுமுரை காரனென்
றின்னோர் பாயிர மியம்புதல் கடனே.

எ-னின். இவ்விலக்கணங்களையுடைய சிறப்புப்பாயிரங் கூறுதற்குரியார் இவரெனவுணர்-ற்று. இ-ள். ஒருவன் கூறிய நூற்கு இந்நால்வருள் ஒருவர் சிறப்புப்பாயிரங் கூறுதன் முறைமையாம். எ-று. (ருக)

ருஉ. தோன்றா தோற்றித் துறைபல முடிப்பினுந்
தான்றற் புகழ்த றகுதி யன்றே.

எ-னின். சிறப்புப்பாயிரம் பிறர் கூறுதற்குக் காரணமுணர்-ற்று. இ-ள். தோன்றாத நட்பங்களையெல்லாந் தோற்றிப் பல துறைப்பட்டு விரிந்த நூலைச்செய்து முடித்தானாயினும், தன்னைத் தான் புகழ்தல் தகுதியன்றாம்; ஆதலின், நூல் செய்தானது புகழாகிய சிறப்புப்பாயிரத்தைப் பிறர் கூறவேண்டும். எ-று. (ருஉ)

ருங. மன்னுடை மன்றத் தோலைத் தூக்கினுந்
தன்னுடை யாற்ற லுணரா ரிடையினும்

மன்னிய வவையிடை வெல்லுறு பொழுதினுந்
தன்னை மறுதலை பழித்த காலையுந்
தன்னைப் புகழ்தலுந் தகும்புல வோற்கே.

எ-னின். தற்புகழ்ச்சியும் ஒரோவழிக் குற்றமன்றென்பதுணர்-ற்று. இ-ள். இவ்விடங்களாயின், தன்னைப் புகழ்தலுந் தகும் புலவோற்கு. எ-று.

புகழ்தலுமென்ற உம்மையான், இவ்விடங்களினுந் தன்னைப் புகழாமையே தகுதியென்பது பெற்றாம். (ருஙு)

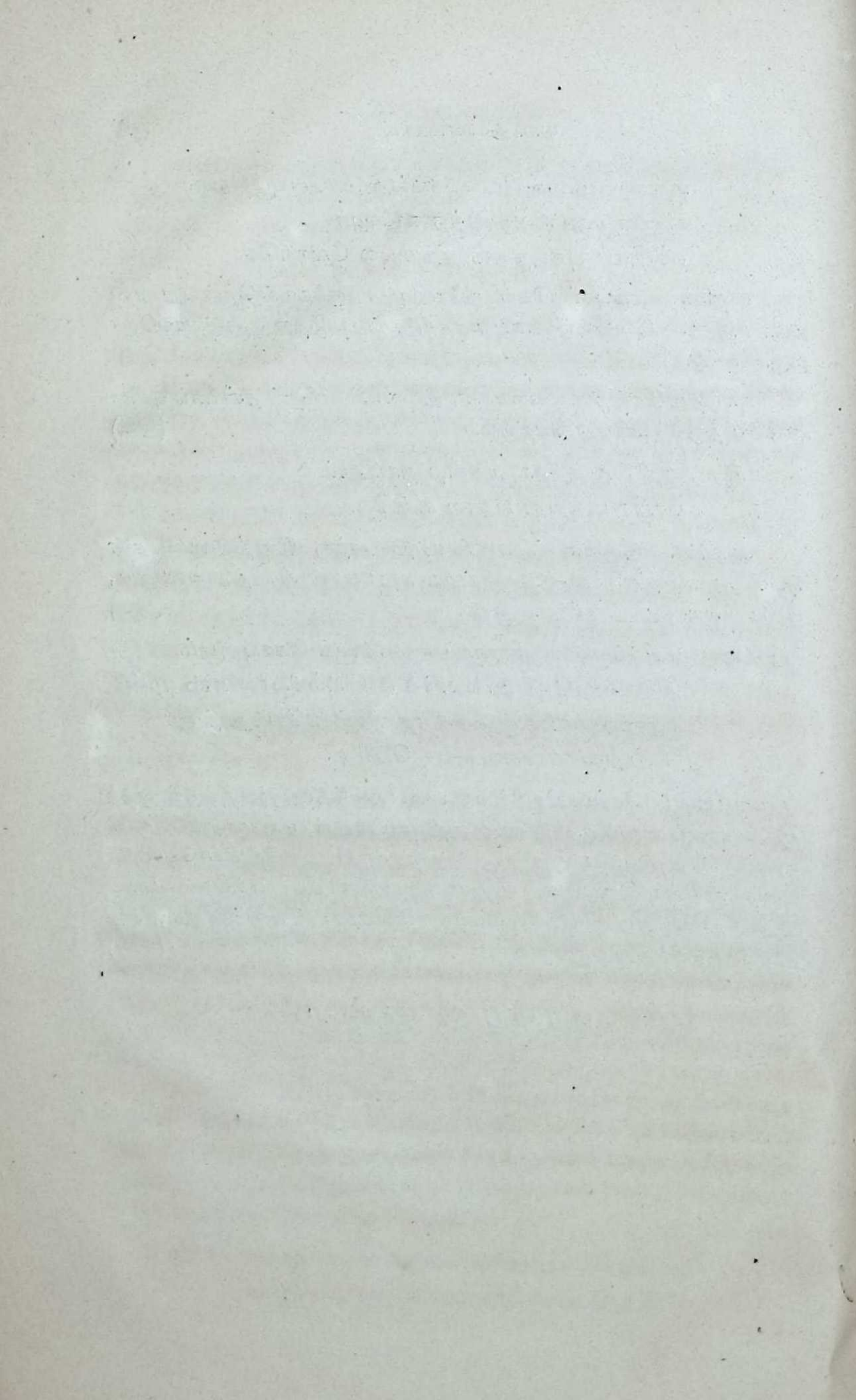
ருச. ஆயிர முகத்தா னகன்ற தாயினும்
பாயிர மில்லது பனுவ லன்றே.

எ-னின். இருவகைப் பாயிரங்களும் நூற்கு இன்றியமையாதன வென்பதுணர்-ற்று. இ-ள். ஆயிரமுறுப்புக்களான் விரிந்த நூலாயினும், பாயிரமில்லாதது நூலன்று. எ-று. (ருச)

ருரு. மாடக்குச் சித்திரமு மாநகர்க்குக் கோபுரமும்
ஆடமைத்தோ ணல்லார்க் கணியும்போல்-நாடிமுன்
ஐதுரையா நின்ற வணிந்துரையை யெந்நூற்கும்
பெய்துரையா வைத்தார் பெரிது.

எ-னின். மேற்பாயிரமில்லது பனுவலன்றென்றார், அஃதன்றாதற்குக் காரணமுணர்-ற்று. இ-ள். அறிவுடையோர், மாடமுதலிய மூன்றற்குஞ் சித்திரமுதலிய மூன்றும் போலக் கருதி, அழகிதாகிய பொருளையுணர்த்தாநின்ற இருவகைப் பாயிரங்களையுமுரைத்து, எவ்வகைப்பட்ட பெரிய நூல்கட்கும் முன்னர்ப் பெய்து வைத்தார் பெரும்பாலும்; ஆதலிற் பாயிரமில்லது பனுவலன்றாம். எ-று. (ருரு)

பொதுப்பாயிர முற்றிற்று.

முதலாவது

எழுத்ததிகாரம்.

எழுத்ததிகாரமென்பது, எழுத்தினது அதிகாரத்தையுடையதென அன்மொழித்தொகையாய், அப்படலத்திற்குக் காரணக்குறியாயிற்று.

எழுத்தென்றது, அகரமுத னகரவிறுவாய்க் கிடந்த முதலெழுத்து முப்பதும், உயிர்மெய் முதலிய சார்பெழுத்துப் பத்துமாம். அவற்றிற்கு எழுத்தென்னுங் குறி 'மொழிமுதற்காரணம்' என்னுஞ் சூத்திரத்தாலோதுபவாகலின், ஈண்டெடுத்தோதாது போற்றியாளப்பட்டது.

அதிகாரம் அதிகரித்தல். அஃதிருவகைப்படும். அவற்றுள், ஒன்று, வேந்தன் இருந்துழியிருந்து தன்னிலமுழுவதுந் தன்னாணையினடப்பச் செய்வதுபோல, ஒருசொன்னின்றுழிநின்று பலசூத்திரங்களும் பலவோத்துக்களுந் தன்பொருளே நுதலி வரச் செய்வது. ஒன்று, சென்று நடாத்துந் தண்டத்தலைவர்போல, ஓரிடத்து நின்ற சொற் பல சூத்திரங்களோடுஞ் சென்றியைந்து தன் பொருளைப் பயப்பிப்பது. இவற்றிற்கு, முறையே, வடநூலார் யதோத்தேசபக்கமெனவுங் காரியகாலபக்கமெனவுங் கூறுப. இது சேனாவரையருரையானுமுணர்க. அவற்றுள், ஈண்டதிகாரமென்றது முன்னையது; அதனையுடையதெனவே, எழுத்தை நுதலி வரும் பலவோத்தினது தொகுதி எழுத்ததிகாரமென்றாராயிற்று.

எழுத்தினததிகாரத்தையுடையதென்புழி, ஆறாவது, வினைமுதற் பொருண்மையின்கண் வந்த காரகம்.

இப்படலத்துள் விதிக்கப்படுவனவெல்லாங் கருவியுஞ் செய்கையுமென இருவகைப்படும். அவற்றுட் கருவி எழுத்தியல் பதவியலென்னும் இரண்டோத்தானும், செய்கை உயிரீற்றுப் புணரியன் முதலிய மூன்றோத்தானுங் கூறப்படும். கருவி பொதுவுஞ் சிறப்புமென இருவகைத்து. முதலிரண்டோத்தினுங் கூறப்படுவன பொதுக்கருவி. உயிரீற்றுப் புணரியன் முதற்கட் புணர்ச்சி இன்னதெனக் கூறப்படுவனவும், உருபு புணரியலினிறுதிக்கட் சாரியைத் தோற்றங் கூறப்படுவனவும், செய்கையொன்றற்கேயுரிய கருவியாகலிற் சிறப்புக்கருவி.

க. எழுத்தியல்.

ருசு. பூமலி யசோகின் புனைநிழ லமர்ந்த
நான்முகற் றொழுதுநன் கியம்புவ னெழுத்தே.

எ-னின். கடவுள் வணக்கமும் அதிகாரமு முணர்-ற்று. இ-ள். பூக்கண் மலிந்த அசோக மரத்தினது அலங்கரிக்கு நிழலின்கண் எழுந்தருளியிருந்த நான்கு திருமுகங்களையுடைய கடவுளை வணங்கி, நன்றாகச் சொல்லுவன் எழுத்திலக்கணத்தை. எ-று.

எல்லா நூலும் மங்கலமொழி முதல் வகுத்துக் கூற வேண்டுதலிற் பூமலியென்றும், எல்லாச் சமயத்தோராலும் வணங்கப்படும் படைப்பு முதலிய ஐந்தொழிற்கு முரிய எல்லாக்கடவுளாகியு மின்றான் ஒருவனே என்பார் அருகனை நான்முகனென்றுங் கூறினர்.

இவ்வாறு வள்ளுவநாயனாரும் "மலர்மிசை யேகினான் மாணடிசேர்ந்தார்—நிலமிசை நீடுவாழ் வார்" என வரையாது கூறுதல் காண்க.

எழுத்தென்பது ஆகுபெயர். ஏகாரம் ஈற்றசை.

எல்லாம் வல்ல கடவுளை வணங்கலான் இனிது முடியுமென்பது கருதி நன்கியம்புவனென்று புகுந்தமையின், இது நுதலிப்புகுதலென்னுமுத்தி. (க)

ருஎ. எண்பெயர் முறைபிறப் புருவ மாத்திரை
முதலீ றிடைநிலை போலி யென்றா
பதம்புணர் பெனப்பன் னிருபாற் றதுவே.

எ-னின். அவ்வெழுத்திலக்கணம் இத்துணைத்தென்பதுணர்-ற்று. இ-ள். இப்பன்னிரு பகுதியினையுமுடைத்து அவ்வெழுத்திலக்கணம். எ-று.

என்றாவென்பது எண்ணிடைச்சொல்.

இச்சூத்திரந் தொகுத்துச் சுட்டலென்னுமுத்தி; மேல் வருவனவெல்லாம் வகுத்துக்காட்டல். (உ)

க. எண்.

ருஅ. மொழிமுதற் காரண மாமணுத் திரளொலி
எழுத்தது முதல்சார் பெனவிரு வகைத்தே.

எ-னின். 'பன்னிருபாற்றதுவே' என்றவற்றுள், எழுத்தின் அகத்திலக்கணமாகிய பத்தையும் ஓரியலாகவும், அதன் புறத்திலக்கணமாகிய பதம் புணர்பென்னும் இரண்டனுள் அவ்வெழுத்தானாகும் பதத்தை ஓரியலாகவும், அப்பதம் புணரும் புணர்ப்பை மூன்றியலாகவும், ஒத்துமுறைவைப்பென்னுமுத்தியான் வைக்கப் புகுந்து, முதற்கண் வைத்த எழுத்தியலின் எழுத்தினதெண்ணினை நிறுத்த முறையானுணர்த்துவான்றொடங்கி, எழுத்தின்னதென்பதூஉம் அதன் வகையுமுணர்-ற்று. இ-ள். மொழிக்கு முதற்காரணமாய் அணுத்திரளின் காரியமாய் வரும் ஒலியாவது எழுத்து; அது முதலெழுத்தென்றுஞ் சார்பெழுத்தென்றும் இருவகையினையுடைத்து. எ-று.

எனவே, மொழிக்கு முதற்காரணம் எழுத்தானாற்போல, எழுத்திற்கு முதற்காரணம் அணுத்திரளென்பது பெற்றாம்.

ஆமென்னும் பெயரெச்சம் ஒலியென்னும் பெயரோடு முடிந்தது.

முற்கு வீளை முதலியவற்றிற்கு முதற்காரணமாய் அணுத்திரளின் காரியமாய் வரும் ஒலி எழுத்தாகாமையின், மொழிமுதற்காரணமாமொலியென்றார். சிதலது நீர்வாய்ச் சிறுதுகளாற்பெரும் புற்றுரு வமைந்த பெற்றிய தென்ன வைம்புலப் பேருரு வைந்துமைந் தணுவா லிம்பரிற் சமைவ தியாவரு மறிதலின், அநாதி காரணமாகிய மாயையினை ஈண்டுக் கூறாது, ஆதிகாரணமாகிய செவிப்புலனாமணுத்திரளை எழுத்திற்கு முதற் காரணமென்றார். இவ்வாசிரியர்க்கு மாயை உடன்பாடன்று. அணுத்திரளொன்றுமே துணிவெனிற் பிறிதொடுபடாஅன்றன் மதங்கோளலென்னும் மதம் படக் கூறினாரென்றுணர்க. ஈண்டு அணுவென்றது ஒலியினது நுட்பத்தை. (௬)

௫௯. உயிரு முடம்புமா முப்பது முதலே.

எ-னின். முதலெழுத்தின் விரியுணர்-ற்று. இ-ள். உயிரும் உடம்புமாகும் முப்பதெழுத்தும் முதலெழுத்தாம். எ-று. (௭)

௬0. உயிர்மெய் யாய்த முயிரள பொற்றள
பஃகிய் இ உ ஐ ஔ மஃகான்
தனிநிலை பத்துஞ் சார்பெழுத் தாகும்.

எ-னின். சார்பெழுத்தின் விரியுணர்-ற்று. இ-ள். இப்பத்துஞ் சார்பெழுத்தாம். எ-று.

அஃகுதல் சுருங்குதல். தனிநிலை ஆய்தம்.

உயிர்களோடும் மெய்களோடுங் கூடியுங் கூடாதும் அலிபோலத் தனிநிற்றலிற் றனிநிலையெனப்படும்.

உயிர்மெய் உயிரு மெய்யுங் கூடிப் பிறத்தலானும், ஆய்தம் உயிர்போல "அற்றா லளவறிந் துண்க வஃதுடம்பு—பெற்றா னெடிதுய்க்கு

மாறு'' என அல்குபெற்றும், மெய்போலத் "தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுக வஃதிலார்—தோன்றலிற் றோன்றாமை நன்று" என அலகு பெறுதும், ஒருபுடையொத்து, அவற்றினிடையே சார்ந்து வருதலானும், ஏனைய தத்தமுதலெழுத்தின்றிரிபு விகாரத்தாற் பிறத்தலானும், சார்பெழுத்தாயினவெனக் கொள்க. அவ்வாறன்றி, உயிர்மெய்யொழிந்தன, அகரமுதலியனபோற்றனித்தானும், ககரமுதலியன போல அகரமொடு சிவணியானும், இயங்குமியல்பின்றி, ஒருமொழியைச் சார்ந்து வருதலே தமக்கிலக்கணமாகவுடைமையிற் சார்பெழுத்தாயினவெனக் கோடலுமாமென்க.

இனி ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் செய்கையொன்றனையுநோக்கிச் சார்பெழுத்து மூன்றெனக் கருவி செய்தாராகலின், இவ்வாசிரியர் செய்கையுஞ் செய்யுளியலு நோக்கிச் சார்பெழுத்துப் பத்தெனக் கருவி செய்தாரென்பதும் உய்த்துணர்க. (௫)

௬௧. உயிர்மெய் யிரட்டுநூற் றெட்டுய ராய்தம்
எட்டுயி ரளபெழு மூன்றொற் றளபெடை
ஆறே ழஃகு மிம்முப் பானேழ்
உகர மாறு றைகான் மூன்றே
ஔகா னொன்றே மஃகான் மூன்றே
ஆய்த மிரண்டொடு சார்பெழுத் துறுவிரி
ஒன்றொழி முந்நூற் றெழுபா னென்ப.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். உயிர்மெய் இருநூற்றுப் பதினாறு; குறுகாத ஆய்தம் எட்டு; உயிரளபெடை இருபத்தொன்று; ஒற்றளபெடை நாற்பத்திரண்டு; குற்றியலிகரம் முப்பத்தேழு; குற்றியலுகரம் முப்பத்தாறு; ஐகாரக்குறுக்கம் மூன்று; ஔகாரக்குறுக்கம் ஒன்று; மகரக்குறுக்கம் மூன்று; ஆய்தக்குறுக்கம் இரண்டுடனே சார்பெழுத்தினது மிகுந்தவிரி முந்நூற்றறுபத்தொன்பதாம் என்றுசொல்லுவர் புலவர். எ-று.

இவை இத்துணையவாதல் பிறப்பதிகாரத்துட் காண்க.

இவ்வாறு உயிர்மெய்யொழிந்தனவற்றையும் விரித்தல் தொன்னெறியென்பார், என்பவென்றார். (௬)

---

௨. பெயர்.

௬௨. இடுகுறி காரணப் பெயர்பொதுச் சிறப்பின.

எ-னின். நிறுத்தமுறையானே எழுத்தின் பெயராமாறுணர்த்துவான் றொடங்கிப், பெயர்க்கெல்லாம் பொதுவிலக்கண முணர்-ற்று. இ-ள். இடுகுறிப் பெயருங் காரணப்பெயருமாகிய இரண்டும், பல பொ

ருட்குப் பொதுப்பெயராயும் ஒரு பொருட்குச் சிறப்புப்பெயராயும், வரு வனவாம். எ-று,

ஒரு பொருளைக் குறித்தற்குக் கடவுளானும் அறிவுடையோரானும் இட்டகுறியாகிய பெயர் இடுகுறிப்பெயர். காரணத்தான் வரும் பெயர் காரணப்பெயர்.

உதாரணம். மரமென்பது இடுகுறிப்பொதுப்பெயர். பனையென் பது இடுகுறிச்சிறப்புப்பெயர். அணியென்பது காரணப் பொதுப்பெயர். முடியென்பது காரணச் சிறப்புப்பெயர்.

இனி, இரட்டுறமொழிதலென்னு முத்தியான், இச்சூத்திரத்திற்கு, இடுகுறியென்றுங் காரணமென்றுஞ் சொல்லப்படும் இலக்கணங்களையு டைய பெயர்கள், இடுகுறி காரணமென்னும் இரண்டற்கும் பொதுவா யும், இடுகுறிக்கே சிறப்பாயும், காரணத்திற்கே சிறப்பாயும், வருவன வாம் என்றும், பொருளுரைத்துக்கொள்க.

உ-ம். பரமென்பது இடுகுறிப்பெயர். பரமனென்பது காரணப் பெயர். முக்கணன், அந்தணன், மறவன், முள்ளி, கறங்கு, மொழி, சொல் என்பன காரணவிடுகுறிப்பெயர். இவை காரணவிடுகுறியாய தெ ன்னையெனின்:— இவற்றுண் முக்கணனென்னும் பெயர், யானைமுகக் கடவுண் முதலியோர்க்கு மூன்று கண்ணுளவாகலிற் காரணங் கருதிய வழி மூன்று கண்ணினை யுடையோர் பலர்க்குஞ் சேறலானும், காரணங் கருதாதவழி இடுகுறி மாத்திரையேயாய்ப் பரமனுக்கே சேறலானும், கா ரணவிடுகுறியாயிற்று. ஏனைப் பெயர்கட்கும் இவ்வாறே காண்க.

இவ்வாறே, வடநூலார், இடுகுறியை ரூடியென்றும், காரணத்தை யோகமென்றும், காரணவிடுகுறியை யோகரூடியென்றும், வழங்குப.

இவ்விலக்கணத்தான் எழுத்தினது பெயரும் பிற பெயரும் வருமா றுகாண்க. (எ)

௬௩. அம்முத லீரா றாவி கம்முதன்
மெய்ம்மூ வாறென விளம்பினர் புலவர்.

எ-னின். ஒருசாரெழுத்தினது பெயராமாறுணர்-ற்று. இ-ள். அகர முதல் ஔகாரமீறாகக் கிடந்த பன்னிரண்டினையும் ஆவியென்றும், ககர முத னகரமீறாகக் கிடந்த பதினெட்டினையும் மெய்யென்றும், நூல்களாற் சொன்னார் அறிவுடையோர். எ-று.

கடவுளால் ஆவி மெய்யென்றமைத்தபெயர்க்காரணம் உயிர்களான் முற்றுமுணர்தற்கருமையும், கடவுணூலுணர்ந்தோர்வழிச் செல்லுந்தமது பெருமையுந் தோன்ற, விளம்பினர் புலவரென்றார்.

ஆவியுமெய்யும் போறலின், இவ்விருவகையெழுத்திற்கும், ஆவிமெய்யென்பன, உவமவாகுபெயராய்க், காரணப் பொதுப்பெயராயின. ஏனையவும் இவ்வாறே காண்க. (அ)

௬௪. அவற்றுள்,—
அ இ உ எ ஒக்குறி லைந்தே.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். ஆவி மெய்யென்றவற்றுள், இவ்வைந்துங் குற்றெழுத்தாம். எ-று. (௯)

௬௫. ஆ ஈ ஊ ஏ ஐ ஓ ஔ நெடில்.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். இவ்வேழும் நெட்டெழுத்தாம். எ-று. (௧0)

௬௬. அ இ உம்முதற் றனிவரிற் சுட்டே.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். இம்மூன்றெழுத்தும், மொழிக்குப் புறத்தும் அகத்தும் முதற்கட்டனித்துச் சுட்டுப்பொருளுணர்த்த வரின், சுட்டெழுத்தாம். எ-று.

முதலெனப் பொதுப்படக் கூறினமையிற் புறத்தும் அகத்துமென்பது பெற்றாம்.

உ-ம். அக்கொற்றன், இக்கொற்றன், உக்கொற்றன். எ-ம். அவன், இவன், உவன். எ-ம். வரும்.

அவனென்பதன்கண் அகரம், அறமென்பதன்கண் அகரம் போலப் பின்னெழுத்துக்களோடு தொடர்ந்து நின்று ஒரு பொருளையுணர்த்தாது, மலையனென்பதன்கட் பகுதிபோல வேறு நின்று சுட்டுப்பொருளுணர்த்தலின், அகத்து வரும் இதனையுந் தனிவரினென்றார். இவ்வுரை வினாவிற்குங் கொள்க. (௧௧)

௬௭. எ யா முதலும் ஆ ஓ வீற்றும்
ஏ யிரு வழியும் வினாவா கும்மே.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். புறத்தும் அகத்தும், மொழிமுதற்கண் எகரமும் யாவும், ஈற்றின்கண் ஆகாரமும் ஓகாரமும், இவ்விரண்டிடத்தினும் ஏகாரமும், தனித்து வினாப்பொருளுணர்த்த வரின், வினாவெழுத்தாம். எ-று.

மேற்றனிவரினென்றதனை ஈண்டுங் கூட்டுக.

இவை புறத்தும் அகத்தும் வருதல் ஏற்ற பெற்றி கொள்க.

ஒன்றினமுடித்தறன்னினமுடித்தலென்னு முத்தியான் யாவினாவையும் உடன் கூறினார்.

உ-ம். எக்கொற்றன். எ-ம். எவன். ஏ-ம். யாவன். எ-ம். முதற் கண் வந்தன. கொற்றனெ, கொற்றனே என ஈற்றின்கண் வந்தன. ஏவன், கொற்றனே என ஈரிடத்தும் வந்தது. ஏனைப் பெயர் வினைக ளோடும் ஏற்றபெற்றி யொட்டிக்கொள்க. (௬௨)

௬௮. வல்லினங் க ச ட த ப ற வென வாறே.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். இவ்வாறும் வல்லினமாம். எ-று.

௬௯. மெல்லினம் ங ஞ ண ந ம ன வென வாறே.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். இவ்வாறும் மெல்லினமாம். எ-று.

௭௦. இடையினம் ய ர ல வ ழ ள வென வாறே.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். இவ்வாறும் இடையினமாம். எ-று.

௭௧. ஐ ஔ இ உச் செறிய முதலெழுத்
திவ்விரண் டோரின மாய்வரன் முறையே.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். இனமில்லாத ஐகார ஔகாரங் கள், ஈகார ஊகாரங்கட்கு இனமாகிய இகர உகரங்களைத் தமக்கும் இன மாகப் பொருந்த, முதலெழுத்துக்கள் இவ்விரண்டு ஓரினமாய் வருதன் முறை; ஆதலால், அவை இனவெழுத்தென்றும் பெயரவாம். எ-று. (௬௩)

௭௨. தான முயற்சி யளவு பொருள்வடி
வானவொன் றாதியோர் புடைபொப் பினமே.

எ-னின். மேலினமென்றதற்குக் காரணமுணர்-ற்று. இ-ள். தான முதலியவாய இவற்றுள், ஒன்றுமுதலாக ஒருபுடையொத்தலால், இன மாம். எ-று.

தானம் உரமுதலியன. முயற்சி இதழ்முயற்சி முதலியன. அளவு மாத்திரை. பொருள், பாலன் விருத்தனானாற்போலக் குறிலினது விகா ரமே நெடிலாதலின், இரண்டற்கும் பொருள் ஒன்றென்று முதனூலான் நியமிக்கப்பட்ட பொருள். வடிவு ஒலிவடிவு வரிவடிவு. இவற்றுள், ஒன்றும் பலவுமொத்து இனமாய் வருதல் கண்டுகொள்க.

சார்பெழுத்திற்குப் பெயர் கூறாதொழிந்தார், ஆய்தந் தனிநிலையாத லானும், ஏனைச் சார்பெழுத்திற்குச் சுட்டு வினாவென்று விதந்தோதின வையொழிந்த முதலெழுத்தின் பெயரே பெயராய் அடங்குதலானு மென்க.

இச்சூத்திரம் எதுவின்முடித்தலென்னுமுத்தி. (௬௪)

———

௩. முறை.

௭௩. சிறப்பினு மினத்தினுஞ் செறிந்தீண் டம்முதல்
நடத்த லானே முறையா கும்மே.

எ-னின். நிறுத்த முறையானே முறையாமாறுணர்-ற்று. இ-ள். சிறப்பினானும் இனத்தினானும் பொருந்தி, இவ்வுலகத்து அகரமுதலாக வழங்குதலானே, எழுத்தினது முறையாம். எ-று.

குறிலினது விகாரமே நெடிலாதலாற் குறின் முன்னிற்றலிற் சிறப்பினென்றும், நெடில் இனமாய்ப் பின்னிற்றலின் இனத்தினென்றும், நாதமாத்திரையாய் எல்லாவெழுத்திற்குங் காரணமாய் முன்னிற்றலின் அம்முதலென்றும், எல்லாவெழுத்திற்கும் வைத்த முறைக்காரணம் உயிர்களான் முற்றுமுணர்தலாகாமையின் நடத்தலானேயென்றுங் கூறினார்.

அங்ஙனமாயினும், நெடுங்கணக்கினுள் அகரமுதல் னகரவிறுவாய்க் கிடக்கை முறையாதற்குக் காரணமும் ஒருவாறு காட்டுதும்:—

அகர முதலிய பன்னீருயிருந் தனித்தியங்கும் ஆற்றலுடைமையானும், ககர முதலிய பதினெட்டு மெய்யும் அகரத்தோடு கூடியல்லதியங்கும் ஆற்றலின்மையானும், அச்சிறப்புஞ் சிறப்பின்மையுநோக்கி, உயிர் முன்னும் மெய் பின்னுமாக வைக்கப்பட்டன.

இனி, உயிர்களுள், அ இ உ என்பன், முறையே, அங்காந்து கூறு முயற்சியானும், அவ்வங்காப்போடு அண்பல்லடி நாவிளிம்புறக் கூறுமுயற்சியானும், அவ்வங்காப்போடு இதழ் குவித்துக் கூறு முயற்சியானும் பிறத்தலான், அப்பிறப்பிடத்து முறையே முறையாக, வைக்கப்பட்டன. ஆகார ஈகார ஊகாரங்கள், அகர முதலியவற்றிற்கு இனமாதலின், அவற்றைச் சார, வைக்கப்பட்டன. இனி, எகரமாவது அகரக்கூறும் இகரக்கூறுந் தம்முளொத்திசைத்து நரமடங்கல் போல் நிற்பதொன்றாகலானும், ஒகரமாவது அகரக்கூறும் உகரக்கூறுந் தம்முளொத்திசைத்து அவ்வாறு நிற்பதொன்றாகலானும், அவை அவற்றின் பின் முறையே வைக்கப்பட்டன. ஏகார ஓகாரங்கள், இனமாதலின், அவற்றின் பின் முறையே வைக்கப்பட்டன. அகரமும் யகரமும் இகரமுந் தம்முளொத்திசைத்து நிற்பதொன்றாகலின், எகர ஏகாரங்களின் பின்னர் ஐகாரமும், அகரமும் வகரமும் உகரமுந் தம்முளொத்திசைத்து நிற்பதொன்றாகலின், ஒகர ஓகாரங்களின் பின்னர் ஔகாரமும், வைக்கப்பட்டன. இவ்வாறுதல் பற்றி, எ ஒ ஐ ஔ என்னு நான்கனையும் வடநூலார் சந்தியக்கரமென்பர்; கையடனார் நரமடங்கல்போல் என்றுவமையுங் கூறினார். இக்கருத்தே பற்றி, ஆசிரியர்: 'அம்முனிகரம் யகரமென்றிவை-யெய்தி னையொத் திசைக்கு மவ்வோ - டுவ்வும் வவ்வு மௌவோரன்ன'

என்றார். இவ்வாறே ஆசிரியர் தொல்காப்பியரும்: "அகர விகர மைகார மாகும்" "அகர வுகர மௌகார மாகும்" எனக் கூறி, ஐயென்னு நெட்டெழுத்தின் வடிவு புலப்படுத்தற்கு அகர இகரங்களேயன்றி அவற்றிடையே யகரமும் ஒத்திசைக்கு மென்பார் "அகரத்திம்பர் யகரப்புள்ளியு—மையெனெடுஞ்சினை மெய்பெறத் தோன்றும்" என்றும், 'மெய்பெற' என்ற இலேசானே, ஔவென்னு நெட்டெழுத்தின் வடிவு புலப்படுத்தற்கு அகர உகரங்களேயன்றி அவற்றிடையே வகரமும் ஒத்திசைக்குமென்றும், இம்பர் உம்பரென்றாற்போல்வன காலவகை இடவகைகளான் மயங்குமாகலின் இவற்றின் முதற்கணிற்பதியாதோ இறுதிக்கணிற்பதியாதோவென்னும் ஐயநீக்குதற்கு "இகரமும் யகரமு மிறுதிவிரவும்" என்றுங் கூறினர். மொழிந்தபொருளோடொன்றவவ்வயின் மொழியாததனைமுட்டின்று முடித்தலென்னுமுத்தியான், எகர ஏகாரங்கள் ஒகர ஓகாரங்கள் அவ்வாறாதலுங்கொள்ளவைத்தார். மாபாடியத்துள், ஐகாரத்தின் பின்னின்ற வடவெழுத்து நான்குயிர்க்கும் இடையே ரகர லகரக்கூறுகள் ஒத்து நிற்குமென்ற ஆசிரியர் பதஞ்சலியார்க்கு, ஐ ஔவென்புழியும் இடையே யகர வகரக்கூறுகள் விரவி நிற்குமென்பது உடன்பாடாதல் பெற்றாம். எகரமுதலியவற்றுள் அகரக்கூறு குறைவும் இகர வுகரக் கூறுகண் மிகுதியுமாமெனவுமுணர்க. இதுவும் மாபாடியத்திற் கண்டது. ஈண்டுக் கூறியவாற்றானே, அகரம் உயிரெழுத்துக்களினுங் கலந்து நிற்குமாறறிக.

இனி, மெய்களுள், வலியாரை முன்வைத்து மெலியாரைப் பின்வைத்தன் மரபாகலின், அச்சிறப்பு நோக்கி, வல்லெழுத்துக்கண் முன்னும், அவ்வவற்றிற்கினமொத்த மெல்லெழுத்துக்கள் அவ்வவற்றின் பின்னுமாக, வைக்கப்பட்டன. அவ்விரண்டு நோக்கியல்லது இடைநிகரனவாய் ஒலித்தல் அறியப்படாமையின், அதுபற்றி இடையெழுத்துக்கள் அவ்விருகூற்றிற்கும் பின்வைக்கப்பட்டன. ஒருவாற்றானொத்தலும் ஒருவாற்றான் வேறாதலுமுடைமைபற்றியன்றே இனமென்று வழங்கப்படுவது; அவற்றுள் இடையெழுத்தாறும், இடப்பிறப்பானொத்தலும் முயற்சிப்பிறப்பான் வேறாதலுமுடைமையின், இடைக்கணமென ஓரினமாயின. உயிர்க்கணம், வன்கணம், மென்கணமென்பவற்றிற்கும் இஃதொக்கும்.

இனிக், க ஙக்களும், ச ஞக்களும், ட ணக்களும், த நக்களும், ப மக்களும், அடிநாவண்ணம், இடைநாவண்ணம், நுனிநாவண்ணம், அண்பல்லடி, இதழெனும் இவற்றின் முயற்சியாற் பிறத்தலான், அப்பிறப்பிடத்து முறையே முறையாக, வைக்கப்பட்டன. ய ர ல வக்களுங்கும், முறையே, அடியண்ணமும், இடையண்ணமும் அண்பன்முதலும், இதழுமென்னும் இவற்றின் முயற்சியாற் பிறத்தலான், அப்பிறப்பிடத்து முறையே முறையாக, வைக்கப்பட்டன. ழகார றகார னகாரங்கள் மூன்றும், தமிழெழுத்தென்பதறிவித்தற்கு இறுதிக்கண் வைக்கப்பட்

டன. அவற்றுள்ளும் ழகரம், இடையெழுத்தாகலின் அதுபற்றி இடையெழுத்தோடு சார்த்தி, அவற்றிறுதிக்கண் வைக்கப்பட்டது. வடமொழியின், லகரம், ளகரமாகவும் உச்சரிக்கப்படுவதன்றித் தனியே ஓரெழுத்தன்மையின், அச்சிறப்பின்மை பற்றி, இடையெழுத்தாகிய ளகரம் ழகரத்திற்கும் பின் வைக்கப்பட்டது. இவ்வாறே, உயிருள்ளும் எகர ஒகரங்கள், ஒருவாற்றாற் சிறப்பெழுத்தாயினும், பிராகிருதமொழியிற் பயின்று வருதலானும், சாமவேதமுடையாருள் ஒருசாரார் இசைபற்றிக் குழூஉக்குறிபோலக் கொண்டோதுப வாகலானும், இறுதிக்கண் வையாது, முறைபற்றி ஏகார ஓகாரங்களின் முன் வைக்கப்பட்டன. ஆகையான், முறையாமாறு இவையென உய்த்துணர்ந்துகொள்க.

இவ்வாறு உலகத்தும் பிறப்பொத்தல் பற்றியே இனமென்று வழங்குபவாகலின், ஈண்டு இனத்தினுமென்றதற்குப் பிறகாரணங்களுமுளவேனும், பெரும்பான்மையும் பிறப்பொத்தலே இனமென்று கொள்க. (கஅ)

ச. பிறப்பு.

எச. நிறையுயிர் முயற்சியி னுள்வளி துரப்ப
எழுமணுத் திரளுரங் கண்ட முச்சி
மூக்குற் றிதழ்நாப் பல்லணத் தொழிலின்
வெவ்வே றெழுத்தொலி யாய்வரல் பிறப்பே.

எ-னின். நிறுத்தமுறையானே பிறப்பாமாறுணர்த்துவான் றொடங்கி அதன் பொதுவிதியுணர்-ற்று. இ-ள். ஒலியெழுத்தாகிய காரியத்திற்கு வேண்டுங்காரணங்களின் ஒருவாற்றானுங் குறைவின்றி நிறைந்த உயிரினது முயற்சியால் உண்ணின்ற வளியெழுப்ப எழுஞ் செவிப்புலனும் அணுத்திரள், உரமுதலிய நான்கிடத்தையும் பொருந்தி, இதழ் முதலிய நான்கின்றொழில்களால் வெவ்வேறெழுத்தாகிய ஒலிகளாய்த் தோன்றுதல், அவற்றின் பிறப்பாம். எ-று. (கசு)

எரு. அவ்வழி,—
ஆவி யிடைமை யிடமிட றாகும்
மேவு மென்மைமூக் குரம்பெறும் வன்மை.

எ-னின். முதலெழுத்துக்கட்கு இடம் வகுத்துணர்-ற்று. இ-ள். மேற் கூறிய நெறியாற் பிறக்குங்கால், ஆவி இடையினமென்னும் இருவகையெழுத்தினது இடம் மிடறாம்; மெல்லினம் மூக்கையிடமாகப் பொருந்தும்; வல்லினம் நெஞ்சையிடமாகப்பெறும். எ-று. (உ0)

எசா. அவற்றுள்,—
முயற்சியுள் அ ஆ வங்காப் புடைய.

எ-னின். முதலெழுத்துட் சிலவற்றிற்கு முயற்சி வகையாற் பிறப் புணர்-ற்று. இ-ள். மேல் இடம் வகுக்கப்பட்ட முதலெழுத்துக்களுள் அகர ஆகாரங்கள், நால்வகை முயற்சியுள், அண்ணத்தின்றொழிலாகிய அங்காத்தலையுடையவாய்ப், பிறக்கும். எ-று. (௨௧)

எ௭. இ ஈ எ ஏ ஐ அங் காப்போ
டண்பல் முதனா விளிம்புற வருமே.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். இவ்வைந்தெழுத்தும், அங்காப்புடனே, அண்பல்லை அடிநாவிளிம்பு பொருந்தப், பிறக்கும். எ-று. (௨௨)

எ௮. உ ஊ ஒ ஓ ஔவிதழ் குவிவே.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். இவ்வைந்தெழுத்தும் பிறத்தற்கேதுவாகிய முயற்சி இதழ் குவிவாம். எ-று. (௨௩)

எ௯. க ஙவுஞ் ச ஞவும் ட ணவு முதலிடை
நுனிநா வண்ண முறமுறை வருமே.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். கவ்வும் ஙவ்வும் முதனா முதலண்ணத்தையும், சவ்வும் ஞவ்வும் இடைநா இடையண்ணத்தையும், டவ்வும் ணவ்வும் நுனிநா நுனியண்ணத்தையும் பொருந்த, இம்முறையே பிறக்கும். எ-று. (௨௪)

அ0. அண்பல் லடிநா முடியுறத் த நவரும்.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். அண்பல்லடியை நாநுனிபொருந்தத், தவ்வும் நவ்வும் பிறக்கும். எ-று. (௨௫)

அக. மீகீ ழிதழுறப் பம்மப் பிறக்கும்.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். மேலிதழுங் கீழிதழும் பொருந்தப், பவ்வும் மவ்வும் பிறக்கும். எ-று. (௨௬)

அ௨. அடிநா வடியண முறயத் தோன்றும்.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். அடிநா அடியண்ணத்தைப் பொருந்த, யகரம் பிறக்கும். எ-று. (௨௭)

அ௩. அண்ண நுனிநா வருட ர ழவரும்.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். அண்ணத்தை நுனிநாத் தடவ, ரவ்வும் ழவ்வும் பிறக்கும். எ-று. (௨௮)

அ௪. அண்பன் முதலு மண்ணமு முறையின்
நாவிளிம்பு வீங்கி யொற்றவும் வருடவும்
லகார ளகாரமா யிரண்டும் பிறக்கும்.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். அண்பன் முதலே நாவிளிம்பு வீங் கியொற்ற லகாரமாகியும், அண்ணத்தை நாவிளிம்பு வீங்கி வருட ளகார மாகியும், இவ்விரண்டெழுத்தும் பிறக்கும். எ-று. (௨௯)

அ௫. மேற்பல் லிதழுற மேவிடும் வவ்வே.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். மேற்பல்லைக் கீழிதழ் பொருந்த, வகரம் பிறக்கும். எ-று. (௩0)

அ௬. அண்ண நுனிநா நனியுறிற் றனவரும்.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். அண்ணத்தை நுனிநா மிகப் பொருந்திற் றவ்வும் னவ்வும் பிறக்கும். எ-று. (௩௧)

அ௭. ஆய்தக் கிடந்தலை யங்கா முயற்சி
சார்பெழுத் தேனவுந் தம்முத லனைய.

எ-னின். சார்பெழுத்துக்கட்கு இடமுயற்சிவகையாற் பிறப்புணர்-ற்று. இ-ள். ஆய்தம் பிறத்தற்கு இடந் தலை, முயற்சி அங்காத்தலாம்; ஒழிந்த சார்பெழுத்துக்களும், இடமுயற்சிகள் தம் முதலெழுத்துக்க ளோடு ஒப்பனவாய்ப், பிறக்கும். எ-று.

சார்பின் சார்பாகிய ஆய்தக்குறுக்கமுந் தன் முதல்போற் பிறக்குமெ ன்பார், எதிரது தழீஇ எனவுமென்றார். (௩௨)

அஅ. எடுத்தல் படுத்த னலித லுழப்பிற்
றிரிபுந் தத்தமிற் சிறிதுள வாகும்.

எ-னின். மேற்கூறிய பிறப்பிற்கு ஓர்புறனடையுணர்-ற்று. இ-ள். பலவெழுத்திற்குப் பிறப்பு ஒன்றாகச் சொல்லப்பட்டனவேனும், எடுத் தல் படுத்தல் நலிதலென்னும் எழுத்திற்குரிய ஒலிமுயற்சியான், ஒன்றற் கொன்று பிறப்பு வேறுபாடுகளும், அவ்வவற்றின்கட் சிறிது சிறிதுள வாம். எ-று. (௩௩)

அ௯. புள்ளிவிட் டவ்வொடு முன்னுரு வாகியும்
ஏனை யுயிரோ டுருவு திரிந்தும்
உயிரள வாயதன் வடிவொழித் திருவயிற்
பெயரொடு மொற்றுமுன் னாய்வரு முயிர்மெய்.

எ-னின். மேற் பிறப்புணர்த்திய சார்பெழுத்திற்குச், சார்ந்து வரு மாறும் ஓர்பிறப்பாதலிற், பிறப்பதிகாரத்துள் அடக்கி யுணர்த்துவான் றொடங்கி, அவற்றுள் உயிர்மெய் வருமாறுணர்-ற்று. இ-ள். மெய் புள் ளியை விட்டு, அகரத்தோடு கூடியவழி விட்டவுருவே உருவாகியும், ஒழி ந்த உயிர்களோடு கூடியவழி உருவு வேறுபட்டும், தன்மாத்திரைதோன்

ருது உயிர்மாத்திரையே மாத்திரையாய்த், தன்வரிவடிவினது விகாரவடிவே வடிவாய் உயிர்வடிவையொழித்து, மெய்யுயிரென்னும் பெயராகிய இரண்டிடத்தும் பிறந்த உயிர்மெய்யென்னும்பெயருடனே, ஒற்றொலிமுன்னும் உயிரொலி பின்னுமாகி, வரும் உயிர்மெய்யெழுத்து. எ-று.

ஒழித்தென்றும், ஒற்று முன்றுயென்றும், வந்த சினைவினை, இருவயிற்பெயரொடும் வருமென்னும் முதல்வினையோடு முடிந்தன.

உருவு திரிதல், புள்ளி பெறுவன புள்ளி பெற்றும், மேலுங் கீழும் விலங்கு பெறுவன விலங்கு பெற்றும், கோடு பெறுவன கோடு பெற்றும், புள்ளியுங் கோடும் உடன் பெறுவன உடன் பெற்றும், வருவனவாம். அருகே பெற்ற புள்ளியை இக்காலத்தார் காலாகவெழுதுவர்.

பூதி முதலியவற்றிற்றீட்டிய வரிவடிவும், ஒலி வடிவுபோலப் பயன்றருமொற்றுமை குறித்து, ஈண்டவ்விருதிறனும் விரவிக் கூறினர்.

இவ்விலக்கணத்தான் ஒவ்வொரு மெய்யிற் பன்னீருயிருங் கூட்டப் பன்னிருபதினெட்டிருநூற்றுருபத்தாறுய் வருமாறு, வழங்கும் வரிவடிவுள்ளும் ஒலிவடிவுள்ளுங் காண்க. (௩௪)

௩௦. குறியதன் முன்ன ராய்தப் புள்ளி
உயிரொடு புணர்ந்தவல் லாறன் மிசைத்தே.

எ-னின். முற்றாய்தம் வருமாறுணர்-ற்று. இ-ள். புள்ளிவடிவினதாய ஆய்தம், குற்றெழுத்தின் முன்னதாய், உயிரோடு கூடிய வல்லெழுத்தாறன் மேலதாய், வரும். எ-று.

உயிர்வருக்கத்து இறுதிக்கட்டந்த ஆய்தவடிவைப் பிற்காலத்து வேறுபட வரைந்து வழங்குவராதலின், தொல்லை வடிவு தோன்ற ஆய்தப் புள்ளியென்றார்.

உ-ம். எஃகு, கஃசு, இருபஃது, அஃகடிய, அஃகான், மஃகான் என வரும். தனிக்குறிலென்று வரைந்தோதாமையின், "விலஃஃஃகி வீங்கிரு ளோட்டுமே மாத-ரிலஃஃஃகு முத்தி னினம்" எனவும் வரும். பிறவுமன்ன.

இச்சூத்திரம், மேற்கோளாதலால், தானெடுத்து மொழிதலென்னுமுத்தி.

வல்லின வகையான் இயல்பாக வந்த ஆய்தமாறனோடு, புணர்ச்சிவிகாரத்தான் வரும் ஆய்தமுஞ் செய்யுள் விகாரத்தான் வரும் ஆய்தமுங் கூடி, எட்டாய் வருமாறு காண்க. (௩௫)

௩௬. இசைகெடின் மொழிமுத லிடைகடை நிலைநெடில்
அளபெழு மவற்றவற் றினக்குறில் குறியே.

எ-னின். உயிரளபெடைவருமாறுணர்-ற்று. இ-ள். செய்யுட்கண் இசை குன்றின், மொழி முதலினும் இடையினுங் கடையினுநின்ற நெட்டெழுத்தேழும், அவ்விசை நிறைக்கத் தத்தமாத்திரையின் மிக்கொலிக்கும்; அவ்வாறளபெடுத்தன அறிதற்கு, அவற்றின் பின், அவற்றிற்கு இனமாகிய குற்றெழுத்துக்கள் வரிவடிவின்கண் அறிகுறியாய் வரும். எ-று.

உ-ம். "ஆஅ வளிய வலவன்றன் பார்ப்பினோ - டிஇ ரிரையுங்கொண் டீரளைப் பள்ளியுட்- டூஉந் திரையலைப்பத் துஞ்சா திறைவன்றோண்- மேஎ வலைப்பட்ட நம்போ னறுநுதா - லோஒ வுழக்குந் துயர்." எ-ம். "உறாஅர்க் குறுநோ யுரைப்பாய் கடலைச்-செறாஅஅய் வாழிய நெஞ்சு." எ-ம். "அனிச்சப்பூக் கால்களையாள் பெய்தா ணுசுப்பிற்கு-நல்ல படாஅ பறை." எ-ம். வரும். செறாஅஅய் வாழியென்புழி நான்கு மாத்திரையாயும், ஏனைய மூன்று மாத்திரையாயும், அலகுபெற்றுச், செய்யுளிசை நிறைத்து, மூவிடத்தும் வந்தவாறு காண்க. பிறவுமன்ன.

இனி இசைகெடினென்று பொதுப்படக் கூறினமையால், "கெடுப்பதூஉங் கெட்டார்க்குச் சார்வாய்மற் றாங்கே - யெடுப்பதூஉ மெல்லா மழை" எனக் குறில் நெடிலாய் அளபெழுந்து அலகு பெற்றும் பெறுதும் இன்னிசை நிறைப்ப வருவனவும், "உரனசைஇ யுள்ளந் துணையாகச்சென்றார்-வரனசைஇ யின்னு முளேன்" என அளபெழுந்து அலகுபெற்றும் பெறுதுஞ் சொல்லிசை நிறைப்ப வருவனவும், "வீழப் படுவார் கெழீஇயிலர் தாம்வீழ்வார்-வீழப்படாஅ ரெனின்" என்பதனுட் கெழீஇயிலரென அளபெழுந்து அலகு பெறாது சொல்லிசை நிறைப்ப வருவனவுங்கொள்க.

எழுத்துப் பலவாயின ஒலிவேற்றுமையானன்றே, அங்ஙனமாதலின், நெடிலது விகாரமாய் ஓரொலியாய்ப் பிறப்பதே அளபெடையென்பார் நெடிலளபெழுமென்றும், அவற்றவற்றினக் குறில் குறியேயென்றுங் கூறினர். ஆசிரியர் தொல்காப்பியரும், நீருநீருஞ் சேர்ந்தாற்போல நெட்டெழுத்தோடு குற்றெழுத்தொத்து நின்று நீண்டிசைப்பதே அளபெடையென்பார், "குன்றிசை மொழிவயி னின்றிசை நிறைக்கு-நெட்டெழுத் திம்ப ரொத்தகுற் றெழுத்தே" என்றார். இங்ஙனம் ஒலிபற்றிக் கூறும் வகையால் இருவர்க்குங் கருத்து ஒன்றேயாயினும், குறியேயென்றது, இவ்விரண்டு மேற்கோளில் ஒன்று துணிதலான், ஒருதலை துணிதலென்னுமுத்தியும் அம்மதமும் பட வந்ததென்க. இப்பெற்றியறியாதார், நெடிலுங் குறிலும் விரலும் விரலுஞ் சேர நின்றாற்போல இணைந்து நின்றளபெடுக்குமெனத், தமக்கு வேண்டியவாறே கூறுப. நெடிலுங் குறிலும் அவ்வாறு நின்றளபெழுமென்றல் பொருந்தாமைக்கு, எழுத்தெடையென்னாது அளபெடையென்னுங் குறியீடே சான்றாதலறிக. அற்றேல், ஓரெழுத்தினையே இரண்டு மாத்திரையும் ஒருமாத்திரையுமாகப் பிரித்து,

அசைத்து, அதனாற் சீர் செய்து, தளையறுத்தல் பொருந்தாதெனின்,— அற்றன்று: எழுத்து வகையானென்னாது, "மாத்திரை வகையாற் றளை தம கெடாநிலை-யாப்பழி யாமையென் றளபெடை வேண்டும்" எனக் கூறுபவாகலின், எழுத்திற்கு மாத்திரை கோடலும், அசைத்தலும், சீர் செய்தலும், தளையறுத்தலும், ஓசைபற்றியல்லது, எழுத்துப்பற்றியல்ல வென்க.

இதனுள், செப்பலோசை முதலியவோசை குன்றாது நெட்டெழுத் தேழும் மொழி முதலிடை கடைகளினின்று அளபெடுக்குங்கால், ஔ காரம் மொழியிடை கடைகளின் வரப்பெறாமையின், அவ்விடங்களின் அஃதொழிய நின்று அளபெடுக்கும் அளபெடை பந்தொன்பதோடு, இன்னிசை நிறைப்பவுஞ் சொல்லிசை நிறைப்பவும் அளபெடுக்கும் அள பெடையிரண்டுங் கூடி, உயிரளபெடை எழுமூன்றாய் வருமாறு காண்க.

> கஉ. ங ஞ ண ந ம ன வ ய ல ள வாய்தம்
> அளபாங் குறிலிணை குறிற்கீ ழிடை கடை
> மிகலே யவற்றின் குறியாம் வேறே.

எ-னின். ஒற்றளபெடை வருமாறுணர்-ற்று. இ-ள். செய்யுட்கண் இசை குன்றின், குறிலிணைக்கீழுங் குறிற்கீழுமாய் மொழியிடையினும் ஈற்றினும் நின்ற இப்பத்தொற்றும், ஆய்தமும், அவ்வோசை நிறைக்கத், தம்மாத்திரையின் மிக்கொலிக்கும்; அவ்வாறளபெடுத்தன அறிதற்கு, அவற்றின் பின் அவ்வெழுத்துக்களே வரிவடிவின்கண் வேற்றிகுறியாய் வரும். எ-று.

'ஒருமொழி யொழிதன் னினங்கொளற் குரித்தே' என்பதனான் மேல் 'இசைகெடின்' என்பதனை இவ்வளபெடைக்கும் வருவித்துக்கொள்க.

மாத்திரை நிறைத்தற்கன்றி அறிகுறிமாத்திரையாய் வருமென்று கோடற்கு, வேறேயென்றார்.

உ-ம். "இலங்ங்கு வெண்பிறைசூ டீசனடி யார்க்குக் - கலங்ங்கு நெஞ்சமிலை காண்" எ-ம். "எங்ங் கிறைவனுள னென்பாய் மனனேயா- னெங்ங் கெனத்திரிவா ரின்." எ-ம். "கலங்ங் கொண்ட கன்மார்பர்" "மடங்ங் கலந்த மனனேகளத்து-விடங்ங் கலந்தானை வேண்டு." எ-ம். "அங்ங் கனிந்த வருளிடத்தார்க் கன்புசெய்து-நங்ங் களங்கறுப்பா நாம்" எ-ம். ஙகரம், குறிலிணைக்கீழுங் குறிற்கீழும், மொழிக்கிடையினுங் கடையினும், முறையே அளபெழுந்தது. "கண்ண் கருவிளை கார்முல்லை கூரெயிறு-பொன்ன் பொறிசுணங்கு போழ்வா யிலவம்பூ-மின்ன் னுழை மருங்குன் மேதகு சாயலா-ளென்ன் பிறமகளா மாறு." என ணகரமும் னகரமுங், குறிற்கீழ், மொழியீற்றின் அளபெழுந்தன. "எஃஃ கிலங்கிய

கையரா யின்னுயிர் - வெஃஃகு வார்க்கில்லை வீடு'' என ஆய்தம், குறிற்கீழ், மொழிக்கிடையின் அளபெழுந்தது. பிறவுமன்ன.

ஆய்தம் ஒற்றோடும் ஒருபுடையொத்து வருதலின், ஈண்டுத் தந்துரைத்தார்.

நகரம் விதியீறாய் வருதலின் அதனை விலக்காது, ஆய்தம் ஒருமொழிக்கண்ணுந் தொடர்மொழிக்கண்ணும் விதித்த முதலெழுத்துக்கள் இருமருங்கு நின்றெழுப்ப இருசிறகெழுப்ப எழுமுடலதுபோல் இடையெழுந்தொலிப்பதன்றி ஒருவாற்றானும் ஈறாய் வருந் தன்மையதன்றாகலின், அஃகடிய முதலியவற்றின்கட்டிரிந்த ஆய்தம் அஃகான் முதலியவற்றின்கட்டோன்றிய ஆய்தம்போலத் தொடர்மொழிக்கண் இடைநிலையாயதன்றி விதியீறன்றென்று அதனுண்மை துணிந்து, அதனையிறுதிக்கண் விலக்கி, ஒற்றளபெடை நாற்பத்திரண்டென்று மேலுரைத்தவாறு, இங்ஙனம் வருதல் காண்க. (௩௭)

௩௯. யகரம் வரக்குற ளுத்திரி யிகரமும்
அசைச்சொன் மியாவி னிகரமுங் குறிய.

எ-னின். குற்றியலிகரம் வருமாறுணர்-ற்று. இ-ள். யகரம் வருமொழிக்கு முதலாகிவர, நிலைமொழிக்கீறாகி நின்ற குற்றியலுகரந் திரிந்த இகரமும், மியாவென்னும் அசைச்சொல்லின்கண் இகரமும், குற்றியலிகரங்களாம். எ-று.

எனவே, இங்ஙனம் வருமாயின், இவ்வெழுத்தின்றொடர்பாற் குறுகுமென்பது பெற்றாம்.

உ-ம். நாகியாது, எஃகியாது, வரகியாது, கொக்கியாது, குரங்கியாது, அல்கியாது. எ-ம். கேண்மியா, சென்மியா. எ-ம். வரும். பிறவுமன்ன.

பொதுப்படக் கூறிய குற்றியலுகரமுப்பத்தாறானும், அசைச்சொன்மியாவினானும், குற்றியலிகரம் முப்பத்தேழாய் வருமாறு காண்க. ()

௪௦. நெடிலோ டாய்த முயிர்வலி மெலியிடைத்
தொடர்மொழி யிறுதி வன்மையூ ருகரம்
அஃகும் பிறமேற் றொடரவும் பெறுமே.

எ-னின். இடமும் பற்றுக்கோடுஞ் சார்ந்து குற்றியலுகரம் வருமாறுணர்-ற்று. இ-ள். தனிநெடிலெழுடனே, ஆய்தமொன்றும், மொழியிடையீறுகளின் வரப்பெறாத ஔகாரமொழித்தொழிந்த உயிர் பதினொன்றும், வல்லெழுத்தாறும், மெல்லெழுத்தாறும், வல்லெழுத்துக்களோடு தொடராத வகரமொழித்தொழிந்த இடையெழுத்தைந்துமாகிய முப்பத்தாறெழுத்தினுள், யாதானுமொன்று ஈற்றுக்கயலெழுத்தாய்த் தொடரப்

பட்டு, மொழியிறுதிக்கண் வல்லெழுத்துக்களுள் யாதானுமொன்று பற்றுக்கோடாக, அதனையூர்ந்து வரின், அவ்வுகரந் தன்மாத்திரையிற் குறுகும்; அது தன் மாத்திரையிற் குறுகுதற்கும் மொழி நிரம்புதற்குங் காரணம், இவ்வோரெழுத்துத் தொடர்தன்மாத்திரையின் அமையாது, பிறவெழுந்துக்களுள் ஒன்றும் பலவும் மேலே தொடரவும் பெறும். எ-று.

நெடிலை ஒடுக்கொடுத்துப் பிரித்தார், தனிநெடிலாதலின். உயிரென்றது குற்றுயிர் நெட்டுயிர் இரண்டனையும்.

தொடரென்னும் வினைத்தொகை வன்மையூருகரமென்னுஞ் செயப்படுபொருளோடு முடிந்தது.

பிறவென்றது, 'பகாப்பதமேழும் பகுபதமொன்பதும்' என்று வரையறுத்தவற்றின், இங்ஙனம் ஈற்றயலும் ஈறுமாகக் கூறிய இரண்டுமொழித்து, ஒழிந்த ஏழும் ஐந்துமாய எழுத்துக்களை.

தொடரவுமென்ற உம்மை இறந்தது தழீஇ நின்றது.

பெறுமேயென்றது தனிநெடிலொழிந்த ஐந்து தொடரும், வன்மையூருகரங் குறுகுதற்கும் மொழி நிரம்புதற்கும் மேற்றொடர்தலும் இன்றியமையாமையின்.

உ-ம். நாகு, எஃகு, வரகு, பலாசு, கொக்கு, குரங்கு, அல்கு என வரும். பிறவுமன்ன.

இனி, இங்ஙனம் பிறமேற்றொடரவும் பெறுமேயெனக் கூறுதொழியின், இவ்வைவகையெழுத்தும் ஈற்றெழுத்துங் கூடியே ஒருமொழியாய் நிற்குமெனவும் பட்டு, அது இது என்றற்றொடக்கத்தனவுங் குற்றியலுகரமாவான் செல்லுமெனவும், ஆய்தமுந் தனிமெய்யும் மொழிக்கு முதலாமெனவும், தனிநெடிலை ஒடுக்கொடுத்து விதக்கவேண்டாவெனவும், ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் "நெட்டெழுத் திம்பருந் தொடர்மொழி யீற்றுங்-குற்றிய லுகரம் வல்லா றூர்ந்தே." எனத் தொகுத்துக் கூறியவாறே கூறுது, எல்லாவெழுத்தையுங் கூறுவார், அவற்றையே ஆய்தமுதல் ஐந்தாக வகுத்துத், தனிநெடிலோடு ஆறாகக், குற்றுகரத்தை அறுவகையான் வழங்குதற்கு இலக்கணந் தோன்றக் கூறினமையின், அவ்வாறு எடுத்தாளுதற்பொருட்டு, எல்லாவெழுத்தையுங் குறியீடாக விதந்த ஆய்தமுதலிய ஐந்தனுள் ஒன்று ஈற்றயலினின்று இறுதி வன்மையூருகரத்தைத் தொடர்தலேயன்றிப் பிற மேற்றொடர்தலுங் குறுகுதற்கேதுவன்றெனவும், பொருள்படுமாறறிக.

இச்சூத்திரப்பொருள் முன்மொழிந்து கோடலென்னுமுத்தி.

இனி, இவ்வாறன் பகுதித் தொடரும் இடமாதலின், இவ்விடவேற்றுமையாற் குற்றியலுகரம் முப்பத்தாறென்று மேற்கூறியவாறே வருமாறு காண்க.

இவ்வாறு கொள்ளாது, ஆசிரியர் ஈற்றயலினின்ற எழுத்தை இடமாகக் கொண்டாற்போல, ஈற்றயலினின்ற அசையை இடமாகக்கொண்டு, அவற்றுள் அது இது முதலிய முற்றுகரத்தை நீக்குதற்குக் குற்றெழுத்துத் தனியே வரும் அசையொன்றனையும் ஒழித்து, ஏனையேழசையினையும் "நெடிலே குறிலிணை குறினெடி லென்றிவை-யொற்றொடு வருதலொடு குற்றொற் றிறுதியென்-றேழ்குற் றுகரக் கிடனென மொழிப" எனக் கூறினருமுளராலோவெனின்:—அவ்வாறு ஏழிடமெனக் கோடுமென்பார்க்குப், பிண்ணாக்குச் சுண்ணாம்பு பட்டாங்கு விளையாட்டு இறும்பூது முதலியனவும், ஆய்தந் தொடர்ந்தனவும், நெட்டொற்றிறுதி நெடிலிறுதிக் குற்றுகர முதலியனவுங் குற்றொற்றிறுதிக் குற்றுகரமுமாய் அடங்குமேனும், போவது வருவது ஒன்பது முதலியன அடங்காமையறிக. நெடின் முதலாயின ஈற்றயலினிற்றல் வேண்டுமென யாப்புறவின்மையின், முதற்கணிற்பினும் ஈற்றுகரம் அவற்றிறுதியாதல் அமையுமெனக் கொண்டு, போவது முதலியனவும் நெடிலிறுதி முதலியனவாய் அடங்குமென்பார்க்கும், அங்ஙனம் பாகுபடுத்துக் கருவி செய்ததனாற் போதப் பயனின்றென்பதாம். இது பிறர்நூற்குற்றங் காட்டலென்னுமதம்.

இனி, மொழிந்த பொருளோடொன்றவவ்வயின் மொழியாததனை முட்டின்று முடித்தலென்னு முத்தியான், நுந்தையென்னு "முறைப்பெயர் மருங்கி னொற்றிய நகரமிசை" உகரமூர்ந்து மொழிமுதற்கணிற்பினுங் குற்றியலுகரமாமெனவும், அவ்வுகரம் செக்குக்கணை சுக்குக்கோடு எனப் புணர்மொழியிடைப்படினுந் தன்னரைமாத்திரையிற் குறுகுமெனவுங் கொள்க.

(௩௬)

கூ௫. தற்சுட் டளபொழி யைம்மூ வழியும்
நையு மௌவு முதலற் றாகும்.

எ-னின். ஐகார ஔகாரக்குறுக்கங்கள் வருமாறுணர்-ற்று. இ-ள். ஐகாரம், தன்னைக் கருதித் தன் பெயர் கூறுமளவிற் குறுகாது, ஒழிந்த மொழிமுதலிடை கடையென்னும் மூன்றிடத்தும், முன்னும் பின்னும் இருமருங்குமாய எழுத்தின்றொடர்பால், தன்மாத்திரையிற்குறுகும். ஔகாரமும், தன்பெயர் கூறுமளவிற் குறுகாது, ஒழிந்த மொழி முதற்கட்பின் வருமெழுத்தின்றொடர்பாற் றன்மாத்திரையிற் குறுகும். எ-று.

சுட்டளபென்பது வினைத்தொகை.

அளபென்றார், எழுத்தின் சாரியை தொடரினுங் குறுகுமென்பது கருதி. எனவே, ஓரெழுத்தொருமொழியாய், நிலைமொழி வருமொழியாய்த் தொடராது, தனித்து, ஓரோவிடங்களின் வரின், தன்மாத்திரை குறுகாதென்பதூஉம் பெற்றாம்.

உ-ம். ஐப்பசி, மைப்புறம். எ-ம். வளையன். எ-ம். குவளை. எ-ம். மௌவல். எ-ம். வரும்.

இனி "அளபெடை தனியிரண் டல்வழி யையௌ-வுளதா மொன்ற ரை தனிமையு மாகும்" எனக் கூறினருமுளராலோவெனின்;—தன்னி யல்பாய இரண்டு மாத்திரையினின்றுங் குறுகுதலில்லனவற்றை ஒழிப் பார் விகாரத்தான் மூன்று மாத்திரையும் நான்கு மாத்திரையுமாய் மிக் கொலிக்கும் அளபெடையை ஒழிக்க வேண்டாமையின், அது பொருந் தாதென்க. இது மறுத்தலென்னுமதம். ஏனைய உடன்படல்.

இடவகையான், ஐகாரக்குறுக்கம் மூன்றும், ஒளகாரக்குறுக்கம் ஒன்றும் வருமாறு காண்க.

இனி, ஐகாரக்குறுக்கம் மொழிமுதற்கண் ஒன்றரை மாத்திரையா யும் ஏனையிடங்களின் ஒரு மாத்திரையாயும், ஒளகாரக்குறுக்கம் மொழி முதற்கண் ஒன்றரை மாத்திரையாயுங் குறுகுமென்பது உய்த்துணர்ந்து கொள்க. அவ்வாறு உய்த்துணர்ந்து கொள்ளாக்கால், "வைகலும் வை கல் வரக்கண்டு மஃதுணரார்- வைகலும் வைகலை வைகுமென் றின்புறு வர்-வைகலும் வைகற்றம் வாழ்நாண்மேல் வைகுதல்-வைகலை வைத்துண ராதார்." எ-ம். "கைவேல் களிற்றொடு போக்கி வருபவன்-மெய்வேல் பறியா நகும்." எ-ம். "ஒளவிய நெஞ்சத்தா னாக்கமுஞ் செவ்வியான்-கேடு நினைக்கப் படும்." எ-ம். வரும் இலக்கியங்கட்கு இலக்கணம் இன் றாய் முடியுமென்க. (௩0)

௬௬. ணனமுன்னும் வஃகான் மிசையுமக் குறுகும்.

எ-னின். மகரக்குறுக்கம் வருமாறுணர்-ற்று. இ-ள். ணகார னகாரங்களின் ஒன்று நின்று தொடர்ந்திட அதன் முன்வரினும், வகா ரம் வந்து தொடர்ந்திட அதன்மேனிற்பினும், மகரந் தன்னரை மாத்தி ரையிற் குறுகும். எ-று.

உ-ம். "பசுப்போல்வார் முற்பட்டாற் பாற்பட்ட சான்றோர்-முசுப் போல முள்காந் திருப்பர்-பசுத்தான் -வெருளினு மெல்லாம் வெருளுமஃ தன்றி-மருளினு மெல்லா மருண்ம்." எ-ம். "திசையறி மீகானும்போ ன்ம்." எ-ம். தரும் வளவன். எ-ம். வரும்.

இனி, ணகர னகரங்களின் முன்வந்த மகரஞ் செய்யுமென்னும் வாய்பாட்டு முற்றீற்ற தென்பதூஉம், அவ்வீற்றயலுகரங் கெட அவ்வுகர மூர்ந்த ளகர லகரங்கள் ஈற்று மகரத்தோடு மயங்காமையின் மயங்குதற் குரிய ணகர னகரமாய்த் திரிந்தன ஈண்டு நின்ற ணகர னகரமென்ப தூஉம், இவற்றுள் ஒன்றுடன் ஈரொற்றாய் மயங்கின் மகரங் குறுகுமெ ன்பதூஉம், இவற்றின் முன் குறுகுதல் செய்யுட்கண்ணதென்பதூஉம், காணும் கூனும் என இயல்பாக நின்ற ணகர னகரங்கண் முன் இவ்வா றுவந்து மகரங் குறுகாதென்பதூஉம், பிறவும் மேல் வருஞ் சூத்திரங்க ளெல்லாவற்றையும் வேண்டிப் பருந்தின் வீழ்வாய் நின்ற இச்சூத்திரத்து உய்த்துணர்ந்து கொள்க. இஃது உய்த்துணர வைப்பென்னு முத்தி.

௬௭. லளவீற் றியைபினு மாய்த மஃகும்.

எ-னின். ஆய்தக்குறுக்கம் வருமாறுணர்-ற்று. இ-ள். லகார ளகார வீற்றுப் புணர்ச்சியினால் வரும் 'குறில்வழி லளத்தவ் வணையி னாய்த-மாகவும் பெறூஉம்' என்ற ஆய்தம், இருமருங்குமாய எழுத்தின்றொடர்பால் தன்னரை மாத்திரையிற் குறுகும். எ-று.

உ-ம். கஃறீது, முஃடீது என வரும்.

இது முடிவிடங்கூறலென்னுமுத்தி.

இவ்வாய்தங் குறுகாதெனக் கொண்டல் விரோதங் கூறுவாருமுளர்.

---

௫. உருவம்.

௬௮. தொல்லை வடிவின வெல்லா வெழுத்துமாண்
டெய்து மெகர வொகரமெய் புள்ளி.

எ-னின். நிறுத்த முறையானே உருவமாமாறுணர்-ற்று. இ-ள். எல்லாவெழுத்தும் பலவேறு வகைப்பட வரைந்து வழங்கும் பழைய வடிவினையுடையவாம்; அவ்வடிவினவாய் வழங்குமிடத்துத், தனித்தும் உடம்பூர்ந்தும் வரும் எகரவொகரமுந் தனிமெய்களும், இயல்பாய புள்ளியைப் பிற்காலத்து ஒழித்து வரைந்து ஏகாரவோகாரங்களோடும் உயிர்மெய்களோடும் ஐயப்பட வழங்கும் வழக்கினையுடையவன்றித், துணியப்படுந் தொல்லை வடிவினது உறுப்பாய புள்ளியைப் பெறும். எ-று.

வரலாறு. எ் எ, ஒ் ஒ, கெ் கெ, கொ் கொ, க் க என வரும். பிறவுமன்ன. (௨௬)

---

௬. மாத்திரை.

௬௯. மூன்றுயி ரளபிரண் டாநெடி லொன்றே
குறிலோ டையௌக் குறுக்க மொற்றள
பரையொற் றிஉக் குறுக்க மாய்தங்
கால்குறண் மஃகா னாய்த மாத்திரை.

எ-னின். நிறுத்தமுறையானே மாத்திரையாமாறுணர்-ற்று. இ-ள். உயிரளபெடைக்கு மாத்திரை மூன்றாம்; நெடிலுக்கு மாத்திரை இரண்டாம்; குறிலுக்கும் ஐகாரக்குறுக்கத்திற்கும் ஔகாரக்குறுக்கத்திற்கும் ஒற்றளபெடைக்குந் தனித்தனி மாத்திரை ஒன்றாம்; ஒற்றிற்குங் குற்றியலிகரத்திற்குங் குற்றியலுகரத்திற்கும் ஆய்தத்திற்குந் தனித்தனி மாத்திரை அரையாம்; மகரக்குறுக்கத்திற்கும் ஆய்தக்குறுக்கத்திற்குந் தனித்தனி மாத்திரை காலாம். எ-று.

உயிர்மெய்க்கு அளவு கூறாதொழிந்தார், மேல் 'உயிரளவாய்' என்றுரைத்தலின். இஃதுரைத்தாமென்னுமுத்தி.

உயிரளபெடை நான்கு மாத்திரையவாதலும், ஐகார ஔகாரக்குறுக்கங்கள் ஒன்றரை மாத்திரையவாதலும், ஆரிடத்துள்ளும் அவை போல்வனவற்றுள்ளும் அருகி வந்து செய்யுள் வழுவமைதியாய் முடிதலின், அவற்றையொழித்து, எல்லார்க்குமொப்ப முடிந்து பயின்று வருவன மூன்று மாத்திரையும் ஒருமாத்திரையுமேயாகலின், மூன்றுயிரளபென்றும் ஒன்றே குறிலோடையெளக் குறுக்கமென்றுங் கூறினர்.

குற்றியலுகரம் புணர்மொழியிடைப்படிற் குறுகிக் கான்மாத்திரை பெறுதல், உரையிற்கோடலென்பதனாற் கொள்க. (சச)

க00. இயல்பெழு மாந்த ரிமைநொடி மாத்திரை.

எ-னின். எழுத்தொலியெழுச்சி பலவற்றையும் அளந்து கோடற்குக் கூறிய ஒருமாத்திரை யென்னுங் காலசங்கையினை யுணர்-ற்று. இ-ள். மாந்தருடைய இயல்பாக எழும் இமைப்பொழுதும், நொடிப்பொழுதும், ஒருமாத்திரையென்னும் வரையறைப்பொழுதாம். எ-று.

இமையென்றது இமைத்தலை. நொடியென்றது நொடித்தலை. இவையிரண்டும், ஆகுபெயராய்க், காலத்தையுணர்த்தி நின்றன.

இயல்பெழுமென்னும் பெயரெச்சம், இமை நொடியென்னும் பெயர்களோடு முடிந்தது.

எழுத்தொலி முதலியவற்றை இயல்பு கெடுத்து ஒருவன் வேண்டியவாறே எழுப்பினும் அவ்வாறெழாநிற்கும், இமையும் நொடியும் இயல்பு கெடுத்து எழுப்ப வேண்டினும் அவ்வாறெழாது இயல்பாகவே எழாநிற்குமாதலின் இயல்பெழுமெனவும், மேலைச் சூத்திரத்து எழுத்தொலிகளை வேண்டியவாறே எழுப்பாது இவ்வளவான் அளந்தெழுப்புகவெனவுங் கூறினர்.

பின்னது நிறுத்தலென்னு முத்தியான், இவ்வளவு கருவி பிற்கூறப்பட்டது. (சரு)

க0க. ஆவியு மொற்று மளவிறந் திசைத்தலும்
மேவு மிசைவிளி பண்டமாற் றாதியின்.

எ-னின். தவளைப்பாய்த்தாய் ஒன்றிடையிட்டு நின்ற மேலதற்கோர் புறனடையுணர்-ற்று. இ-ள். முதல் சார்பனைத்துமாய ஆவியுமொற்றும், மேற்கூறிய அளவிறந்து மிக்கொலித்தலையும் பொருந்தும், இசை விளி பண்டமாற்று முதலியவற்றின்கண். எ-று.

ஆதியென்றமையான், நாவல் குறிப்பிசை முறையீடு புலம்பலுங் கொள்க.

இசையின் அளவிறந்திசைக்குங்கால், ஆவி பன்னிரண்டு மாத்திரையீறாகவும், ஒற்றுப் பதினொரு மாத்திரையீறாகவும், இசைக்குமென்றார்

இசைநூல்ார். இது பிற நூன் முடிந்தது தானுடன் படுதலென்னுமுத்தி. ஏனையவற்றின் அளவிறந்திசைக்குங்கால், உலகநடை பிறழாதிசைப்பதே வரையறையென்க.

நாவலென்பது நெற்போர் தெழிக்கும் பகட்டினங்களைத் துரப்பதோர் சொல். "காவ லுழவர் கடுங்களத்துப் போரேறி-நாவலோ ஒஒஒ வென் றிசைக்கு நாளோதை-மாவலவன்-கொல்யானை மேலிருந்து கூற்றிசைத் தாற் போலுமே - நல்யானைக் கோக்கிள்ளி நாடு" என்பதனுலறிக. "கஃஃஃஃ றென்னுங் கல்லதரத்தம்" "சுஃஃஃஃ றென்னுந் தண்டோட்டுப் பெண்ணை" என்பன குறிப்பிசை. ஏனைய பொருடோன்றிக் கிடத்தலின், அளவிறந்திசைத்தல் வந்தவழிக் காண்க. (சகூ)

எ. முதனிலை.

கoஉ. பன்னீ ருயிருங் க ச த ந ப ம வ ய
ஞ ங வீ ரைந்துயிர் மெய்யு மொழிமுதல்.

எ-னின். நிறுத்த முறையானே மொழிக்கு முதலாமாறுணர்-ற்று. இ-ள். பன்னிரண்டுயிரும், உயிரூர்ந்த இப்பத்து மெய்யும், மொழிக்கு முதலாம். எ-று.

உ-ம். அடை, ஆடை, இடை, ஈடு, உடை, ஊடல், எடு, ஏடு, ஐயம், ஒதி, ஓதி, ஔவியம். எ-ம். களி, சவடி, தளிர், நலம், படை, மலை, வளம், யவனர், ஞமலி, அங்ஙனம் எ-ம். வரும். பிறவுமன்ன.

உயிர்போற்றனித்து முதலாந்தன்மையவல்லவாதலின், உயிர்மெய் யென்றார். இஃதின்னதல்லதிதுவென மொழிதலென்னு முத்தி. (சஎ)

கoங. உ ஊ ஒ ஓ வலவொடு வம்முதல்.

எ-னின். பொதுவிதியுட் சிறப்புவிதியுணர்-ற்று. இ-ள். இந்நான்குமல்லாத எட்டுயிரோடும் வகரம் மொழிக்கு முதலாம். எ-று.

உ-ம். வளி, வாளி, விளி, வீளி, வெளி, வேளை, வைகல், வெளவு என வரும். (சஅ)

கoச. அ ஆ உ ஊ ஓ ஔ யம்முதல்.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். இவ்வாறுயிரோடும் யகரம் மொழிக்கு முதலாம். எ-று.

உ-ம். யவனர், யானை, யுகம், யூகி, யோகம், யௌவனம் என வரும்.

மேலையொடுவை வருவித்துக் கொள்க. (சகூ)

கoரு. அ ஆ எ ஒவ்வோ டாகு ஞம்முதல்.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். இந்நான்குயிரோடும் ஞகரம் மொழிக்கு முதலாம். எ-று.

உ-ம். ஞமலி, ஞாலம், ஞெகிழி, ஞொள்கிற்று என வரும். (ருo)

கoசு. சுட்டியா வெகர வினுவழி யவ்வை
ஒட்டி ஙவ்வு முதலா கும்மே.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். மூன்று சுட்டும் யாவினுவும் எகர வினுவுமாய இடைச்சொற்களின் பின் அகரத்தையொட்டி ஙவ்வும் மொழிக்கு முதலாம். எ-று.

உ-ம். அங்ஙனம், இங்ஙனம், உங்ஙனம், யாங்ஙனம், எங்ஙனம் என வரும். இவற்றை அங்கு எங்கு என்றாற்போல ஒருமொழிகளென்றலென்னையெனின்:—அஞ்ஞான்று எஞ்ஞான்று என்பனபோலப் பிளவுபட்டு இடையே மெல்லொற்று மிக்கு வருதலிற்றொடர்மொழிகளேயாமென்க.

ஙனமென்பது, இடத்தினையுந் தன்மையினையும் உணர்த்தும் பலபொருளொருசொல்லாய் வரினும், தனித்து வருந் தன்மையதன்றி, முடவன் கோலூன்றி வந்தாற்போலச் சுட்டு வினுவாகிய இடைச்சொற்களை முன்னிட்டு வருதலான், வழியென்றும், ஏனைய மெய்கள்போல முதலாகாமையின் அவ்வோடென்னுது ஒட்டியென்றும், ஒருவாற்றான் முதலாதலின் இழிவுசிறப்பாக ஙவ்வுமென்றுங் கூறினர். இங்ஙனங் கூறலான், ஙகரம் மொழிக்கு முதலாகாதென்பார்க்கு உடன்படலும் மறுத்தலுமாய்ப்பிறர் தம்மதமேற்கொண்டுகளைவே யென்னும் மதம்படக் கூறினரென்றுணர்க.

இனி முதலாமென்ற பத்துயிர்மெய்யுள் வகரமுதலிய நான்கினையும் விதந்து கூறவே, ஒழிந்த ஆறு மெய்யும் பன்னிரண்டுயிரோடு முதலாமென்பது அருத்தாபத்தியாற் பெற்றாம்.

இனி "சகரக் கிளவியு மவற்றோ ரற்றே-அ ஐ ஔவெனுமூன்றலங் கடையே." என்பது முதலாக இன்னோரன்ன சிலவெழுத்துக்களை மொழிக்கு முதலாகாவென ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் விலக்கினராலோவெனின்:—இவ்வடமொழிகளுந் திசைச்சொற்களும் அக்காலத்து இவ்வாறு தமிழின்கட் பயின்று வாராமை பற்றியென்க. (ருக)

அ. இறுதிநிலை.

கoஎ. ஆவி ஞ ண ந ம ன ய ர ல வ ழ ள மெய்
சாயு முகரநா லாறு மீறே.

எ-னின். நிறுத்த முறையானே மொழிக்கீறாமாறுணர்-ற்று. இ-ள் தனித்தும் ஒற்றோடும் வரும் ஆவி முதலாக இங்ஙனங் கூறிய இருபத்துநான்கெழுத்தும் மொழிக்கீறாம். எ-று.

உ-ம். ஆ, ஈ, ஊ, ஏ, ஐ, ஓ, ஔ எ-ம். சுட்டும் வினவும் உவமவுருபடியுமாய ஓரெழுத்தொருமொழியாம் இடைச்சொல்லாகிய அ, இ, உ, எ, ஒ எ-ம். விள, பலா, கரி, குரீஇ, கடு, மரூஉ, சே, தை, கோ எ-ம். உரிஞ், மண், பொருந், மரம், பொன், வேய், வேர், வேல், தெவ், வீழ், வாள், அஃகு எ-ம். வரும். காட்டாதொழிந்தன வருஞ் சூத்திரத்தாற் காண்க.

குற்றுகரமும் உயிராய் அடங்குமேனும், புணர்ச்சி வேறுபாடு தோன்ற வேறெடுத்தோதினரென்க. (ருஉ)

கo௮. குற்றுயி ரளபி னீறா மெகர
மெய்யொடே லாதொந் நவ்வொ டாமௌக்
ககர வகரமோ டாகு மென்ப.

எ-னின். குற்றுயிர்க்கு எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதியும், எகரத்திற்கு எய்தியதொருமருங்கு விலக்கலும், ஒகரத்திற்கும் ஔகாரத்திற்கும் எய்தியவற்றுட் சிறப்புவிதியும் உணர்-ற்று. இ-ள். குற்றுயிர் அளபெடையின்கண் ஒலிவடிவின் ஈறாம்; எகரம் மெய்யோடு ஈறாகாது; ஒகரம் நகரமொன்றுடன் ஈறாம்; ஔகாரங் ககர வகரங்களிரண்டுடனும் ஈறாம் என்று சொல்லுவர் புலவர். எ-று.

உ-ம். "ஆஅவளியவலவன்" எ-ம். நொ. எ-ம். கௌ, வௌ. எ-ம். வரும்.

நெடில் அளபெடுப்புழி நெட்டெழுத்துத் தனியே வந்த நேரசை குற்றெழுத்துத் தனியே வந்த நேரசை என்று கொள்ள நிற்றலிற் குற்றுயிரளபினீறாமென்றார்.

எகர ஒகர ஔகாரங்களை விதந்தோதவே, ஏனையுயிர்கள் தமக்கேற்ற மெய்களோடு ஈறாமென்பது பெற்றாம்.

முதலுஞ் சார்புமாய் வகுத்து விரித்துக்கொண்ட எல்லாவெழுத்தும் உயிரும் மெய்யும் ஆய்தமுமாய் அடங்கலின், முதலுமீறுமாகாத ஆய்தத்தையொழித்து, ஒழிந்த உயிருமெய்யுமாய இரண்டனையும் உயிர்முதன் மெய்ம்முதல் உயிரீறு மெய்யீறெனப் வகுத்துக்கொண்டார், மேல் வரும் புணர்ச்சிவிதி அடங்குதற்பொருட்டெனக் கொள்க. (ருங)

கoக. நின்றநெறி யேயுயிர் மெய்முத லீறே.

எ-னின். எழுத்தினது முதலும் ஈறுமாமாறுணர்-ற்று. இ-ள். உயிர்மெய்யினது முதல் யாது அதனீறியாதெனின், ஒற்று முன்னும் உயிர் பின்னுமாய் ஒலித்து நின்ற நெறியே, மெய் அதன் முதலாம், உயிர் அதனீறாம். எ-று.

எனவே, உயிரும் ஒற்றும் ஆய்தமுதலிய ஒன்பது சார்பெழுத்துக்களும் ஓரெழுத்தாகலின், அவற்றிற்கு முதலும் ஈறும் அவையேயாமென்

பது அருத்தாபத்தியாற் கூறினர். இஃது எஞ்சிய சொல்லினெய்தக்கூறலென்னுமுத்தி. இத்தொடக்கத்தனவல்லன, சொல்லின் முடிவினப் பொருண்முடித்தலென்னுமுத்தி.

முன்னர் மொழிக்கு முதலீறென்றவற்றுள்ளும், பின்னர் இடைநிலை போலி பதம் புணர்பென்பவற்றுள்ளும், உயிர்மெய்யைப் பிரித்துத் தனி மெய்யும் தனியுயிரும் போல வைத்து இலக்கணங் கூறலின், மொழிக்கு முதலுமீறுங் கூறுதலன்றி எழுத்திற்கு முதலுமீறுங் கூறினரென்றுணர்க. இச்சூத்திரஞ் சிங்கநோக்கம். அற்றன்றி, ஆற்றொழுக்காய், முன்னின்ற மொழி முதலீறுரைக்குஞ் சூத்திரங்களையே தொடர்ந்து வந்ததென் பாருமுளர். பின் 'நம்முன் ஈவ்வாம்' என்றும், 'இயல்பினும் விதியினு நின்ற வுயிர்முன் க ச த ப மிகும்' என்றும், உயிர்மெய்யின் உயிரையும் மெய்யையும் வேறு பிரித்தோதுவது இலக்கணமன்றாய் முடியுமாதலின், அது பொருந்தாதென்க.

எண்ணதிகாரத்துள் உயிர்மெய்யை ஓரெழுத்தாக எண்ணினர், ஈண்டு இரண்டாக வைத்து இலக்கணங் கூறுவதென்னையெனின்:—அப்பொடு பெய்த உப்பே போல, உயிரொடு புணர்த்திய மெய், தன்னளவு தோன்றாது ஒன்றாய் நிற்றலின் ஒன்றுமாய், ஒற்றுமுன்னும் உயிர் பின்னுமாய் ஒலித்து நின்ற நெறியான் இரண்டுமாய், நிற்றலினென்றுணர்க. இவ்வாற்றான், உயிர்மெய்யென்னுஞ் சொல், மாத்திரைவகையான் உம்மைத் தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகையாகவும், ஒலிவகையான் உம்மைத்தொகையாகவுங் கொள்ளப்படும். (ருச)

கூ. இடைநிலைமயக்கம்.

ககo. க ச த ப வொழித்த வீமைரன் கூட்டம்
மெய்ம்மயக் குடனிலை ரழவொழித் தீரெட்
டாகுமிவ் விருபான் மயக்கு மொழியிடை
மேவு மூயிர்மெய் மயக்கள வின்றே.

எ-னின். நிறுத்தமுறையானே மொழிக்கிடைநிலையாமா றுணர்த்துங்கால், உயிருடன் உயிர் மயங்கலும், மெய்யுடன் மெய் மயங்கலும், இவ்விரண்டும் மாறி மயங்கலுமென மூன்றாக வகுக்கப்படும்; இவற்றுள் உயிருடன் உயிர் மயங்குந்தன்மையின்மையின் அதனையொழித்து, ஏனையிரண்டனையுமுணர்-ற்று. இ-ள். மெய் பதினெட்டனுள், க ச த ப வென்னும் நான்கையுமொழித்த பதினன்கு மெய்யும் பிறமெய்களோடு கூடுங்கூட்டம் வேற்றுநிலைமெய்மயக்கமாம்; ரகார ழகாரமென்னும் இரண்டனையுமொழித்து ஒழிந்த பதினறு மெய்யுந் தம்மொடு கூடுங் கூட்டம் உடனிலைமெய்மயக்கமாம். இவ்விரண்டு பகுதி மயக்கமும் மொழிக்கிடையே வரும். இவ்வாறு மெய்யுடன் மெய் மயங்குதலன்றி, உயிருடன் மெய்

யும், மெய்யுடன் உயிரும், மாறி, உயிரு மெய்யும் மயங்கு மயக்கத்திற்கு வரையறையின்று, வேண்டியவாறே மயங்கும். எ-று.

கூட்டமெனினும் மயக்கமெனினுமொக்கும்.

உடனிலையென்பதனாற் பிறமெய்யென்பது பெற்றாம்.

மொழியென்றது ஒருமொழி தொடர்மொழியென்னும் இரண்டனை யும்.

உயிருமெய்யு மயங்குதற்கு இடம் விதந்து கூறாது பொதுப்படக் கூறினார், மொழியினும் உயிர்மெய்யென்னும் ஓரெழுத்தினும் வருதலின்.

இச்சூத்திரத்தான், மெய்யுடன் மெய் மயங்குங்கால், க ச த ப வென்னு நான்குந் தம்மொடு தாமே மயங்குமெனவும், ர ழ வென்னுமிரண்டுந் தம்மொடு பிறவே மயங்குமெனவும், ஒழிந்த பன்னிரண்டு மெய்யுந் தம்மொடு தாமும் பிறவுமயங்குமெனவும், பெற்றாம்.

உயிருமெய்யும் மயங்குதற்கு உதாரணம்: அல், வில். எ-ம். கா. எ-ம். மொழிக்கண் மயங்கின. க என எழுத்தின்கண் மயங்கின. மெய்யுடன் மெய் மயங்குதற்கு உதாரணம் மேல் வருஞ் சிறப்புச்சூத்திரங்களிற் காண்க.

இவ்விடைநிலையை ஒருமொழி தொடர்மொழியென்னும் இரண்டினுங் கொள்ளாது, ஒருமொழிக்கேயெனக் கொள்வாருமுளர். எவ்விடத்துவரினும் இரண்டெழுத்து இணங்கிப் பொருந்தும் பொருத்துவாயை இடைநிலையென்றோதலானும், இணங்காதன வரின் விகாரப்படுதலானும், அது நூற்கருத்தன்றென்க.

இனி, உயிர்மெய் மயக்களவின்றென்பதற்கு, உயிர்மெய் முன் உயிர்மெய் மயங்குதல் வரையறையின்றெனப் பொருள் கூறுவாருமுளர். இங்ஙனம் உயிர்மெய்யை இரண்டெழுத்தாகப் பிரித்து மயக்கவிதி கூறுவார் அதனையே ஒன்றாக வைத்து மயக்கவிதி கூறாராதலானும், கூறினும் இடைநிலை மயக்க முழுவதும் இச்சூத்திரத்து அடங்காமையானும், அது பொருந்தாதென்க. (ருரு)

கககூ. ஙம்முன் கவ்வாம் வம்முன் யவ்வே.

எ-னின். வேற்றுநிலைமெய்மயக்கத்துள் விதந்து சிறப்புவிதியுணர்த்துற்று. இ-ள். ஙகர முன்னர்க் ககரமும், வகர முன்னர் யகரமும் மயங்கும். எ-று.

உ-ம். கங்கன், தெவ் யாது என வரும். (ருசு)

ககஉ. ஞ நமுன் றம்மினம் யகரமொ டாகும்.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். இவ்விரண்டு மெய்முன்னரும், தமக்கினமாகிய சகர தகரங்களும், யகரமும், மயங்கும்.

உ-ம். கஞ்சன், உரிஞ் யாது, சந்நன், பொருந் யாது என வரும். ()

ககந. டறமுன் க ச ப மெய்யுடன் மயங்கும்.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். இவ்விரண்டு மெய்முன்னரும், க ச பவென்னு மூன்று மெய்யும் இணங்கி மயங்கும். எ-று.

உ-ம். கட்கம், கட்சி, நுட்பம், கற்க, கற்சிறுர், கற்ப என வரும்.()

ககச. ண னமுன் னினங்க ச ஞ ப ம ய வவ்வரும்.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். இவ்விரண்டு மெய்முன்னரும், தமக் கினமாகிய டறக்களும், க ச ஞ ப ம ய வ என்னும் ஏழு மெய்யும், மயங் கும். எ-று.

உ-ம். விண்டு, வெண்கலம், வெண்சோறு, வெண்ஞமலி, வெண் பல், வெண்மலர், மண்யாது, மண்வலிது. எ-ம். புன்றலை, புன்கண், புன் செய், புன்ஞமலி, புன்பயிர், புன்மலர், பொன்யாது, பொன்வலிது.எ-ம். வரும். (ருகூ)

ககரு. மம்முன் ப ய வ மயங்கு மென்ப.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். மகரமெய் முன்னர்ப் பகர யகர வக ரங்கண் மயங்குமென்று சொல்லுவர் புலவர். எ-று.

உ-ம். கம்பன், கலம் யாது, கலம் வலிது என வரும். (கூ0)

ககசு. ய ர ழ முன்னர் மொழிமுதன் மெய்வரும்.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். இம்மூன்று மெய் முன்னரும், மொ ழிமுதற்கு விதந்துகொண்ட பத்துமெய்யும், மயங்கும். எ-று.

உ-ம். வேய், வேர், வீழ், கடிது, சிறிது, தீது, பெரிது, நீண்டது, மாண்டது, ஞான்றது, யாது, வலிது. எ-ம். வேய்ங்குழல், ஆர்ங்கோடு, பாழ்ங்கிணறு. எ-ம். வரும்.

சுருங்கச்சொல்லலென்னும் வனப்புவகையான் மொழிமுதன் மெ ய்யெனக் கூறலின், யகரத்தின் முன் யகரமயங்கும் உடனிலை ஈண்டுக் கொள்ளாதொழிக. (கூக)

ககஎ. ல ளமுன் க ச ப வ யவொன் றும்மே.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். இவ்விரண்டு மெய்முன்னரும், க ச ப வ ய வென்னும் ஐந்துமெய்யும், மயங்கும். எ-று.

உ-ம். வேல், வாள், கடிது, சிறிது, பெரிது, வலிது, யாது. என வரும். (கூஉ)

ககஅ. ர ழவல்லன தம்முற் றுமுட னிலையும்.

எ-னின். உடனிலை மெய்ம்மயக்கத்தின் சிறப்புவிதி யுணர்-ற்று. இ-ள். ரகார ழகாரமல்லனவாகிய வேற்றுநிலை மெய்ம்மயக்கத்துட்கூறிய

பன்னிரண்டு மெய்யும், உடனிலைக்கேயுரிய க ச த ப நான்கும், தம்முற் றாமுடனின்று மயங்கும். எ-று.

உ-ம். அங்ஙனம், அவ்வை, அஞ்ஞானம், அந்நீர், அட்டு, அற்றம், அண்ணம், அன்னை, அம்மை, அய்யம், அல்லி, அள்ளல். எ-ம். அக்கு, அச்சு, அத்து, அப்பு. எ-ம். வரும். (சுங)

கககூ. யரழவொற் றின்முன் க ச த ப ங ஞ ந ம
ஈரொற் றாம்ரழத் தனிக்குறி லணையா.

எ-னின். தனிமெய்யுடன் தனிமெய்யாயும் மயங்குவன இனைய வென்பதூஉம், மொழிக்குறுப்பாக மயங்காதன இனையவென்பதூஉம், உணர்-ற்று. இ-ள். ய ர ழ வென்னும் மூன்றொற்றும், இவற்றின் முன் மயங்குமென விதித்த பத்தொற்றுள் இங்ஙனங் கூறிய எட்டொற்றும், தனிமெய்யும் உயிரூர்ந்த மெய்யுமாய் மயங்குவனவன்றி, ஈரொற்றாயும் மயங்குவனவாம். ரகார ழகாரவொற்றும், தனிக்குறிலும், மயங்குந்தன் மையவாயினும், மொழிக்கு உறுப்பாக, வருவதும் நிற்பதுமாய் மயங்கா. எ-று.

ஈரொற்றுமாமென்னும் உம்மையும், மொழிக்குறுப்பாகவென்னுஞ் சொற்களும் எஞ்சி நின்றன.

உ-ம். வேய்க்குறை, வேர்க்குறை, வீழ்க்குறை, சிறை, தலை, புறம். எ-ம். வேய்ங்குழல், ஆர்ங்கோடு, பாழ்ங்கிணறு. எ-ம். காய்ந்தனம், நேர்ந்தனம், வாழ்ந்தனம். எ-ம். வரும். ஏனைய வந்துழிக் காண்க.

அணையாவென்ற ஆகாதனவற்றிற்கு உதாரணங் காட்டலாகாமை யுணர்க. (சுச)

கஉ0. ல ளமெய் திரிந்த ன ணமுன் மகாரம்
நைந்தீ ரொற்றாஞ் செய்யு ளுள்ளே.

எ-னின். செய்யுட்குரியவாய் ஈரொற்றுடனிற்பன இனையவென் பது உணர்-ற்று. இ-ள். லகார ளகாரவொற்றுத் திரிந்த னகார ணகார ங்கண்முன் வரும் மகரவொற்று, முன்னர்க் கூறியவாறே குறுகி, அவற் றுடன் ஈரொற்றுடனிலையாஞ் செய்யுளகத்து. எ-று.

உ-ம். "திசையறி மீகானும் போன்ம்." எ-ம். "மயிலியன் மாதர் மருண்ம்." எ-ம். வரும்.

மகாரநைந்தென அநுவதித்தார், மகரங் குறுகுதற்குத் தொடரும் னகர ணகரங்கள் லகர ளகரந் திரிந்தனவென்பதூஉம், அக்குறுக்கஞ் செய்யுட்கண்ணதென்பதூஉம் உய்த்துணர்தற்கென்க. (சுரு)

கஉக. தம்பெயர் மொழியின் முதலு மயக்கமும்
இம்முறை மாறியு மியலு மென்ப.

எ-னின். மொழி முதலீறிடை நிலைகட்கு ஆவதோர் புறனடையு ணர்-ற்று. இ-ள். எழுத்துக்கள் தம்பெயர்களை மொழிந்து நிலைமொழி வருமொழியாகப் புணர்க்குமிடத்து, எல்லாமொழி முதற்கும், இங்ஙனம் விதித்தனவும் விலக்கியனவுமாகிய எல்லாவெழுத்தும் முதலாம்; மயக்க த்திற்கு, இங்ஙனம் விதித்தனவும் விலக்கியனவுமாகிய எல்லாவெழுத்தும் மயங்கும் என்று சொல்லுவர் புலவர். எ-று.

இங்ஙனம் எல்லாவெழுத்துந் தனித்தனி அதற்கதுவே முதலாகவரு மெனவே, ஈற்றிற்கு விதித்தனவும் விலக்கியனவுமாகிய எல்லாவெழுத் துந் தனித்தனி அதற்கதுவே ஈறாக வருமெனச் சொல்லாதே அருத்தா பத்தியான் அமைதலின், ஈறுமென மிகைபடக் கூறாதொழிந்தார்.

உ-ம். "அவற்றுள், ல ளஃகான் முன்னர் யவவுந் தோன்றும்." என்புழி, லகரம், முதலாகியும், கூனிறுதி ளகரவொற்றோடு மயங்கியும், நின்றது. கெப்பெரிது என்புழி, எகரம் மெய்யோடீறாய் நின்றது. பிறவும் வரையறையின்றி வருதல் காண்க.

ஆய்தத்திற்குப் பிறப்பதிகாரத்துள் வருவாய் கூறியவழி மயக்கவிதி அமைந்து கிடந்தமையானும், தன்பெயர் மொழிய வாராமையானும், கூறாதொழிந்தார். (௬௬)

---

௧௦. போலி.

௧௨௨. மகர விறுதி யஃறிணைப் பெயரின்
னகரமோ டுறழா நடப்பன வுளவே.

எ-னின். நிறுத்த முறையானே போலியாமாறு உணர்த்துவான் றொடங்கி, மொழியிறுதிப்போலியுணர்-ற்று. இ-ள். பால்பகாவஃறிணை ப்பெயர்களினிடத்து இறுதி மகரம், னகரத்தோடு ஒத்து நடப்பனவுள வாம். எ-று.

மகாவிறுதியென்றதனால், பால்பகாவஃறிணைப்பெயரென்பது பெற் றாம்.

மகரம் னகரத்தோடொத்தலாவது, பெயரிறுதிக்கண் மகர நின்ற நிலைக்களத்து னகர நிற்பினும் வேற்றுமையின்றியொத்தல்.

உ-ம். "அகனமர்ந்து செய்யா ளுறையு முகனமர்ந்து-நல்விருந் தோ ம்புவா னில்." இதனுள், அகம் அகன், முகம் முகன். எ-ம். தலம் தலன், நிலம் நிலன், கலம் கலன், நலம் நலன், வலம் வலன். எ-ம். வரும். பிற வுமன்ன.

உறழா நடப்பனவுள என்னுஞ் சொல்லாற்றலான், உறழாதன பெ ரும்பாலவென்க. அவை வட்டம், குட்டம், மாடம், கூடம் முதலாயின.

பால்பகாவஃறிணைப் பெயர்களிடத்து இயல்பாய மகரவிறுதிநிலையின் னகரம் போலியாய் வருமெனவே, அகன் முகன் முதலிய சொற்களைப் பால்பகுத்த ஆடூஉவறிசொல்லெனக் கொள்ளற்கவென்பதூஉம், எகின் பயின் குயின் வயின் முதலிய னகரவீற்றுப்பெயர்க்கு இவ்வையப்பாடில்லை யென்பதூஉம் பெற்றாம்.

இனி, இவ்விறுதிப்போலியை முற்கூறியவதனால், சுரும்பு சுரும்பர், அரும்பு அரும்பர், சாம்பல் சாம்பர், பந்தல் பந்தர்முதலியனவுங்கொள்க.

௧௨௩. அ ஐ முதலிடை யொக்குஞ் ச ஞ ய முன்.

எ-னின். மொழிமுதற்போலியும் மொழியிடைப்போலியும் உணர்-ற்று. இ-ள். மொழிமுதலினும், இடையினும், அகர ஐகாரங்கள் வேற்றுமையின்றி ஒத்து நடப்பனவாம், சகர ஞகர யகரங்கட்கு முன்னர் வருமாயின். எ-று.

ஈண்டு முன்னென்றது கால முன்னெனக் கொள்க.

உ-ம். பசல் பைசல், மஞ்சு மைஞ்சு, மயல் மையல். எ-ம். அமச்சு அமைச்சு, இலஞ்சி இலைஞ்சி, அரயர் அரையர். எ-ம். வரும். பிறவுமன்ன

௧௨௪. ஐகான் யவ்வழி நவ்வொடு சில்வழி
ஞஃகா னுறழு மென்மரு முளரே.

எ-னின். இதுவும் மொழியிடைப்போலியுணர்-ற்று. இ-ள். மொழியிடைக்கண், சிலவிடத்து, ஐகாரத்தின் பின்னும், யகரவொற்றின் பின்னும், இயல்பாய் வரும் நகரத்தோடு ஞகரம் உறழும் என்று சொல்லுவாருமுளர். எ-று.

இப்போலி அருகி வருதலிற் சில்வழியென்றும், எல்லார்க்கும் ஒப்ப முடிந்ததன்றாகலின் என்மருமென்றுங் கூறினர்.

உ-ம். "செய்ஞ்ஞின்ற நீல மலர்கின்ற தில்லைச்சிற் றம்பலவன்-மைஞ்ஞின்ற வொண்கண் மலைமகள் கண்டு மகிழ்ந்து நிற்க-நெய்ஞ்ஞின் றெரியும் விளக்கொத்த நீல மணிமிடற்றான் - கைஞ்ஞின்ற வாடல்கண்டாற்பின்னைக் கண்கொண்டு காண்பதென்னே." எ-ம். ஐஞ்ஞூறு. எ-ம்.வரும்.

இச்சூத்திரம் பிறன்கோட்கூறலென்னுமுத்தி.

"மண் யாத்த கோட்ட மழகளிறு தோன்றுமே." "மண் ஞாத்தகோட்ட மழகளிறு தோன்றுமே." எ-ம். "பொன் யாத்த தாரப்புரவி பரிக்குமே" "பொன் ஞாத்த தாரப் புரவி பரிக்குமே." எ-ம். வருமொழி வினைக்குமுன்னர், யா நின்ற நிலைக்களத்து ஞா நிற்பினும் ஒக்கும் போலிக்கு, ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் "ண ன வென் புள்ளிமுன் யாவு ஞாவும்-வினையோரனைய வென்மனார் புலவர்." எனச் சூத்திரஞ் செய்தவாறு, இவ்வாசிரியருஞ் சூத்திரஞ் செய்யாதொழிதல் இறந்தது விலக்கலென்னுமுத்தி. பிறவுமன்ன.

இம்மூன்று சூத்திரத்தானுங் கூறிய போலிகளை இடைநிலை மயக்கத்தின்பாற்படுத்துப் பொருள் கூறுவாருமுளர். இங்ஙனங் கூறிய எழுத்துக்கண் மொழிக்குறுப்பாகி, ஒன்று நின்ற நிலைக்களத்து மற்றொன்று அது போல மொழி நிரப்ப நிற்பதன்றி, ஒன்றோடொன்று மயங்கி, இரண்டெழுத்தும் உடனிற்பதின்மையானும், முதலீறிடைநிலைகட்குப் புறனடையுங் கூறிக் குறைவறுத்தமையானும், உறழா நடப்பன என்றும் ஒக்கும் என்றும் உறழும் என்றும் உவமவுருபு கொடுத்து இம்மூன்று சூத்திரத்துங் கூறுதலானும், அது பொருந்தாதென்க. (௬௬)

சந்தியக்கரம்.

௬௨௫. அம்மு னிகரம் யகர மென்றிவை
எய்தி னையொத் திசைக்கு மவ்வோ
டுவ்வும் வவ்வு மௌவோ ரன்ன.

எ-னின். வடநூலார் சந்தியக்கரமென்பவற்றுள் ஐ ஔ என்னு நெட்டெழுத்துக்களின் வடிவுபுலப்படுதல் உணர்-ற்று. இ-ள். அகரத்தின் முன்னர் இகரமும் யகரமுந் தம்முளொத்தெய்தின், ஐயென்னுநெட்டெழுத்தொலிக்கும்; அகரத்தோடு உகரமும் வகரமுந் தம்முளொத்து ஒரு தன்மையவாக எய்தின், ஔவென்னு நெட்டெழுத்தொலிக்கும். எ-று.

மொழிந்தபொருளோடொன்றவவ்வயின் மொழியாததனை முட்டின்று முடித்தலென்னு முத்தியான், அகரக் கூறும் இகரக்கூறுந் தம்முளொத்து எகரமொலிக்கும், அகரக்கூறும் உகரக்கூறுந் தம்முளொத்து ஒகரமொலிக்குமெனவுங் கொள்க.

இனி, இச்சூத்திரத்திற்கு இவ்வாறு பொருள் கொள்ளாது, தமிழ்நூற் பயிற்சியொன்றுமேயுடையார், எழுத்துப்போலியுணர்த்திற்றென்று பொருள்கொண்டு, அ இ, ஐ; அய், ஐ; கஇ, கை; கய், கை; அ உ, ஔ; அவ், ஔ; க உ, கௌ; கவ், கௌ. என உதாரணங் காட்டுவர். அவ்வாறு பொருள்கொண்டு உதாரணங் காட்டுமாற்றுற் பெரும்பயனின்மையானும், வடநூலோடு மாறுபடுமாதலானும், அது பொருந்தாதென்க. ()

எழுத்தின் சாரியைகள்.

௬௨௬. மெய்க ளகரமு நெட்டுயிர் காரமும்
ஐ யௌக் கானு மிருமைக் குறிலிவ்
விரண்டொடு கரமுமாஞ் சாரியை பெறும்பிற.

எ-னின். மேல் எழுத்திலக்கணங் கூறிய முகத்தாற் போந்த எழுத்தின் சாரியைகளைத் தொகுத்து இனமடைத்தனுதலிற்று. இ-ள். மெய்கள் அகரச் சாரியையும், நெட்டுயிர்கள் காரச்சாரியையும், அவற்றுள்

ஐகார ஔகாரங்கள் காரச்சாரியையுடனே கான் சாரியையும், உயிர்க்கு றிலும் உயிர்மெய்க்குறிலும் காரங் கானென்னும் இவ்விரண்டுடனே கரச்சாரியையும் பெறும். எ-று.

மெய்களை முற்கூறினர், அவற்றிற்கு அச்சாரியை இன்றியமையாமையின். மெய்களவ்வுமென்னது அகரமுமென்றார், அங்ஙனங் கரங் காரங் கான்கள் வரின், சாரியையகரத்தினது சாரியையென்று கோடற்கு. ஆஞ்சாரியையென்றார், காரமுதலிய சாரியைகளை ஏற்ற பெற்றிகோடற்கு.

உ-ம். க, ங. எ-ம். ஆகாரம், ஐகாரம், ஔகாரம். எ-ம். ஐகான், ஔகான். எ-ம். அகாரம், அஃகான், அகரம்; மகாரம், மஃகான், மகரம். எ-ம். வரும். பிறவுமன்ன.

பிறவென்றமையால், குறிலோடு கான் புணருங்கால் இடையே ஆய்தத்தோற்றமும், வழங்கும் பிற சாரியைகளுங் கொள்க.

உயிர்மெய்நெடிலும் ஆய்தமுங் கூறுதொழிந்தார், உயிர்மெய்நெடில் இங்ஙனங் கூறிய மூன்று சாரியையும் ஏலாமையானும், ஆய்தம் பிறவழி வாராமையின் மொழியிடைப்படுத்து அம்மொழியிறுதிக்கட் பிற சாரியை தந்து உயிர்வருக்கத்திறுதிக்கண்ணே வழங்குதலானும், என்க.

விகற்பத்தின்முடித்தலென்னு முத்தியான் மேல் விரிந்து முடிந்து கிடந்தனவற்றைப், புலப்படவேண்டி ஈண்டுத் தொகுத்து முடித்தலான், இச்சூத்திரம் முடிந்தது முடித்தலென்னுமுத்தி. (எக)

இவ்வியலுக்குப் புறனடை.

கஉஎ. மொழியாய்த தொடரினு முன்னனைத் தெழுத்தே.

எ-னின். இவ்வியலுக்கு ஆவதோர் புறனடையுணர்-ற்று. இ-ள். இவ்வெழுத்துக்கள், பதமாயினும், அப்பதந் தம்மோடும் உருபோடும் புணரினும், அவற்றாற் பிறழாது, முன்னர்க் கூறிய அப்பத்திலக்கணத்தையும் உடையவாம். எ-று.

எழுத்துச் சுண்ணத்தின்கண் அரிசனமுதலிய போலாது மாலையின்கண் மலர்போல் அவற்றினிற்றலின், முன்னனைத்தென்றார்.

எழுத்தென்பது, சாதியொருமையாதலின், அனைத்தென்னும் ஒருமையோடு முடிந்தது.

முன்னனைத்தாதல் பதவியன்முதலிய நான்கியலுள்ளுங் காண்க. ( ).

எழுத்தியன் முற்றிற்று.

உ. பதவியல்.

பதம்.

கஉஅ. எழுத்தே தனித்துந் தொடர்ந்தும் பொருடரிற்
பதமா மதுபகாப் பதம்பகு பதமென
இருபா லாகி யியலு மென்ப.

எ-னின். நிறுத்த முறையானே பதத்தினது இலக்கணமுணர்த்து வான்றொடங்கி, எழுத்தாற் பதமாதலும் அஃது இத்துணையவென்பதூஉ ம் உணர்-ற்று. இ-ள். எழுத்துக்கடாமே ஒவ்வொன்று தனித்தும் இர ண்டு முதலாகத் தொடர்ந்தும் பிறபொருளைத் தருமாயின், அது பதமாம்; அப்பதம், பகாப்பதமெனவும், பகுபதமெனவும், இரண்டு பகுதியவாகி நட க்கும் என்று சொல்லுவர் புலவர். எ-று.

எழுத்தாலாய பதம் அரிசனமுதலியவற்றாற் சமைந்த சுண்ணம்போ லாது மலராற் சமைத்த மாலைபோனிற்றலின் எழுத்தேயென்றும், ஒரெ ழுத்தேனும் பிறபொருடருதலிற் பதமாமென்பார் தனித்தென்றும், ஒன்று இரண்டு பலவென்பன வடநூல் வழக்கு ஒன்றல்லனவெல்லாம் பலவென்பது தமிழ்நடையாகலின் வடநூல் வழக்குப்பற்றி ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் "ஒரெழுத் தொருமொழி யீரெழுத் தொருமொழி - யிர ண்டிறந் திசைக்குந் தொடர்மொழி யுளப்பட-மூன்றே மொழிநிலைதோன் றிய நெறியே." எனக் கூறினாரேனும், கல் வில்லென்றற்றொடக்கத்து ஈரெழுத்தொருமொழிகளும் ஒன்றோடொன்று தொடர்ந்து நின்றே பிற பொருளுணர்த்தலின் இவற்றைத் தொடர்ந்தனவல்லவெனக் கூறினாரல லரென்பதற்குத் தொடர்மொழியென வாளா கூறாது "இரண்டிறந்திசை க்குந் தொடர்மொழி" என அடை கொடுத்தோதியதே சான்றாகலால் தமிழ்நடை பற்றி "ஒரெழுத் தொருமொழி யீரெழுத் தொருமொழி-யிர ண்டிறந் திசைக்குந் தொடர்மொழி யுளப்பட - மூன்றே மொழிநிலை தோ ன்றிய நெறியே." என்றார்க்கு இரண்டெழுத்துத் தொடர்ந்தனவல்லவெ னின் அது மொழியுமன்றென்பார் தனிநிலையொழிந்தனவற்றைத் தொ டர்ந்தென்றும், இறிஞி மிறிஞியெனின் தொடருமேனுந் தன்னையுணர்த் துமன்றிப் பிறபொருடாராமையிற் பதமாகாதென்பார் பொருடரினென் றும், "தன்னை யுணர்த்தி னெழுத்தாம் பிறபொருளைச்-சுட்டுதற் கண்ணே யாஞ் சொல்." என்பவாகலிற் பொருளென்றது பிறபொருளென்பார் உணர்த்தினென்னாது தரினென்றும், அணுவென்னும் ஒலிநுட்பத்தான் எழுத்தானாற்போல் எழுத்தென்னும் ஒலிநுட்பத்தான் மொழியாமென்

பார் பதமாமென்றும், இப்பதவியனுக்கு மேற்கோள் ஆரியமென்பார் மொழியென்னாது பதமென்றுங் கூறினர்.

இச்சூத்திரத்துள் தொடர்ந்துமென்றது பிறர்நூற்குற்றங் காட்டலென்னு மதம். (ரு)

கஉகூ. உயிர்மவி லாறுந் தபநவி லைந்துங்
கவசவி னாலும் யவ்வி லொன்றும்
ஆகு நெடிலொது வாங்குறி லிரண்டோ
டோரெழுத் தியல்பத மாறேழ் சிறப்பின.

எ-னின். மேல் எழுத்துத் தனித்துந் தொடர்ந்தும் ஒருமொழியாமென்றார்; அவற்றுள் ஓரெழுத்தொருமொழி இவையென்பதூஉம் இத்துணைய வென்பதூஉம் உணர்-ற்று. இ-ள். உயிர்வருக்கத்தும், மவ்வருக்கத்தும் அவ்வாறும், தவ்வருக்கத்தும், பவ்வருக்கத்தும், நவ்வருக்கத்தும் ஐவைந்தும், கவ்வருக்கத்தும், வவ்வருக்கத்தும், சவ்வருக்கத்தும் நந்நான்கும், யவ்வருக்கத்து ஒன்றுமாகும் நெட்டெழுத்தானகிய மொழி நாற்பதும்,நொவ்வுந் துவ்வுமாகுங் குற்றெழுத்தானகிய மொழி இரண்டுடனே, ஓரெழுத்தானகிய மொழி இந்நாற்பத்திரண்டுஞ் சிறப்பினவாம். எ-று.

உ-ம். ஆ, ஈ, ஊ, ஏ, ஐ, ஓ. எ-ம். மா, மீ, மூ, மே, மை, மோ. எ-ம். தா, தீ, தூ, தே, தை. எ-ம். பா, பூ, பே, பை, போ. எ-ம். நா, நீ, நே, நை, நோ. எ-ம். கா, கூ, கை, கோ. எ-ம். வா, வீ, வை, வௌ. எ-ம். சா, சீ, சே, சோ. எ-ம். யா. எ-ம். நொ, து எ-ம். வரும். இவற்றுள், ஊ இறைச்சி; ஓ மதகுநீர் தாங்கு பலகை; பே நுரை; நே அன்பு; சோ அரண்; நொ, து என்னுங் குறிலிரண்டும், துன்பி, புசி என்னுமேவல்.

இவை சிறப்பினவெனவே, வகரவீற்றுச் சுட்டுப்பெயர்ப்பொருளை ஒப்புமையானுணர்த்தி நிற்றலான் ஔவென்னும் ஓரெழுத்தொருமொழியும், சுட்டு வினு உவமைப்பொருளைத் தரும் இடைச்சொல்லாதலாற் குற்றுயிர் ஐந்தானய ஓரெழுத்தொருமொழிகளும், கௌவென்னும் உயிர்மெய்யானய ஓரெழுத்தொருமொழியும், இவை போல்வன பிறவுஞ் சிறப்பில்லனவெனக் கொள்க. (உ)

கஙo. பகாப்பத மேழும் பகுபத மொன்பதும்
எழுத்தீ றாகத் தொடரு மென்ப.

எ-னின். தொடரெழுத்தொருமொழியாமாறுணர்-ற்று. இ-ள். பகாப்பதம் இரண்டெழுத்து முதல் ஏழெழுத்திறுகவும், பகுபதம் இரண்டெழுத்து முதல் ஒன்பதெழுத்திறுகவுந் தொடரும் என்று சொல்லுவர் புலவர். எ-று.

உ-ம். அணி, அறம், அகலம், அருப்பம், தருப்பணம், உத்திரட்டாதி. எ-ம். கூனி, கூனன், குழையன், பொருப்பன், அம்பலவன், அரங்கத்தான், உத்திராடத்தான், உத்திரட்டாதியான். எ-ம். வரும்.

எழுந்திருக்கின்றூர், நடத்துவிப்பிக்கிறூர், நடத்துவிப்பிக்கின்றூர், நடத்துவிப்பிக்கிறூர்கள், நடத்துவிப்பிக்கின்றூர்கள், நடத்துவிப்பிக்கின்ற வர்கள் எனப் பகுதி முதலிய உறுப்பு வேறுபட்டு வருவனவற்றிற்கு இவ் வரையறையில்லையென்க. (ங)

கநக பகுப்பாற் பயனற் றிடுகுறி யாகி
முன்னே பொன்றூய் முடிந்தியல் கின்ற
பெயர்வினை யிடையுரி நான்கும் பகாப்பதம்.

எ-னின். மேற்பதம் பகாப்பதம் பகுபதமென இரண்டு பகுதியவாய் நடக்குமென்றூர்; அவற்றுட் பகாப்பதம் இனையவென்பதூஉம் இத்துணையவென்பதூஉம் உணர்-ற்று. இ-ள். பகுபதம்போலத் தன்னைப் பகுத்துப் பார்க்கின் அப்பகுப்பாற் பகுதி விகுதி முதலிய உறுப்பின் பயன் விளைவதின்றிக், காரணத்தான் வரும் அப்பதம் போலாது இடுகுறியாய்ப், பகுதி விகுதி முதலிய ஆறுறுப்பானும் பின்பு முடிக்கப்படும் அப்பதம் போலாது படைப்புக்காலந் தொட்டு ஒன்றூய் முடிந்து, நடக்கின்ற பெயர்ச்சொல் வினைச்சொல் இடைச்சொல் உரிச்சொலென்னும் நான்கும் பகாப்பதமாம். எ-று.

பகுபதத்திற்கு மறுதலைப்பட்டதென்பார், இவ்வாறு கூறினூர்.

உ-ம். நிலம், நீர். எ-ம். நட, வா. எ-ம். மன், கொல். எ-ம். உறு, கழி. எ-ம். வரும். பிறவுமன்ன. (ச)

கநஉ. பொருளிடங் காலஞ் சினைகுணந் தொழிலின்
வருபெயர் பொழுதுகொள் வினைபகு பதமே.

எ-னின். பகுபதம் இனையவென்பதூஉம் இத்துணையவென்பதூஉம் உணர்-ற்று. இ-ள். இங்ஙனம் கூறிய பொருளாதியாறுங் காரணமாக வரும் பெயர்ச்சொற்களும், தெரிநிலையாயுங் குறிப்பாயுங் காலத்தைக் கொள்ளும் வினைச்சொற்களுமாகிய இரண்டும் பகுபதமாம். எ-று.

பொழுதுகொள் வினை பகுபதமெனவே, அவ்விருவகை வினையாலணையும் பெயரும் பகுபதமாமென்பது அருத்தாபத்தியாற்கூறினூரென்க.

உ-ம். பொன்னன், அகத்தன், ஆதிரையான், கண்ணன், கரியன், ஊணன் எனப் பெயர்ப் பகுபதம் வந்தன. நடந்தான், நடக்கின்றூன், நடப்பான். எ-ம். நடந்த, நடக்கின்ற, நடக்கும். எ-ம். நடந்து, நடக்க, நடக்கின் எ-ம். நடவான். எ-ம். நடவாத. எ-ம். நடவாமல் எ-ம். தெரிநிலையுடன்பாட்டு வினைமுற்றும் எச்சமும், எதிர்மறை வினைமுற்றும் எச்சமுமாய வினைப்பகுபதங்கள் முறையே வந்தன. பொன்னன், அகத்தன், ஆதிரையான், கண்ணன், கரியன், ஊணன். எ-ம். கரிய, பெரிய. எ-ம். அன்றி, இன்றி. எ-ம். குறிப்புவினைமுற்றும் எச்சமுமாய வினைப் பகுபதங்கள் வந்தன, நடந்தான் நடந்தவன் எனத் தெரிநிலைவினையால

ணையும் பெயர்ப்பகுபதம் வந்தன. பொன்னன் ஊணன் எனக் குறிப்புவி னையாலணையும் பெயர்ப்பகுபதம் வந்தன. பிறவுமன்ன.

இனி, இங்ஙனம் பொருளாதியாறும் அடியாகத் தோன்றிய அவ்வி னைக்குறிப்புப் பெயர்க்கும் வினைக்குறிப்பிற்கும் வேற்றுமை யாதோவெ னின்:—வினைக்குறிப்புச் சொல்லெல்லாந் தெரிநிலைவினைபோல முதனி லையிற் பொருள் சிறந்து நிற்கும், வினைக்குறிப்புப் பெயர்ச்சொல் அவ்வா றன்றி விகுதியிற் பொருள் சிறந்து நிற்குமெனவறிக. எனவே, பொருளா தியாறுங் காரணமாக வரும் பெயர்ச்சொற்கள் முதனிலை விகுதியாகிய அவ்விரண்டினும் பொருள் சிறந்து நிற்குமென உய்த்துணர்ந்துகொள்க. எல்லாச் சொற்களையுங் கூறுங்கால், பொருள் சிறக்குமிடத்து எழுத்தினை யெடுத்தும், அயலெழுத்தினை நலிந்தும், ஏனையெழுத்துக்களைப் படுத்துங் கூறுக.

அவன் இவன் உவன் என்னுஞ் சுட்டுப்பெயரும், எவன் யாவன் என்னும் வினாப்பெயரும், தமர் நமர் நுமர் என்னுங் கிளைப்பெயரும், தந் தை எந்தை நுந்தை என்னு முறைப்பெயரும், இவை போல்வன பிற வும், சுட்டுப்பொருளும் வினாப்பொருளுங் கிளைப்பொருளும் முறைப்பொ ருளுங் காரணமாகப் பிறபொருட்கு வரும் பெயராய்ப், பகுதி விகுதிமுத லிய உறுப்பும் உறுப்பின் பொருளுந் தந்து, வெள்ளிடைக்கிடக்கும் பகு பதமாய்ப் பகுக்கப்படுதலால், இவற்றைப் பகுபதமென்னாது பகாப்பத மெனக் கூறினது பொருந்தாதென்க.

இனிப், பகுதி விகுதி முதலிய உறுப்பும் உறுப்பின் பொருளுந் தரும் ஒருசொல்லைப் பகுபதமென்றமையின், சொன்மை பொருண்மை இன்மை செம்மை சிறுமை நடத்தல் வருதல் முதலிய சொற்கள், பகுதி விகுதியாகப் பகுக்கப்படுதலானும், விகுதிக்கு வேறு பொருளின்றிப் பகு திப்பொருள் விகுதியாய் நிற்றலானும், சொன்னிலையாற் பகுபதமென்றும் பொருணிலையாற் பகாப்பதமென்றுங் கொள்ளப்படுமென்க.

மேற் சொல்லதிகாரத்துள், திணை பாலிடமுதலிய இலக்கணங்க ளான் விதந்து 'கிளையெண் குழூஉமுதற் பல்பொருள்' என்னுஞ் சூத்திர முதலியவற்றான் நான்கியலுள்ளுமுணர்த்த, ஆண்டுணர வரும் பெயர் வினையிடையுரிகள் ஈண்டுணர வாராவேனும், உரைத்துமென்னுமுத்தி யான் அவற்றைப் பகாப்பதம் பகுபதமென்றார். (ரு)

கஙௌ. பகுதி விகுதி யிடைநிலை சாரியை
சந்தி விகார மாறினு மேற்பவை
முன்னிப் புணர்ப்ப முடியுமெப் பதங்களும்.

எ-னின். பகுபதவுறுப்பு இத்துணையவென்பதுணர்-ற்று. இ-ள். இங்ஙனங் கூறிய பகுதி முதலிய ஆறுறுப்பினுள்ளும், இப்பதப்பொருள

மைதிக்கேற்பன்வற்றைக் கருதி அறிவுடையோராற் கூட்டி முடிப்ப, எவ் வகைப்பட்ட பகுபதங்களுமுடியும். எ-று.

பிரகிருதி விகிருதியென்னும் ஆரியமொழிகள் பகுதி விகுதியெனத் திரிந்து நின்றன.

இக்கருவிகளாறும், முறையே, தன்னியல்பினிற்றலிற் பகுதியென் றும், தன்னியல்பினிற்கும் ஒருவனுள்ளத்தை ஆடையணி முதலியவற் றோடு ஒருத்தி முன்னின்று தன்னிடத்தவாவ விகாரப்படுத்தல்போலத் தன்னியல்பினிற்கும் பகுதிப்பொருளை இடைநிலை முதலியவற்றோடு விகு திமுன்னின்று தன்னிடத்தவாவ விகாரப்படுத்தலின் விகுதியென்றும், முதனிலைப் பகுதிக்கும் இறுதிநிலை விகுதிக்கும் இடைநிற்றலின் இடைநி லையென்றும், இவ்விகுதி முதலிய புணர்ப்பைச் சார்ந்து ஆண்டைக்கியை ந்து நிற்றலிற் சாரியையென்றும், நால்வகைச்சொல்லும் ஒன்றோடொன் று சந்திக்கு மிடத்து வருதலிற் சந்தியென்றும், செய்யுட்டொடை முத லியவற்றான் வலித்தன் மெலித்தன் முதலாக விகாரப்படுதலின் விகா ரமென்றும், பெயர் பெற்றன.

அல்வழி வேற்றுமைப் புணர்ச்சிக்கு விதித்த தோன்றறிரிதல் கெடு தலையுஞ் செய்யுட்கு விதித்த ஒன்பது விகாரத்தையும் இப்பதம் பெறு மென மாட்டுதலின், இது மாட்டெறிந்தொழுகலென்னுமுத்தி. (கூ)

பகுதி.

க௩௪. தத்தம்,—
பகாப்ப தங்களே பகுதி யாகும்.

எ-னின். பகுபதவுறுப்பாறனுள், பின்னைய மூன்றும் புணரியலுள் உணர்த்தப்படுதலின் அவையொழித்து, முன்னைய மூன்றனுட் பகுதி இனையவென்பதுணர்-ற்று. இ-ள். பெயர்ப் பகுபதங்களுள்ளும், வினைப் பகுபதங்களுள்ளும், தத்த முதனிலையாய பகாப்பதங்களே அவற்றின் பகுதியாம். எ-று.

பகுபதத்துட் பகுதி விகுதி முதலியவுறுப்பெல்லாம் பகாப்பதமாயி னும், விகுதி முதலியவற்றை மேல் விதந்து கூறலின், ஈண்டுத் தத்தம் பகாப்பதங்களென்றது முதனிலைகளையேயென்பது பாரிசேடத்தாற் பெ ற்றாம்.

பகுபதவுறுப்பா முதனிலை இறுதிநிலை இடைநிலைகளாய பகாப்பதங் களினின்றும் முதனிலைப் பகாப்பதமொன்றனையுமே பிரித்துத் தந்தமை யின், பகாப்பதங்களேயென்னும் ஏகாரம் பிரிநிலைக்கண் வந்தது. (எ)

கருடு. செம்மை சிறுமை சேய்மை தீமை
வெம்மை புதுமை மென்மை மேன்மை
திண்மை யுண்மை நுண்மை யிவற்றெதிர்
இன்னவும் பண்பிற் பகாநிலைப் பதமே.

எ-னின். பண்புப் பகுதிக்கு எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதியுணர்-ற்று இ-ள். இங்ஙனங் கூறிய பதினைன்றும், இவற்றிற்கெதிரான வெண்மை கருமை பொன்மை பசுமைகளும், பெருமை அணிமை நன்மை தண்மை பழமை வன்மை கீழமை நொய்மை இன்மை பருமையும், இவைபோல்வன பிறவும், பகுதியாய பண்புப்பொருளினின்றும் வேறு பொருள் பகுக்கப்படாத நிலைப்பதமாம். எ-று.

இங்ஙனங் கூறிய வாய்பாடு முதலியவெல்லாம், சொன்னிலையாற் பகுபதமாயினும், மைவிகுதிக்குப் பகுதிப்பொருளன்றி வேறுபொருளின்மையிற் பொருணிலையாற் பகுக்கப்படாதென்பார் பண்பிற் பகாவென்றும், "மெய்யி னியக்க மகரமொடு சிவணும்." என்முற்போல இங்ஙனங் கூறிய வாய்பாட்டுப் பண்புகள் மைவிகுதியின்றி இயங்காமையின் இவ்விகுதியினையும் பகுதியாக நிறீஇ மேல் வரும் விகுதியோடு புணர்க்கப்படுமென்பார் நிலைப்பதமென்றுங் கூறினர்.

பண்புப்பகாப்பதமென்னது பண்பிற்பகாநிலைப்பதமென்றல் சொற்பொருள் விரித்தலென்னுமுத்தி. செம்மை சிறுமை முதலிய வாய்பாடுகள் எடுத்துக்காட்டலென்னுமுத்தி. (அ)

கருசா. ஈறு போத லிடையுகர மிய்யாதல்
ஆதி நீட லடியகர மையாதல்
தன்னொற் றிரட்டன் முன்னின்ற மெய்திரிதல்
இனமிக லினையவும் பண்பிற் கியல்பே.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். மேற் செம்மை சிறுமை முதலாகத் தெரித்த வாய்பாடுகளின் இறுதி விகுதி போதலும், இடையினின்ற உகரம் இகரமாதலும், முதனின்ற குறில் நெடிலாதலும், முதனின்ற அகரம் ஐகாரமாதலும், இடையே தன்னொற்று மிகுதலும், முன்பு நின்ற மெய் திரிதலும், வருமெழுத்திற்கு இனவெழுத்து மிகுதலும், இவைபோல்வன பிறவும், அப்பண்பினுக்கு இயல்பாம். எ-று.

"மெய்யினியக்க மகரமொடு சிவணும்" என்ற அகரம் பன்னீருயிரும் மெய்யொடு புணர வருங் காலத்து நீங்கினாற்போல, விகுதி முதலிய புணர வருங்காலத்துப் பண்படி நிற்க அப்பகுதிப்பொருள்விகுதிநீங்குமென்பார் ஈறு கெடுதலென்னது ஈறுபோதலென்றும், விதந்து கூறு விகாரங்களுமுள அவை வந்துழிக் காண்கவென்பார் இனையவென்றும், இவ்

விகாரம் ஒருதலையன்று சிவப்பன் கறுப்பனென்னும் பிறவாய்பாடுகள் போலச் செம்மையன் கருமையனெனவும் முடியுமென்பார் எதிர்மறை யும்மை கொடுத்து இனையவுமென்றும், பெயர் விகுதியோடும் வினைவிகு தியோடும் பதங்களோடும் புணரினும் ஒருவழி இவ்விகாரப்படுமென்பார் பகுதிக்கென்னாது பொதுமையிற் பண்பிற்கியல்பேயென்றுங் கூறினர்.

பதப்புணர்ச்சிக்கும் ஈண்டுக் கூறல் ஒப்பின்முடித்தலென்னு முத்தி.

உ-ம். நல்லன், வல்லன் என்பன ஈற்று விகுதி போயின. கரியன், பெரியன் என்பன ஈற்று விகுதி போய் இடையுகரம் இகரமாயின பாசி, பாசடை என்பன ஈற்று விகுதி போய் ஆதி நீண்டன. பைங்கண், பைந் தார் என்பன ஈற்றுவிகுதி போய் இடையுகரஞ் சகரத்தோடு கெட்டு வரு மெழுத்திற்கின மிகுந்து அடியகரம் ஐகாரமாயின. வெற்றிலை, வெட்ட வை என்பன ஈற்று விகுதி போய்த் தன்னொற்றிரட்டின. சேதா, சேதாம் பல் என்பன ஈற்று விகுதிபோய் ஆதி நீண்டு முன்னின்ற மகரவொற்றுத் தகரவொற்றாய்த் திரிந்தன.

செம்மை சிறுமை முதலாக விதந்தும் இன்னவுமென அடக்கியுங் கூறிய பல்வேறு வகைப்பட்ட பண்புவாய்பாட்டு விகற்பங்களெல்லாம், பொதுவிதியானும், ஈறு போதன்முதலாக விதந்தும் இனையவுமென அட க்கியுங் கூறிய சிறப்புவிதியானும், விகுதி பதங்களோடு புணர்ந்து அமை ந்து கிடந்தமை உய்த்துணர்ந்து கொள்க.

இங்ஙனம் விதந்து கூறிய விகாரங்கள் அன்பன் அழகன் முதலிய வாய்பாடுகட்கெய்தாமையானும், செம்மை சிறுமை முதலாக எடுத்துக் காட்டு மொழிகட்கெய்தினமையானும், இஃது எடுத்தமொழியினெய்த வைத்தலென்னுமுத்தி. (கூ)

கஙஎ. நடவா மடிசீ விடுகூ வேவை
நொப்போ வெளவுரி ஞுண்பொருந் திருந்தின்
றேய்பார் செல்வவ் வாழ்கே ளஃகென்
றெய்திய விருபான் மூன்றா மீற்றவுஞ்
செய்யெ னேவல் வினைப்பகாப் பதமே.

எ-னின். தெரிநிலைவினைப்பகுதிக்கு எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதியு ணர்-ற்று. இ-ள். நட வா மடி சீ விடு கூ வே வை நொ போ வெள உரிஞ் உண் பொருந் திரும் தின் தேய் பார் செல் வவ் வாழ் கேள் அஃகு என்று முதனிலையாய் எய்திக் கிடந்த இவ்விருபத்து மூன்றுகும் உயிரும் ஒற்றுங் குற்றுகரமுமாகிய ஈற்றினையுடைய இத்தொடக்கத்து வாய்பாடுகளெல் லாம், செய்யென்னும் ஏவலினது பகாப்பதமாகிய பகுதியும், ஏனைவினை யினது பகாப்பதமாகிய பகுதியுமாம். எ-று.

இத்தொடக்கத்து வாய்பாடுகளௌன்பார் அஃகாமென்றது அஃகென்றெனவும், ஈற்றவுமென்னவும், எகரவுயிர் வினவிடைச்சொற்கண்ணுந் தன்பெயர்க்கண்ணுமன்றிப் பிறவழியீருகாமையின் அஃதொழிந்தவை ஈண்டைக்காமென்பார் ஆமீற்றவெனவும், விகற்பத்தின் முடித்தலென்னு முத்தியான் இருபத்துமூன்றீற்றவாக விகற்பித்தெடுத்துக் காட்டும் வாய்பாடுகண் முதலியவெல்லாம் இப்பொதுவாய்பாட்டின் அடங்குமென்பார் முடிந்தது முடித்தலென்னுமுத்தியாற் செய்யெனவுங் கூறினர்.

இரட்டுறமொழிதலென்னு முத்தியான் எடுத்துக்கொண்ட முன்னிலையொன்றற்கேயுரிய ஏவலினது பகுதிப்பொருளும் ஏனை வினையினது பகுதிப்பொருளுந் தந்து நிற்கும் நட வா முதலிய வாய்பாடுகளை எண்ணித் தொகுத்த இருபான்மூன்ருமீற்றவென்னுந் தொகை, செய்யெனேவற் பகாப்பதமென்னும் பயனிலையோடும், செய்யென்வினைப் பகாப்பதமென்னும் பயனிலையோடும், தனித்தனி முடிந்தன.

செய்யென்வினைப்பகாப்பதமென்ற துணையானே செய்யெனேவற் பகாப்பதமும் அடங்காதோ வேறு கூறவேண்டியதென்னையெனின்:— நட வா உண் தின் என்றற்றொடக்கத்து முதனிலைகளே விகுதியோடு புணராது தனித்து நின்று ஓசை வேறுபாட்டான் முன்னிலையேவலொருமையெதிர்கால வினைமுற்றுப் பொருண்மையுணர்த்தினவோ விகுதியோடு புணர்ந்து நின்றே அப்பொருண்மை யுணர்த்தினவோவென்றையுறுவார்க்கு ஐயமறுத்தற்குக் கூறியதெனவுணர்க.

ஏவற்பகுதிக்குதாரணம்: நடவாய், வாராய், உண்ணாய், தின்னாய், அஃகாய். எ-ம். நடமின், வம்மின், உண்மின், தின்மின், அஃகுமின். எ-ம். வரும்.' இனி, ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் "செய்யா யென்னு முன்னிலை வினைச்சொற்-செய்யென் கிளவி யாகிட னுடைத்தே." எனக் கூறியவாற்றான், ஆயென்னும் விகுதி குன்றி நட வா உண் தின் அஃகு எனவும் நிற்குமெனவுணர்க. நிற்பினும், விகுதியோடு புணர்ந்தனவேயாம். அஃது அச்சூத்திரத்திற் சேனாவரையர் கடாவிடைகளான் விளங்கக்கூறியவாற்றானுமறிக. இனி, இவ்வாறேவற்பொருளுணர்த்தாது முதனிலைத் தனிவினைப் பொருளுணர்த்தி நிற்பிற் பகாப்பதமென்று கொள்ளப்படும். இதுபற்றியன்றே முன்னரே வினைப்பகாப் பதத்திற்கு உதாரணங் காட்டியதூஉமென்க. இன்னும், அச்சூத்திரத்து மொழிந்த பொருளோடொன்றவவ்வயின் மொழியாததனை முட்டின்று முடித்தலென்னுமுத்தியான் விகுதி புணர்ந்து கெட்டு நிற்குஞ் சொற்கள் பலவுள; அவையெல்லாம் பதமுடிப்புழிக் காண்க.

ஏனைவினைப்பகுதிக்குதாரணம்: நடந்தான், வந்தான், மடித்தான், சீத்தான், விட்டான், கூவினன், ஏவினன், வைத்தான், நொந்தான், போயினன், வௌவினன், உரிஞினன், உண்டான், பொருநினன், திரு

மினுன், தின்ருன், தேய்த்தான், பார்த்தான், சென்ருன், வவ்விஞன், வாழ்ந்தான், கேட்டான், அஃகினுன். எ-ம். கிடந்தான், கண்டான். எ-ம். எகினுன், குறுகினுன், கட்டினுன், பொருந்தினுன், எய்தினுன். எ-ம். வரும். பிறவுமன்ன. இவற்றுட் பகுதி முதனிலையாய் எய்திக் கிடந்தமை காண்க.

இனி, இச்சூத்திரத்திற் செய்யெனேவல் வினைப்பகாப்பதம் என்பதற்கு, இவ்வாறு பொருள் கூருது, ஆற்ரெழுக்காகச், செய்யெனேவல் வினைப் பகாப்பதமே வினை வினைப்பெயர்கட்கெல்லாம் முதனிலையெனப் பொருள் கூறுவாருமுளர். "அடியேனுன் - னடியார் நடுவு ளிருக்கு மருளைப் புரியாய்." "எந்தாயினித்தா ளிரங்காயே." "மருங்கே சார்ந்து வரவெங்கள் வாழ்வே வாவென் றருளாயே." "நரிப்பாய் நாயே னிருப்பேனே நம்பியினித்தா னல்காயே." "கீதமினிய குயிலே——அந்தமிலான் வரக்கூவாய்." என்றற்ரெடக்கத்தனவாய திணைபாலிடங் காலங் காட்டும் விகுதியுறுப்போடு கூடி முற்றி நிற்கும் முன்னிலையேவலொருமை யெதிர்கால வினைமுற்றுப் பகுபதங்களைப் பகாப்பதமென்றல் கூடாமையேயன்றித் 'தத்தம் பகாப்பதங்களே பகுதியாகும்' என்னும் பொதுச் சூத்திரத்தோடு மாறுகொளக் கூறலாமாதலின், அது பொருளன்றென மறுக்க.

இங்ஙனம் முதனிலை புடைபெயர்தலே வினையாதலின், எல்லா வினைச்சொற்களும் பிறத்தற்கு மூலமாகிய பொது முதனிலைத் தனிவினைப்பெயரென்றே கொள்க. அதனைப் படுத்தலோசையாற் கூறிக் காண்க. எல்லா வினைச்சொற்களாவன திணை பாலிடங் காலம் விதி மறை பொதுச் சிறப்பாதியோடுங் கூடிய முற்றெச்சங்களுந் தொழிற்பெயர்களுமென்க.

கையறியா மாக்கட்கன்றி நூலியற்றுமறிவினையுடைய மக்கட்குப் பல்கலைக்குரிசில் பவணந்திபென்னும் புலவர்பெருமான் புகழ்போல விளங்கி நிற்றலான், உலகமலையாமையுள்ளிட்ட பத்தழகோடும் பிறந்து நின்றது இச்சூத்திரமென்றுணர்க.

வட்நூன் மேற்கோளாக, ஒருமொழிகளை விதந்து, பகாப்பதம் பகுபதமெனக் காரணக்குறி தாமே தந்து, அவற்றை நல்விருந்தென்ன நாவலர் பயில 'எழுத்தே தனித்தும்' என்னுஞ் சூத்திரமுதல் இச்சூத்திரமீருகப் பகாப்பதம் பகுபதமெனப் பல்காற் கூறுதல் தன்குறிவழக்க மிகவெடுத்துரைத்தலென்னுமுத்தி. (கய)

கசஅ. செய்யென் வினைவழி விப்பி தனிவரிற்
செய்வியென் னேவ லினையினீ ரேவல்.

எ-னின். மேல் இரட்டுற மொழிந்தவற்றுள், ஏவற்பகுதிக்கு எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதியுணர்-ற்று. இ-ள். மேற் கூறிய செய்யென்னும்

வாய்பாட்டு முதனிலைத் தனிவினையின் பின் வி பி என்னும் இவ்விரண்டு விகுதியினுள் ஒன்று வருமாயிற் செய்யென்னும் ஏவன்மேல் ஓரேவலாய்ச் செய்வியென்னும் வாய்பாட்டேவற் பகுதியாம்; அவற்றின்பின் இவ் விகுதிகள் தன்னோடும் பிறிதோடும் இணைந்து வருமாயிற் செய்விப்பியென்னும் வாய்பாட்டேவற்பகுதியாம். எ-று.

விதந்த ஏவற்சிறப்புவாய்பாட்டையெல்லாஞ் செய்யென்னும் ஏவற் பொதுவாய்பாட்டுளடக்கி மேற்கூறவின் நட வா முதலிய வினைவழியெ ன்பார் செய்யென்வினைவழியென்றும், இவை பெருவழக்கல்லவென்பார் தனிவரினென்றும், இணையினென்றும், இவ்விகுதி ஒன்றும் இரண்டும் ஏற்ற பெற்றி வருமென்பார் செய்பியென்னாது செய்வியென்றுங் கூறினார்.

உ-ம். நடப்பியாய், நடப்பிப்பியாய், வருவியாய், வருவிப்பியாய்.எ-ம் ஆய் விகுதி குன்றி நடப்பி, நடப்பிப்பி, வருவி, வருவிப்பி. எ-ம். வரும்.

நட வா முதலிய ஏவற்சிறப்புவாய்பாட்டிற்கு இலக்கணங் கூறிய முகத்தே ஏவற்பொதுவாய்பாட்டிற்கும் செய் செய்வி செய்விப்பியெனக் கூறாக்கூற்றாய் இலக்கணம் அமைந்து கிடந்தமையின், இக்கூற்று இரட்டுற மொழிதலென்னுமுத்திக்கினம். இவை போல்வன பிறவுமது. (கக)

கஉக. விளம்பிய பகுதிவே றாதலும் விதியே.

எ-னின். வினைப்பகுதிக்கு ஆவதோர் புறனடையுணர்-ற்று. இ-ள். ஏவற்பகுதி வேறாதல்போல, அதன் பின்னே விளம்பிய வினைப்பகுதி வேறாதலும் விதியாம், விலக்கன்று. எ-று.

உ-ம். நடத்தினன், நடப்பித்தான், நடப்பிப்பித்தான், நடத்துவித்தான், நடத்துவிப்பித்தான் என வரும். பிறவுமன்ன.

ஈண்டும் விப்பிகள் ஏற்ற பெற்றி கொள்க.

இவற்றுள், நடவென்னுந் தன்வினைப்பகுதி பிறவினைப் பகுதியாய் வேறுபட்டு நின்றவாறு காண்க. வேறுபடாதது பிரகிருதியாமன்றி வேறுபட்டது பிரகிருதியாகாதேனும், தந்தையைக் குறிக்க மகனெனப்பட்டானொருவன் தன் மகனைக் குறிக்கத் தந்தையானாற் போலப், பிறவினைப்படுத்த வரும் இவ்விகுதிகளும் மேல் வரும் அன் ஆன் முதலிய விகுதிகளைக் குறிக்கப் பகுதியாமாதலின், விதியேயெனப் புறனடை தந்தார். முன்னர் ஏவற்பகுதி வேறுபட்டமையுமன்ன.

இச்சூத்திரத்திற்கு, வாவென் பகுதி முதலியன வந்தான் வருகின்றான் என விகாரப்படுதலைப் பொருளாகக் கூறுவாருமுளர். இவ்விகாரங்கள் பகுபதவுறுப்பாக மாட்டெறிந்துகொண்ட மூன்று சந்தியுள்ளும் ஒன்பது விகாரத்துள்ளும் அமைந்துகிடத்தலின், அது பொருந்தாதென்க. ()

விகுதி.

கச௦. அன் ஆன் அள் ஆள் அர் ஆர் பம்மார்
அஆ குடுதுறு என்ஏன் அல்அன்
அம்ஆம் எம்ஏம் ஓமொ டும்டூர்
கடதற ஐஆய் இம்மின் இர்ஈர்
ஈயர் கயவு மென்பவும் பிறவும்
வினையின் விகுதி பெயரினுஞ் சிலவே.

எ-னின். விகுதி இனையவென்பதுணர்-ற்று. இ-ள். இங்ஙனம் அன் ஆன் முதன் முப்பத்தேழாகச் சொல்லப்படுவனவும் இவை போல்வன பிறவுந் தெரிநிலைவினையின் விகுதிகளாம்; பெயரிடத்தும் இவற்றுட் சில விகுதிகளாம். எ-று.

இரட்டுறமொழிதலென்னுமுத்தியாற் றன்மையொருமைக்கும் அஃறிணைப்படர்க்கையொருமைக்கும் பொதுவாக டு து று வென்றும், முன்னிலையொருமைக்கும் முன்னிலையேவலொருமைக்கும் பொதுவாக ஆய் என்றும், அன் என்னுந் தன்மையொருமை விகுதி தொன்று தொட்டதன்றி இலக்கியங் கண்டமையின் எதிரதுபோற்றலென்னுமுத்தியாற்றழீஇக்கொண்டதாதலின் அதனை வலியுறுத்திப் பின்னும் அன்னென விதந்தும், இன்னும் இவற்றுள் இரட்டுறமொழிதலான் அடங்குவனவடங்க அடங்காவாய பெயரெச்சம் வினையெச்சம் நடத்து நடப்பி முதலிய பிறவினையென்பவற்றுள்ளும் பிறவற்றுள்ளும் பகுதியை விகுதிப்படுத்தி வருவன யாவை அவையெல்லாம் விகுதியென்று கருதிக் கோடற்குப் பிறவுமென்றுங் கூறினர்.

பெயரினுஞ் சிலவென்ற மாத்திரையிற் குறிப்புவினையினுஞ் சிலவென்பது கூறுதேயமைதலின், இங்ஙனம் வினையென்றது அவ்விரண்டொழிந்த தெரிநிலைவினையென்பது பெற்றாம்.

உ-ம். நடந்தனன், நடந்தான் இவை ஆண்பாற் படர்க்கை. நடந்தனள், நடந்தாள் இவை பெண்பாற் படர்க்கை. நடந்தனர், நடந்தார், நடப்ப, நடமார் இவை பல்லோர் படர்க்கை. நடந்தன, நடவா இவை பலவின்படர்க்கை. நடக்கு, உண்டு, நடந்து, சேறு, நடந்தனென், நடந்தேன், நடப்பல், நடப்பன் இவை ஒருமைத்தன்மை. நடந்தது, கூயிற்று, குண்டுகட்டு இவை ஒன்றன்படர்க்கை. நடப்பம், நடப்பாம், நடப்பெம், நடப்பேம், நடப்போம், நடக்கும், உண்டும், நடந்தும், சேறும் இவை தன்மைப்பன்மை. நடந்தனை, நடந்தாய், நடத்தி இவை ஒருமைமுன்னிலை. நடமின், நடந்தனிர், நடந்தீர் இவை பன்மைமுன்னிலை. நிலீயர், நடக்க, வாழிய இவை வியங்கோள். நடக்கும் இது செய்யுமென்னுமுற்று. பிறவுமன்ன.

இவை திணைபாலிடங்களையுணர்த்தி வினையினிறுதிநிலையாய் முழுவதும் வந்தன.

வில்லன், வில்லான், வளையன், வளையாள், ஊரர், ஊரார், வில்லி, வாளி, அரசி, செட்டிச்சி, காதறை, மூக்கறை இவை பெயர்க்கட் சில வந்தன. பிறவுமன்ன. (கங)

இடைநிலை.

கசக. இலக்கியங் கண்டதற் கிலக்கண மியம்பலிற்
பகுதி விகுதி பகுத்திடை நின்றதை
வினைப்பெய ரல்பெயர்க் கிடைநிலை யெனலே.

எ-னின். இடைநிலையாமாறுணர்த்துவான் றொடங்கிப் பெயர்க்கிடைநிலையுணர்-ற்று. இ-ள். அறிவுடையோரான் நியமிக்கப்படும் இலக்கியங் கண்டு அதனுக்கு அவ்விலக்கியத்தின் அமைதியே இலக்கணமாகக் கூறலின், மேற் கூறிய பகுதியையும் விகுதியையும் பகுத்து, இடையே நின்றதியாது, அதனை, வினையாலணையும் பெயரல்லாத பெயர்கட்கு, இடைநிலையென்று சொல்லுக. எ-று.

குறிக்கப்படும் இலக்கணத்தையுடையனவெல்லாம் இலக்கியமாயினும், ஈண்டிலக்கியமென்றது பெயர்ப்பகுபதத்தை. இலக்கணமென்றது அதனகத்துப் பகுதி முதலிய உறுப்புக்களை.

மா பலா முதலியன பராரை முதலிய சினையோடு நின்றனவெனக் கண்டது கூறுவார்போலப் பகுபதம் பகுதிமுதலிய உறுப்பொடு நின்றதெனக் கண்டது கூறி அப்பதந் தந்த தோலாநாவின் மேலோராணையினிற்றலிற் கண்டதற்கென்றும், சாரியை சந்தி விகாரங்களும் இடை நிற்குமேனும் அவை மேல் விதக்கப்படுதலின் அவை யொழிந்தனவற்றை இடைநின்றதையென்றும், மேல் வினைக்கு விதந்து கூறும் இடைநிலை வினையாலணையும் பெயர்க்கும் அமைதலின் வினைப்பெயரல்பெயர்க்கென்றும், இப்பெயரிடைநிலை வரையறுக்கப்பட்டதன்று ஆங்காங்குணர்ந்துரைக்கவென்பார் எனலேயென்றுங் கூறினர்.

உ-ம். அறிஞன் என்பது ஞகரவிடைநிலை பெற்றது. ஓதுவான், பாடுவான் என்பன வகரவிடைநிலை பெற்றன. வலைச்சி, புலைச்சி என்பன சகரவிடைநிலை பெற்றன. வண்ணாத்தி, பாணத்தி, மலையாட்டி, வெள்ளாட்டி, தந்தை, எந்தை, நுந்தை என்பன தகரவிடைநிலை பெற்றன. பிறவுமன்ன. (கச)

கசரு. தடறவொற் றின்னே யைம்பான் மூவிடத்
திறந்த காலந் தருந்தொழி லிடைநிலை.

எ-னின். இறந்தகால்வினைக்கு இடைநிலையுணர்-ற்று. இ-ள். தகர டகர றகர மெய்களும், இன் என்னுங் குற்றெழுற்றும், ஐம்பான் மூவிடத்தும் இறந்த காலத்தைத் தரும் வினைப்பகுபத விடைநிலைகளாம். எ-று.

உ-ம். நடந்தான், நடந்தாள், நடந்தார், நடந்தது, நடந்தன, நடந்தேன், நடந்தேம், நடந்தாய், நடந்தீர். எ-ம். உண்டான். எ-ம். சென்ருன். எ-ம். உறங்கினன். எ-ம். வரும். இன்னிடைநிலை, எஞ்சியதெனக் கடைக்குறைந்தும், போனது என முதல் குறைந்தும், வரும். பிறவுமன்ன. (கரு)

கசஉ. ஆநின்று கின்று கிறுமூ விடத்தின்
ஐம்பா னிகழ்பொழு தறைவினை யிடைநிலை.

எ-னின். நிகழ்கால வினைக்கு இடைநிலையுணர்-ற்று. இ-ள். ஆநின்றென்பதூஉம், கின்றென்பதூஉம், கிறுவென்பதூஉம், ஐம்பான் மூவிடத்தும் நிகழ்காலத்தைத் தரும் வினைப்பகுபத விடைநிலைகளாம். எ-று.

தருவினையை அறைவினையென்றது இலக்கணை. மேலைச்சூத்திரத்தில் வருவதூஉமது.

உ-ம். நடவாநின்ருன், நடக்கின்ருன், நடக்கிருன் என வரும். ஏனைப் பாலிடங்களினு மொட்டிக்கொள்க. (கசு)

கசச. பவ்வ மூவிடத் தைம்பா லெதிர்பொழு
திசைவினை யிடைநிலை யாமிவை சிலவில.

எ-னின். எதிர்கால வினைக்கு இடைநிலையும் முக்காலவிடைநிலைகட்கும் ஆவதோர் புறனடையும் உணர்-ற்று. இ-ள். பகரவொற்றும், வகரவொற்றும், ஐம்பான் மூவிடத்தும் எதிர்காலத்தைத் தரும் வினைப்பகுபதவிடைநிலைகளாம். இம்முக்காலமும் முறையே காட்டுந் தகரவொற்று முதல் வகரவொற்றீருய இடைநிலைகள், சில முற்றுவினை எச்சவினைகட்கு இலவாம். எ-று.

உ-ம். நடப்பான், வருவான் என வரும். ஏனைப்பாலிடங்களினு மொட்டிக்கொள்க.

இனி, இவை சிலவிலவெனவே, காலத்தை இறுதிநிலை தருமென்பதூஉம், முதனிலை தருமென்பதூஉம், பிறவிடைநிலை தருமென்பதூஉம், பெற்ரும். இவ்விகற்பமெல்லாம் வருஞ் சூத்திரத்தாற் கூறுப. (கஎ)

காலங் காட்டும் விகுதி.

கசரு. றவ்வொ டுகர வும்மை நிகழ் பல்லவுந்
தவ்வொ டிறப்பு மெதிர்வும் டவ்வொடு

கழிவுங் கவ்வோ டெதிர்வுமின் னேவல்
வியங்கோ ளிம்மா ரெதிர்வும் பாந்தஞ்
செலவொடு வரவுஞ் செய்யுநிகழ் பெதிர்வும்
எதிர்மறை மும்மையு மேற்கு மீங்கே.

எ-னின். மேலைச் சூத்திரத்து 'இவை சிலவில' என்றார், அவை இவையென்பதுணர்-ற்று. இ-ள். றகரத்தோடு கூடிய உகரவீறும் உம்மீறும் இறந்த காலமும் எதிர்காலமும், தகரத்தோடு கூடிய அவ்விரண்டீறும் அவ்விருகாலமும், டகரத்தோடு கூடிய அவ்விரண்டீறும் இறந்த காலமும், ககரத்தோடு கூடிய அவ்விரண்டீறும் எதிர்காலமும், மின்னீறும் ஏனையேவலின் வரும் அனைத்தீறும் வியங்கோளீறும் இகரவீறும் மாரீறும் எதிர்காலமும், பகரவீறு இறந்தகாலமும் எதிர்காலமும், செய்யுமென்னும் வாய்பாட்டு முற்றீறு நிகழ்காலமும் எதிர்காலமும், முற்று விகுதி எச்சவிகுதிகளோடு புணர்தற்குரிய எதிர்மறையாகாரவீறு மூன்றுகாலமும் ஏற்கும், மேலைச் சூத்திரத்து 'இவை சிலவல' என்றவற்றுள். எ-று.

அந்தமென்பதனை எல்லாவற்றினும் ஒட்டிக்கொள்க.

றவ்வொடுகரவும்மீறும் சவ்வொடுகரவும்மீறும் பாந்தமும் இறந்த காலமும் எதிர்காலமும் ஏற்குமெனத் தொகுத்துக் கூறாது, விகற்பத்தின் முடித்தலென்னுமுத்தியான் வகுத்துக் கூறினார், புலப்படவேண்டியென்க.

இகரவீறு தனித்தியலாமையின் யாதானுமோர் மெய்யினையூர்ந்து வருமென்பதூஉம், அது காலங் காட்டாதென்பதூஉம், அது காலங் காட்டியதேல் இவ்வீறு காலங் காட்டாதென்பதூஉம், செய்யுமென்னும் வாய்பாட்டெச்சமும் இடைநிலையின்றி ஈறு காலங் காட்டுமேனும் அஃதெதிர்காலங் காட்டுமென மேல் விதத்தலின் இங்ஙனஞ் செய்யுமென எடுத்தோதியது முற்றென்பதூஉம் பெற்றாம். மூன்றுகாலமும் அவைபற்றிப்புடைபெயரும் வினையுமில்லனவற்றை எதிர்மறைவினை மூன்று காலமுமேற்குமென்று கூறுதல் இலக்கணையாதலிற் பிற் கூறினார்.

உ-ம். சென்று, சென்றும், சேறு, சேறும், வந்து, வந்தும், வருது, வருதும், உண்டு, உண்டும், உண்கு, உண்கும், உண்மின், உண்ணாய், உண், உண்க, வாழிய, வாழியர், சேறி, உண்மார், உண்ப, உண்ணும், உண்ணுன் என வரும்.

மும்மையுமென்னு முற்றும்மையை 'முற்றும்மை யொரோவழி யெச்சமு மாகும்.' என்பதனான் எச்சவும்மையாக்கி, நடந்திலன் நடவாநின்றிலன் என எதிர்மறை ஒருகாலமேற்று வருதலுங் கொள்க.

சென்றி செல்லாநின்றி என வருமாயின், இடைநிலை காலங் காட்டிய இகரவீற்றவாம்.

'இவை சிலவில்' என்றவற்றுள், இறுதிநிலை காலங் காட்டுவனவற்றை விதந்தோதி, முதனிலையும் பிறவிடைநிலையுங் காலங் காட்டுவனவற்றை ஓதாமையின், அவை சிறுபான்மைய, வந்தவழிக் காண்கவென்றாராயிற்று. அவை வருமாறு:—

தொட்டான், விட்டான், உற்றான், பெற்றான், புக்கான், நக்கான் என்பனவற்றுள், இடைநிலையின்றி முதனிலை விகாரமாய் இறந்தகாலங் காட்டின.

என்றிசினோர், என்மர், என்மனார் என்பவற்றுள், எடுத்தோதாப் பிறவிடைநிலைகள் நின்று முன்னையதொன்றும் இறந்தகாலமும் பின்னையவிரண்டும் எதிர்காலமுங் காட்டின. பிறவுமன்ன.

ஈங்கேயென்ற மிகையானே, "வருதி பெயர்தி வருந்துதி துஞ்சாய்-பொருதி புலம்புதி நீயும்." என இகரவீறு நிகழ்காலங் காட்டலும், ஏனைய கூறிய காலத்திற் பிறழ்ந்து வருவனவுளவேல் அவையும், பெயரெச்சவினையெச்சங்களின் இடைநிலையின்றி இறுதிநிலை காலங் காட்டுவனவுங் கொள்க.

இனிப் பகுதி முதலிய உறுப்புக்களாற் பகுபதமுடியுமாறு:—

அவனென்னுஞ் சுட்டுப் பொருட்பெயர்ப் பகுபதம், அ என்னும் பகுதியும், அன்னென்னும் விகுதியும் பெற்று, 'எகரவினாமுச் சுட்டின் முன்னர்' என்னுஞ் சூத்திரத்தால் வகரந் தோன்றி, 'உடன்மே லுயிர்வந் தொன்றுவ தியல்பே.' என்பதனான் வகரத்தின்மேல் விகுதியுயிரேறி முடிந்தது.

தமனென்னுங் கிளைப்பொருட்பெயர்ப் பகுபதம், தாமென்னும் பகுதியும், அன்னென்னும் விகுதியும் பெற்றுத், 'தான்றா நாமுதல் குறுகும்' என்பதனாற் பகுதிமுதல் குறுகி, உடன்மேலுயிரேறி முடிந்தது.

குறிஞ்சியானென்னும் இடப்பெயர்ப் பகுபதம், குறிஞ்சியென்னும் பகுதியும், ஆனென்னும் விகுதியும் பெற்று, யகரவுடம்படுமெய் தோன்றி உயிரேறி முடிந்தது.

பிரபவனென்னுங் காலப்பெயர்ப் பகுபதம், பிரபவமென்னும் பகுதியும், அன்னென்னும் விகுதியும் பெற்று, 'ஒருமொழி மூவழிக் குறைதலு மனைத்தே.' என்பதனாற் பகுதி கடைக்குறையாய் வகரவொற்றின் மேல் விகுதியகரவுயிரேறி முடிந்தது.

திணிதோளனென்னுஞ் சினைப்பெயர்ப் பகுபதம், திணிதோளென்னும் பகுதியும், அன்னென்னும் விகுதியும் பெற்று, உடன்மேலுயிரேறி முடிந்தது.

பெரியனென்னுங் குணப்பெயர்ப் பகுபதம், பெருமையென்னும் பகுதியும், அன்னென்னும் விகுதியும் பெற்றுப், பகுதியீறு போய், இடையுகரம் இகரமாய், யகரவுடம்படுமெய் தோன்றி, உயிரேறி முடிந்தது.

ஓதுவானென்னுந் தொழிற்பெயர்ப் பகுபதம், ஓது என்னும் பகுதியும், ஆனென்னும் விகுதியும், வகரவிடைநிலையும் பெற்று, உயிரேறி முடிந்தது.

நன்மையென்னும் பகுபதம், நல்லென்னும் பகுதியும், மையென்னும் விகுதியும் பெற்று 'மெலிமேவி னணவும்' என்பதனான் லகரம் னகரமாய்த் திரிந்து முடிந்தது.

வருதலென்னும் பகுபதம், வாவென்னும் பகுதியும், தல் என்னும் விகுதியும் பெற்று, 'வலித்தன் மெலித்தல்' என்பதனாற் பகுதி முதல் குறுகி, ரகரவுகரம் விரிந்து முடிந்தது.

நடந்தனனென்னும் இறந்தகாலவினைப் பகுபதம், நடவென்னும் பகுதியும், அன்னென்னும் விகுதியும், இறந்தகாலந் தருந் தகரவிடைநிலையும், அன் சாரியையும் பெற்றுப், பகுபதவுறுப்புக்களுட் பகுதியொழிந்தன இடைச்சொல்லாதலின் 'இடையுரி வடசொலி னியம்பிய கொளாதவும்' என்பதனாற் பகுதியீற்றினின்ற உயிர் முன் வந்த தகரவிடைநிலை மிகாது அதற்கின மிகுந்து, இடைநிலைத் தகரவொற்றின்மேற் சாரியை யகரவுயிரேறி முடிந்தது.

நடவாநின்றானென்னு நிகழ்காலவினைப்பகுபதம், நடவென்னும் பகுதியும், ஆனென்னும் விகுதியும், ஆநின்றென்னும் இடைநிலையும் பெற்று, உடம்படுமெய்தோன்றி, இடைநிலையீற்றுக் குற்றுகரங் கெட்டு, உயிரேறி முடிந்தது.

நடப்பானென்னும் எதிர்காலவினைப்பகுபதம், நடவென்னும் பகுதியும், ஆனென்னும் விகுதியும் பகரவிடைநிலையும், பெற்று, 'இயல்பினும் விதியினு நின்ற வுயிர்முன் க ச த ப மிகும்.' என்பதனாற் பகர மிகுந்து, உடன்மேலுயிரேறி முடிந்தது.

நடந்தது என்னும் அஃறிணையொருமைப் படர்க்கையிறந்தகாலவினைப் பகுபதம், நடவென்னும் பகுதியும், துவ்வென்னும் விகுதியும், தகரவிடைநிலையும், துவ்விகுதிக்குந் தகரவிடைநிலைக்குமிடையே அகரச்சாரியையும் பெற்று, முடிந்தது.

நடவாயென்னு முன்னிலையேவலொருமை யெதிர்கால வினைமுற்றுப் பகுபதம், நடவென்னும் பகுதியும், ஆயென்னும் விகுதியும் பெற்று, வகரவுடம்படுமெய் தோன்றி, விகுதியாகாரவுயிரேறி முடிந்தது.

நடப்பியாயென்னுமேவற் பிறவினைப் பகுபதம், நடவென்னும் பகுதியும், பி என்னும் விகுதியும் பெற்றுப், பகரமிகுந்து, இரண்டுமோர் பகுதியாய் நின்று, மேல் வரும் ஆய்விகுதியோடு புணர்ந்து, யகரவுடம்படுமெய் தோன்றி, விகுதிபாகாரவுயிரேறி முடிந்தது.

நடப்பிப்பியாயென்னும் அவ்வினைப்பகுபதம், நடப்பியென்னும் பகுதியும், பி என்னும் விகுதியும் பெற்றுப், பகரமிகுந்து, அனைத்துமோர்

பகுதியாய் நின்று, மேல் வரும் ஆய்விகுதியோடு புணர்ந்து, யகரவுடம்படு மெய் தோன்றி, விகுதியாகாரவுயிரேறி முடிந்தது.

விளம்பிய பகுதி வேறுனவையும், இவ்வாறே முடிந்து, அனைத்து மோர் பகுதியாய் நின்று, மேல் வரும் அன் ஆன் முதலிய விகுதியோடு புணர்ந்தமை காண்க.

நடவானென்னு மெதிர்மறைவினைப் பகுபதம், நடவென்னும் பகுதி எதிர்மறையாகாரவிகுதியோடு புணர்ந்து இரண்டுமோர் பகுதியாய் நின்று மேல் வரும் ஆன் விகுதியோடு புணர்ந்து 'ஒருமொழி மூவழிக் குறைதலு மனைத்தே.' என்பதனுன் விகுதியினதாகாரங் குறைந்து முடிந்தது.

நடவாவென்னும் அஃறிணைப் பன்மைப் பகுபதம் 'ஆவே யெதிர்ம றைக் கண்ணதாகும்.' என்பவாகலிற் பால் காட்டும் ஆகாரவிகுதியன்றி எதிர்மறையாகாரம் வேண்டாது முடிந்தது.

நடந்திலன் நடவாநின்றிலன் என்பவற்றுட் காலவிடைநிலையும் அவ ற்றை மறுத்த இல்லென்னும் எதிர்மறையிடைநிலையுந் தந்து அவற்றை யோர் பகுதியாக்கி முடிக்க.

இவ்வாறே பெயரெச்ச வினையெச்சங்களும் பிறவும் பகுதி விகுதி முதலிய உறுப்புக்களோடு ஏற்றவாறமைந்து கிடந்தமை காண்க.

எழுதப்படுவதென்னும் பொருட்கண், எழுதென்னு முதனிலைமுன் னர்ச் செயப்படுபொருண்மையுணர்த்தும் ஐகார விகுதி புணர்ந்து கெட் டுக், கெட்டவழித் தகரமிரட்டித்து, எழுத்தென முடிந்தது.

ஊண், தீன், கோள் என்றுற்போல்வனவும், செயப்படுபொருண் மையுணர்த்தும் ஐகார விகுதி புணர்ந்து கெட்டு, முதனீண்டு நின்றன.

திரை, நுரை, அலை, தளிர், பூ, காய், கனி என்றுற்போல்வன, வினை முதற்பொருண்மையுணர்த்தும் இகரவிகுதி புணர்ந்து கெட்டு நின்றன.

"கெடுவாக வையாதுலகம்" என்புழிக் கெடுவென்பது புடைபெய ர்ச்சியையுணர்த்துந் தல் விகுதி கெட்டு நின்றது. கேடென்பது அவ்வா றுய் முதனீண்டு நின்றதெனக் கொள்க.

ஏனையவும் இவ்வாறே ஏற்றபெற்றியறிந்து முடித்துக்கொள்க.

திரை, நுரை, தளிர் என்றுற்போல்வன விகுதி குன்றி முதனிலை மாத்திரையாய் நிற்றல் பற்றி, இவற்றை முதனிலைவினைப்பெயரென வழ ங்குப.

ஐகாரவிகுதி செயப்படுபொருண்மை யுணர்த்துதல் நடவை சேக் கை உடுக்கை தொடை விடை என்றுற்போல்வனவற்றுள்ளும், இகர விகுதி வினைமுதற்பொருண்மை யுணர்த்துதல் சேர்ந்தாரைக்கொல்லி நூ ற்றுவரைக்கொல்லி நாளோதி நூலோதி என்றுற்போல்வனவற்றுள்

ளுங் காண்க. இவ்விகுதிகள் சிறுபான்மை பிறபொருளுணர்த்தியும் வரும். வடநூலாரும் வினைப்பெயர் விகுதிகள் கூறிய நியமந் தப்பிப் பிறபொருளுணர்த்தியும் வருமெனக் கொள்வர்.

உடுக்கையென்பது, உடுக்கப்படும் பொருளுணர்த்துங்கால் ஐகார விகுதித்தென்றும், உடுத்தலெனப் புடைபெயர்ச்சியையுணர்த்துங்காற் கைவிகுதித்தென்றுந் தெரிந்துணர்ந்துகொள்க.

'பகுதி விகுதி' என்னுஞ் சூத்திரமுதல் இச்சூத்திரமீறாகப் பகுபதங்களை மேலோர் முடித்தவாறு முடித்துக் காட்டினமையின், இது முடித்துக்காட்டலென்னுமுத்தி.

முன்னைத் தமிழ்நூல்களுள் இல்லனவற்றை, இவ்வாசிரியர் தாமே, பகாப்பதம் பகுபதமென முன்னர் நாட்டி, இச்சூத்திரங்காறும் அவற்றிற்கிலக்கணந் தந்து நிறுத்தமையிற் றானாட்டித்தனாது நிறுப்பென்னு மதம். (கஅ)

வடமொழி யாக்கம்.

கசசு. இடையி னான்கு மீற்றி லிரண்டும்
அல்லா வச்சை வருக்கமுத லீறீ
யவ்வாதி நான்மை ளவ்வாகு மையைம்
பொதுவெழுத் தொழிந்தநா லேழுந் திரியும்.

எ-னின். இவ்வியன் மொழியாக்கமாதலின், ஆரியமொழி திரிந்து வடமொழியாமாறுணர்த்துவான்றொடங்கி, அவற்றின் பொதுவிதியுணர்த்துறு. இ-ள். ஆரியமொழியுள், அச்சென்று வழங்கும் உயிர் பதினறனுள்ளும் இடையினின்ற ஏழாமுயிர் முதனான்கும் ஈற்றினின்ற இரண்டுமான ஆறுமொழிந்து நின்ற அ ஆ இ ஈ உ ஊ ஏ ஐ ஓ ஔ என்னும் பத்தும், அல்லெனவழங்கும் முப்பத்தேழு மெய்யுள்ளுங் க ச ட த ப என்னும் ஐந்து வருக்கத்தினிடையில் உரப்பியும் எடுத்துங் கனைத்துஞ் சொல்லப்பட்டு நிற்கும் மூன்றுமொழிந்த க ங ச ஞ ட ண த ந ப ம என்னும் பத்தும், ய ர ல வ என்னு நான்கும், ளவ்வுமாகும் இருபத்தைந்தும், தமிழிற்கும் ஆரியத்திற்கும் பொதுவெழுத்தாம்; இவையன்றி, மேல் உயிருள் ஒழிந்த ஆறும், ஐந்து வருக்கங்களினும் இடைகளின் ஒழிந்த பதினைந்தும், முப்பதாமெய் முதலான எட்டனுள் ளகரமொழிந்த ஏழுமான இருபத்தெட்டும், ஆரியத்திற்குச் சிறப்பெழுத்தாய்த் தமக்கேற்ற பொதுவெழுத்தாகத் திரிந்து வடமொழியாம். எ-று.

மேல் ஏழாமுயிரென விதப்பாராதலின், இடையினான்கென விதவாது கூறினர்.

பொதுவெழுத்தெனவே, சிறப்பெழுத்தென்பது பெற்றாம். தமிழை நோக்கிச் சிறப்பாயின.

சிறப்பெழுத்துத் திரியுமென வரையறை கூறவே, பொதுவெழுத்து இயல்பாயுந் தமக்கேற்ற விகாரமாயும் வருமென்பதூஉங் கூறினாராயிற்று.

கசஎ. அவற்றுள்,—
ஏழாமுயி ரிய்யு மிருவுமை வருக்கத்
திடையின் மூன்று மவ்வம் முதலும்
எட்டே யவ்வு முப்பது சயவும்
மேலொன்று சடவு மிரண்டு சதவும்
மூன்றே யகவு மைந்திரு கவ்வும்
ஆவீ றையு மீயீ றிகரமும்.

எ-னின். மேலதற்குச் சிறப்புவிதியுணர்-ற்று. இ-ள். மேற்றிரியுமென்றவற்றுள், சிறப்பெழுத்தாகிய ஏழாமுயிர் இகரமும் இருவுமாம்; ஐந்து வருக்கங்களினும் இடையினின்ற மூன்றும் அவ்வவ்வருக்கங்களின் முதலெழுத்தாம்; எட்டாமெய்யான சவ்வருக்கத்துள் எடுத்துச்சொல்லுமெய் ஓரோவிடத்து யகரமுமாம்; முப்பதாமெய் மொழிமுதற்கட்சகரமும் இடைக்கண் யகரமுமாம்; முப்பத்தொன்றுமெய் மொழிமுதற்கட்சகரமும் இடைக்கண் டகரமுமாம்; முப்பத்திரண்டாமெய் மொழிமுதற்கட் சகரமும் இடைக்கண் தகரமுமாம்; முப்பத்துமூன்றுமெய் மொழிமுதற்கண் அகரமும் இடைக்கட் ககரமுமாம்; முப்பத்தைந்தாமெய் இரண்டு ககரமாம்; பொதுவெழுத்துண் மொழியிறுதி ஆகாரம் ஐகாரமாம், மொழியிறுதியீகாரம் இகரமாம். எ-று.

மேல் 'திரியும்' எனப் பொதுவிதி போந்தவற்றுள், பயின்றுவருவனவற்றிற்குத் திரிபு கூறி, ஏனைய வந்தவழிக் காண்கவென்பார், இகரமுமாகுமெனப் பயனிலை கொடுத்து முடியாது, இகரமுமென அவாய் நிலையாக முடித்தார்.

வ-று. இட்பம், விட்பம், திட்டி. எ-ம். இருடி, மிருகம், விருத்தி. எ-ம். ஏழாமுயிர் இகரமும் இருவுமாயிற்று. நகம், நாகம், மேகம். எ-ம். சலவாதி, விசயம், சருச்சரை. எ-ம். பீடம், பீடை, திடம். எ-ம். தலம், தினம், தரை. எ-ம். பலம், பந்தமீ, பாரம். எ-ம். ஐந்து வருக்கத்தினும் உரப்பியும் எடுத்துங் கனைத்துஞ் சொல்லு் மூன்றும் அவ்வம்முதலாயின. அயம், பங்கயம் என எட்டாமெய் யகரமுமாயிற்று. சாலை, சூலை. எ-ம். மயானம். எ-ம். முப்பதாமெய் சகரமும் யகரமுமாயிற்று. சட்டி. எ-ம். இடபம். எ-ம். முப்பத்தொன்றுமெய் சகரமும் டகரமுமாயிற்று. சித்தி, சுத்திரம், சேனை. எ-ம். ஆதனம், வாதனை. எ-ம். முப்பத்திரண்டாமெய் சகரமுந் தகரமுமாயிற்று. அரன், அரி. எ-ம். சிங்கம், மோகம். எ-ம். முப்பத்து மூன்றுமெய் அகரமுங் ககரமுமாயிற்று. பக்கம், தக்கிணம் என முப்பத்தைந்தாமெய் இரண்டு ககரமாயிற்று. வேலை, சாலை, மாலை, உவமை, வனிதை என ஆகாரவீறு ஐகாரவீறாயிற்று. புரி, மேதினி, குமாரி என ஈகாரவீறு இகரவீறாயிற்று.

(உ0)

கசஅ. ரவ்விற் கம்முத லாமுக் குறிலும்
லவ்விற் கிம்முத லிரண்டும் யவ்விற்
கிய்யு மொழிமுத லாகிமுன் வருமே.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். ரகர லகர யகரங்களை முதலாகவு டைய ஆரியமொழிகள் வடமொழியாங்கால், அகர இகர உகரமென்னும் இம்மூன்று குற்றுயிரும், இங்ஙனஞ் சொன்னவாறே அவ்வடமொழிக ட்கு முதலாய், அம்மூன்றெழுத்திற்கு முன்னர் வரும். எ-று.

வ-று. அரங்கம், இராமன், உரோமம். எ-ம். இலாபம், உலோபம். எ-ம். இயக்கன். எ-ம். வரும். (உக)

கசக. இணைந்தியல் காலை யரலக் கிகரமும்
மவ்வக் குகரமு நகரக் ககரமும்
மிசைவரும் ரவ்வழி யுவ்வு மாம்பிற.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். ஆரியமொழியுள் இரண்டெழுத்திணை ந்து ஒரெழுத்து நீர்மையாய் நடக்குங்கால், பின்னிற்கும் ய ர லக்கண்மீ தே இகரமும், மகர வகரங்கண்மீதே உகரமும், நகரமீதே அகரமும், வந்து, வடமொழியாம்; இணைந்து முன்னிற்கும் ரகரத்திற்குப் பின்னர் உகரமும் வரும். எ-று.

வ-று. வாக்கியம், வாச்சியம், நாட்டியம். எ-ம். வக்கிரம், வச்சி ரம், சத்திரம், அப்பிரம். எ-ம். சுக்கிலம், ஆமிலம். எ-ம். பதுமம். எ-ம். பக்குவம், எ-ம். அரதனம். எ-ம். அருக்கன், அருத்தம், சருப்பம், சரு க்கம், தருமம். எ-ம். வரும்.

பிறவென்றமையானே, சத்தி, கட்சி, காப்பியம், பருப்பதம் என்ற ற்ஞெடக்கத்துத் திரிபும், தூலம், அத்தம், ஆதித்தன், அநத்தம் என்றற் ஞெடக்கத்துக்கேடும், மற்றும் விகாரத்தால் வருவனவுங்கொள்க. (உஉ)

கரு௦. றனழ எ ஒவ்வு முயிர்மெய்யு முயிரள
பல்லாச் சார்புந் தமிழ்பிற பொதுவே.

எ-னின். வடமொழியாக்கங் கூறவேண்டி ஆரியத்திற்குப் பொது வெழுத்துச் சிறப்பெழுத்தென் விதந்தமையின், இவ்விதப்புத் தமிழிற்கு உண்டோ இன்றோவென்று ஐயுறுவார்க்கு ஐயமறுத்தனுதலிற்று. இ-ள். முதலுஞ் சார்புமான நாற்பதெழுத்துள்ளும், றகர னகர ழகர எகர ஒகர மான முதலெழுத்தைந்தும், உயிர்மெய்யும் உயிரளபெடையு மல்லாத சார்பெழுத்தெட்டும், தமிழிற்கே சிறப்பெழுத்தாம்; ஒழிந்த இருபத்தே மூந் தமிழிற்கும் ஆரியத்திற்கும் பொதுவெழுத்தாம். எ-று.

மெய்யை முற்கூறினர், எகர ஒகரங்கள் பிராகிருதத்திற்கும் உரிய வாதலினென்க.
(உங)

பதவியன் முற்றிற்று.

———

ரு. உயிரீற்றுப்புணரியல்.

புணர்ச்சி.

கருக. மெய்புயிர் முதலீ றுமிரு பதங்களுந்
தன்னொடும் பிறிதொடு மல்வழி வேற்றுமைப்
பொருளிற் பொருந்துழி நிலைவரு மொழிகள்
இயல்பொடு விகாரத் தியைவது புணர்ப்பே.

எ-னின். நிறுத்த முறையானே மேலையியலுட் கூறிய பதங்கள் ஒன்றோடொன்று புணருமாறுணர்த்துவான்றொடங்கிப், புணர்ச்சி இன்னதென்பதூஉம் பொதுப்புணர்ச்சியும் முறையே தலைப்பெய்து உயிரீற்றுப்பதம் புணருஞ் சிறப்புப்புணர்ச்சி கூறுவார், கமுகந்தோட்டமென்றாற்போல மிகுதிபற்றிய குறியாய் இவ்வியற்கு உயிரீற்றுப் புணரியலெனப் பெயர் தந்தமையின், இவ்வியலின் வைத்தமுறையே, புணர்ச்சியின்னதென்பதுணர்-ற்று. இ-ள். மெய்யையும் உயிரையும் முதலும் ஈறுமாக வுடைய பகாப்பதம் பகுபதமென்னும் இரண்டு பதங்களும், தன்னொடுதானும் பிறிதொடு பிறிதுமாய் அல்வழிப்பொருளினானுதல் வேற்றுமைப் பொருளினானுதல் பொருந்துமிடத்து, நிலைமொழியும் வருமொழியும் இயல்போடும் விகாரத்தோடும் பொருந்துவது மேற் கூறிய புணர்ச்சியாம். எ-று.

உயிர்மெய் முதலீறுமெனின் உயிர்மெய்யென்னும் ஓரெழுத்தாகப் பொருள்படுமாதலின், மெய்யுயிர் முதலீறுமென மெய்யை முற்கூறினார்.

திசைச்சொல்லும் வடசொல்லும் பெயர் வினையிடையுரியாய் அடங்குமாதலின், அவற்றுளடக்கி இருபதங்களுமென்றார்.

வேற்றுமையல்லாதவழி அல்வழியாதலின் வேற்றுமையல்வழியெனக் கூறல்வேண்டும்; அங்ஙனங் கூறின், வேற்றுமைப்பொருள் அல்வழிப்பொருளென இருபொருட்படாது, வேற்றுமையென்பது அல்வழியை விசேடித்ததாய் அல்வழிப்பொருளொன்றினும் பொருந்துழியெனப் பொருள்படுமாதலின், அல்வழிவேற்றுமையென அல்வழியை முற்கூறினார்.

இயல்பெனினும், தன்மையெனினும், இயற்கையெனினும், ஒக்கும். விகாரமெனினும், செயலெனினும், செயற்கையெனினும், விதியெனினும், ஒக்கும். இவ்விரண்டனுள் "நின்ற சொன்முன் னியல்பா கும்மே" என இயற்கையைச் செயற்கையாகவும் "இசையா வொருபொரு ளில்

லென்றல் யார்க்கும்-வசையன்று வையத் தியற்கை'' எனச் செயற்கை யையியற்கையாகவுங் கூறுதல் இலக்கணை.

புணரியன் மூன்றனுள்ளும் மெய்யுயிர் முதலீரும்மிருபதங்களும் இவ்வாறு புணர்ந்து வருதல் காண்க. (௧)

கருஉ. வேற்றுமை யைம்முத லாறு மல்வழி
தொழில்பண் புவமை யும்மை யன்மொழி
எழுவாய் விளியீ ரெச்சமுற் றிடையுரி
தழுவு தொடரடுக் கெனவீ ரேழே.

எ-னின். மேல் அல்வழி வேற்றுமையென்ருர், அவை இவையெ ன்பதுணர்-ற்று. இ-ள். வேற்றுமைப் புணர்ச்சி: 'பெயரே ஐ ஆல்' என் னுஞ் சூத்திரத்து ஐம்முதலியவாறுருபுந் தொக்கும் விரிந்தும் வரப் பதங் கள் பொருந்துந் தொடர்ச்சியாம். அல்வழிப்புணர்ச்சி, வினைத்தொகை முதலிய ஐந்து தொகை நிலையும் எழுவாய் முதல் ஒன்பது தொகாநிலையு மெனப் பதங்கள் பொருந்துந் தொடர்ச்சி பதினன்காம். எ-று.

வேற்றுமைத்தொகைநிலை தொகாநிலையென விதவாமையின் அவ் விரண்டும் வேற்றுமைப் புணர்ச்சியென்பதூஉம், முற்றெச்சங்களை விதந் தமையிற் றொழிலென்றது வினைத்தொகையையென்பதூஉம், வினைத் தொகை முதலைந்தும் விரிந்தவழி, வினைத்தொகை பெயரெச்சமாயும்' பண்பை விளக்குமொழி இடைச்சொல்லாதலிற் பண்புத்தொகையிரண் டும் இடைச்சொற் சந்தியாயும், உவமைத்தொகை இரண்டாம் வேற்று மையோடு பயனிலையாயும், உம்மைத்தொகை இடைச்சொற்சந்தியாயும், அன்மொழித்தொகை பொற்றொடியென்பது பொன்னலாய தொடியி னையுடையாளெனச் சொற்களுஞ் சந்திகளும் பலவாயும் முடிதலானும், வேற்றுமைத்தொகையன்றி இத்தொகைகள் தொகாநிலையுமாமெனமேற் சூத்திரஞ் செய்யாமையானும், இவ்வைந்து தொடருந் தொகைநிலையெ ன்பதூஉம், பெற்றும்.

இரண்டென்பதனை முற்றென்பதனேடும், தழுவுதொடரென்பதனை எல்லாவற்ருேடும் ஒட்டுக.

அடுக்குந் தழுவுதொடராயினும், ஒருசொல் அடுக்கிவருதலின், ஏனை யபோற்றழுவுதொடரன்றென்பார், விதந்து பிற்கூறினர்.

உ-ம். பொன்னுடையான், பொன்னையுடையான்; கல்லெறிந்தான், கல்லாலெறிந்தான்; கொற்றன் மகன், கொற்றனுக்கு மகன்; மலைவீழ ருவி, மலையின்வீழருவி; மலையுச்சி, மலையினதுச்சி; மலைமுழை, மலைக்க ண்முழை என வேற்றுமைப்புணர்ச்சி வந்தன. கொல் யானை, கருங்குதி ரை, ஆயன் சாத்தன், பொற்சுணங்கு, இராப்பகல், பொற்றொடி, கொற் றன் கொடுத்தான், கொற்றா கொள், உண்ட சாத்தன், உண்டு வந்தான்'

உண்டான் சாத்தன், குண்டுகட்டெருமை, "அணங்குகோ லாய்மயில் கொல்லோ கனங்குழை," "நனி பேதையே." "படைபடையென்றஞ்சி" என அல்வழிப்புணர்ச்சி வந்தன.

தழுவுதொடராறும் பதினான்குமெனக் கூறவே, தழுவாத்தொடருஞ் சிலவுள அவ்விருவழியுமென்றாராயிற்று. அவை வருமாறு: கைக்களிறு, பொற்குடம், ஆடகப்பூண் என்பன, தழுவுதொடராகிய உருபும் பயனும் உடன்றொக்கமையிற் களிறு குடம் பூண் என்பனவற்றோடு நிலைமொழிகள் தழுவாது தொடர்ந்து, மூன்று விகாரமுமேற்ற வேற்றுமைப்புணர்ச்சி. "இரும்பு திரித்தன்ன மாயிரு மருப்பிற் பரலவலடைய விரலை தெறிப்ப" என்பதனுள், மருப்பினிரலையெனக் கொண்டு கூட்டாக வந்து, இரண்டாம் வேற்றுமையுருபும் பயனுமுடன்றொக்கு, மருப்பென்பது இரலையென்பதனோடு புணராது, மருப்பிற் பரலெனப் புணர்ந்து திரிந்தது. இத்தொடக்கத்தனவெல்லாந் தழாத்தொடராய வேற்றுமைப் புணர்ச்சி யாமென்க. "சுரையாழவம்மி மிதப்ப" என்பதனுள், மொழிமாற்றுய்ச் சுரை மிதப்பவெனத் தழுவுதொடராகி வருவழி இயல்பாக முடியும் எழுவாய்ப்புணர்ச்சி, சுரையாழவெனத் தழாத்தொடராய் உடம்படுமெய் தோன்றி முடிந்தது. இத்தொடக்கத்தனவெல்லாந் தழாத்தொடராய அல்வழிப்புணர்ச்சியாமென்க.

மாடத்தைக்கட்டினான் என வேற்றுமையுருபுஞ் சாரியையும்விரிந்து நின்ற இருமொழியொருசந்தியாகிய வேற்றுமைச் சந்தியை, வேற்றுமைநயங்கருதி நான்குசொன் மூன்றுசந்தியாக்கி, உருபுஞ் சாரியையும்இடைச்சொல்லாதலின் அல்வழியுள் இடைச்சொற்சந்தியென்று கோடலுமொன்று,

'எட்டே வேற்றுமை' என மேற்கூறுவார் எழுவாயும் விளியுமொழித்து வேற்றுமையைம்முதலாறென்றது என்னையெனின்:—பெயர்ப்பொருளை வேற்றுமை செய்தலான் வேற்றுமையெட்டென்பார், எழுவாய்க்கும் விளிக்கும் உருபு பெயரும் பெயராது விகாரமுமன்றி வேறுருபின்மையின் அவ்விரண்டனையுமொழித்துத், தமக்கென உருபுடையன இடைநின்ற ஆறுவேற்றுமையுமேயாதலின் அவற்றினுருபாறுந் தொக்கும் விரிந்தும் இடைநிற்க அவ்வாறோடும் பதங்கள் பொருந்தும் புணர்ச்சியை வேற்றுமைப்புணர்ச்சியென்றாரென்க.

வினைத்தொகை பண்புத்தொகை அன்மொழித்தொகை யென்னும் அல்வழிப்புணர்ச்சியவாய தொகைநிலைத்தொடர்மொழிகளை ஒருமொழிகளென்பாருமுளர். அவர் கூற்றுத் தாய் மலடியென்றாற்போலும். (உ)

கரு௫. விகார மனைத்து மேவல தியல்பே.

எ-னின். மேல் 'இயல்பொடு விகாரத்தியைவது' என்றார் அவற்றுள் இயல்பாவதுணர்-ற்று. இ-ள். மேல் வரும் விகாரவகையனைத்தும் மேவாதது இயல்புபுணர்ச்சியாம். எ-று.

வ-று. பொன்மலை, புகழழகிது, ஒளிமணி என வரும்.

இயல்புக்கு விதி கூறவேண்டுவதென்னையெனின்:— மலர்க்கணை தொடுத்தான் என விகாரமாயவழி மலராகிய கணையைத் தொடுத்தான் எனவும், மலர்கணை தொடுத்தான் என இயல்பாயவழி மலரையுங் கணையையுந் தொடுத்தான் எனவும் பொருள் வேறுபடுதலின், கூறவேண்டுமென்க. (௩)

கநச. தோன்ற றிரிதல் கெடுதல் விகாரம்
மூன்று மொழிமூ விடத்து மாகும்.

எ-னின். விகாரமுணர்-ற்று. இ-ள். மெய்யேனும் உயிரேனும் உயிர்மெய்யேனுஞ் சாரியையேனும் ஒன்றும் பலவுந் தோன்றுதலுந் திரிதலுங் கெடுதலும் மேற்சொன்ன விகாரமாம். இம்மூவகை விகாரமும் நிலைமொழி வருமொழிகளின் முதலிடைகடையென்னும் மூன்றிடத்தும் ஏற்றபெற்றி வரும். எ-று.

உ-ம். பூக்கொடி, பூங்கொடி வருமொழிக்கு முதலின் மெய் தோன்றின. பஃறலை வருமொழி முதலினும் நிலைமொழியீற்றினும் மெய்திரிந்தன. நிலவலயம் நிலைமொழியீற்றின் மெய் கெட்டது. அறுபது நிலைமொழி முதலுயிர் திரிந்து வருமொழியிடையொற்றுக் கெட்டது. பல்பொருள் நிலைமொழியீற்றுயிர் கெட்டது. நாடுரி நிலைமொழியீற்றுயிர்மெய் கெட்டு டகரந் தோன்றிற்று. தமிழப்பிள்ளை, பனங்காய் நிலைமொழியீற்றிற் சாரியை தோன்றின. காட்டாதொழிந்தன வந்தவழிக்காண்க.

இவ்விகாரங்கள், நிலைமொழி வருமொழிகளுள், ஒருமொழியைச் சார்ந்து வந்தன.

ஒருமொழி தொடர்மொழியென விதவாது பொதுப்பட மொழிமூவிடத்துமாகுமென்றமையின், இருமொழியைச் சார்ந்து வருவனவுமுளவெனக் கொள்க. அவை வருமாறு:—ஆவழகிது வகரவுடம்படுமெய் தோன்றிற்று. உரியநெய் யகரவுயிர்மெய் தோன்றிற்று. புளியங்காய் அம்முச்சாரியை தோன்றிற்று. இத்தோன்றல் விகாரங்கள், நிலைமொழி வருமொழிகளுள் ஒருமொழிக்கேயுரியவன்றி, இருமொழியையுஞ் சார்ந்து வந்தமை காண்க. (௪)

கநரு. வலித்தன் மெலித்த னீட்டல் குறுக்கல்
விரித்த றொகுத்தலும் வருஞ்செய்யுள் வேண்டுழி.

எ-னின். செய்யுள் விகாரமுணர்-ற்று. இ-ள். அல்வழி வேற்றுமையான் வரும் மேற்கூறிய மூன்று விகாரமுமேயன்றி, ஆறுக இங்ஙனங் கூறிய விகாரங்களும் வருவனவாம், செய்யுளகத்து, அடி தொடை முதலிய நோக்கி அமைக்கவேண்டுமிடத்து. எ-று.

இவ்வதிகாரத்துட் கூறுஞ் செய்யுண் முடிபும் பிறவும் அடங்குதற்கு, இன்னது நோக்கியென வரைந்து கூறுராயினர்.

வ-று. "குறுத்தாட்பூதஞ் சுமந்த-வறக்கதி ராழியெம் மண்ணலைத் தொழினே" இது குறுந்தாளெனற்பாலது குறுத்தாளென வலித்தவாறு. "தண்டை யினக்கிளி கடிவோள்-பண்டைய எல்லண் மானேக் கினளே" இது தட்டையெனற்பாலது தண்டையென மெலித்தவாறு. "தீத்தொழிலே கன்றித் திரிதந் தெருவைபோற்-போத்தரூர் புல்லறிவினர்." இது பொத்தருரெனற்பாலது போத்தருரென நீட்டியவாறு. "யானை-யெருத்தத் திருந்த விலங்கிலைவேற் றென்னன்- திருத்தார் நன்றென்றேன்றியேன்." இது தீயேனெனற்பாலது தியேனெனக் குறுக்கியவாறு. "சிறியிலை வெதிரி னெல்விளை யும்மே." இது விளையுமேயெனற்பாலது விளையும்மேயென ஒற்றில்வழி ஒற்றை விரித்தவாறு. இதனுட் சிறியவிலையெனற்பாலது சிறியிலையென்த் தொகுத்தவாறு. "தொட்டனைத்தூறு மணற்கேணி மாந்தர்க்குக்-கற்றனைத் தூறு மறிவு." இதுவுந் தொட்டது கற்றது எனற்பாலது தொட்டு, கற்று எனத் தொகுத்தவாறு. பிறவுமன்ன. (௫)

கருசு. ஒருமொழி மூவழிக் குறைதலு மனைத்தே.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். அடி தொடை முதலிய நோக்கித் தொகுக்கும்வழித் தொகுத்தலன்றி, வழக்கின்கண் மருஉப்போலச் செய்யுட்கண் மருஉவாய் அடிப்பாடாக ஒருமொழி முதலிடை கடையென்னு மூன்றிடத்துங் குறைந்து வருதலுஞ் செய்யுள் விகாரமாம். எ-று.

வ-று. "மரையிதழ் புரையு மஞ்செஞ் சீறடி." எ-ம். "வேதின வெரிநி னோதிமுது போத்து." எ-ம். "நீலுண் டுகிலிகை கடுப்ப." எ-ம். முறையே தாமரை, ஓந்தி, நீலம் எனற்பாலன குறைந்தவாறு காண்க.

செய்யுட்கேயுரிய விகாரங்களை ஈண்டுக் கூறியதென்னையெனின்:—செய்யுளகத்து அல்வழி வேற்றுமையான் வரும் மூன்று விகாரமும் இவ்வொன்பது விகாரமும் வருதலின், வேறுபாடறிதற்கென்க. (சு)

கருஎ. ஒருபுணர்க் கிரண்டு மூன்று முறப்பெறும்.

எ-னின். அல்வழி வேற்றுமைப்புணர்ச்சி விகாரத்தின் வருவதோரையமறுத்தனுதலிற்று. இ-ள். ஒருபுணர்ச்சிக்கட் டோன்றறிரிதல் கெடுதலென்ற விகாரம் எத்துணை வருமென்று ஐயுறற்க; ஒன்றேயன்றி, இரண்டு மூன்றும் வரப்பெறும். எ-று.

'விகாரத்தியைவது புணர்ப்பு' எனவே, ஒன்று வருதல் கூறாதே அமைதலின், இரண்டு மூன்றுமென்றார்.

வ-று. யானைக் கோடு, நிலப்பனை, பனங்காய் என முறையே காண்க. (எ)

பொதுப் புணர்ச்சி.

கடுஅ. எண்மூ வெழுத்தீற் றெவ்வகை மொழிக்கும்
முன்வரு ஞநமய வக்க ளியல்புங்
குறில்வழி யத்தனி யைந்நொது முன்மெலி
மிகலுமாம் ணளனல வழிநத் திரியும்.

எ-னின். பொதுப்புணர்ச்சியுணர்-ற்று. இ-ள். இயல்பாகவும் விதியாகவும் இருபத்துநான்கெழுத்தையும் ஈறாகவுடைய பெயர்ச்சொல் வினைச்சொல் இடைச்சொல் உரிச்சொல் திசைச்சொல் வடசொல்லென் பன நிலைமொழியாக நிற்க, இவற்றிற்கு முன்னர் வரும் ஞகார நகார மகார யகார வகாரங்கள், அல்வழி வேற்றுமையாய இருவழியும், இயல் பாதலும், குற்றெழுத்தின் பின்வரும் யகரவொற்றே ஓரெழுத்தொருமொ ழியான உயிர் உயிர்மெய்யென்னும் ஐகாரமே நொவ்வே துவ்வேயென்ப னவற்றிற்கு முன்னர் வரும் ஞகார நகார மகாரங்கள் பிற சொற்கண் முன் இயல்பாதலன்றி மிக்கு முடிதலுமாம்; ணகார ளகார னகார லகா ரங்கட்கு முன் வரும் நகாரம், பிறவீற்றின்முன் இயல்பாதலன்றித், திரி யும். எ-று.

எவ்வகைமொழிக்குமென்றமையான், விதியீறும் பெற்றாம்.

நகரம் இவ்வாறு திரியுமென ஈண்டுக் கூறிக் குறைவறுமையின், மே லவற்றோடு ஒருங்கெண்ணாது விதந்தார்.

புணரியலிடத்து யாண்டும் அல்வழி வேற்றுமையெனக் குறிப்பா யேனும் வெளிப்படையாயேனும் விதவாராயின், இருவழியுங் கொள்க.

உ-ம். விள, பலா, புளி, தீ, கடு, பூ, சே, பனை, கோ, கௌ, உரிஞ், மண், பொருந், மரம், பொன், வேய், வேர், வேல், தெவ், யாழ், வாள், எஃகு என நிறுத்தி, ஞான்றது, நீண்டது, மாண்டது, யாது, வலிது. எ-ம். ஞாற்சி, நீட்சி, மாட்சி, யாப்பு, வலிமை. எ-ம். விளவை நாட்டினன், மண்ணை வைத்தான். எ-ம். வருவித்து, இருவழியும் வருமொழிக்கு முத லாய மென்கணமும் இடைக்கணமும் இயல்பாயவாறு காண்க. ஒழிந்த உயர்திணைப்பெயர் முதலிய அறுவகைச் சொற்களினும் இவ்வாறேயொ ட்டுக. மெய், கை, ஞான்றது, நீண்டது, மாண்டது. எ-ம். ஞாற்சி, நீட்சி, மாட்சி. எ-ம். இருவழியுமிக்கன. நொ, து ஞெள்ளா, நாகா, மாடா என இவை, வினையாகலின், அல்வழியின் மிக்கன. தொழிற்பெயரிறுதி மெய் உகரம் பெறுதலும் நகரத்திரிபும் மேல் வருஞ் சிறப்புச் சூத்திரத் துட் காண்க.

மெலி மிகலுமாமென எண்ணின்கணிற்கும் எச்சவும்மையானே, நொ, து என்னும் இரண்டு சொன்முன்னும் இடையின மிகலுமாமெனக் கூறினாராயிற்று. அவை வருமாறு: நொய்யவனு, நொவ்வளவா, துய்ய

வனு, துவ்வளவா என வரும். இடையினமிகுதல் குறில்வழி யவ்விற்குந் தனியைக்கும் பொருந்தாமையின், உம்மையாற்றழீஇயினர். இவ்வாறு இடையினமிகுதலை ஆசிரியர் தொல்காப்பியரும் "அவற்றுள், மெல்லெழுத்தியற்கை யுறழினும் வரையார்." என உம்மையாற்றழீஇயினர். அச்சூத்திரத்திற்கு அவ்வாசிரியர் கருத்தன்றி வேறுரை செய்வாருமுளர். நொ து வென்னும் இவ்விரண்டு சொன்முன்னும் மெல்லினமும் இடையினமும் மிகாவேற் புணர்ச்சியின்றி விட்டிசைபோலும். அற்றேல் வாழைபழம் கீரைகறியென்றாற்போலும்.

எகரவீற்றிற்கு உதாரணங் காட்டிற்றிலம், அது வினாவிடைச் சொற்கணன்றி ஈறாகாமையானும், அவ்வினாவிற்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி மேற் கூறுதலானுமென்க.

இச்சூத்திரமுதலியன தொடர்ச்சொற்புணர்த்தலென்னுமுத்தி.(அ)

கருக பொதுப்பெய ருயர்திணைப் பெயர்க ளீற்றுமெய்
வலிவரி னியல்பா மாவி யரமுன்
வன்மை மிகாசில விகாரமா முயர்திணை.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். இருதிணைப்பொதுவான பெயர்க்கும் உயர்திணைப்பெயர்க்கும் ஈறான மெய்கள் வல்லின முதன்மொழிவந்தால் இயல்பாம். உயிரே யகரமே ரகரமேயென்னும் இவ்வீற்றவ்விரு பெயர்கண் முன்னரும் வருங் க ச த பக்கண் மிகாவாம். மெய்யுயிரீற்றுயர்திணைப்பெயர்கள் நாற்கணங்களோடும் புணருமிடத்து நிலைமொழி வருமொழிகள் விகாரப்படுவனவுஞ் சிலவுளவாம். எ-று.

வல்லினத்துண் மயங்காதன மயங்கின் ஈற்றுமெய் விகாரப்படுவனவுமுளவாதலிற் பொதுப்பட வலி வரினென்றும், வல்லின மிகுதற்குரிய ழகரம் அஃறிணைக்கன்றி இவ்விருபெயர்க்கும் ஈறாகாமையின் அதனையொழித்து ய ர முன்னென்றும், வன்கணமேயன்றி ஏனைக்கணங்கள் புணரினும் விகாரப்படுமாதலின் இறந்தது தழீஇயவெச்சவும்மை கொடுத்து விகாரமுமாமென்னாது விகாரமாமென்றும், அவ்விகாரம் நிலைமொழி வருமொழியிரண்டினும் ஏற்ற பெற்றியாக வருதலின் உயர்திணையீறென்னாது உயர்திணையென்றுங் கூறினர். உயர்திணைப்பெயரைப் பின்வைத்தார், பின்புமெடுத்து விதத்தற்கென்க.

உ-ம். சாத்தன், கொற்றன், ஆண், குறிது, சிறிது, தீது, பெரிது, குறியன், சிறியன், தீயன், பெரியன். எ-ம். கை, செவி, தலை, புறம். எ-ம். பொதுப்பெயரிறுதி னகர ணகரங்கள் வன்மை வர இருவழியுமியல்பாயின. வரன், அவன், குறியன், சிறியன், தீயன், பெரியன். எ-ம். கை, செவி, தலை, புறம். எ-ம். உயர்திணைப்பெயர்களீற்று னகரம் வன்மை வர இருவழியுமியல்பாயிற்று. பிறவுமன்ன. சாத்தி, கொற்றி, தாய்,

குறிது, சிறிது, தீது, பெரிது, குறியள், சிறியள், தீயள், பெரியள். எ-ம். கை, செவி, தலை, புறம். எ-ம். பொதுப்பெயரீற்றிகர யகரங்கண்முன் வந்த வல்லினம் இருவழியும் மிகாவாயின. நம்பி, விடலை, குறியன், சிறியன், தீயன், பெரியன். எ-ம். கை, செவி, தலை, புறம். எ-ம். அவர், ஒருவர், குறியர், சிறியர், தீயர், பெரியர். எ-ம். கை, செவி, தலை, புறம். எ-ம். உயர்திணை இகர ஐகார ரகரங்கண்முன் வந்த வல்லினம் இருவழியும் மிகாவாயின. பிறவுமன்ன. கபிலபரணர், வடுகநாதன், அரசவள்ளல். எ-ம். ஆசீவகப்பள்ளி, குமரகோட்டம், குமரக்கோட்டம். எ-ம். இருவழியும் உயர்திணையுட் சில தமக்கேற்ற விகாரமாயின. பிறவுமன்ன. (கூ)

கசும0. ஈற்றியா வினாவிளிப் பெயர்முன்வலி யியல்பே.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். மூன்றீற்று வினாமுன்னும், யாவென்னும் வினாப்பெயர் முன்னும், உயிரீறு ஒற்றீறுய விளிப்பெயர்கண் முன்னும் வரும் வல்லினம் இயல்பாம். எ-று.

உ-ம். நம்பியா கொண்டான், சென்றான், தந்தான், போயினான், உண்கா கொற்றா, சாத்தா, தேவா, பூதா. எ-ம். யா குறிய, சிறிய, தீய, பெரிய. எ-ம். வினாமுன் வல்லினமியல்பாயின. நம்பி, நம்பீ, விடலை, விடலாய், கிள்ளை, கிள்ளாய், சாத்தி, சாத்தீ, தாய், தாயே, கொள், செல், தா, போ என உயர்திணைப்பெயர் அஃறிணைப்பெயர் பொதுப்பெயரின் அண்மைவிளி முன்னுஞ் சேய்மைவிளி முன்னும் வரும் வல்லினமியல்பாயின. பிறவுமன்ன.

இறுதியேகாரவோகார வினாமுன் வரும் வல்லினம் இயல்பாதற்கு உதாரணங் காட்டிற்றிலம், அவ்விரண்டற்கும் மேற் சிறப்புவிதி 'இடைச்சொல் லேயோ' என்னுஞ் சூத்திரத்துள் அடக்கிக் கூறுதலின். (சு0)

கசுக. ஆவி யரழ விறுதிமுன் னிலைவினை
எவன்முன் வல்லின மியல்பொடு விகற்பே.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். உயிரையும் யரழவென்னும் மூன்றீற்றையும் இறுதியாகவுடைய விகுதியுருபினவாய முன்னிலைவினைமுன்னும் எவன்முன்னும் வரும் வல்லினம் இயல்புடனே விகற்பமாம். எ-று.

உ-ம். உண்டி, தின்றி, உண்டனை, தின்றனை, உண்டாய், தின்றாய், உண்டனிர், தின்றனிர், கொற்றா, சாத்தா, தேவா, பூதா, கொற்றரே, சாத்தரே, தேவரே, பூதரே என முன்னிலைவினைமுன் இயல்பாயின. கொணா, எறி, விடு, ஆய், சேர், தாழ், கொற்றா, சாத்தா, தேவா, பூதா என எவன்முன் இயல்பாயின. விகற்பம் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. நடகொற்றா, நடக்கொற்றா, எய் கொற்றா, எய்க்கொற்றா, ஈர் கொற்றா, ஈர்க்கொற்றா, தாழ்கொற்றா, தாழ்க்கொற்றா என எவன்முன் விகற்பித்தனவென்று கோடலுமொன்று. இவ்வாறு அருகி வருதலின், இயல்பொடு

விகற்பேயென விகற்பத்தைப் பிரித்துக்கூறினார். ழகரவீறு முன்னிலைவி னையேலாமையின், உதாரணங் காட்டிற்றிலம்.

முன்னிலைவினையென்றார் ஏவலென விதந்ததென்னையெனின்:— முன்னிலைவினையென்பது, தன்மைவினை படர்க்கைவினைகட்கு இனமாகிய முன்னிலைவினையை உணர்த்துமல்லது, இனமின்றி முன்னிலையொன்றற்கேயுரிய ஏவல்வினையை உணர்த்தாமையினென்க. (கக)

உயிரீற்றுச் சிறப்புப் புணர்ச்சி.

கசுஉ. இ ஈ ஐ வழி யவ்வு மேனை
உயிர்வழி வவ்வு மேமுனிவ் விருமையும்
உயிர்வரி னுடம்படு மெய்யென் றாகும்.

எ-னின். உயிரீற்றுப்பதம் புணருஞ் சிறப்புப்புணர்ச்சி கூறுவான் றொடங்கி, உயிரீற்றின்முன் உயிர்முதல் வந்து புணருமாறுணர்-ற்று. இ-ள். இகர ஈகார ஐகாரங்களின்வழியே யகரமும், அ ஆ உ ஊ ஒ ஓ ஔ என்னும் இவ்வேழுயிர்களின்வழியே வகரமும், ஏகாரத்தின்வழியே யகரமும் வகரமும், உயிர்முதன்மொழி வந்தால், உடம்படுமெய்யென்று வரும். எ-று.

இருமையென்பது "ஒருமைச் செயலாற்றும் பேதை யெழுமையுந் தான்புக் கழுந்து மளறு." என்றாற்போலக் குணியைக் குணமாகக் கூறுவதோர் மரபுவழுவமைதி.

உ-ம். மணியழகிது, தீயெழுந்தது, அவையெளவியம். எ-ம். விளவழகிது, பலாவழகிது, கடுவழகிது, பூவழகிது, நொவ்வழகிது, கோவழகிது, கௌவழகிது. எ-ம். "ஏயேயிவளொருத்தி பேடியோ வென்றார்." சேவழகிது. எ-ம். அல்வழிக்கட் கூறிய முறையே உடம்படுமெய் பெற்றன. மணியொளி, விளவடி, மணியையளித்தான் என வேற்றுமைக்கண் வந்தன. பிறவுமன்ன.

மாயிருஞாலம் என உரிச்சொல்லாகாரவீற்றின்வழி யகரவுடம்படுமெய் வந்ததென்னையெனின்:—அஃது 'இடையுரி வடசொலி னியம்பிய கொளாதவும்' என்னுஞ் சூத்திரத்தான் அமையுமென்க.

"விண்வத்துக்கொட்கும்" என மெய்யீற்றின்வழியும் உயிர் வரின் உடம்படுமெய் பெறும் என்பாருமுளராலோவெனின்:—உயிரீற்றின்முன் உயிர்முதல் வரின் உயிரோடுயிர்க்கு மயக்கமின்மையிற் புணர்ச்சியின்றி விட்டிசைத்து நிற்குமாதலின், உடம்படாத அவ்விரண்டும் உடம்படுதற் பொருட்டு இடையே வருமெய்யை உடம்படுமெய்யென்பவாகலின், வருமுயிரேறி ஒற்றுமைப்பட்டுப் புணர்தற்குரிய மெய்யீற்றின்வழித் தோன்றுமெய்யை உடம்படுமெய்யென்பது பொருந்தாது. அவ்வகரமெய் தோன்றுதற்கு விதி வருஞ் சூத்திரத்துட் கூறுப.

உடன்படலென்பது உடம்படலென மரீஇயிற்று: "உடம்பா டிலா தவர் வாழ்க்கை" என வருதல் காண்க. உயிரோடுயிர்க்கு மயக்கமின் மையின், வருமுயிர்க்கு உடம்பாக அடுக்கு மெய் உடம்படுமெய்யெனப் பொருள் கூறுதலுமொன்று.

இவ்வுடம்படுமெய்களின்றோற்றம் எனத் தோன்றல் விகாரம்போ லாது மயங்காதன மயங்குதற்கு ஆசுபோல வந்தமையின், இப்புணர்ச்சி யை இயல்பு புணர்ச்சியென்று கூறுவார் கூற்றும் அமையுமென்பார், உடம்படுமெய் தோன்றுமென்னது உடம்படுமெய்யென்றாகுமென்றார். ஈண்டும் எகரவீறொழியக் கொள்க. (கஉ)

கசுரு. எகர வினாமுச் சுட்டின் முன்னர்
உயிரும் யகரமு மெய்தின் வவ்வும்
பிறவரி னவையுந் தூக்கிற் சுட்டு
நீளின் யகரமுந் தோன்றுத னெறியே.

எ-னின். 'இ ஈ ஐவழி' என்னுஞ் சூத்திரத்தானும் 'எண்மூவெழுத் தீற்று' என்னுஞ் சூத்திரத்தானும் எய்திய விதிவிலக்கிப், பிறிதுவிதி வகு த்தனுதலிற்று. இ-ள். எ என்னும் வினாவிடைச்சொன் முன்னும், அ இ உ என்னும் மூன்று சுட்டிடைச்சொன் முன்னும், உயிரும் யகரமும் வந் தால் வகரமும், ஒழிந்த மெய்கள் வந்தால் அம்மெய்களும், செய்யுட்கட் சுட்டு நீண்டிசைத்தவழி யகரமும், மிகுதன் முறைமையாம். எ-று.

உ-ம். எவ்வணி, எவ்யானை; அவ்வணி, அவ்யானை; இவ்வணி, இவ் யானை; உவ்வணி, உவ்யானை. எ-ம். அ, இ, உ, குதிரை, சேனை, தண்டு, படை, ஞாலம், நாடு, மலை, வளை. எ-ம். எங்ஙனம், அங்ஙனம், இங்ங னம், உங்ஙனம். எ-ம். "ஆயிடைத்தமிழ் கூறுநல்லுலகத்து." எ-ம். வக ரமும், வந்த மெய்களும், யகரமும், முறையே தோன்றியவாறு காண்க. பிறவுமன்ன.

யகரமுமெய்தின்வவ்வுமென்றமையின் இங்ஙனந் தோன்றிய வகர யகரங்கள் உடம்படுமெய்யல்லவென்பதூஉம், சுட்டு நீளினெனவே நீடல் உடன்பாடென்பதூஉம், நீடல் ஒருதலையன்றென்பதூஉம், யகரந் தோ ன்றுமெனவே இஙீட்சி அடி தொடை நோக்கி நீட்டும்வழி நீட்டலன் றென்பதூஉம், யகரமுமென எண்ணின்கணின்ற இழிவுசிறப்பும்மையா ன் யகரத்தோற்றம் உயிர்வருவழியன்றிப் பிறவழித் தோன்றுதென்ப தூஉம், நெறியென்றமையின் இவ்வாறு நெறிப்பட வருவனவெல்லாங் கோடல் வேண்டுமென்பதூஉம்பெற்றாம்.

ஆவயினான எனச் சுட்டு நீண்டு, பிறவழி யகரந்தோன்றுதாயிற்று.

இவ்வாறு நெறிப்பட வருவன வருமாறு: யாங்ஙனம் என யாவினா முன் வருமொழி ஙகர மிகுந்தது. ஆங்ஙனம், ஈங்ஙனம், ஊங்ஙனம்

எனச் சுட்டு நீண்டவழியும் வருமொழி ஙகர மிகுந்தது. ஈது. எ-ம். ஆங்கு, ஈங்கு, ஊங்கு. எ-ம். ஆண்டு, ஈண்டு. எ-ம். சுட்டுப்பெயர்ச் சொல் நீண்டன. "விண்வத்துக் கொட்கும்." எ-ம். "செல்வுழிச்செல்க" எ-ம். "சார்வுழிச் சார்ந்த தகையள்." எ-ம். மெய்யீற்று முன் உயிர் வருங்கால் இங்ஙனம் உடம்படுமெய்யன்றெனக் கூறும் வகரந் தோன் றின. பிறவுமன்ன. (கடு)

கசுச. உயிர்வரி னுக்குறண் மெய்விட் டோடும்
யவ்வரி னிய்யா முற்றுமற் றொரோவழி.

எ-னின். குற்றியலுகரத்திற்கு 'இ ஈ ஐவழி' என்னுஞ் சூத்திரத் தான் எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி வகுத்தலும், முற்றியலுகரத்திற்கு அச்சூத்திரத்தான் எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி வகுத்தலும் நுதலிற்று. இ-ள். குற்றியலுகரம், உயிர்முதன்மொழி வந்தால், தனக்காதாரமான மெய் நிற்கத் தான் கெடும்; யகர முதன்மொழி வந்தால், இகரமாகத் திரியும். முற்றியலுகரமும் அவ்விருவிதியும் பெறும், ஒரோவிடங்களின் எ-று.

உ-ம். நாகரிது, நாகியாது. எ-ம். நாகின்வளர்ச்சி, நாகியமன்கொ ள்ளான், தறுதடி. எ-ம். கதவு, செலவு, அழகிது, யாது. எ-ம். அதனை, இதனை. எ-ம். இருவழியும் வந்தன. பிறவுமன்ன.

கெடுமென்னுது ஓடுமென்றமையால், குற்றியலுகரம் ஒரோவழி 'இ ஈ ஐவழி, என்னும் பொதுவிதி பெறுதலுங் கொள்க.

வ-று. 'தன்முகமாகத் தானழைப்பதுவே' 'ஆறனுருமைக் கதவு மாதுவும்.' என வரும்.

ஆசிரியர் தொல்காப்பியர்: "அவற்றுண், மெய்யீ றெல்லாம் புள்ளி யொடு நிலையல்." எ-ம். "குற்றியலுகரமு மற்றென மொழிப." எ-ம். கூறிய சூத்திரங்களுள், அற்றென்னுமாட்டேற்றிற்கு, மெய்யீறுபோலக் குற்றியலுகரவீறும் புள்ளியொடு நிற்குமெனப் பொருள் கொள்ளாது, இம்மூன்றுஞ் சூத்திரத்தைப் "புள்ளி யீற்றுமு னுயிர்தனித் தியலாது- மெய்யொடு சிவணு மவ்வியல் கெடுத்தே." என்னும் முப்பத்தாறுஞ் சூ த்திரத்தோடு மாட்டெறிந்ததாகக், குற்றியலுகரமும் புள்ளியீறுபோல உ யிரேற இடங்கொடுத்துக் கெடாது இரண்டுயிரும் ஒருங்கு நிற்குமெனக் கூறிச் சாதிப்பாருமுளர். அவ்வாறு கூறன் மாட்டேற்றிலக்கணமன்றாம். அன்றியும், மெய்யுயிரென்பன உவமவாகுபெயராய் வந்த காரணக்குறிய ல்லவாக வேண்டும்; அதனால் அஃது அந்நூலாசிரியர் கருத்தன்றாம். இவ்வாறு அந்நூலோடு பொருந்தா உரைக்கோள் பலவுள; அவற்றை அ ந்நூற் கருத்தாகத் துணிந்து, அந்நூலோடு இந்நூலை மறுதலைப்பட்டதென் று கோடற்க. (கச)

உயிரீற்றுமுன் வல்லினம்.

கசுரு. இயல்பினும் விதியினு நின்ற வுயிர்முன்
க ச த ப மிகும்வித வாதன மன்னே.

எ-னின். உயிரீற்றின்முன் வல்லினம் புணருமாறுணர்த்துவான் றொடங்கி, உயர்திணைப்பெயர் பொதுப்பெயர்க்கு 'ஆவியரமுன் வன்மை மிகா' என எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதியும், அஃறிணைப்பெயர்க்கும் வினைமுதலியவற்றிற்கும் எய்தாததெய்துவித்தலு நுதலிற்று. இ-ள். இயல்பினும் விதியினும் இறுதியாக நின்ற உயிர்களின் முன்னர் வருங் க ச த பக்கள் பெரும்பாலுமிகும், விதந்து சொல்லாதன. எ-று.

விதியீறுவன, முன்னைய உயிரீறும் மெய்யீறுமொழிய உயிரீறாய் நிற்பனவும், யாதானுமோருயிர் பின்னர் இறுதிக்கட்டோன்றி நிற்பனவுமாம். விதப்பாவன சிறப்புவிதி.

உ-ம். ஆடூஉக் குறியன், சிறியன், தீயன், பெரியன், நம்பிக்கொற்றன். எ-ம். சாத்திப்பெண். எ-ம். தாராக்கடிது. எ-ம். ஒற்றைக்கை, வட்டக்கல், தாழக்கோல். எ-ம். மூவகைப் பெயர்ப்பதமுன் அல்வழியின் மிக்கன. இவற்றுள், ஒற்றை வட்ட தாழ என்பன விதியீறு. ஆடூஉக்கை, செவி, தலை, புறம், எட்டிப்பூ, காவிதிப்பூ, நம்பிப்பூ. எ-ம். விளக்கோடு, கடுக்காய், ஆட்டுக்கால். எ-ம். உயர்திணை அஃறிணைப்பெயர்ப்பதமுன் வேற்றுமைக்கண் மிக்கன. ஆடிக்கொண்டான், ஆடாக்கொண்டான், ஆடூஉக்கொண்டான், ஆடெனக்கொண்டான், ஆடக்கொண்டான், உண்பாக்குச் சென்றான், பூத்துக் காய்த்தது, பொள்ளெனப் பரந்தது, சாலப்பகைத்தது. எ-ம். இருளின்றிக் கண்டார், பொருளன்றிக் காணார். எ-ம். பலவகைத் தெரிநிலை குறிப்பாய வினையெச்சங்கண்முன் மிக்கன. மற்றைச் சாதி. எ-ம். கடிக்கமலம். எ-ம். சொன்றிக் குழிசி. எ-ம். கங்கைச்சடை. எ-ம். இடைச்சொல் உரிச்சொல் திசைச்சொல் வடசொன்முன் மிக்கன. பிறவுமன்ன.

விதவாதன பெரும்பாலுமிகுமெனவே, விதந்தன சிறுபான்மை மிகுமெனவும் விதவாதன சிறுபான்மை மிகாவெனவுங்கூறினாராயிற்று. அவை வருமாறு: நொக்கொற்றா, துக்கொற்றா, சாத்தா, தேவா, பூதா என்பன 'ஏவன்முன் வல்லின மியல்பொடு விகற்பே.' என்று முற்கூறிய விதப்புவிதிபெறாது மிகுந்தன. எனவே, நொ து முன் மூவினமும் மிகுமென்றாராயிற்று. எரிகரை, குழந்தைகை, குழவி கை, "பழமுதிர்சோலை மலைகிழவோனே." எ-ம். கூப்புகரம், ஈட்டுதனம், நாட்டு புகழ். எ-ம். இருவழியும் பின் விதவாதன மிகாவாயின. பிறவுமன்ன. (கரு)

கசுசு. மரப்பெயர் முன்ன ரினமெல் லெழுத்து
வரப்பெறு னவுமுள வேற்றுமை வழியே.

எ-னின். உயிரீற்றுச் சில மரப்பெயர்முன் வரும் வல்லெழுத்திற்கு எய்தியதொருவழி விலக்கிப் பிறிதுவிதியுணர்-ற்று. இ-ள். உயிரீற்று மரப்பெயர்கண்முன், மேலைப்பொதுவிதியான் வல்லெழுத்து மிகாது, வரும் வல்லெழுத்திற்கு இனமான மெல்லெழுத்து மிகப்பெறுவனவுஞ் சிலவுள வேற்றுமைக்கண். எ-று.

பெறுவனவென்னுஞ் சொற் பெறுனவெனத் தொகுத்தல் விகாரமாயிற்று.

உ-ம். விளங்காய், களங்கனி, மாங்கொம்பு, செதிள், தோல், பழம் என வரும். பிறவுமன்ன.

இனமெல்லெழுத்து மென்றுமையிற் பொதுவிதி இக்காட்டேலாவென்க. (கசு)

அகரவீற்றுச் சிறப்பு விதி.

கசுஎ. செய்யிய வென்னும் வினையெச்சம் பல்வகைப்
பெயரி னெச்சமுற் றுற னுருபே
அஃறிணைப் பன்மை யம்மமுன் னியல்பே.

எ-னின். உயிரீறுகட்குத் தனித்தனி சிறப்புவிதி கூறுவான்றொடங்கி, அகரவீற்றுச் சொல்லுட் சிலவற்றிற்கு எய்தியது விலக்கனுதலிற்று. இ-ள். இங்ஙனம் விதந்த அகரவீற்றுச் சொற்கள் ஆறன் முன்னும் வரும் வல்லினம் இயல்பாம். எ-று.

பல்வகையென்பதனை முற்றென்பதனோடுமொட்டுக.

பெயரினெச்சமென இன் சாரியை, தவிர்வழி வந்தமையின், விரித்தல் விகாரம்.

இதன் முதலிறுதிகளின் அகரவீற்றுச்சொல் வைத்தமையான் இடையனவும் அகரவீற்றவென்பதூஉம், பல்வகையென்றதனான் வினையடி நான்கினும் பிறந்த பெயரெச்ச முற்றென்பதூஉம், முற்றென விதந்தமையின் அஃறிணைப்பன்மையென்றது பெயரென்பதூஉம் பெற்றாம். வினையடி நான்காவன, இயல்பாகிய வினையடியொன்றும் எனைப் பெயரிடையுரியடியாகப் பிறந்த வினையடி மூன்றுமாம்.

உ-ம். உண்ணிய கொண்டான், சென்றான், தந்தான், போயினன் எனச் செய்யியவென்னும் வினையெச்சமுன் இயல்பாயின. உண்ட, உண்ணுகின்ற, உண்ணுத. எ-ம். கடைக்கணித்த, சித்திரித்த, வெளுத்த, சினவிய, கறுவிய, அமரிய. எ-ம். திண்ணென்ற, பொன்போன்ற. எ-ம். சான்ற, உற்ற. எ-ம். குதிரை, செந்நாய், தகர், பன்றி. எ-ம். நால்வகைத் தெரிநிலைப் பெயரெச்சமுன்னும் இயல்பாயின. அமர்முகத்த, கடுங்கண்ண, சிறிய, பெரிய, உள, இல, பல, சில. எ-ம். பொன்னன்ன. எ-ம்.

கடிய. எ-ம். குதிரை, செந்நாய், தகர், பன்றி. எ-ம். மூவகைப் பெய ரெச்சக்குறிப்பின் முன்னும் இயல்பாயின. முற்றிற்கும், பொருள் வேறு பாடன்றிச் சொல்வேறுபாடின்மையின், இவையே காட்டாகக்கொள்க. வாழ்க, வாழிய, கொற்றா, சாத்தா, தேவா, பூதா என் வியங்கோண் முற் றின்முன் இயல்பாயின. முற்றுமுனியல்பாமென்றமையின், அருத்தாப த்தியான், இவ்வினைமுற்று வினையெச்சமாயுங் குறிப்பு முற்றீரெச்சமா யும் நின்றவழி வரும் வல்லினம் இயல்பாதலுங் கொள்க. வ-று. உண்ட கண்டன. எ-ம். அமர்முகத்த குதிரை. எ-ம். அமர்முகத்த கலக்கின. எ-ம். வரும். தன கைகள், செவிகள், தாள்கள், பதங்கள் என ஆறனுரு பின்முன் இயல்பாயின. பல குதிரை, செந்நாய், தகர், பன்றி. எ-ம். பல கொடுத்தான், செய்தான், தந்தான், புடைத்தான். எ-ம். இருவழியும் அஃறிணைப்பன்மைப்பெயர் முன் இயல்பாயின. பிற பெயர்களுமன்ன. அம்ம கொற்றா, சாத்தா, தேவா, பூதா என உரையசையிடைச்சொன் முன் இயல்பாயின.

ஒருசொல்லையே பலவிடத்துங் காட்டியதென்னையெனின்:—இங் ஙனங் காட்டியவற்றுட் பலவென்னும் ஒருசொல், பெயரெச்சக் குறிப் பாயும், குறிப்பு வினை முற்றாயும், குறிப்பு முற்றீரெச்சமாகும் பெயரெச் சக் குறிப்பாயும், வினையெச்சக் குறிப்பாயும், குறிப்புவினையாலணையும் அஃறிணைப்பன்மைப் பெயராயும், பொருளாதியாறனுட் பண்பு காரண மாக வரும் அஃறிணைப் பன்மைப் பெயராயும், அறுவகைப்பட்டுப், பொ ருணோக்க முதலியவற்றான் இன்னதென்று துணியப்படுமாதலானென்க, பிறசொற்களுமன்ன. இவ்விகற்பமெல்லாஞ் சொல்லதிகாரத்துட்காண்க.

கசூஅ. வாழிய வென்பத னீற்றி னுயிர்மெய்
ஏகலு முரித்தஃ தேகினு மியல்பே.

எ-னின். வியங்கோண் முற்றுச்சொற்கு எய்தாததெய்துவித்த லும், எய்தியவழிப் புணரும் வல்லினத்திற்கு எய்தியதிகந்துபடாமைக் காத்தலும் நுதலிற்று. இ-ள். வாழியவென்னும் வியங்கோண் முற்றி னது ஈற்றுயிர்மெய் குறைதலுமுரித்து; குறைந்து இகரவீறாய் நின்றாலும், வல்லினம், பொதுவிதியான் மிகாது, சிறப்புவிதியுட் கூறிய இயல்பே யாம். எ-று.

உ-ம். ஆவாழி, அந்தணர்வாழி, படாதிவாழி என ஈற்றுயிர்மெய் குறைந்து வந்தது. வாழி கொற்றா, சாத்தா, தேவா, பூதா எனக் குறை ந்தவழியும் வல்லினம் இயல்பாயின.

ஏகலுமுரிததென முடித்துப் பின்பு அஃதெனச் சுட்டிப் புணர்ச்சி விதி கூறுதலானும், செய்யுளிறுதிக்கண் வாழியென முடிந்து நிற்றலா னும், இது புணர்ச்சிவிகாரமன்று கடைக்குறையென்பதூஉம், இவ்வடி ப்பாடாகக் குறைந்தியலுந் தன்மை செய்யியவென்னும் வாய்பாட்டு வா

ழியவென்னும் வினையெச்சத்திற்கின்மையின் வாழியவென்னும் வியங்கோண் முற்றிற்கே இவ்விகாரங் கூறினரென்பதூஉம், பெற்றாம். (கஅ)

கசுகூ. சாவவென் மொழியீற் றுயிர்மெய்சா தலும்விதி.

எ-னின். சாவவென்னு நிலைமொழிக்கு எய்தாததெய்துவித்தனுதலிற்று. இ-ள். சாவவென்னுஞ் செயவெனெச்ச வினைச்சொல்லினது ஈற்றுயிர்மெய் கெட்டுப் புணர்தலும் விதியாம். எ-று.

உ-ம். சாக்குத்தினன் என வரும்.

இப்புணர்ச்சி சாவக்குத்தினனென்னும் புணர்ச்சிபோற் சிறந்ததன்மையிற் சாதலுமென்றும், ஒரோவழியருகி வருதலின் விதியென்றுங் கூறினர். (கசூ)

கஎ0. பலசில வெனுமிவை தம்முன் றாம்வரின்
இயல்பு மிகலு மகர மேக
லகரம் றகர மாகலும் பிறவரின்
அகரம் விகற்ப மாகலு முளபிற.

எ-னின். வருமொழிக்கு எய்தியதிகந்துப்படாமைக் காத்தலும், அதன்மேற் சிறப்புவிதியும், நிலைமொழிக்கு எய்தாததெய்துவித்தலும் நுதலிற்று. இதனுண் மிகுதல் 'செய்யிய' என்னுஞ் சூத்திரத்தான் விலக்கி ஈண்டு விதித்தமையிற் சிறப்புவிதியாயிற்று. இ-ள். பல சிலவென்னும் இவ்விருசொல்லும், தம்முன்னர்த் தாம் வருமாயின், இயல்பாதலும், மிகுதலும், அகரங் கெட லகரம் றகரமாகலும், இவற்றின்முன் பிற மொழிகளுள் யாதானுமொன்று வரின், அகரம் நிற்றலும், நீங்கலும் உளவாம். எ-று.

உ-ம். பலபல, சிலசில எனவியல்பாயின. பலப்பல, சிலச்சில என மிக்கன. இம்மிகுதி இயல்புபோற் பயின்று வாராமையின், வல்லினம் விகற்பமாகலுமென்னாது இயல்புமிகலுமென்றார். பற்பல, சிற்சில என அகரமேக லகரம் றகரமாயின. பலகலை, பல்கலை; பலசாலை, பல்சாலை; பல தாழிசை, பஃறாழிசை; பல ஞானம், பன்ஞானம்; பலநாள், பன்னாள்; பலமணி, பன்மணி; பலவலை, பல்வலை; பல யானை, பல்யானை; பலவணி, பல்லணி; பலவாயம், பல்லாயம் எனப் பிறவரின் அகரம் விகற்பமாயின. சிலவென்பதற்கும் இவ்வாறே கொள்க.

பிறவென்ற மிகையானே, பல்பல, சில்சில என அகரமேக லகரம் றகரமாகாது அருகி வருதலும், பிற வல்லினமொழி வரின் லகரம் றகரத் தோடுறழும்வழி உறழாதியல்பாதலும், அகரவீற்றுப்புணர்ச்சியுள் அமையாதொழிந்தன உளவேல் அவையுங் கொள்க.

அகர நீங்க நின்ற பல்லாயமுதலியன, நன்மை வன்மை மென்மை அன்மை இன்மை என்பனபோல, லகரமெய்யீற்றுப்பண்படியாய் நின்று

வருமொழியோடு புணர்ந்தனவன்றே, அவற்றை அகரவீற்றனவாக வைத்துப் புணர்த்ததென்னையெனின்:—அப்பண்படி, பன்மை சின்மை எனப் பகுதிப்பொருள் விகுதியோடேனும், பலர் பல சிலர் சிலஎன விகுதிப்பொருள்விகுதியோடேனுமன்றித், தனித்து நில்லா ஒற்றுமை நயம்பற்றியென்க.

இஃது ஒன்றினமுடித்தறன்னினமுடித்தலென்னுமுத்திக்கினம்.

அகரம் விகற்பமாமென்ற துணையானே பல் சில் எனப் பண்படி தோன்றினமையின், இவ்விதி அல்வழிக்கேயென்பது கூறுதேயமையுமென்க. (உ௦)

ஆகாரவீற்றுச் சிறப்புவிதி.

களக. அல்வழி யாமா மியாமுற்று முன்மிகா.

எ-னின். ஆகாரவீற்றுச் சொல்லுட் சிலவற்றிற்கு எய்தியதொருமருங்கு விலக்குதனுதலிற்று. இ-ள். அல்வழிக்கண் ஆவும் மாவுமாகிய இருபெயரும், மியாவென்னும் முன்னிலையசையிடைச்சொல்லும், ஆகாரவீற்றஃறிணைப்பன்மை யெதிர்மறை முற்றுவினையும் நிற்க, இவற்றின் முன் வரும் வல்லினமிகா, எ-று.

உ-ம். ஆ குறிது, மா குறிது, சிறிது, தீது, பெரிது. எ-ம். கேண்மியா கொற்றா, சாத்தா, தேவா, பூதா. எ-ம். உண்ணா குதிரைகள், தின்னா குதிரைகள், செந்நாய்கள், தகர்கள், பன்றிகள். எ-ம். வரும்.

ஆமாவென்ற துணையானே காட்டாவெனவும் பொருடர இரட்டுறமொழிந்தமையான், ஆமாகுறிது, சிறிது, தீது, பெரிது என மிகாமையும், முற்றுமுன் மிகாவென்றமையான் அருத்தாபத்தியான் அவ்வினையாலணையும் பெயர்முன் உண்ணா குதிரைகள், தின்னா குதிரைகள், செந்நாய்கள், தகர்கள், பன்றிகள் என மிகாமையும், அவ்வினைமுற்று வினையெச்சமாயவற்றின்முன் உண்ணாகிடந்தன, தின்னாகிடந்தன, சென்றன, தந்தன, போயின என மிகாமையுங் கொள்க. உண்ணாக்குதிரைகள், உண்ணாக்கிடந்தன எனப் பொதுவிதியான் மிகுமேல், எதிர்மறைப்பெயரெச்சமுஞ் செய்யாவென்னும் வாய்பாட்டுவினையெச்சமுமாமென்க. உக

களஉ. குறியதன் கீழாக் குறுகலு மதனோ
டுகர மேற்றலு மியல்புமாந் தூக்கின்.

எ-னின். ஆகார வீற்றுட் சிலசொல்லினிறுதிக்கு எய்தாதனவெய்துவித்தலும், அவ்வழி வருவதோரையமறுத்தலும் நுதலிற்று. இ-ள். குற்றெழுத்தின் கீழ் நின்ற ஆகாரங் குறுகலும், அக்குறுகலுடனே உகரம் பெறுதலும், அவ்விரண்டுமின்றித் தன்னியல்பினிற்றலுமாகிய மூன்றுவிதியும் பெறுஞ் செய்யுட்கண். எ-று.

உ-ம். "சுரமறிவன துறையெல்லாம்." "நில்விரிகானல்வாய்." எ-ம். "இறவுப் புறத்தன்ன." "சுறவுக்கோட்டன்ன." "மருவினென்செய்யுமோ நிலவு." எ-ம். "நிலாவணங்கு வெண்மணன்மேனின்று." "நெடிய கழியுமிரா." எ-ம். முறையே காண்க.

ஈண்டு இயல்பு ஐயமறுத்தற்குரைத்தாரென்க.

இம்மூன்றுமாந் தூக்கினெனவே, வழக்கின் இரண்டுமொன்றுமாமென்றாராயிற்று.

வ-று. உதித்தது நிலவு, நிலா; கண்டேன் கனவு, கனா எனக் குறுகுதலோடு உகரமேற்றலுந் தன்னியல்புமாகிய இரண்டும் வந்தன. தரா, மிடா எனத் தன்னியல்பொன்றுமாய் நின்றன.

இவ்விகாரங்கள் அல்வழி வேற்றுமைப் புணர்ச்சியான் வந்தனவல்லவென்று ஐயமறுத்தற்குக் கூறப்பட்டனவென்க. இவ்வாறு வருவனவெல்லாமன்ன. (உஉ)

இகரவீற்றுச் சிறப்பு விதி.

கஎஙு. அன்றி யின்றியென் வினையெஞ் சிகரந்
தொடர்பினு ளுகர மாய்வரி னியல்பே.

எ-னின். இகரவீற்றுச் சொற்களுள், அன்றி இன்றியென்னும் வினையெச்சக்குறிப்பிற்கு எய்தாததெய்துவித்தலும், எய்தியவழிப் புணரும் வல்லினத்திற்கு எய்தியது விலக்கலும் நுதலிற்று. இ-ள். அன்றி இன்றியென்னும் வினையெச்சக் குறிப்புச் சொற்களினது ஈற்றிகரஞ் செய்யுட்கண் உகரமாய் வருமாயின், க ச த பக்கள் பொதுவிதியான் மிகாதியல்பாம். எ-று.

என்னென்னும் வினைத்தொகையும், எஞ்சென்னும் வினைத்தொகையும், சொல்லென்னுமுதற்பெயரோடு முடியாது அதனகத்திகரமென்னுஞ் சினைப்பெயரோடு முடிந்தன.

இவ்வாறு உடம்பொடுபுணர்த்திக் கூறினமையின் இதற்கிதுவேவிதியென்பதூஉம், உகரமாய் வரினெனவே உகரமாதல் உடன்பாடென்பதூஉம், அஃதொருதலையன்றென்பதூஉம் பெற்றாம்.

உ-ம். "நாளன்று போகிப் புள்ளிடைதட்பப் – பதனன்று புக்குத் திறனன்று மொழியினும் - வறிதுபெயர்குந ரல்லர் – நெறிகொளப் பாடான் றிரங்கு மருவிப்-பீடுகெழு மலையற் பாடி யோரே." எ-ம். "உப்பின்று புற்கை யுண்கமா கொற்கை யோனே." எ-ம். வரும். பிறவுமன்ன.()

கஎச. உரிவரி னாழியி னீற்றுயிர் மெய்கெட
மருவும் டகர முரியின் வழியே
யகரவுயிர் மெய்யா மேற்பன வரினே.

எ-னின். எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தனுதலிற்று. இ-ள், உரியென்னும் அளவுப்பெயர் வரின், நாழியென்னும் அளவுப்பெயரினது ஈற்றுயிர்மெய் கெட, அவ்வழி டகரவொற்று வரும். உரியென்னும் அளவுப்பெயரின் பின் யகரவுயிர்மெய் வரும், அவ்வுயிர்மெய் வருதற்கேற்ற வருமொழிகள் வருமாயின். எ-று.

உ-ம். நாடுரி. எ-ம். உரியவுப்பு, உரியபயறு, உரியமிளகு, உரியவரகு. எ-ம். வரும்.

ஏற்பன வரினெனவே, ஏலாதன வரின் உரியரிசி, உரியாழாக்கு, உரியெண்ணெய் என இச்சிறப்புவிதி பெறாது பொதுவிதியே பெறுதல்கொள்க. நாடுரியென்பது நாவுரியென இக்காலத்து மரீஇயிற்று. பொதுவிதியான் வரும் உடம்படுமெய்யை இச்சிறப்புவிதி விலக்கினமையின், நாழியுரியென்பது இல்க்கணமன்றென்க. (உச)

களடு. சுவைப்புளி முன்னின மென்மையுந் தோன்றும்.

எ-னின். எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதியுணர்-ற்று. இ-ள். புளியென்னும் மரமும் பழமுமன்றி, அறு சுவையுள் ஒன்றையுணர்த்தும் பெயர் முன், வரும் வல்லினமிகுதலேயன்றி, அவற்றிற்கினமாய மெல்லினமும் ஒரோவழி மிகும். எ-று.

உ-ம். புளிங்கறி, சோறு, தயிர், பாளிதம் என வரும். பல சுவையுமுடைத்தேனும் மிகுதிபற்றிப் புளிப்பாகிய கறியெனவும் புளிப்பையுடைய கறியெனவும் விரிதலின், இருவழிக்கும் இவையே காட்டாமென்க.

மென்மையுமென்ற இறந்ததுதழீஇயவிழிவு சிறப்பும்மையாற் புளிக்கறியெனப் பொதுவிதியான் வரும் வல்லெழுத்துப்பேறே சிறப்புடைத்தென்க. (உடு)

இகர ஐகாரவீற்றுச் சிறப்பு விதி.

களசு. அல்வழி இ ஐம் முன்ன ராயின்
இயல்பு மிகலும் விகற்பமு மாகும்.

எ-னின். இகர ஐகாரவீற்றஃறிணைப்பெயர்முன் வரும் வல்லினத்திற்கு ஒருவழி எய்தியது விலக்கலும், எய்தியதிகந்துபடாமைக் காத்தலும், எய்தியது விலக்கலுடன் விலக்காமையுமுணர்-ற்று. இ-ள். இகர ஐகாரவீற்றஃறிணைப் பெயர்முன், வல்லினம், அல்வழிக்கண் வருமாயின், இயல்பாயும், பொதுவிதியான் மிகுந்தும், ஒன்றற்கே ஒருகால் மிகாதும் ஒருகால் மிகுந்தும், புணரும். எ-று.

இவ்வீற்றுயர்திணைப்பெயர் பொதுப்பெயர் வினைகட்குப் பொதுச் சூத்திரங்களான் இம்மூன்று விதியும் அமைந்து கிடந்தமையின், இச் சூத்திரத்தாற் கூறுதன் மிகுதியொன்றுமே அமைந்து கிடந்த அஃறிணைப்பெயர்க்கென்பது பெற்றும்.

ஒப்பின்முடித்தலான் ஐகாரவீறும் உடன் கூறினர்.

உ-ம். பருத்தி, ஒதி, யானை, குதிரை, குறிது, சிறிது, தீது, பெரிது எனவியல்பாயின. கிளிகுறிது, கிளிக்குறிது, தினைகுறிது, தினைக்குறிது என விகற்பித்தன. பிறவுமன்ன.

மிகுதி எய்தியதிகந்து படாமைக் கூறினமையிற் காட்டிற்றிலம். ()

ஈகாரவீற்றுச் சிறப்பு விதி.

களஎ. ஆமுன் பகரவீ யனைத்தும்வரக் குறுகும்
மேலன வல்வழி யியல்பா கும்மே.

எ-னின். தொடர்மொழியுட் பின்னின்ற இடக்கர்ச்சொல்லினதீற்றீகாரத்திற்கு எய்தாததெய்துவித்தலும், எய்தியவழி அதன்முன் வரும் வல்லினத்திற்கு மேலைச் சூத்திரத்தான் எய்தியதிகந்துபடாமைக் காத்தலும் நுதலிற்று. இ-ள். ஆவென்னும் பெயர்முன்னின்ற பகரவீகாரம், இருவழியும் நாற்கணங்களும் வரிற் குறுகும்; குறுகி விதியிகரவீறாக நின்ற அதன்மேல் வரும் வல்லினம், அல்வழிக்கண் மேலைச் சூத்திரத்துட்கூறிய விதி மூன்றனுள், இயல்பைப் பெறும். எ-று.

குறுகுதற்குக் காரணம் அனைத்தும் வருதலேயன்றி மேனின்ற ஆவுமாமென்பார், ஆமுன்னென்றார்.

பகரவீயென்றது இடக்கரடக்கல். வருஞ் சூத்திரத்துட் பவ்வீயும் அது.

ஆவென்னுஞ் சொல்லும் நாற்கணத்துள் ஒன்று முன்னும் பின்னுந் தொடராதேற் குறுகாதென்பார், வரக்குறுகுமென்றார்.

இருமொழியை நிலைமொழியாக நிறீஇப் புணர்த்தமையான் வரும் விதியிகரவீறுதலின், எய்தியதிகந்துபடாமை இயல்பாகுமென்றார்.

ஆகும்மேயென்றது விரித்தல் விகாரம்.

உ-ம். ஆப்பியரிது, ஆப்பி குளிரும், ஆப்பி நன்று, ஆப்பி வலிது. எ-ம். ஆப்பி யருமை, ஆப்பிக் குளிர்ச்சி, ஆப்பி நன்மை, ஆப்பி வன்மை. எ-ம். இருவழியும் ஈகாரங் குறுகுதலும் அல்வழிக்கண் வல்லினவியல்பு இகந்துபடாமையுங் காண்க. (உஎ)

களஅ. பவ்வீ நீமீ முன்ன ரல்வழி
இயல்பாம் வலிமெலி மிகலுமா மீக்கே.

எ-னின். ஈகாரவீற்றிடக்கர்ப் பெயர்க்கும் நீயென்னும் பெயர்க்கும் மீயென்னும் பெயர்க்கும் முன்னர் வரும் வல்லினத்திற்கு ஒருவழி 'இயல்பினும் விதியினும்' என்னுஞ் சூத்திரத்தான் எய்தியது விலக்கலும், இவற்றுள் பீயென்பதன்முன் வரும் வல்லினத்திற்கு அச்சூத்திரத்தான் எய்தியதிகந்துபடாமைக் காத்தலும், எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதியுமுணர்-ற்று. இ-ள். பகரவொற்றையூர்ந்து நின்ற ஈகாரவீற்றிடக்கர்ப்பெயரும், நீயென்னும் முன்னிலையொருமைப் பொதுப்பெயரும், மீயென்னு மேலாய பண்பையும் அப்பண்பாகுபெயராய் மேலாய இடமுதலியவற்றையுமுணர்த்திநிற்கும் பலபொருளொரு சொல்லும் நிற்க, இவற்றின் முன் வரும் வல்லினம் அல்வழிக்கணியல்பாம். இங்ஙனம் புணரும் மீயென்னுஞ் சொற்குமுன், அல்வழிக்கண் வல்லெழுத்து மிகலுமாம், மெல்லெழுத்து மிகலுமாம். எ-று.

உ-ம். பீ குறிது, சிறிது, தீது, பெரிது. எ-ம். நீ குறியை, சிறியை, தீயை, பெரியை. எ-ம். மீகண். எ-ம். இயல்பாயின. மீக்கூற்று, மீக்கோள் எனவெய்தியதிகந்துபடாமை மிக்கது. மீந்தோல் என மெலி மிகுந்தது. பிறவும் ஏற்றபெற்றி வருவனவுளவேற் கொள்க.

மீகண் என்பது, கண்ணினது மேலிடமெனப் பொருடந்து நிற்குமேனும், ஆறனுருபின் பயனிலையாகும் மீயென்னும் வருமொழி நிலைமொழியாய் நின்று வல்லெழுத்து மிகாது புணர்ந்தமையின், இலக்கணப் போலியாய், அல்வழியாயிற்று. மீக்கூற்றென்பது புகழ்; அது மேலாய சொல்லாற் பிறந்த புகழென்னும் மேம்பாடெனப் பொருடந்து நிற்றலிற் பண்புத்தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை. மீக்கோளென்பது மேற்போர்வை; அது யாக்கையின்மேற் கொள்ளுதலையுடைய போர்வையெனப் பொருடந்து நிற்றலின் ஏழாம்வேற்றுமைத்தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை; ஈண்டு மீயென்றது, இடப்பொருளோடு ஏழாம்வேற்றுமையுருபின்பொருள்பட நின்றதேனும், கண்ணுதியுருபுவேண்டாமையின் வேற்றுமைத்தொகையாயிற்று. மீந்தோலென்பது மேற்றோல்; அது மேலாய தோலெனப் பொருடந்து நிற்றலிற் பண்புத்தொகை; இஃதிக்காலத்துப் பீந்தோலென மரீஇயிற்று.

நீயென்பதன் முன் வல்லினம் இயல்பாதல் 'பொதுப்பெயருயர்திணைப் பெயர்களீற்றுமெய்' என்னுஞ் சூத்திரத்தான் அமையாதோவெனின்:—விகாரமொழியன்றி அல்வழிக்கண்ணும் வேற்றுமைக்கண்ணும் ஆவியரக்களின் ஒற்றீற்றதாய் நின்று புணரும் பொதுப்பெயர்க்கே வன்மை மிகாவென இருவழிக்குங் கூறியதமையுமன்றி, அல்வழிக்கண் நீயென உயிரீறும் வேற்றுமைக்கண் நின் என நெடில் குறுகி னகரவொற்றீறும் விகாரப்பட்டு நிற்கும் இப்பொதுப்பெயர்க்கு அவ்விதியமையாதென்க. (உஅ)

முற்றுகரவீற்றுச் சிறப்புவிதி.

௧௭௯. மூன்றா றுருபெண் வினைத்தொகை சுட்டீ
றாகு முகர முன்ன ரியல்பாம்.

எ-னின். முற்றுகரவீற்றுட் சிலவற்றின் முன் வரும் வல்லினத்திற்கு 'இயல்பினும் விதியினும்' என்னுஞ் சூத்திரத்தான் எய்தியது விலக்கனுதலிற்று. இ-ள். முற்றுகரவீற்று மூன்றாமுருபே, ஆறாமுருபே, இயல்பாயும் விகாரமாயும் வரும் எண்ணே, வினைத்தொகையே, சுட்டுப்பெயரேயென்னும் இவற்றின் முன் வரும் வல்லினமியல்பாம். எ-று.

மூன்றாமுருபென்புழி ஆமென்னுஞ் சாரியை தொக்கன.

உ-ம். சாத்தனொடு கொண்டான், சென்றான், தந்தான், போயினான். எ-ம். சாத்தனது கை, செவி, தலை, புறம். எ-ம். எழு, ஒரு, இரு, அறு, கை, செவி, தலை, புறம். எ-ம். அடு களிறு, சேனை, தானை, படை. எ-ம். அது, இது, உது, குறிது, சிறிது, தீது, பெரிது. எ-ம். கண்டான், செகுத்தான், தந்தான், படைத்தான். எ-ம். வரும்.

உது காண், உதுக்காண் என இயல்பாயும் விகாரமாயும் வரப்பெறுமாலோவெனின்:—அஃது 'இயல்பின் விகாரமும்' என்னுஞ் சூத்திரத்து 'அன்ன பிறவும்' என்பதனான் அமையுமென்க. (௭௯)

௧௮௦. அதுமுன் வருமன் றான்றுந் தூக்கின்.

எ-னின். அதுவென்னுஞ் சுட்டுப்பெயர் முன் வரும் அன்றென்னுஞ் சொற்கு எய்தாததெய்துவித்தனுதலிற்று. இ-ள். அதுவென்னுஞ் சுட்டுப்பெயர்முன் வரும் அன்றென்னும் வினைக்குறிப்புச் சொன்முதனிலை ஆகுஞ் செய்யுளகத்து. எ-று.

உ-ம். அதான்று என வரும்.

ஆன்றேயாமென இயல்பை விலக்காமையின், அதுவன்று அதன்று என வருவனவுங் கொள்க. அதுமுன் வருமன்றான்றுமென விதந்தமையான், ஏனை இது உது முன் வருமன்றான்றாகாதென்பது பெற்றாம். (௮௦)

குற்றுகரவீற்றுச் சிறப்பு விதி.

௧௮௧. வன்றொட ரல்லன முன்மிகா வல்வழி.

எ-னின். குற்றுகரவீற்றுட் சிலவற்றிற்கு 'இயல்பினும்விதியினும்' என்னுஞ் சூத்திரத்தான் எய்தியதொருவழி விலக்குதனுதலிற்று. இ-ள். வன்றொடரொழிந்த ஐந்து தொடர்க் குற்றுகரவீற்றின் முன்னும் வரும் வல்லினமிகா அல்வழிக்கண். எ-று.

உ-ம். நாகு, எஃகு, வரகு, குரங்கு, தெள்கு, கடிது, சிறிது, தீது, பெரிது. எ-ம். எகுகால், அஃகுபிணி, பொருது சென்முன், அறிந்து தந்தான், எய்து கொன்முன். எ-ம். வரும். பிறவுமன்ன. (௩௧)

௧அ௨. இடைத்தொட ராய்தத் தொடரொற் றிடையின்
மிகாநெடி லுயிர்த்தொடர் முன்மிகா வேற்றுமை.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். இடைத்தொடர்முன்னும், ஆய்தத்தொடர் முன்னும், ஒற்றிடையே மிகாத நெடிற்றொடர்முன்னும், உயிர்த்தொடர் முன்னும், வரும் வல்லினமிகா வேற்றுமைக்கண். எ-று.

உ-ம். தெள்கு கால், சிறை, தலை, புறம். எ-ம். எஃகு கடுமை, சிறுமை, தீமை, பெருமை. எ-ம். நாகு கால், செவி, தலை, புறம். எ-ம். வரகு கதிர், சோறு, தாள், பதர். எ-ம். வரும்.

ஒற்றிடையின்மிகா என்பதனை உயிர்த்தொடரென்பதனேடுங் கூட்டுக.

ஒற்றிடையின் மிகும் அவ்விரு குற்றுகரங்களும் வருஞ் சூத்திரத்தாற் கூறுப. அவற்றிற்கு முன்வரும் வல்லினமிகுமென்றுணர்க. "ஈரெழுத்து மொழியு முயிர்த்தொடர் மொழியும்- வேற்றுமை யாயி னொற்றிடை யின்மிகத்- தோற்றம் வேண்டும் வல்லெழுத்து மிகுதி. ஒற்றிடையின்மிகா மொழியுமா ருளவே-யத்திறத் தில்லை வல்லெழுத்து மிகலே. இடையொற்றுத் தொடரு மாய்தத் தொடரு-நடையாயியல வென்மனூர் புலவர்." என்முர் ஆசிரியர் தொல்காப்பியருமென்க. (௩௨)

௧அ௩. நெடிலோ டுயிர்த்தொடர்க் குற்றுக ரங்களுட்
டறவொற் றிரட்டும் வேற்றுமை மிகவே.

எ-னின். மேலை நிலைமொழிக்கோர் புறனடையாய் எய்தாததெய்துவித்தலும், வருமொழிக்கு முதல் உயிரேல் இந்நிலைமோழிக்கு 'உயிர்வரினுக்குறள்' என்னுஞ் சூத்திரத்தான் எய்தியதன்மேற் சிறப்பு விதியுமுணர்-ற்று. இ-ள். நெடிற்றொடர்க்குற்றுகரவீற்று மொழிகளுள்ளும், உயிர்த்தொடர்க்குற்றுகரவீற்று மொழிகளுள்ளும், அவ்வுகரப் பற்றுக்கோடாகிய வல்லெழுத்தாறனுள், டகார றகாரமான இரண்டொற்றும் பெரும்பாலும் வேற்றுமைக்கணிரட்டும். எ-று.

குற்றுகரங்களென்னும் எழுத்துக் குறிப்பு அம்மொழிகளையுணர்த்தி நின்றது. வருமொழி வரையாமையின், நாற்கணமுங் கொள்க.

உ-ம். ஆட்டுக்கால், பாற்றுக்கால், முருட்டுக்கால், முயிற்றுக்கால், செவி, தலை, புறம், ஞாற்சி, நிறம், மயிர், யாப்பு, வன்மை, அடி, எனவரும்.

இவ்விரண்டொற்றும் பெரும்பாலும் வேற்றுமைக்கண் இரட்டுமெனவே, சிறுபான்மை வேற்றுமைக்கண் இரட்டாமையும், சிறுபான்

மை அல்வழிக்கண் இரட்டுதலும், சிறுபான்மை பிறவொற்றிரட்டுதலுங் கொள்க.

வ-று. "காவிரி புரக்கு நாடுகிழ வோனே." "காடகமிறந்தார்க்கே யோடுமென் மனனே காண்." "கறைமிட றணியலு மணிந்தன் றக்க றை." என வேற்றுமைக்கண் இரட்டாவாயின. காட்டரண், களிற்றியானை என அல்வழிக்கண் இரட்டின. வெருக்குக்கண் வெங்கருனை, எருத்துக்கால். எ-ம். எருத்து மாடு. எ-ம். இருவழியும் பிறவொற்றிரட்டின.

கஅச. மென்றொடர் மொழியுட் சிலவேற் றுமையிற்
றம்மின வன்றொட ராகா மன்னே.

எ-னின். மென்றொடர்க் குற்றுகர மொழிகளுட் சில நிலைமொழிக்கு, மூவினமும் வரின் எதிர்மறைமுகத்தான் எய்தாததெய்துவித்தலும், உயிர்வரின் அவ்வெதிர்மறை முகத்தான் எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதியு முணர்-ற்று. இ-ள். மென்றொடர்க் குற்றுகரமொழிகளுட் சில, வேற்றுமைக்கண் தமக்கினமான வன்றொட்ராதலையொழிந்தன பெரும்பால. எ-று.

சிலவென்னுமெழுவாய், ஆகாவென்னும் எதிர்மறைவினையாலனையும் பெயரகத்து முதனிலையோடு முடிந்தது.

வருமொழி வரையாமையின், நாற்கணமுங் கொள்க.

உ-ம். மருத்துப்பை, சுருப்புகாண், கருப்புவில், கற்று எனவரும்.

இவ்வாறு சில வருதலையும் எதிர்மறை முகத்தாற் கூறினமையின், வழக்கின்கண்ணுஞ் சான்றோர் செய்யுட்கண்ணும் ஏற்றபெற்றி கொள்க. வண்டுக்கால், பந்துத் திரட்சி முதலியனவெல்லாம் வன்றொட்ராகாதன வென்க.

சில வன்றொடராமெனவே ஆகாதன பலவென்பது தாமே போதரவும், மன்னேயென்ற மிகையானே, எற்புடம்பு, அற்புத்தளை, குரக்கு மனம் என அல்வழிக்கண் அருகி வன்றொடராதலுங் கொள்க. (௬௪)

கஅரு. ஐயீற் றுடைக்குற் றுகரமு முளவே.

எ-னின் இதுவும் மேலை நிலைமொழிக்கு எய்தாததெய்துவித்தலும், எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதியுமுணர்-ற்று. இ-ள். ஐகாரச் சாரியையை இறுதியிலே பெற்று வரும் மென்றொடர்க்குற்றுகரமொழிகளுஞ் சிலவுள. எ-று.

மேலைச்சூத்திரத்தைச்சார வைத்தமையான், இதுவுமென்றொடரென்பது பெற்றும். வருமொழி வரையாமையின், நாற்கணமுங் கொள்க.

உ-ம். பண்டைக்காலம், இற்றைநாள், எ-ம். அற்றைக்கூலி, இற்றை நலம். எ-ம். வரும். பிறவுமன்ன.

மேலைச் சூத்திரத்தைச் சார வைத்தாரேனும், ஐயீற்றுடைக் குற்று கரமெனப் பொதுப்படக் கூறினமையின், நேற்றைப்பொழுது எனப் பிற தொடர்கள் ஐகாரம் பெறுதலும், ஐயீற்றுடைக் குற்றுகரமென உடைமையாக்கிக் கூறினமையின் வருமொழிப் புணர்ச்சியானன்றி ஒற்றை இரட்டை வேட்டை என ஒருமொழியாய் நின்று ஐகாரம் பெறுதலும், ஈராட்டை மூவாட்டை எனத் தொடர்மொழியாய் நின்று ஐகாரம் பெறுதலுங் கொள்க. (கூரு)

கஅசு. திசையொடு திசையும் பிறவுஞ் சேரின்
நிலையீற் றுயிர்மெய் கவ்வொற்று நீங்கலும்
றகரம் னலவாத் திரிதலு மாம்பிற.

எ-னின். குற்றுகரவீற்றுத் திசைப்பெயர்க்கு எய்தாததெய்துவித்தனுதலிற்று. இ-ள். திசைச்சொல்லோடு திசைச்சொல்லும் பிறசொல்லும் புணருமிடத்து, நிலைமொழியீற்றினின்ற உயிர்மெய்யும் அதன்மேனின்ற ககரவொற்றுங் கெடுதலும், அங்ஙனநின்ற றகரவொற்று னகரவொற்றாயும் லகரவொற்றாயுந் திரிதலுமாம். எ-று.

உ-ம். வடகிழக்கு, வடமேற்கு, வடதிசை, வடமலை, வடவேங்கடம், தென்கிழக்கு, தென்மேற்கு, தென்குமரி, தென்வீதி, தென்மலை, மேல்பால், மேனுடு, குடதிசை, குடநாடு, குணகடல், குணபால் என வரும்.

பிறவென்றமையானே, மேற்றிசை, மேலைத்திசை; கீழ்த்திசை, கீழைத்திசை; கீழ்மேற்றென்வடல் எனவும் கிழக்கு மேற்குத்தெற்கு வடக்கு, வடக்கூர், தெற்கூர், வடக்குமலை, தெற்குமலை என இங்ஙனம் காட்டிய விகாரமின்றியும் வருமெனவும், இவ்விதியெல்லாம் ஏற்றபெற்றி கோடல்வேண்டுமெனவுங் கொள்க.

வடகிழக்கென்பது வடக்குங் கிழக்குமாயதோர் கோணம் என உம்மைத்தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை. வடதிசையென்பது வடக்காயதிசையெனப் பண்புத்தொகை. வடமலையென்பது வடக்கின்கண் மலையென ஏழாம்வேற்றுமைத்தொகை. கீழ்மேற்றென்வடல், கிழக்கு மேற்குத் தெற்கு வடக்கு என்பன உம்மைத்தொகை. பிறவுமன்ன. (கூசு)

கஅஎ. தெங்குநீண் டீற்றுயிர் மெய்கெடுங் காய்வரின்.

எ-னின். தெங்கென்னும் பெயர்க்கு எய்தாததெய்துவித்தனுதலிற்று. இ-ள். காயென்னுஞ்சொல் வருமாயின், தெங்கென்னு நிலைமொழி முதனீண்டு ஈற்றுயிர்மெய் கெடும். எ-று.

ஈறு கெடுமென்றமையான், முதனீளுமென்பது பெற்றும்.

உ-ம். தேங்காய் என வரும்.

தெங்கு நீண்டீற்றுயிர்மெய் கெட்டே புணருமென இயல்பை விலக்காமையின், தெங்கங்காய் என வரு முடிபுங் கொள்க. (௩எ)

கஅஅ. எண்ணிறை யளவும் பிறவு மெய்தின்
ஒன்று முதலெட் டீறு மெண்ணுண்
முதலீ ரெண்முத னீளு மூன்று
மேழ்குறு கும்மா றேழல் லவற்றின்
ஈற்றுயிர் மெய்யு மேழ னுயிரும்
ஏகு மேற்புழி யென்மனார் புலவர்.

எ-னின். ஒன்று முதல் எட்டீறும் எண்ணுட் பெயர்க்கு, உயிர்வரின் எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதியும், மெய் வரின் எய்தாததெய்துவித்தலும் நுதலிற்று. இ-ள். எண்ணுப்பெயரும் நிறைப்பெயரும் அளவுப்பெயரும் பிற பெயரும் வரின், நிலைமொழியாக நின்ற ஒன்று முதல் எட்டீறுமெண்களுள், முதற்கண்ணவாய ஒன்றிரண்டென்னும் இரண்டெண்ணும் முதனீளும்; மூன்றும் ஆறும் எழும் முதல் குறுகும்; ஆறும் எழுமல்லாத ஆறெண்களினீற்றுயிர்மெய்யும் எழென்னு மெண்ணினீற்றுயிருங் கெடும், ஏற்குமிடங்களினென்று சொல்லுவர் புலவர். எ-று.

இச்சூத்திரத்துட் கூறிய விகாரமும், இப்புணர்ச்சி முற்ற முடித்தற்குப் பின் ஐந்து சூத்திரத்தாற் கூறும் விகாரமும், உயிர் வரின் உகரமெய் விட்டோடுதலையும் ஒழிந்த கணங்கள் வரிற் றன்னியல்பினிற்றலையும் விலக்கியவல்ல, இவ்விகாரமனைத்தும் ஒருங்கு வேண்டுமென்னு நியதியவல்ல, இவ்விகாரம் பண்புத்தொகைக்கேயுரிய என்பார், ஏற்புழியென்றும், எழென்பதனை உயிரீற்று மொழியாகக் கொள்வார் சிலர், ஒற்றீற்று மொழியாகக் கொள்வார் சிலர், யாமொருதலை துணிந்தாமென்பார், என்மனார் புலவரென்றும், ஒற்றீறும் விலக்கப்படுவதன்றென்பார், உடம்பொடு புணர்த்தி ஒற்றீறாக ஏழ்குறுகுமென்றுங் கூறினார்.

எழென்பது, முற்றுகரவீற்றதேனும், ஒன்றினமுடித்தறன்னின முடித்தலென்னு முத்தியான் ஈண்டுக்கூறப்பட்டதென்க.

உ-ம். அறுபது, எழுபது, கழஞ்சு, நாழி, மீன். எ-ம். ஏழ்கடல். எ-ம். வரும். ஏனையவற்றிற்குதாரணம் பின்னர்க் காட்டுதும். இரண்டாயிரம், எழாயிரம் என உயிர் வரிற் குற்றுகரமும் முற்றுகரமுங் கெட்டுப் புணர்ந்தன. இரண்டு கழஞ்சு, மூன்றுபடி, நான்கு பொருள், எழுகடல் எனத் தன்னியல்பினின்று புணர்ந்தன. பிறவுமன்ன. (௩அ)

கஅகூ. ஒன்றன் புள்ளி ரகர மாக
இரண்ட னொற்றுயி ரேகவுவ் வருமே.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். மேற்கூறிய நால்வகைப் பெயரும் வருமிடத்து, ஈற்றுயிர்மெய் யேகுமென்றமையான் இறுதியுயிர்மெய்

கெட நின்ற ஒன்றென்னுமெண்ணினது னகரவொற்று ரகரவொற்முக, இரண்டென்னுமெண்ணினது ணகரவொற்றும் ரகரத்தையூர்ந்து நின்ற அகரவுயிருங் கெட, அவ்விரண்டு ரகரத்தின்மேலும் உகரம் வரும். எ-று.

உ-ம். ஓராயிரம், ஈராயிரம், ஒருபது, இருபது, ஒரு கழஞ்சு, இரு கழஞ்சு, ஒருநாழி, இருநாழி, ஒருவகை, இருவகை என வரும். ஓராயிரம், இராயிரம் என்புழி, உகரக்கேடு 'முற்றுமற்றொரோவழி' என்பதனாற் கொள்க. பிறவுமன்ன. (ருகூ)

கககo. மூன்றனுறுப் பழிவும் வந்தது மாகும்.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். நால்வகைப் பெயரும் வருமிடத்து, இறுதியுயிர்மெய் கெட நின்ற மூன்றென்னுமெண்ணினது னகரவொற்றுக் கெடுதலும் வருமொற்முகத் திரிதலுமாம். எ-று.

உ-ம். மூவொன்று, மூவெடை, மூவுழக்கு, மூவுலகு. எ-ம். முப்பது, முக்கழஞ்சு, முந்நாழி, மும்மொழி. எ-ம். வரும். (சo)

கககக. நான்கன் மெய்யே லறவா கும்மே.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். நால்வகைப்பெயரும் வருமிடத்து, இறுதியுயிர்மெய் கெட நின்ற நான்கென்னுமெண்ணினது னகரவொற்று லகரவொற்முயும் றகரவொற்முயுந் திரியும். எ-று.

உ-ம். நாலொன்று, நாலெடை, நானுழி, நான்மணி. எ-ம். நாற்பது, நாற்கழஞ்சு, நாற்கலம், நாற்கவி. எ-ம். வரும். (சக)

கககஉ. ஐந்தனொற் றடைவது மினமுங் கேடும்.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். நால்வகைப்பெயரும் வருமிடத்து இறுதியுயிர்மெய் கெட நின்ற ஐந்தென்னுமெண்ணினது நகரவொற்று வருமொற்முகியும், அதற்கினமாகியும், கெட்டும் முடிவதாம். எ-று.

உ-ம். ஐம்மூன்று, ஐம்மஞ்சாடி, ஐவ்வட்டி, ஐவ்வண்ணம். எ-ம், ஐம்பது, ஐங்கழஞ்சு, ஐங்கலம், ஐம்பொறி. எ-ம். ஐயொன்று, ஐயெடை, ஐயாழாக்கு, ஐயம்பு. எ-ம். வரும்.

அடைவதுமினமுமென்றமையின், அருத்தாபத்தியான் ஐந்நூறு, ஐந்தூணி என்புழி ஒற்றுத் தன்னியல்பினிற்றல் கொள்க. (சஉ)

கககங. எட்ட னுடம்பு ணவ்வாகு மென்ப.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். நால்வகைப்பெயரும் வருமிடத்து, இறுதியுயிர்மெய் கெடநின்ற எட்டென்னுமெண்ணினது டகரவொற்று ணகரவொற்முகுமென்று சொல்லுவர் புலவர். எ-று.

உ-ம். எண்பது, எண்கழஞ்சு, எண்கலம், எண்குணம் என வரும்.

'எண்ணிறையளவும்' என்னுஞ் சூத்திரத்துட் கூறிய புணர்ச்சிக்கு வேண்டும்விகாரம் இதுகாறுமென்பது தோன்ற, அச்சூத்திரத்துட்கூறிய 'புலவர்' என்னுமெழுவாயைச் சுட்டி, அதன் பயனிலையாக இச்சூத்திரத்திறுதிக்கண் என்பவென்முர். (சகூ)

கககச. ஒன்பா னொடுபத்து நூறு மொன்றின்
முன்னதி னேனைய முரணி யொவ்வொடு
தகர நிறீஇப்பஃ தகற்றி னவ்வை
நிரலே ணளவாத் திரிப்பது நெறியே.

எ-னின். ஒன்பதென்னுமெண்ணுப்பெயர்க்கு எய்தாததெய்துவித்தலும், அதனோடு புணரும் பத்து, நூறென்னும் வருமொழிகட்கு 'இயல்பினும் விதியினும்' என்னுஞ் சூத்திரத்தானும் 'எண்மூவெழுத்தீற்று' என்னுஞ் சூத்திரத்தானும் எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதியுமுணர்-ற்று. இ-ள். ஒன்பஃதுடனே பத்தென்பதும் நூறென்பதும் வந்து புணருமாயின், அந்நிலைமொழி வருமொழிகளுண் முன்னர்த்தாகிய நிலைமொழியினின்றும், ஏனை வருமொழியாகிய பத்தையும் நூற்றையும் நிரனிறைவகையானே நூறெனவும் ஆயிரமெனவுந் திரித்து, நிலைமொழிக்கு முதற்கண் ஒகரவுயிரோடு தகரமெய்யை அதற்காதாரமாக நிறுத்தி, அந்நிலைமொழியிறுதிக்கட் பஃதைக் கெடுத்து, அம்மொழி முதற்கு அயனின்ற னகரவொற்றை முறையே ணகரவொற்றாயும் ளகரவொற்றாயுந் திரிப்பது முறைமையாம். எ-று.

முன்னதினென்னும் இன்னுருபு, நீங்கற் பொருட்டாய், ஏனையவென்னும் இடைச்சொல்லடியாகத்தோன்றிய வினைக்குறிப்புப்பெயர் கொண்டது.

நிலைமொழித் திரிபுபோல வருமொழித் திரிபும் வகைபடக் கூறுது பொதுப்பட முரணியென்முரேனும், "ஒன்பா னொகரமிசைத் தகரமொற்று-முந்தை யொற்றே ணகார மிரட்டும்-பத்தென் கிளவி யாய்தபக ரங்கெட-நிற்றல் வேண்டுமூ காரக் கிளவி-யொற்றிய தகரம் றகர மாகும்." எ-ம். "ஒன்பான் முதனிலை முந்துகிளந் தற்றே-முந்தை யொற்றே ளகார மிரட்டு-நூறென் கிளவி நகார மெய்கெட-வூவா வாகு மியற்கைத் தென்ப-வாயிடை வருத லிகார ரகார-மீறுமெய் கெடுத்து மகர மொற்றும்." எ-ம். ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் கூறியவாற்ருல் அவற்றின்றிரிபறிந்து திரித்துக் கொள்க.

நெறியேயென்ற இலேசானே தனிக்குறின் முன்னொற்றிரட்டித்தலுங் கொள்க.

உ-ம். தொண்ணூறு. எ-ம். தொள்ளாயிரம். எ-ம். வரும். தொளாயிரமெனே இக்காலத்து மரீஇயிற்று.

ஒன்பஃது நின்று புணரினும் ஒன்பது நின்று புணரினும் இம்முடிபேயாமென்பார் பஃதகற்றியென்பதனோடு பொருந்த ஒன்பஃதொடென்னுது ஒன்பானொடென்றும், தகரவொற்றை ஒகரவுயிர்க்கு உடம்பாக

நிறுத்துகவென்பார் ஒவ்வொடென்றும், இப்புணர்மொழிகள் ஒகரவுயி ரொன்றொழிய விகாரப்பட்டுக்கிடந்தமையிற் குறிப்பின்றி முடியும் மரூஉ முடிபென்று கொள்ளற்கவென்பார் திரிவதென்னாது திரிப்பதென்றும், இவற்றை இலக்கணமுடிபாகத் தொல்லாசிரியர் முடித்தவாறே முடித்தா மென்பார் நெறியேயென்றுங் கூறினர்.

இச்சூத்திரத்து முன்னதினேனைய முரணியென்பதற்கு இவ்வாறு பொருள்கொள்ளாது ஒன்பஃதினானே பத்தையும் நூற்றையும் பெருக்கி யெனப் பொருள் கொள்வாருமுளர். முரணியென்னுஞ் சொற்கு அது பொருளன்மையானும், அது பொருளாமேனும் அதனால் வருமொழி இவ்வாறு திரிந்தவெனத் தோன்றாமையானும், தோன்றின் நிலைமொழி க்கு விகாரங் கூறவேண்டாமையானும், அது பொருந்தாதென்க.

இன்னும், முன்னதினேனைய முரணியென்பதற்கு, நிலைமொழியாய எட்டின்மேலொன்று ஒன்பஃதெனப் பஃதென்னும் இறுதியதாய்த் திரி ந்து நின்றாற்போல, வருமொழியாய எண்பதின்மேற் பத்தை நூறென வும் எண்ணூற்றின்மேனூற்றை ஆயிரமெனவுந் திரித்துப் பொருள் கோ டலுமொன்று. (சச)

கசரு. முதலிரு நான்கா மெண்முனர்ப் பத்தின்
இடையொற் றேக லாய்த மாகல்
எனவிரு விதியு மேற்கு மென்ப.

எ-னின். ஒன்றுமுதலெட்டெண்களின் முன் வரும் பத்தென்னு மெண்ணிற்கு 'இயல்பினும்விதியினும்' என்னுஞ்சூத்திரத்தான் எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தனுதலிற்று. இ-ள். ஒன்றுமுதலாகிய எட் டெண்களின் முன்னும் வரும் பத்தென்னுமெண்ணிடை நின்ற தகரவொ ற்று ஒருகாற் கெடுதலும், ஒருகால் இடையே தகரநின்ற நிலைக்களத்து அது கெட ஆய்தம் வருதலும் என்னும் இவ்விரண்டு விதியையுமேற்கும் என்று சொல்லுவர் புலவர். எ-று.

இடையென்பதனைப் பின்னுங் கூட்டுக.

இடையேயாய்தமாகலென்றமையின், அவ்வழித் தகரக்கேடு கூறா தேயமையுமென்க.

உ-ம். ஒருபது, இருபது, முப்பது, நாற்பது, ஐம்பது, அறுபது, எழுபது, எண்பது. எ-ம். ஒருபஃது, இருபஃது, முப்பஃது, நாற்பஃது, ஐம்பஃது, அறுபஃது, எழுபஃது, எண்பஃது. எ-ம். வரும். (சரு)

கசசு. ஒருபஃ தாதிமுன் னொன்றுமுத லொன்பான்
எண்ணு மவையூர் பிறவு மெய்தின்
ஆய்த மழியவான் டாகுந் தவ்வே.

எ-னின். மேலைச் சூத்திரத்தானெய்திய ஒருபஃதாதியாய நிலை மொழிக்கு, உயிர்வரின் 'உயிர்வரினுக்குறள்' என்னுஞ் சூத்திரத்தான்

எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதியும், மெய்வரின் எய்தாததெய்துவித்தலுநுத லிற்று. இ-ள். ஒருபஃதாதியாய எட்டெண்களின் முன்னும் ஒன்றுமுதி யொன்பதெண்ணும் அவையூர்ந்த பிறவும் வந்து புணருமாயின், ஆய்தங் கெட, அந்நிலைக்களத்து இயல்பாய தகரம் வரும். எ-று.

ஐயமறுத்தற்கு அவையூர் பிறவுமென்றார்.

உ-ம். ஒருபத்தொன்று, இருபத்தொன்றே காலே யரைக்கால், முப்பத்தொருகழஞ்சு, எழுபத்தொன்பதின்கலனே தூணி, எழுபத்தொன் பதியாண்டு என வரும். பிறவுமன்ன.

ஆய்தமழியவாண்டாகுந் தவ்வேயென்றமையான், ஆய்தமழிந்தவற் றிற்கும் ஒருபதுமுதலிய முற்றுகரவீற்றெண்ணுப்பெயர்கட்கும் வேற்று மையின்மையின், அருத்தாபத்தியான் அவற்றோடிவ் வருமொழிகள் புணரினும் ஆண்டாகுந்தவ்வேயென்றாராயிற்று. இவற்றிற்குங் காட்டு அ வையேயாமென்க. (சசு)

கசுஎ. ஒன்றுமுத லீரைந் தாயிரங் கோடி
எண்ணிறை யளவும் பிறவரிற் பத்தின்
ஈற்றுயிர் மெய்கெடுத் தின்னு மிற்றும்
ஏற்ப தேற்கு மொன்பது மினைத்தே.

எ-னின். பத்தென்னு நிலைமொழிக்கு, உயிர்வரின் 'உயிர்வரினுக்கு றள்' என்னுஞ் சூத்திரத்தான் எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதியும், மெய் வரின் எய்தாததெய்துவித்தலும், ஒன்பதென்னு நிலைமொழிக்கு, உயிர்வ ரின் 'உயிர்வரினுக்குறள்' என்னுஞ் சூத்திரத்தான் எய்தியதன்மேற் சிற ப்புவிதியும், மெய் வரின் எய்தாததெய்துவித்தலுமுணர்-ற்று. இ-ள். ஒன்று முதலாகிய பத்தும் ஆயிரமுங் கோடியுமென்னுமெண்ணுப்பெய ரும் நிறைப்பெயரும் அளவுப்பெயரும் பிறபெயரும் வந்து புணருமாயின், நிலைமொழியாகிய பத்தென்னுமெண்ணினது ஈற்றுயிர்மெய்யைக் கெடு த்து, அந்நிலைக்களத்து இன் சாரியையேனும் இற்றுச் சாரியையேனும் ஆண்டைக்கேற்பதேற்று நிற்கும். ஒன்பதென்னு நிலைமொழியும், இங்ஙன னம் விதந்த எண்ணுதிப்பெயர் வந்து புணருமாயின், இன்னேனும் இற் றேனும் ஆண்டைக்கேற்பதேற்று நிற்கப்பெறும். எ-று.

உ-ம். பதினொன்று, பதின்மூன்று, பதினாயிரம், பதின்கழஞ்சு, பதின்கலம், பதின்மடங்கு. எ-ம். பதிற்றொன்று, பதிற்றிரண்டு, பதிற்று மூன்று, பதிற்றுக்கோடி, பதிற்றுத்தூணி. எ-ம். ஒன்பதினாயிரம், ஒன்ப தின் கழஞ்சு, ஒன்பதின் கலம், ஒன்பதின் மடங்கு. எ-ம். ஒன்பதிற் றொன்று, ஒன்பதிற்றிரண்டு, ஒன்பதிற்றுக் குறுணி. எ-ம். வரும். பிறவு மன்ன. பதினொன்றென்பது உம்மைத்தொகை. பதிற்றொன்றென்பது பண்புத்தொகை. பிறவுங் கண்டுகொள்க.

பத்துக்கோடி, ஒன்பதுகோடி என இந்நிலைமொழிகள் தன்னியல் பினிற்றலேயன்றி வழக்கின்கண்ணுஞ் சான்றோர் செய்யுட்கண்ணும் இவ்

வாறமைந்து கிடந்தனவுங் கொள்கவென்பார் ஏற்பதேற்குமென்றும், ஒன்பதனீற்றுயிர்மெய்யைக் கெடாது குற்றுகரவீற்றுப் பொதுவிதியான் உயிரொன்றுமே கெட இன்னுமிற்றுமேற்பதேற்று நிற்றலின் ஒன்பது மிற்றேயெனத் தன்மையணியாக்காது உவமையணியாக்கி இணைத்தே யென்றுங் கூறினர். ஒன்பதென்பதனிறுதி பத்தென்பது போல முரணி நிற்றலின், அதனோடு இதனை மாட்டெறியப்பட்டதெனினுமமையும். (௪௭)

௧௧௮. இரண்டு முன்வரிற் பத்தினீற் றுயிர்மெய்
கரந்திட வொற்றுனவ் வாகு மென்ப.

எ-னின். இதுவும் பத்தென்னு நிலைமொழிக்கு 'உயிர்வரினுக்குறள்' என்னுஞ்சூத்திரத்தான் எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதிவகுத்தனுதலிற்று. இ-ள். இரண்டென்பது வரின், பத்தென்னு நிலைமொழியினது ஈற்றுயிர் மெய் கெடத், தகரவொற்று னகரவொற்றாகத் திரியுமென்று சொல்லு வர் புலவர். எ-று.

உ-ம். பன்னிரண்டு என வரும். உம்மைத்தொகைக்கண்ணும் பண்புத்தொகைக்கண்ணும் இரண்டென்னுமெண் வருமொழியாய் வருமேனும், முன் வரினென வருதலைச் சிறப்பித்தமையான், ஒருசொன்னீர்மையாய்ச் சிறந்த உம்மைத்தொகைக்கு இவ்விதி கூறினரென்க. (௪௮)

௧௧௯. ஒன்ப தொழித்தவெண் ணொன்பது மிரட்டின்
முன்னதின் முன்னல வோட வுயிர்வரின்
வவ்வு மெய்வரின் வந்தது மிகனெறி.

எ-னின். ஒன்பதொழித்த ஒன்பதெண்களாய நிலைமொழிகளுள், மூன்றுறேழற்கு 'எண்ணிறையளவும் பிறவுமெய்தின்' என்னுஞ் சூத்திரத்துள் 'மூன்றுறேழ் குறுகும்' என எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதியும், எல்லாவற்றிற்கும் உயிர் வரின் எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதியும் மெய்வரின் எய்தாததெய்துவித்தலும் நுதலிற்று. இ-ள். ஒன்பதென்னுமெண்ணை ன்றனையுமொழித்து நின்ற ஒன்றுதி பத்தீறுன எண்ணென்பதனையும் இரட்டித்துக் கூறின், நிலைமொழி முதலெழுத்தொன்று நிற்க, அல்லனவெல்லாங் கெட, உயிர் முதலான எண் வரின் வகரவொற்றும், மெய்முதலான எண் வரின் அவ்வந்தவொற்றும் மிகுதன் முறைமையாம். எ-று.

உ-ம். ஒவ்வொன்று, இவ்விரண்டு, மும்மூன்று, நந்நான்கு, ஐவைந்து, அவ்வாறு, எவ்வேழு, எவ்வெட்டு, பப்பத்து என வரும்.

நெறியென்றமையானே, நான்கிற் குறுக்கமும், ஐவைந்தென்புழி ஐகாரக்குறுக்கத்தின் முன்னொற்றிரட்டாமையும், ஒரோவொன்று, ஒன்றொன்று, கழக்கழஞ்சு, கலக்கலம் என இரட்டித்து வருவனவும், குற்றுகரப்புணர்ச்சி விதியுட் கூறுதொழிந்து நெறிப்பட வருவனவுளவேல் அவையுங் கொள்க.

ஒவ்வொன்று கொடுவென்றால் இம்முறையே பலவற்றையுங் கொடுவெனப் பொருடந்து நிற்றலின், இஃதடுக்கன்று, வேற்றுமையல்லனவெல்லாம் அல்வழியாதலிற் றழாத்தொடராய அல்வழியுள் ஒன்றாமென்க.()

ஊகாரவீற்றுச் சிறப்பு விதி.

உ00. பூப்பெயர் முன்னின மென்மையுந் தோன்றும்.

எ-னின். ஊகாரவீற்றுப் பூவென்னும் பலபொருளொருசொன் முன் வரும் வல்லினத்திற்கு 'இயல்பினும் விதியினும்' என்னுஞ் சூத்திரத்தான் எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதியுணர்-ற்று. இ-ள். பூவென்னும் பலபொருட்பெயர்ச்சொன்முன் வல்லினம் வரின், பொதுவிதியாற் க ச த ப மிகுதலேயன்றி, அவற்றிற்கினமாகிய மெல்லொற்றுக்களுமிகும். எ-று.

இப்பொருட்டாய பூப்பெயரென விதவாமையின், பலபொருளொருசொல்லென்பது பெற்றாம்.

உ-ம். பூங்கொடி, பூஞ்சோலை, பூந்தடம், பூம்பனை என வரும். இவற்றுட் பூவென்பது, மலரேல் இரண்டாம் வேற்றுமையுருபும் பயனுமுடன்றொக்க தொகையாகவும், பொலிவேற் பண்புத்தொகையாகவும், பூங்கணையென்பது மலரென்னுமொருபொருட்டாய் மூன்றாம் வேற்றுமையுருபும் பயனுமுடன்றொக்க தொகையாகவும், பண்புத்தொகையாகவும், பூங்கரும்பென்பது பொலிவென்னுமொருபொருட்டாய்ப் பண்புத்தொகையாகவும் வருவன காண்க.

உறழ்ந்துவருமென உறுதிகூறாது பூக்கொடியென வல்லினமிகுதலை உம்மையாற்றழீஇக்கொண்டமையின் இவ்விருவகைத் தோன்றலும் ஏற்றபெற்றி கொள்க. (ரு0)

ஏகார ஓகாரவீற்றுச் சிறப்பு விதி.

உ0க. இடைச்சொல் லேயோ முன்வரி னியல்பே.

எ-னின். ஏகார ஓகாரவிடைச்சொற்கண் முன் வரும் வல்லினத்திற்கு 'இயல்பினும் விதியினும்' என்னுஞ் சூத்திரத்தான் எய்தியது விலக்கனுதலிற்று. இ-ள். இடைச்சொல்லாய ஆறேகாரத்தின் முன்னும் எட்டோகாரத்தின் முன்னும் வல்லினம் வருமாயிற் பொதுவிதியான் மிகாதியல்பாம். எ-று.

உ-ம். அவனே கொண்டான் என்பது பிரிநிலையும் வினவும் ஈற்றசையுந் தேற்றமுமாம். அறமே பொருளே காமமே தூறவே என்பன எண். "ஏயே தலையென்றோரிருடி வினவ" என்பது இசைநிறை. அவனோ கொண்டான் என்பது ஒழியிசை முதலியவெட்டுமோம். இவற்றுள் வல்லினமியல்பாதல் காண்க. இவ்விடைச்சொல் ஒன்று பல பொருட்குமாறு இடைச்சொல்லியலுட் காண்க. (ருக)

ஐகாரவீற்றுச் சிறப்பு விதி.

உ0உ. வேற்றுமை யாயி னைகா ரிறுமொழி
ஈற்றழி வோடுமம் மேற்பவு முளவே.

எ-னின். ஐகாரவீற்று நிலைமொழிக்கு எய்தாததெய்துவித்தனுதலி ற்று. இ-ள். ஐகாரவீற்றுச்சொல் வேற்றுமைக்கண் வருமாயின், இறுதி யைகாரங் கெடாது அம்முச்சாரியை பெற்று முடிவனவும், ஐகாரங் கெ ட்டு அம்முச்சாரியை பெற்று முடிவனவுஞ் சிலவுளவாம். எ-று.

உம்மைகளிரண்டனுள், முன்னையது எதிர்மறைக்கண்ணும், பின்ன யது எதிர்மறையோடு இழிவு சிறப்பின்கண்ணும், வந்தன.

உ-ம். புன்னையங்கானல், கொல்லையஞ்சாரல், கொன்றையந் தீங் குழல், முல்லையம்புறவம். எ-ம். வழுதுணங்காய், ஆவிரம்பூ, வேர். எ-ம். வரும்.

தகுதியாக்காது ஏற்பனவென்றமையான், முல்லைப்புறவம் எனவரி னுங் கொள்க. அம்முமென்னுமையின், உம்மையான் வல்லினந் தழீஇய தன்றென்க. வருமொழி வரையாமையின், நாற்கணத்துள் ஏற்பன கொள்க. (நூஉ)

உ0௩. பனைமுன் கொடிவரின் மிகலும் வலிவரின்
ஐபோ யம்முந் திரள்வரி னுறழ்வும்
அட்டுறி னைகெட்டந் நீள்வுமாம் வேற்றுமை.

எ-னின். பனையென்னு நிலைமொழிக்கும் அதனோடு புணருஞ் சில வருமொழிகட்கும், 'இயல்பினும் விதியினும்' என்னுஞ் சூத்திரத்தானும் மேலைச் சூத்திரத்தானும் எய்தியவற்றை இகந்துபடாமற் காத்தலும், 'இ ஈ ஐவழி' என்னுஞ் சூத்திரத்தான் எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதிவகு த்தலு நுதலிற்று. இ-ள். பனையென்னும் பெயர்முன், கொடியென்னும் பெயர் வருமாயின் வந்தது மிகுதலும், க ச த ப க்கள் வரின் நிலைமொழி யீற்றைகாரங் கெட்டு அம்முப்பெறுதலும், திரளென்னும் பெயர் வருமா யின் வந்தது மிகுந்தும் ஐ போய் அம்முப் பெற்றுந் தம்முளுறழ்தலும், அட்டென்னும் பெயர் வருமாயின் ஐகாரங் கெட வருமொழியகரம் ஆகாரமாதலுமாம், வேற்றுமைக்கண். எ-று.

கெட்டென்பது செயவெனெச்சந் திரிந்து நின்றது.

உ-ம். பனைக்கொடி. எ-ம். பனங்காய், செறும்பு, தூண், பழம். எ-ம். பனைத்திரள், பனந்திரள். எ-ம். பனாட்டு. எ-ம். வரும். பனைக் கொடியென்பது பனையையெழுதிய கொடி. பனாட்டென்பது பனையி னது தீங்கட்டி. (நூ௩)

உயிரீற்றுப்புணரியன் முற்றிற்று.

ச. மெய்யீற்றுப் புணரியல்.

மெய்யீற்றின்முன் உயிர்.

உ0ச. உடன்மே லுயிர்வந் தொன்றுவ தியல்பே.

எ-னின். மெய்யீற்றுப்பதம் புணருஞ் சிறப்புப்புணர்ச்சி இவ்விய லாற் கூறப்படுதலின், மெய்யீற்றின் முன் உயிர் முதல் வந்து புணருமா றுணர்-ற்று. இ-ள். நிலைமொழியீற்றினின்ற மெய்யின்மேல் வருமொ ழிமுதலுயிர் வந்து ஒன்றுபட்டிணங்கி நிற்பது இயல்புபுணர்ச்சியேயாம். எ-று.

உ-ம். தோன்றலழகன், உரிஞுழகிது, புகழழகிது. எ-ம். வேலெறி ந்தான். எ-ம். இருவழியுங் காண்க. பிறவுமன்ன.

இவ்வாறு மெய்யுமுயிருங் கூடி உயிர்மெய்யாய் மெய்யின்து புள் ளியும் உயிர் வடிவமுங் கெட்டு நிற்றலின் விகாரமாமென்பாரை விலக் கிச், சிறந்தவொலி வடிவின் யாக்கையுமுயிரும்போன் மெய்யின்து மாத் திரை உள்ளடங்க ஒன்றுபட்டு இரட்டையிலைபோல் ஒற்றொலிமுன்னும் உயிரொலி பின்னுமாய் இணங்கி நிற்றலானும், ஒன்றாத தனிக்குறின் முன்னொற்று முதலியன விகாரப்படுதலானும், ஒன்றுவதியல்பே யென் றார். (க)

ஏகாரம் பிரிநிலைக்கண் வந்தது.

உ0ரு. தனிக்குறின் முன்னொற் றுயிர்வரி னிரட்டும்.

எ-னின். எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதியுணர்-ற்று. இ-ள். தனிக் குறின் முன்னொற்று உயிர் வரின் இரட்டித்து நிற்கும். எ-று.

உ-ம். மண்ணரிது, பொன்னரிது. எ-ம். மண்ணகம், பொன்னொ ளி. எ-ம். வரும். பிறவுமன்ன. (உ)

மெய்யீற்றின்முன் மெய்.

உ0சா. தன்னொழி மெய்ம்முன் யவ்வரி னிகரந்
துன்னு மென்று துணிநரு முளரே.

எ-னின். யகரமொழிந்த பத்து மெய் முன்னும் வரும் யகரத்திற்கு 'எண்மூவெழுத்தீற்று' என்னுஞ் சூத்திரத்தான் எய்தியதன்மேற் சிறப்பு விதியுணர்-ற்று. இ-ள். யகரம், தன்னையொழிந்த ஞ ண ந ம ன ர ல வ

ழ ள என்னும் பத்து மெய் முன்னும் வந்தால், தன் முன் இகரச் சாரி யையைப் பொருந்துமென்று அரிதிற் கொள்வாருஞ் சிலருளர். எ-று.

உ-ம். வேளியாவன், மண்ணியாது. எ-ம். வேளியானை, மண்ணி யானை. எ-ம். வரும். பிறவுமன்ன.

எதிர்மறையாய இழிவுசிறப்பும்மையான், இகரந்துன்னாது பொதுச் சூத்திரத்தான் இயல்பாமென்பார் பலரென்க. (௩)

௨௦௭ ஞணநமல வளன வொற்றிறு தொழிற்பெயர்
ஏவல் வினைநனி யவ்வன் மெய்வரின்
உவ்வுறு மேவ லுறுசில சில்வழி.

எ-னின். முதனிலைத்தொழிற்கும் ஏவற்கும் பொதுவாய சில நிலை மொழிகட்கு எய்தாததெய்துவித்தனுதலிற்று. இ-ள். ய ர ழக்களையொ ழிந்த எட்டொற்றுமிறுதியாகும் முதனிலைத் தொழிற்பெயரும், ஏவல் வினையும், மேல் விதந்த யகரமொழிந்த மெய் வருமாயின், பெரும்பாலும் உகரச் சாரியையை இறுதிக்கட் பொருந்தும்; சிலவேவல்வினை அவ்வுகர ச்சாரியையைப் பொருந்தா சிலவிடங்களின். எ-று.

ஏவல்வினையோடு எண்ணினமையின், முதனிலைத்தொழிற்பெயரெ ன்பது பெற்றாம்.

உ-ம். உரினுக் கடிது, உண்ணுக்கடிது, பொருநுக்கடிது, திருமு க்கடிது, தின்னுக்கடிது, நீண்டது, வலிது. எ-ம். கடுமை, நீட்சி, வன் மை. எ-ம். தொழிற்பெயர்கள் இருவழியுமுகரம் பெற்றன. பிறவுமன்ன. உரிஞு கொற்றா, உண்ணு கொற்றா, பொருநு கொற்றா, திருமு கொற்றா, தின்னு கொற்றா, நாகா, வளவா என ஏவல்வினை உகரம் பெற்றன. பிறவுமன்ன.

உரிஞு, உண்ணு என வருமொழியின்றி உகரம் பெறுதலும், மண லைவாரு சருகை வாரு எனச் சிறுபான்மை விலக்கிய ஈறு உகரம் பெறுத லுமுளவென்பார் நனியென்றும், யகரம் வருமொழிக்கு இகரம் விதித்த வின் அதனோடு புணரும் இந்நிலைமொழியிறுதி உகரம் பெறுதென்பார் யவ்வன்மெய்யென்றும், உண்ணு கொற்றா உண் கொற்றா என உகரம் பெற்றும் பெறாதும் வருவனவும் உரிஞு கொற்றா என உகரம் பெற்றே வருவனவு முளவென்பார் சிலவேவலுறு சில்வழியென்றுங் கூறினார்.

ஏவலுறுவென்னாது, ஏவற்குறுவெனப் பாடமோதுவாருமுளராலோ வெனின்:— உறுமென்னும் வினைக்குத் தொழிற்பெயர்களையும் ஏவல்வி னைகளையும் வினைமுதலாக்கிக் கூறுதலானும், அதனை மறுத்த உறுவென் னும் பன்மைவினைக்கு ஒருமையுகரம் வினைமுதலாகாமையானும், அது பாடமன்றென்க. (௪)

உ0அ. நவ்விறு தொழிற்பெயர்க் கவ்வுமாம் வேற்றுமை.

எ-னின். நகரவீற்றுத் தொழிற்பெயர்க்கு எய்தியதன்மேற் சிறப்பு விதியுணர்-ற்று. இ-ள். நகரமிறுதியாகும் முதனிலைத் தொழிற்பெயர்க்கு உகரச்சாரியையேயன்றி அகரச்சாரியையுமாம் வேற்றுமைக்கண். எ-று.

உ-ம். பொருநக்கடுமை, நன்மை, வன்மை என வரும். பிறவுமன்ன. பொருநுதல், ஒருவர் மற்றொருவர் போல வேடங் கொள்ளும் பொருநரது தொழிலாதலின், ஒத்தலென்னும் பொருட்டு. (ரு)

ணகர னகர வீறு.

உ0கூ. ணனவல் லினம்வரட் டறவும் பிறவரின்
இயல்பு மாகும் வேற்றுமைக் கல்வழிக்
கனைத்துமெய் வரினு மியல்பா கும்மே.

எ-னின். மேலைச் சூத்திரங்காறு மெய்யீற்றுப் பொதுப்புணர்ச்சி கூறி, அவற்றிற்கே யுரிய ஞகர நகரங்களையொழித்து, ஏனையவற்றிற்கு முறையே தனித்தனி சிறப்புவிதி கூறுவான் றொடங்கி, ணகர னகரவீறு புணருமாறுணர்-ற்று. இ-ள். ணகார னகாரங்கள், வேற்றுமைக்கண் வல்லினம் வந்தால், முறையே டகாரமும் றகாரமுமாம்; மெல்லினமும் இடையினமும் வந்தால், இயல்பாம்; அல்வழிக்கண் மூவினம் வந்தாலும், இயல்பேயாம். எ-று.

உ-ம். சிறுகட் களிறு, பேரமர்க்கட்பேதை. எ-ம். பொற்றட்டு, பொற்றகடு. எ-ம். வேற்றுமைக்கண் வல்லினம் வரத் திரிந்தன. மண், பொன், ஞாற்சி, நீட்சி, மாட்சி, யாப்பு, வன்மை என வேற்றுமைக்கண் மெல்லினமும் இடையினமும் வர இயல்பாயின. மண், பொன், கடிது, சிறிது, தீது, பெரிது, ஞான்றது, நீண்டது, மாண்டது, யாது, வலிது. எ-ம். உண்டான் கொற்றன், ஞெள்ளன், வளவன். எ-ம். அல்வழிக்கண் மூவினமும் வர இயல்பாயின. பிறவுமன்ன.

ஒப்பின் முடித்தலான், னகரமும் உடன் கூறினர். இவ்வாறு பின் வருவனவுமன்ன. (சா)

உக0. குறிலணை வில்லா ணனக்கள் வந்த
நகரந் திரிந்துழி நண்ணுங் கேடே.

எ-னின். ணகார னகாரவீற்றுள் ஒருசாரனவற்றிற்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தனுதலிற்று. இ-ள். தனிக்குறிலொன்றனை யுமொழிந்து ஒருமொழி தொடர்மொழிகளைச் சார்ந்த ணகார னகாரங்கள், வருமொழிக்கு முதலாக வந்த நகரம் மயக்கவிதியின்மையிற் றிரிந்த விடத்து, இயல்பாகாது கெடுதலைப் பொருந்தும். எ-று.

உ-ம். பாணன்று, தூணன்று, பசுமணன்று. எ-ம். நன்மை. எ-ம். அரசனல்லன், செம்பொனன்று. எ-ம். நன்மை. எ-ம். இருவழியுங் கெட்டன. (எ)

உகக. சாதி குழூஉப்பரண் கவண்பெய ரிறுதி
இயல்பாம் வேற்றுமைக் குணவெண் சாண்பிற
டவ்வா கலுமா மல்வழி யும்மே.

எ-னின். ணகரவீற்றுட் சிலவற்றிற்கு வேற்றுமைக்கண் எய்தியது விலக்கலும், சிலவற்றிற்கு அல்வழிக்கண் எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதியு முணர்-ற்று. இ-ள். சாதி பற்றியுந் திரள் பற்றியும் வரும் பெயர்களும் பரண் கவணென்னும் பெயர்களுமானவற்றின் இறுதி ணகரம், வேற்றுமைக்கண்ணும் வல்லினம் வந்தால், இயல்பாம்; எண்ணலளவையன்றி உணவிற்குரிய எள்ளின்றிரிசொல்லாய எண்ணென்னும் பெயருஞ் சாணென்னு நீட்டலளவைப் பெயரும், வல்லெழுத்துக்கள் வரிற்றிரிந்து டகரமாகலும் பொருந்தும் அல்வழிக்கண்ணும். எ-று.

அல்வழிக்கண் இறந்தது தழீஇயவெச்சவும்மையை வேற்றுமைக் கண்ணுங் கூட்டுக.

உ-ம். பாண், உமண், குடி, சேரி, தோட்டம், பாடி. எ-ம். அமண் குடி, சேரி, தோட்டம், பாடி. எ-ம். பரண்கால், கவண்கால். எ-ம். வேற்றுமைக்கண்ணும் இயல்பாயின. எட்கடிது, சிறிது, தீது, பெரிது. எ-ம். சாட்கோல். எ-ம். அல்வழிக்கண்ணுந் திரிந்தன. டவ்வாகலுமாமென்னும் இறந்தது தழீஇயவெச்சவிழிவு சிறப்பும்மையான், எண்கடிது, சாண்கோல் என இயல்பாதலே வலியுடைத்தென்க.

பிறவென்ற மிகையானே, வேற்றுமைக்கண் பாணக்குடி என அகரச்சாரியை பெறுதலும், அட்டேண்டிழனி என்னும் இயல்பும், மண்குடம் மட்குடம் என்னும் உறழ்வும், இருவழிக்கண்ணும் இன்னும் ணகரவீற்றுள் அமையாதனவுளவேல் அவையுங் கொள்க.

சாதியுங் குழூவும் ஆகுபெயராய் அவற்றையுடையராய உயர்திணைப்பொருளையுணர்த்தி நின்றனவேனும், தெய்வமென்றாற்போலச் சொல்லான் அஃறிணையாதலிற் 'பொதுப்பெய ருயர்திணைப் பெயர்க ளீற்றுமெய் வலிவரி னியல்பாம்.' என்பதனுன் அமையாவாயின. மேல்வரும் ணஃகான் கிளைப்பெயருமது. (அ)

உகஉ. ணஃகான் கிளைப்பெய ரியல்பு மஃகான்
அடைவு மாகும் வேற்றுமைப் பொருட்கே.

எ-னின். ணகரவீற்றுச் சாதிப்பெயர்க்கு வேற்றுமைக்கண் எய்தியது விலக்கலும் பிறிதுவிதி வகுத்தலு நுதலிற்று. இ-ள். ணகரவீற்றுச் சாதிப்பெயர், வல்லினம் வர, ஈறு திரியாது இயல்பாதலும், அகரச்சாரியை பெறுதலுமாம், வேற்றுமைப்பொருட் புணர்ச்சிக்கண். எ-று.

உ-ம். எயின் குடி, எயினக் குடி, சேரி, தோட்டம், பாடி என வரும்.

பொருட்கேயென்ற மிகையானே, எயினமரபு, எயினவாழ்வு, எயினவணி என வினக்கணம் வரின் அகரச்சாரியை பெறுதலும், எயினக் கன்னி, எயினப்பிள்ளை, எயினமன்னன் என அல்வழிக்கண் அகரச்சாரியை பெறுதலுங் கொள்க.

இளையென்னும் பலபொருளொருசொல் ஈண்டுச் சாதிமேனின்றது.

உகந. மீன்றவ் வொடுபொரூஉம் வேற்றுமை வழியே.

எ-னின். மீனென்னுஞ் சொற்கு வேற்றுமைக்கண் எய்தியதொருவாற்ருன் விலக்கனுதலிற்று. இ-ள். மீனென்னுமொழியிறுதி னகரம், வேற்றுமைக்கண் வல்லெழுத்து வரின், றகரத்தோடு உறழ்ந்து வரும். எ-று.

உ-ம். மீன் கண், மீற்கண், செவி, தலை, புறம் என வரும்.

றகரமாதல் இக்காலத்துப் பயின்று வாராதேனும், தொன்னெறியாதலின், ஆணைவழி நிற்கவென்பார் வழியேயென்ருர். (சo)

உகச. தேன்மொழி மெய்வரி னியல்பு மென்மை
மேவி னிறுதி யழிவும் வலிவரின்
ஈறுபோய் வலிமெலி மிகலுமா மிருவழி.

எ-னின். தேனென்னுஞ் சொற்கு 'ணன வல்லினம் வரட்டறவும்' என எய்தியது விலக்கலும், 'பிறவரினியல்புமாகும் வேற்றுமைக்கல்வழிக்கனைத்து மெய் வரினு மியல்பாகும்மே' என எய்தியதிகந்துபடாமற் காத்தலும், இச்சூத்திரத்து இயல்பும் என எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதியும், வரும் வல்லினத்திற்கு 'இயல்பினும் விதியினும்' என்னுஞ் சூத்திரத்தான் எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதியுமுணர்-ற்று. இ-ள். தேனென்னுஞ்சொல், மூவினமெய்யும் வரின் இறுதினகரம் இயல்பாதலும், மெல்லினம் வரின் அவ்விறுதி இயல்பாதலேயன்றிக் கெடுதலும், வல்லினம் வரின், இறுதி, இயல்பாதலேயன்றிக், கெட, வந்த வல்லினமாதல் அதற்கினமாதன் மிகுதலுமாம், இருவழிக்கண்ணும். எ-று.

'குறிலணைவில்லா ணனக்கள் வந்தநகரந்திரிந்துழி நண்ணுங்கேடே' என்றமையின், இயல்பிற்கு நகரமொழிந்த எட்டுமெய்யும் விருவித்துக் காண்க.

உ-ம். தேன் கடிது, தேன் ஞான்றது, தேன் யாது. எ-ம். தேன் மொழி, தேமொழி. எ-ம். தேன் குழம்பு, தேக்குழம்பு, தேங்குழம்பு. எ-ம். அல்வழிக்கண் வந்தன. தேன் கடுமை, தேன் மலிவு, தேன் யாப்பு. எ-ம். தேன் மலர், தேமலர். எ-ம். தேன் குடம், தேக்குடம், தேங்குடம். எ-ம், வேற்றுமைக்கண் வந்தன. பிறவுமன்ன.

தேனென்பது பலபொருளொருசொல்லாதலின், மணங்கமழ்சோலையென்னும் பொருட்டாய்த் தேங்கமழ்சோலையென இவ்விகாரங்கள் எற்று வருவனவுங் கொள்க. (கக)

உகரு. மரமல் லெகின்மொழி யியல்பு மகரம்
மருவ வலிமெலி மிகலு மாகும்.

எ-னின். எகினென்னுஞ் சொற்கு, வேற்றுமைக்கண் 'ணன வல்லினம் வரட்டறவும்' என எய்தியது விலக்கலும், அகர மருவ என்றமையின் அச்சூத்திரத்தால் இருவழிக்கண்ணும் எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி வகுத்தலும், வரும் வல்லினத்திற்கு 'இயல்பினும் விதியினும்' என்னுஞ் சூத்திரத்தான் எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதியுமுணர்-ற்று. இ-ள். மரமன்றிப் பறவையாய அன்னத்தையுணர்த்தும் எகினென்னுஞ்சொல், வேற்றுமைக்கண்ணும், வல்லினம் வர இறுதியியல்பாதலும், இருவழியும் அகரச்சாரியையைப் பொருந்த வரும் வல்லெழுத்தாதல் அவற்றிற்கினமாதன் மிகுதலுமாம். எ-று.

உ-ம். எகின் கால், சிறை, தலை, புறம் என வேற்றுமைக்கண்ணுமியல்பாயிற்று. எகினப்புள், எகினம்புள். எ-ம். எகினக்கால், எகினங்கால், எ-ம். இருவழியும் அகரமருவ வலிமெலி மிகுந்தன. அகர மருவுதற்கு வருமொழி வரையாமையின், நாற்கணமுங் கொள்க. எகின மாட்சி, வாழ்க்கை, அழகு என வரும். பிறவுமன்ன. (கஉ)

உகசு. குயினூன் வேற்றுமைக் கண்ணு மியல்பே.

எ-னின். குயின், ஊன் என்னுஞ் சொற்கட்கு 'ணன வல்லினம் வரட்டறவும்' என எய்தியது விலக்கனுதலிற்று. இ-ள். குயினென்னும் பெயரும், ஊனென்னும் பெயரும், வல்லினம் வரின், அல்வழிக்கண் இயல்பாதலேயன்றி வேற்றுமைக்கண்ணும் இயல்பாம். எ-று.

உ-ம். குயின் கடுமை, ஊன் கடுமை, சிறுமை, தீமை, பெருமை என வரும். குயின் மேகம். (கங)

உகஎ. மின்பின் பன்கன் றொழிற்பெய ரனைய
கன்னவ் வேற்று மென்மையோ டுறழும்.

எ-னின். மின் பின் பன் கன்னென்னு நான்கு சொற்கும் 'ணன வல்லினம் வரட்டறவும்' என்னுஞ் சூத்திரத்தான் எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி வகுத்தலும், ஈண்டகரச் சாரியை முன் வரும் வல்லினத்திற்கு 'இயல்பினும் விதியினும்' என்னுஞ் சூத்திரத்தான் எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதியுமுணர்-ற்று. இ-ள். இந்நான்கு சொல்லும், தொழிற்பெயர் போல யவ்வன் மெய் வரின், உகரச்சாரியையைப் பொருந்தும்; இவற்றுட் கன்னென்னுஞ் சொல் உகரச்சாரியையேயன்றி அகரச்சாரியையும்

பெற்று, வல்லினம் வந்தால் வருமெழுத்தாதல் அதற்கினமாதன் மிகப் பெறும். எ-று.

அவ்வுமென்னும் உம்மையும், பெறுமென்னு முற்றும், விகாரத்தாற் றொக்கன.

உ-ம். மின்னுக் கடிது, பின்னுக் கடிது, பன்னுக் கடிது, கன்னுக் கடிது, நன்று, வலிது. எ-ம். கடுமை, நன்மை, வன்மை. எ-ம். கன்னத்தட்டு, கன்னந் தட்டு. எ-ம். கன்னத் தூக்கு, கன்னந் தூக்கு. எ-ம். அல்வழி வேற்றுமைக்கண் முறையே வந்தன. பிறவுமன்ன. கன்னென்பது சிறுதராசுத் தட்டு. முன்னென்னுஞ் சொல்லை முன்னமென்றாற் போல இதனைக் கன்னமென்றுங் கூறுப. (கச)

உகஅ. தன்னென் னென்பவற் றீற்றுனவ் வன்மையோ
டுறழு நின்னீ றியல்பா முறவே.

எ-னின். தன்னென்றும் என்னென்றும் வரும் விகாரமொழிகட்கு 'ணன வல்லினம் வரட்டறவும்' எனவெய்தியதொருவாற்றான் விலக்கலும், நின்னென்று வரும் விகாரமொழிக்கு எய்தியது விலக்கலு நுதலிற்று. இ-ள். தானென்பது தன்னென்றும் யானென்பது என்னென்றும் வரும் விகாரமொழிகளினீற்று னகரம், வல்லினம் வரிற் பொதுவிதியானே றகரமாய்த் திரிதலும், அவ்விதியேலாது இயல்பாதலுமாம்; நீயென்பது நின்னென நின்ற விகாரமொழியீற்று னகரம், வல்லினம் வரிற் றிரியாதியல்பேயாம். எ-று.

வன்மையென்றது னகரத்திற்கினமாய றகரத்தை.

உ-ம். தன்பகை, தற்பகை, என்பகை, எற்பகை. எ-ம். நின்பகை. எ-ம். வரும்.

உறவேயென்ற மிகையானே, மின், பின் முதலியன மின்கடிது, மின்கடுமை என இருவழியுஞ் சாரியைப்பேறுந் திரிபுமின்றி வருதலும், மான் குளம்பு, அழன் கை என வேற்றுமைக்கண் விதவாதன இயல்பாதலும், வரிற் கொள்ளும் எனச் செயினென்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம் பொதுச்சூத்திரத்தான் இயல்பாகாது திரிதலும், இன்னும் னகரவீற்றுள் அமையாதனவுளவேல் அவையுங் கொள்க.

நின்னென்பது, விகாரமொழியாதலிற் 'பொதுப்பெய ருயர்திணைப் பெயர்களீற்று மெய் வலிவரினியல்பாம்.' என்பதனுன், அடங்காதாயிற்று. (கரு)

மகரவீறு.

உககூ. மவ்வீ றொற்றழிந் துயிரீ றொப்பவும்
வன்மைக் கினமாத் திரிபவு மாகும்.

எ-னின். மகரவீறு புணருமாறுணர்-ற்று. இ-ள். மகரவீற்றுச் சொற்கள், இறுதி மகரங்கெட விதியுயிரீறாய் நின்று இயல்புயிரீறுபோல உயிர்வரினுடம்படுமெய் தோன்றவும், வல்லினம் வரின் அவை மிகவும், மெல்லினமும் இடையினமும் வரின் இயல்பாகவும் புணர்வனவும், வல்லினம் வரிற் கெடாது அவற்றிற்கினமாய்த் திரிவனவுமாம். எ-று.

உ-ம். வட்டவாழி, வட்டக்கடல், நேமி, வாரி. எ-ம். மரவடி, மரக்கால், நார், வேர். எ-ம். நாங்கடியம், அடுங் களிறு. எ-ம். நங்கை. எ-ம். முறையே இருவழியும் வந்தன. பிறவுமன்ன.

வன்மைக்கினமாத் திரியுமென்றமையின், அருத்தாபத்தியால் நாம் பெரியம் எனப் பகரம் வரும்வழித் திரியாதென்பது பெற்றாம். (கரு)

உ௨௦. வேற்றுமை மப்போய் வலிமெலி யுறழ்வும்
அல்வழி யுயிரிடை வரினியல் பும்முள.

எ-னின். சில மகரவீற்றிற்கு மேலைச் சூத்திரத்தான் எய்தியதிகந்துபடாமற் காத்தலும் விலக்கலும், வரும் வல்லினத்திற்கு 'இயல்பினும் விதியினும்' என்னுஞ் சூத்திரத்தான் எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதியுமுணர்-ற்று. இ-ள். வேற்றுமைக்கண் மகரவிறுதி கெட, அவற்றின் முன் வரும் வல்லினமாதல் அவற்றிற்கினமாதன் மிகுதலும், அல்வழிக்கண் உயிரும் இடையினமும் வரிற் கெடாது இயல்பாதலுமுளவாம். எ-று.

உ-ம். குளக்கரை, குளங்கரை. எ-ம். குளமழகிது, குளம் யாது. எ-ம். அருளுமரசன், கொல்லும் யானை. எ-ம். வரும். பிறவுமன்ன. ()

உ௨க. நுந்தம்,
எம் நம் மீறு மவ்வரு ஞ நவே.

எ-னின். சில பொதுப்பெயர்க்கு 'மவ்வீறொற்றழிந்து' எனவெய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தனுதலிற்று. இ-ள். இந்நான்கு விகாரமொழிகளீற்று மகரம், மேல் வரு ஞ நக்களாகத் திரியும். எ-று.

உ-ம். நுஞ்ஞாண், நுந்நூல், தஞ்ஞாண், தந்நூல், எஞ்ஞாண், எந்நூல், நஞ்ஞாண், நந்நூல் என வரும்.

ஞ ந வரின் அவையாய்த் திரியுமெனவே, ஒழிந்த மகரம் வரின் நும்மணி என இயல்பாமென்பது பெற்றாம். (க௮)

உ௨௨. அகமுனர்ச் செவிகை வரினிடை யனகெடும்.

எ-னின். அகமென்னுஞ் சொற்கு 'வன்மைக் கினமாத்திரிபவும்' எனவெய்தியதன்மேற் சிறப்பு விதியுணர்-ற்று. இ-ள். அகமென்னுமிடப்பெயர் முன்னர்ச் செவி கையென்னுஞ் சினைப்பெயர் வரின், நிலைமொழியிறுதி மகரம் வன்மைக்கினமாத் திரிதலேயன்றி, அதனிடை நின்ற ககரவொற்றும் அதனையூர்ந்த அகரவுயிருங் கெடும். எ-று.

உ-ம். "அஞ்செவி நிறைய மந்திரமோதி." "அங்கையு ணெல்லி யதன் பயன்." என வரும்.

செவியெனச் சகரத்தை முற்கூறினார், "அஞ்சிறைத் தும்பி." எனவும் வருதலினென்க.

இடையன கெட்டே வருமென நியதி கூறாமையின், அகஞ்செவி, அகங்கை, அகஞ் சிறை என வருதல் விலக்கப்பட்டனவல்லவென்க.

நகர்ப்புறமென்பதனைப் புறநகரென்றாற்போலச், செவியகங் கையகமென்னும் இடவுறுப்புத் தற்கிழமைப் பெயரோடு முடிந்த ஆறாம்வேற்றுமைத் தொகைச்சொல்லை முன்பின்னாக வழங்கலின், இவ்விரண்டும் இலக்கணப்போலியாய்த் தழாத்தொடராய அல்வழியுள் ஒன்றாமென்க.

அகஞ்சிறையென்பது, ஏனையவற்றின் சிறைபோலப் புறத்தின்கண்ணவன்றி அகத்தின் கண்ணவாகலின், ஏழாம்வேற்றுமைத்தொகை. க௯

உஉ௩. ஈமுங்,
கம்மு முருமுந் தொழிற்பெயர் மானும்
முதலன வேற்றுமைக் கவ்வும் பெறுமே.

எ-னின். இம்மூன்று சொற்கும் 'மவ்வீ றொற்றழிந்து' என்னுஞ் சூத்திரத்தான் எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தனுதலிற்று. இ-ள். இம்மூன்று சொல்லும், இருவழியும் முதனிலைத் தொழிற்பெயர் போல யவ்வன் மெய்வரின், உகரச்சாரியை பெற்று முடியும்; இவற்றுண் முதற்கணின்ற ஈமுங் கம்மும், வேற்றுமைக்கண், உகரச்சாரியையன்றி அகரச்சாரியையும் பெறும். எ-று.

இவற்றுட் கம்மென்பது, பலபொருளொருசொல்லாதலின், எப்பொருளையுணர்த்தி நிற்பினும், இவ்விதி கொள்க.

உ-ம். ஈமுக்கடிது, கம்முக்கடிது, உருமுக்கடிது, நீண்டது, வலிது. எ-ம். கடுமை, நீட்சி, வன்மை. எ-ம். ஈமக் குடம், கம்மக் குடம். எ-ம். முறையே காண்க. பிறவுமன்ன. கம்மென்பது கம்மியரது தொழில்; அத்தொழிலாற் சமைந்த குடமென்க. இது முதனிலைத்தொழிலன்றாதலின், மானுமென்றார். (உ0)

யரழவீறு.

உஉச. யாழ முன்னர்க் க ச த ப வல்வழி
இயல்பு மிகலு மாகும் வேற்றுமை
மிகலு மினத்தோ டுறழ்தலும் விதிமேல்.

எ-னின். ய ர ழ மெய்யீற்று முன் க ச த பக்கள் புணருமாறுண ர்-ற்று. இ-ள். இம்மூன்றீற்றின் முன்னுங் க ச த பக்கள் வரின், அல் வழிக்கண் இயல்பாதலும் மிகுதலும், வேற்றுமைக்கண் மிகுதலும் வல் லினமாதன் மெல்லினமாதன் மிகுதலும், விதியாம். எ-று.

உ-ம். வேய் கடிது, வேர் கடிது, வீழ்கடிது. எ-ம். மெய்க்கீர்த்தி, போய்க்கொண்டான், கார்ப்பருவம், பூழ்ப்பறவை. எ-ம். நாய்க்கால், தேர்க்கால், பூழ்க்கால், எ-ம். வேய்க்குழல், வேய்ங்குழல்; ஆர்க்கோடு, ஆர்ங்கோடு. எ-ம். முறையே வந்தன, பிறவுமன்ன.

மேலென்ற மிகையானே, "வாய்புகு வதனினுங் கால்பெரிது." என வேற்றுமைக்கண் இயல்பாதலும், பாழ்க்கிணறு பாழ்ங்கிணறு என ப் பண்புத்தொகைக்கண் உறழ்தலும், இன்னும் அமையாதனவுளவேல் அவையுங் கொள்க. (உக)

உஉடு. தமிழவ் வுறவும் பெறும்வேற் றுமைக்கே
தாழுங் கோல்வந் துறுமே லற்றே.

எ-னின். இவ்விருசொற்கும் எய்தாததெய்துவித்தனுதலிற்று. இ-ள். தமிழென்னுஞ் சொல், நாற்கணமும் வரின், வேற்றுமைக்கண் அகரச்சாரியையைப் பொருந்தவும் பெறும்; தாழென்னுஞ் சொல்லும், கோலென்னுஞ் சொல் வந்து பொருந்துமாயின், அவ்வகரச்சாரியையை ப்பெறும். எ-று.

தமிழிற்கு வருமொழி வரையாமையின், நாற்கணமுமென்றும்.

உ-ம். தமிழப்பல்லவதரையர், தமிழநாகன், தமிழவளவன், தமி ழவரசன். எ-ம். தாழக்கோல். எ-ம். வரும். பிறவுமன்ன.

அவ்வுறவுமென்னும் எதிரது தழீஇயவெச்சவும்மையானே தமிழின் சுவை என இன்சாரியை பெறுதலுங் கொள்க.

தமிழையுடைய பல்லவதரையர், தாழைத்திறக்குங் கோல் என விரியும். தாழக்கோலெனினுந் திறவுகோலெனினும் அமையும். தாழாய கோலென ஒருபொருட்கு இருபெயரொட்டாக்கலுமொன்று. (உஉ)

உஉசு. கீழின்முன் வன்மை விகற்பமு மாகும்.

எ-னின். கீழென்னுஞ் சொன்முன் வரும் வல்லினத்திற்கு 'ய ர ழ முன்னர்' என்னுஞ் சூத்திரத்தான் எய்தியது பெரும்பாலும் விலக்கனுத லிற்று. இ-ள். கீழென்னுஞ் சொன்முன் வரும் வல்லினம், ஒருகாலிய ல்பாகியும் ஒருகான் மிக்கும் வரும் விகற்பத்தையும் பொருந்தும். எ-று.

உ-ம். கீழ்குலம், கீழ்க்குலம்; கீழ்சாதி, கீழ்ச்சாதி எனவரும். பிற வுமன்ன.

இழிவுசிறப்பும்மையான், இவற்றுள் இயல்பேசிறப்புடைத்தென்க. கீழ்மையென்னும் பண்பொடு புணர்தல் பதவியலுண் முடித்துப் போந்தமையின், "கீழிருந்துங் கீழல்லார் கீழல்லவர்." என்றாற்போலக் கீழென்பது பண்பாகுபெயராய், இத்தொடர் இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகையாமென்க, (உகூ)

லகர ளகர வீறு.

உஉஎ. லளவேற் றுமையிற் றடவு மல்வழி
அவற்றோ டுறழ்வும் வலிவரி னாமெலி
மேவி னணவு மிடைவரி னியல்பும்
ஆகு மிருவழி யானு மென்ப.

எ-னின். ல ளவீறு புணருமாறுணர்-ற்று. இ-ள். லகார ளகாரமான இரண்டீறும், வல்லினம் வரின், வேற்றுமைக்கண் முறையே றகார டகாரங்களாம்; அல்வழிக்கண்ணே றகார டகாரங்களுடனே உறழ்வனவாம்; இருவழிக்கண்ணும் மெல்லினம் வரின், னகார ணகாரங்களாம்; இடையினம் வரின் இயல்பாம் என்று சொல்லுவர் புலவர். எ-று.

உ-ம். கற்குறை, முட்குறை. எ-ம். கல் குறிது, கற்குறிது; முள் குறிது, முட்குறிது. எ-ம். கன்ஞெரிந்தது, முண்ஞெரிந்தது. எ-ம. கன்ஞெரி, முண்ஞெரி. எ-ம். கல்யாது, முள்யாது. எ-ம். கல்யாப்பு, முள்யாப்பு. எ-ம். முறையே வந்தன. பிறவுமன்ன.

அல்வழியவற்றோடுறழ்வுமென்றாரேனும், இவற்றோடு மயங்காதென விலக்கிய தகரம் வரின், எற்புழிக்கோடலான் உறழ்ச்சியுள் இயல்பொழித்துத் திரிபொன்றுமே பெறுதல் கொள்க. கற்றீது, முட்டீது என வரும். (உச)

உஉஅ. குறில்வழி ளத்தவ் வணையி னாய்தம்
ஆகவும் பெறாஉ மல்வழி யானே.

எ-னின். இவ்விரண்டீற்றிற்கும் மேலைச் சூத்திரத்தான் எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதியுணர்-ற்று. இ-ள். தனிக்குறிலின் பின்னின்ற லகர ளகரங்கள், அல்வழிக்கண்ணே தகரம் வருமாயின், றகர டகரங்களாகத் திரிதலேயன்றி ஆய்தமாகத் திரிதலையும் பொருந்தும். எ-று.
உ-ம். கஃறீது, முஃடீது என வரும். (உரு)

உஉகூ. குறில்செறி யாலள வல்வழி வந்த
தகரந் திரிந்தபிற் கேடுமீ ரிடத்தும்
வருநத் திரிந்தபின் மாய்வும் வலிவரின்
இயல்புந் திரிபு மாவன வுளபிற.

எ-னின். 'ல் ள வேற்றுமையிற் றடவும்' என்னுஞ் சூத்திரத்தான் எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி வகுத்தனுதலிற்று. இ-ள். தனிக்குறி லொன்றணையுஞ் சாராது வரும் லகார ளகாரங்கள், அல்வழிக்கண் வந்த தகரந் திரியுமிடத்துக் கெடுதலும், இருவழிக்கண்ணும் வந்த நகரந் திரியு மிடத்துக் கெடுதலும், வல்லினம் வரின் அல்வழிக்கண் உறழாதியல்பாத லுந் திரிதலும், வேற்றுமைக்கட் டிரியாதியல்பாதலும் பொருந்துவன வுள. எ-று.

திரியுமுற் கெடுவனவற்றைத் திரிந்தபிற் கேடுமாய்வுமென்றமையிற் காலவழுவமைதி.

உ-ம். தோன்றறியன், வேடீயன். எ-ம். தோன்றனல்லன், வேண ல்லன். எ-ம். தோன்றனன்மை, வேணன்மை. எ-ம். கால் கடிது, மர ங்கள்கடிய. எ-ம். வேற்படைக் குமரன், வாட்படைக்கையன். எ-ம். "கா ல்குதித்தோடிக் கடல்புக மண்டி." "வாள்போழ்ந் தட்ட நீள்கழன் மற வர்." எ-ம். முறையே காண்க.

பிறவென்ற மிகையானே, தோன்றறீமை வேடீமை என வேற்று மைக்கண்ணுந் தகரந் திரியுமிடத்துக் கெடுதலும், காற்றூணை தாட்டூணை எனக் கெடாமையும், விற்படை என உறழாது திரிதலும், கொல்களிறு கொள்பொருள் என வினைத்தொகை இயல்பாதலும், இன்னும் இவ்விர ண்டீற்றுள் அமையாதன பிறவுங் கொள்க. இங்ஙனம் உயர்திணைச்சொ ல்லின்கட் காட்டிய விகாரங்கள், மயக்கவிதியின்மையிற் படுவனவாத லின், 'சிலவிகாரமாமுயர்திணை' என்பதனுள் அடங்காவென்க. (உகூ)

உ௩0. ளளவிறு தொழிற்பெய ரீரிடத்து முவ்வுறு
வலிவரி னல்வழி யியல்புமா வனவுள.

எ-னின். விகுதி பெற்ற தொழிற்பெயர்க்கும் முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர்க்கும் வருவதோரையமறுத்தலும், ஒருவாற்றால் 'அல்வ ழியவற்றோடுறழ்வும்' என எய்தியது விலக்கலுநுதலிற்று. இ-ள். லகார த்தையிறுதியாகவுடைய விகுதி பெற்ற தொழிற்பெயரும், ளகாரத்தையி றுதியாகவுடைய முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயரும், முதனிலைத் தொ ழிற்பெயர்போல, யவ்வன்மெய் வரின் உகரம் பெறுமோ பெறாவோவெ ன்றையுறற்க; இருவழியும் உகரம் பெறாவாம், வல்லினம் வரின் அல்வ ழிக்கண் உறழாதியல்பாவனவுஞ் சிலவுள. எ-று.

உ-ம். ஆடல் சிறந்தது, ஆடற்சிறந்தது; ஆடனன்று, ஆடல்வலிது. எ-ம். ஆடற்சிறப்பு, ஆடனன்மை, ஆடல்வன்மை. எ-ம். கோள்கடிது, கோட்கடிது; கோணன்று, கோள்வலிது. எ-ம். கோட்கடுமை, கோண ன்மை, கோள்வன்மை. எ-ம். இருவழியும் உகரம் பெறாது பொதுவிதி யான் முடிந்தன. நடத்தல் கடிது, நடப்பித்தல்கடிது எனச்சிலவுறழாது அல்வழிக்கண் இயல்பாயின.

இறந்தது தழீஇயவெச்ச விழிவு சிறப்பும்மையானே, பின்னல் கடிது, பின்னற்கடிது; உன்னல் கடிது, உன்னற்கடிது எனப் பொதுவிதியான் உறழ்தலே பெரும்பாலவென்க. (உஎ)

உருக. வல்லே தொழிற்பெய ரற்றிரு வழியும்
பலகைநாய் வரினும் வேற்றுமைக் கவ்வுமாம்.

எ-னின். 'ல ள வேற்றுமையிற் றடவும்' என்னுஞ் சூத்திரத்தான் எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தனுதலிற்று. இ-ள். வல்லென்னுஞ் சூதாடுகருவிப் பெயர், யவ்வன்மெய் வரிற்றொழிற்பெயரேபோல இருவழியும் உகரச்சாரியை பெறும்; பலகை நாயென்னும் இருபெயர் வரினும், பிற பெயர் வரினும், வேற்றுமைக்கண், அகரச்சாரியையும் உகரச்சாரியையும் பெறும். எ-று.

வரினுமென்னும் எதிரது தழீஇயவெச்சவும்மையாற் பிறபெயரென்பதூஉம், அவ்வுமென்னும் இறந்ததுதழீஇயவெச்சவும்மையான் உகரச்சாரியை யென்பதூஉம் பெற்றாம்.

உ-ம். வல்லுக் கடிது, நன்று, வலிது. எ-ம். வல்லுக் கடுமை, நன்மை, வன்மை. எ-ம். வல்லப்பலகை, வல்லநாய், வல்லப்புலி, வல்லக்குதிரை. எ-ம். வல்லுப்பலகை, வல்லுநாய், வல்லுப்புலி, வல்லுக்குதிரை. எ-ம். முறையே காண்க. வல்லினதறை வரைந்த பலகை, வல்லினுணாய் என விரியும். வேற்றுமைக்கென்றமையின் வல்லாய நாய் என இருபெயரொட்டாயவழி அகரச்சாரியை பெறாதென்க. (உஅ)

உருஉ. நெல்லுஞ் செல்லுங் கொல்லுஞ் சொல்லும்
அல்வழி யானும் றகர மாகும்.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். இந்நான்கு சொல்லும், வல்லினம் வரிற் பொதுவிதியான் உறழாது, அல்வழிக்கண்ணும் வேற்றுமைபோல றகரமாய்த் திரிந்து முடியும். எ-று.

உ-ம். நெற், செற், கொற், சொற், கடிது, சிறிது, தீது, பெரிது என வரும். செல்லென்பது மேகம். கொல்லென்பது "குருயிர் குடித்த" என்றாற்போலக் கொல்லனென்னும் உயர்திணைப்பொருளையுணர்த்தி நின்றதோரஃறிணைச் சொல். (உகூ)

உருரு. இல்லெ னின்மைச் சொற்கை யடைய
வன்மை விகற்பமு மாகா ரத்தொடு
வன்மை யாகலு மியல்பு மாகும்.

எ-னின். இல்லென்னும் பண்புச்சொற்கு 'ல ள வேற்றுமையிற்றடவுமல்வழி யவற்றோடுறழ்வும்' என எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகு

த்தலும், அவற்றின் முன்வரும் வல்லினத்திற்கு 'அல்வழி இ ஐ முன்ன ராயின்' என்னுஞ் சூத்திரத்தானும் 'இயல்பினும் விதியினும்' என்னுஞ் சூத்திரத்தானும் எய்தியதிகந்துபடாமற் காத்தலு நுதலிற்று. இ-ள். இல்லிடத்தையுணர்த்தாத இன்மைப்பண்பையுணர்த்தி நிற்குஞ் சொற்கு ஐகாரச் சாரியை பொருந்த, அவ்வழி வரும் வல்லினம் விகற்பித்தலும், ஆகாரச்சாரியை பொருந்த அவ்வழி வரும் வல்லினம் மிகுதலும், இவ் விருவிதியும் பெறாது இயல்பாதலும் பொருந்தும். எ-று.

சாரியைப்பேற்றிற்கு வருமொழி வரையாமையின், நாற்கணமுங் கொள்க.

உ-ம். இல்லைப்பொருள், இல்லைபொருள்; இல்லாப்பொருள், இல் பொருள், ஞானம், வன்மை, அணி என வரும்.

இல்லென்னும் பண்படி நின்று வருமொழியோடு புணர்வழி வருஞ் சாரியையாதலின், இவ்விருசாரியை தோன்றியவழியும், இல்பொருளெ ன்னும் இயல்புபுணர்ச்சிபோற் பண்புத்தொகையேயாமென்க. இதுமெ ய்யீற்றுப்புணரியலாதலானும், லகரவீற்றிற்குப் பொதுவிதி கூறிச் சிறப் புவிதி கூறும்வழி இன்மைப்பொருளைத் தரும் இல்லென்னுஞ் சொற்கெ ன விதந்தமையானும், விகுதியடைதல் பதவியலுளன்றி ஈண்டுக் கூற வேண்டாமையானும், ஆகாரத்தொடு வன்மையாகலுமென வல்லினப் பேற்றோடு ஆகாரத்தையும் உடனிகழ்த்திக் கூறுதலானும், இயல்புமாகு மென்றமையானும், மறைப்பொருளை இல்லென்னும் பகுதியன்றி ஆகார ந்தரவேண்டாமையானும், தருமேல் இன்மைக்கு மறையாய உண்மைப் பொருளைத் தரவேண்டுமாதலானும், ஆகார மறைவிகுதி தெரிநிலைக்கன் றிக் குறிப்பிற்கு வாராமையானும், ஈண்டுப் பெறும் ஐகாரவாகாரங்கள் சாரியையேயன்றிக் குறிப்புமுற்று விகுதியும் எச்சத்தின்கண் வந்தமறை விகுதியுமல்லவென்க.

இல்லைபொருள் இல்லைப்பொருள் என்பன இங்ஙனங் கூறியவாறே பண்புத்தொகையாகவும் ஐகாரவீற்றுக் குறிப்புமுற்றுப் பயனிலையோடு முடிந்த தொகாநிலையாகவுங் கொள்ளப்படுமாதலிற்றம்முள் வேற்றுமை யாதோவெனின்:—தொகைநிலை ஒருமொழிபோனடத்தலுந் தொகாநிலை விட்டிசைத்து நடத்தலுந் தம்முள் வேற்றுமையென்க. இல்லாப்பொரு ளென்பது, இங்ஙனங் கூறியவாறே பண்புத்தொகையாகவும், இல்லாத வென்னும் பெயரெச்சக்குறிப்பினீறுதி கெட்டுப் பயனிலையோடு முடி ந்த தொகாநிலையாகவுங் கொள்ளப்படும். இவற்றிற்குந் தம்முள் வேற்று மை அதுவாமென்க.

இவ்வாறே ஆசிரியர் தொல்காப்பியரும் "இல்லென் கிளவி யின்மை செப்பின்-வல்லெழுத்து மிகுதலு மையிடை வருதலு-மியற்கை யாதலு மாகாரம் வருதலுங்-கொளத்தகு மரபி னுகிட னுடைத்தே." என்றார்.

உ௩௪. புள்ளும் வள்ளுந் தொழிற்பெயரு மானும்.

எ-னின். 'ல ள வேற்றுமையிற்றடவும்' என்னுஞ் சூத்திரத்தான் எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதியுணர்-ற்று. இ-ள். இவ்விருசொற்களும், இருவழியும் யவ்வன் மெய் வரிற் பொதுவிதியான் முடிதலேயன்றித் தொழிற்பெயர்போல, உகரச்சாரியை பெற்றும் புணரும். எ-று.

உ-ம். புள்ளுக்கடிது, வள்ளுக்கடிது, நன்று, வலிது. எ-ம். கடுமை, நன்மை, வன்மை. எ-ம். வரும். (௩௧)

வ க ர வீ று.

உ௩௫. சுட்டு வகரமூ வினமுற முறையே
ஆய்தமு மென்மையு மியல்பு மாகும்.

எ-னின். வகரவீற்றுச் சுட்டுப்பெயர் மூவினத்தோடும் புணருமாறுணர்-ற்று. இ-ள். அவ், இவ், உவ் என்னும் அஃறிணைப்பன்மைச்சுட்டுப்பெயரீற்று வகரம், வல்லினமும் மெல்லினமும் இடையினமும் வர, முறையானே ஆய்தமும் வருமெல்லினமும் இயல்புமாம். எ-று.

உ-ம். அஃகடிய, இஃகடிய, உஃகடிய. எ-ம். அஞ்ஞானம், இஞ்ஞானம், உஞ்ஞானம். எ-ம். அவ்யாவை, இவ்யாவை, உவ்யாவை. எ-ம். வரும்.

வேற்றுமைப்புணர்ச்சிக்கு அற்றுச்சாரியை பெறுமென மேல் விதத்தலின், இவ்விதி அல்வழிக்கென்க. (௩௨)

உ௩௬. தெவ்வென் மொழியே தொழிற்பெய ரற்றே
மவ்வரின் வஃகான் மவ்வு மாகும்.

எ-னின். தெவ்வென்னுஞ் சொல் யவ்வன்மெய்யோடு புணருமாறுணர்-ற்று. இ-ள். தெவ்வென்னுஞ்சொல், யவ்வன் மெய்யோடு புணருமிடத்துத், தொழிற்பெயர்போல உகரச்சாரியை பெற்று முடியும்; அவற்றுண் மகரம் வருங்கால், உகரச்சாரியை பெறுதலேயன்றி, ஒரோவழி ஈற்று வகரம் மகரமாகத் திரியவும் பெறும். எ-று.

உ-ம். தெவ்வுக் கடிது, மாண்டது, வந்தது. எ-ம். தெவ்வுக்கடுமை, மாட்சி, வன்மை. எ-ம். தெவ்வுமன்னர், தெம்மன்னர். எ-ம். தெவ்வுமுனை, தெம்முனை. எ-ம். இருவழியினும் முறையே காண்க. இப்பகையென்னும் பண்புப்பெயர் பண்பியாய்ப் பகைப்பொருளையுணர்த்தி ஆகுபெயராய் நின்றவழியும், இவையே காட்டென்க. (௩௩)

வருமொழித் தகர நகரத் திரிபு.

உ௲எ. னலமுன் றனவும் ணளமுன் டணவும்
ஆகுந் தநக்க ளாயுங் காலே.

எ-னின். முன்னர்ப் புணர்த்திய வருமொழிக்கு முதலாய மெய்க ளுட்டிரிதற்பாலன இவையென விதந்துணர்-ற்று. இ-ள். னகர லகரங் கண் முன்னர் வருந் தகரம் றகரமாம், அவ்ற்றின் முன்னர் வரும் நகரம் னகரமாம்; ணகர ளகரங்களின் முன்னர் வருந் தகரம் டகரமாம், அவற் றின் முன்னர் வரும் நகரம் ணகரமாம், ஆராயுங்காலத்து. எ-று.

உ-ம். பொன்றீது, கற்றீது, பொன்னன்று, கன்னன்று, மண்டீது, முட்டீது, மண்ணன்று, முண்ணன்று என வரும். தீமை, நன்மை என விருவித்து, வேற்றுமைக்கண்ணுந் திரியுமாறு காண்க.

ஆயுங்காலேயென்றதனுன், அல்வழி வேற்றுமைப்பொருணோக்கத் தானன்றி மயக்கவிதியின்மையின் இங்ஙனம் புணருமுதலீரண்டனுள் ஒன்றேனும் இரண்டுமேனும் விகாரப்பட்டு மயங்குதற் குரியனவாகி நின் று புணருமென்பதூஉம், மயக்கவிதியுள்ளனவற்றிற்கு வரும் விகாரம் அல்வழி வேற்றுமைப் பொருணோக்கத்தான் வருமென்பதூஉம் பெற் றும். (௲ச)

உ௮௲. உருபின் முடிபவை யொக்குமப் பொருளினும்.

எ-னின். உயிரீற்றுப்புணரியற்கண்ணும் இவ்வியற்கண்ணும் முடி ந்த வேற்றுமைப்பொருட்புணர்ச்சிக்கு எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதியுண ர்-ற்று. இ-ள். மேல் உருபுபுணர்ச்சிக்கண் முடியு முடிபுகள் அப்பொரு ட்புணர்ச்சிக்கண்ணுமொக்கும். எ-று.

உ-ம். எல்லாவற்றதும், எல்லாவற்றுக்கோடும் என், அஃறிணைக் கண் அற்றும் உருபின்மேல் உம்மும் பெற்றாற்போலப், பொருட்புணர்ச் சிக்கும் பெற்றன. எல்லா நமதும், எல்லா நங்கையும் என உயர்திணைக் கண் நம்மும் உருபின்மேல் உம்மும் பெற்றாற்போலப், பொருட்புணர்ச் சிக்கும் பெற்றன. எல்லார் தமதும், எல்லார்தங்கையும்; எல்லீர்நமதும், எல்லீர்நுங்கையும்; தனது, தன்கை; தமது தங்கை; நமது, நங்கை; என து, என்கை; எமது, எங்கை; நினது, நின்கை; நுமது, நுங்கை என உரு புபுணர்ச்சிபோற் பொருட்புணர்ச்சியும் முடிந்தவாறு காண்க. பிறவும ன்ன. (௲டு)

———

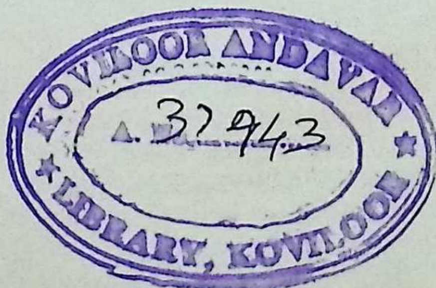
புணரியல்களுக்குப் புறனடை.

உ௩௬. இடையுரி வடசொலி னியம்பிய கொளாதவும்
போலியு மரூஉவும் பொருந்திய வாற்றிற்
கியையப் புணர்த்தல் யாவர்க்கு நெறியே.

எ-னின். இப்புணரியல்கட்கு ஆவதோர் புறனடையுணர்-ற்று. இ-ள். இடைச்சொல்லினும் உரிச்சொல்லினும் வடசொல்லினும் உயிரீறும் ஒற்றீறுமான புணரியலிற்றோன்றறிரிதல் கெடுதலியல்பென வோதிய புணர்ச்சியிலக்கணங்கள் பொருந்தாது வேறுபட்டு வருவனவும், இலக்கணப்போலி மொழிகளும், மரூஉமொழிகளும், இருவகை வழக்கினும் நடக்கு முறைமையறிந்து அதற்குப் பொருந்துமாறு புணர்க்கை அறிவுடையோரெல்லார்க்கும் முறைமை. எ-று.

ஆன் கன்று, வண்டின்கால் என வேற்றுமைப் புணர்ச்சிக்கட் சாரியை யிடைச்சொற் றிரியாதியல்பாயின. மழகளிறு, தடந்தோள் என அகரவீற்றுரிச்சொன்முன் வல்லெழுத்துமிகாது இயல்பாயும் மெல்லெழுத்து மிகுந்தும் வந்தன, அளிகுலம், தனதடம் எனவியல்பீறும் விதியீறுமான உயிரீற்று வடசொன்முன் வல்லெழுத்து மிகாதியல்பாயின. இன்முன் முன்றில், பொது இல் பொதியில் என இலக்கணப்போலி மொழிகளும், அருமருந்தன்னபிள்ளை அருமந்தபிள்ளை, குணக்குள்ளது குணாது, தெற்குள்ளது தெனாது, வடக்குள்ளது வடாது, சோழனாடு சோனாடு, பாண்டியனாடு பாண்டிநாடு, மலையமானாடு மலாடு, தஞ்சாவூர் தஞ்சை, ஆற்றூர் ஆறை, ஆதன்றந்தை ஆந்தை, பூதன்றந்தை பூந்தை, வடுகன்றந்தை வடுகந்தை என மரூஉமொழிகளும் நிலைமொழி வருமொழிகளுள் ஏற்குஞ் செய்கையறிந்து முடிக்க. பிறவுமன்ன. (௩௬)

மெய்யீற்றுப் புணரியன் முற்றிற்று.

ரு. உருபு புணரியல்.

உருபுகள்.

உசo. ஒருவ னொருத்தி பலரொன்று பலவென
வருபெய ரைந்தொடு பெயர்முத லிருநான்
குருபு முறழ்தர நாற்பதா முருபே.

எ-னின். வேற்றுமையுருபுகள் நிலைமொழியோடும் வருமொழியோடும் புணருமாறு இவ்வியலாற் கூறுவான் றொடங்கி, அவ்வெட்டுருபுகளுஞ் சாருமிடவகையான் இத்துணைத்தென்பதுணர்-ற்று. இ-ள். இப்பாற்பொருளினவென்று கருத வரும் ஐந்து பெயருடனே எழுவாய் வேற்றுமையான பெயர் முதலாக விளியீறாக நின்ற எட்டுருபினையும் உறழ, வேற்றுமையுருபுகள் நாற்பதாம். எ-று.

சொன்மேல் வைத்தோதின் இப்பெயர்களோடன்றிப் பொதுப்பெயர்களோடு உருபு வாராவெனப் பொருள்படுமாதலின், எல்லாப்பெயரும் அடங்குதற்குப் பொருண்மேல் வைத்து, என வருபெயரென்றார்.

வ-று. நம்பி, சாத்தி, மக்கள், மரம், மரங்கள், என்னும் இவற்றுள், நம்பி, நம்பியை, நம்பியால், நம்பிக்கு, நம்பியின், நம்பியது, நம்பிகண், நம்பீ என ஒருவனென்னும் வாய்பாட்டுயர்திணையாண்பாற் பெயரோடு எட்டுருபுகளும் வந்தன. ஏனை நான்கு பெயரோடும் இவ்வாறே யொட்டுக.

(க)

உசக. பெயர்வழித் தம்பொரு டரவரு முருபே.

எ-னின். வேற்றுமையுருபுகள் வருதற்குக் காரணமும் வருமிடமுமுணர்-ற்று. இ-ள். வேற்றுமையுருபுகள் தம்பொருளைத் தரப் பெயர்க்குப் பின் வரும். எ-று.

வ-று. நம்பி பெற்றான், நம்பியைப்பெற்றான், நம்பியாற்பெற்றான் என வரும். பிறவுமன்ன.

தம்பொருடர வருவன எழுவாய் முதலியவெட்டுருபும், வழிவருவன பெயர் முழுவதூஉமுருபாய எழுவாயொழிந்த வேழுருபுமெனக் கொள்க.

(உ)

உசஉ. ஒற்றுயிர் முதலீற் றுருபுகள் புணர்ச்சியின்
ஒக்குமன் னப்பெயர் வேற்றுமைப் புணர்ப்பே.

எ-னின். ஐம்முதலியவாறுருபும் நிலைமொழி வருமொழியோடு புணருமாறுணர்-ற்று. இ-ள். தொகாநிலையாய வேற்றுமைப்புணர்ச்சிக் கண் இடையே நின்று நிலைமொழியோடும் வருமொழியோடும் புணரும் ஒற்றுயிர்களை முதலுமீறுமாகவுடைய ஐம்முதலிய வேற்றுமையுருபாறும், இடைச்சொல்லேனும், இயல்பொடு விகாரத்தியையும் புணர்ச்சி வகையாற் பெரும்பாலுமொக்கும், போனவிரண்டியலுள்ளும் வேற்றுமைப்புணர்ச்சிக்கண் இயல்பொடு விகாரத்தியைந்த ஒற்றுயிர் முதலீற்றுப்பெயர்களை. எ-று.

மன்னென்றமையாற் சிறுபான்மை யொவ்வாவென்பதாம்.

உ-ம். நம்பிகண் வாழ்வு என்புழி, 'ஆவி யரமுன் வன்மை மிகா' என்றும் 'ண ன வல்லினம் வரட்டறவும் பிறவரி னியல்பு மாகும் வேற்றுமைக்கு' என்றுங் கூறியவாறே, கண்ணுருபின் முதலுமீறும் இயல்பாயின. உறிக்கட்டயிர் என்புழி, 'இயல்பினும் விதியினு நின்ற வுயிர்முன் க ச த ப மிகும்' என்றும் 'ண ன வல்லினம் வரட்டறவும்' என்றுங் கூறியவாறே, கண்ணுருபின் முதலுமீறும் விகாரமாயின. பழிக்கஞ்சி என்புழி, 'இயல்பினும் விதியினு நின்ற வுயிர்முன் க ச த ப மிகும்' என்றும் 'முற்றுமற் றொரோவழி' என்றுங் கூறியவாறே, குவ்வுருபின் முதலுமீறும் விகாரமாயின. நம்பிக்குப்பிள்ளை என்புழி, 'ஆவியரமுன் வன்மைமிகா' என்ற விதியொவ்வாது, குவ்வுருபின் முதல் வல்லொற்று மிக்கது. பிறவுமன்ன. இவ்வுருபு, சாத்திக்கு, கிளிக்கு எனப் பொதுப்பெயரஃறிணைப் பெயர்க்கண்ணு மிகுதலிற் 'சில விகாரமா முயர்திணை' என்னும் விதியன்று.

ஒற்றுயிர் முதலீற்றுருபுகள் என்றமையின் 'நாற்பதாமுருபே' எனத்தொகை கொடுத்துக் கொணர்ந்தவற்றுள் எழுவாயும் விளியுமொழித்துத் தமக்கென உருபு முதலீறுமுடைய ஐம்முதலியவாறுருபிற்கும் இவ்விதி கூறுகின்றுரென்பதூஉம், இவ்வுருபுகளின் முதலீறுகட்கு மாட்டேற்றான் இவ்விதி கூறவே உருபினிருமருங்கும் புணருநிலைமொழியீறும் வருமொழி முதலும் படும் பாகுபாட்டிற்கு விதி போனவிரண்டியலுள்ளும் வேற்றுமைப்புணர்ச்சிக்கென விதித்தவற்றுள் அடங்குமாதலின் அவையும் இம்மாட்டேற்றான் அமைத்தாரல்லரென்பதூஉம், அங்ஙனமடங்குதற்கு 'மூன்றாறுருபெண்' என்னுஞ் சூத்திரமே கரியென்பதூஉம், 'நான்கு நாமுதல் குறுகும்' என்றற்றொடக்கத்துருபோடு புணருநிலைமொழிகளின் விகாரங்கள் தொகைநிலைக்கண்ணும் நாற்கணத்தின் முன்னும் வருதலின் அவ்விகாரம் எழுத்துப்புணர்ச்சியான் வந்தனவல்ல வேற்றுமைப் பொருணோக்கத்தானே வந்தன அதனால் இவ்வியலுட் கூறப்படுமென்பதூஉம், ஒக்குமன்னப்பெயர் என்றமையின் வினையிறுதி வேற்றுமைப்புணர்ச்சிக்கு வாராமையின் அதனையொழித்துப் பெயரையுவமித்தாரென்பதூஉம், வேற்றுமைப்புணர்ப்பேயென்றமையின் வேற்றுமை

யுருபின் புணர்ச்சியாதலின் அதற்கல்வழிப்புணர்ச்சி யொவ்வாவென்ப தூஉம் பெற்றாம். (ங)

சாரியை.

உசங. பதமுன் விகுதியும் பதமு முருபும்
புணர்வழி யொன்றும் பலவுஞ் சாரியை
வருதலுந் தவிர்தலும் விகற்பமு மாகும்.

எ-னின். உருபுபுணர்ச்சிக்கு எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதியாகச் சாரியை மேல் விதிப்பான்றொடங்கி, அவை வருமாறு இவ்வாறெனவுணர்த்தும்வழி, ஒப்பின் முடித்தலான் விகுதிப்புணர்ச்சிக்கும் பதப்புணர்ச்சிக்கும் உடனுணர்-ற்று. இ-ள். பதத்தின் முன் விகுதியேனும் பதமேனும் உருபேனும் புணருமிடத்துச், சாரியையொன்றேனும் பலவேனும் வருதலும், வாராதொழிதலும், இவ்விரண்டுமாகிய விகற்பமுமாம். எ-று.

புணர்ந்தவழி புணரும்வழியென்னாது புணர்வழியெனப் பொதுமையிற் கூறவே, இம்மூவகைப் புணர்ச்சியுட் சாரியை விதித்தனவற்றுள்ளும் விதிப்பனவற்றுள்ளும் ஒழிந்தனவற்றுள்ளும் அவை வருமாறு இவ்வாறென உய்த்துணர்கவென்றாராயிற்று.

வ-று. நடந்தனன். எ-ம். நடந்தான். எ-ம். நடந்தன, நடந்த. எ-ம். விகுதிப் புணர்ச்சியுட் சாரியை வேண்டியும் வேண்டாதும் விகற்பித்தும் வந்தன. புளியமரம், புளியங்காய்; உரினுக் கடிது, உரினுக் கடுமை. எ-ம். புளிக்கறி. எ-ம். நெல்லின்குப்பை, நெற்குப்பை. எ-ம். பதப்புணர்ச்சியுட் சாரியை அவ்வாறாயின. அவற்றை, அவற்றினை; மரத்தை, மரத்தினை. எ-ம். தன்னை, என்னை. எ-ம். ஆனை, ஆவை. எ-ம். உருபுபுணர்ச்சியுட் சாரியை அவ்வாறாயின. பிறவுமன்ன. மாடத்துக்கு, மாடக்கு என்றற்றொடக்கத்தன, வேண்டியவழி இன்மையிற் செய்யுள்விகாரமாமென்க. (ச)

உசச. அன் ஆன் இன் அல் அற்றிற் றத்தம்
தம் நம் நும் ஏ அ உ ஐ கு ன
இன்ன பிறவும் பொதுச்சா ரியையே.

எ-னின். மேற் சாரியையென்றார், அவையிவையென்பதுணர்-ற்று. இ-ள். அன்னும் ஆனும் இன்னும் அல்லும் அற்றும் இற்றும் அத்தும் அம்மும் தம்மும் நம்மும் நும்மும் ஏயும் அவ்வும் உவ்வும் ஐயும் குவ்வும் னவ்வும், இவைபோல்வன பிறவும், விகுதி பதமுருபென்னு மூன்று புணர்ச்சிக்கண்ணுந் தனிமொழிக்கண்ணும் வருதலிற், பொதுச் சாரியையென்னும் பெயரவாம். எ-று.

வ-று. ஒன்றன் கூட்டம், ஒருபாற்கு, வண்டின்கால், தொடையல், பலவற்றை, பதிற்றுப்பத்து, மரத்திலே, மன்றம், எல்லார்தம்மையும், எல்லாநம்மையும், எல்லீர்நும்மையும், கலனே தூணி, நடந்தது, சாத்தனுக்கு, "கேழலட்ட பேழ்வாயேற்றை" "தூருகன் மறையினு முய்குவை போலாய்." ஆன் என முறையே காண்க.

இன்னபிறவென்றதனுனே, அவன்றனை என்புழித் தன்னென்னுஞ் சாரியையும், அவன்றான் அவர்தாம் என்புழித் தான் தாம் என்னுஞ் சாரியையும், புற்றுஞ்சோறு என்புழி ஆஞ்சாரியையும், இல்லாப்பொருள் என்னும் பண்புத்தொகைக்கண் ஆகாரச்சாரியையும் வந்தன. இன்னும் வருவனவுங் காண்க. (ரு)

உருபு புணர்ச்சிக்குச் சிறப்புவிதி.

உ௪ரு. எல்லா மென்பது திழிதிணை யாயின்
அற்றோ டுருபின் மேலும் முறுமே
அன்றே னம்மிடை யடைந்தற் றாகும்.

எ-னின். ஒருசார் நிலைமொழியோடு உருபு புணர்தற்கு 'ஒற்றுயிர் முதலீற்றுருபுகள்' என்னுஞ் சூத்திரத்தான் எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி யுணர்-ற்று. இ-ள். எல்லாமென்னும் பொதுப்பெயர் அஃறிணைக்கணுனகாலே, அதனோடு ஆறுருபும் புணரின் இடையே அற்றுச்சாரியையும் உருபின்மேன் முற்றும்மையும் பெறும், உயர்திணைக்கணுனகாலே இடையே நம்முச்சாரியையும் உருபின்மேன் முற்றும்மையும் பெறும். எ-று.

உ-ம். எல்லாவற்றையும், எல்லாவற்றாலும். எ-ம். எல்லாநம்மையும், எல்லாநம்மாலும். எ-ம். வரும்.

இனி, இரட்டுறமொழிதலென்னுமுத்தியான், எல்லாமென்பதிழிதிணையாய். எ-ம். இனற்றோடு. எ-ம். பிரித்து, அஃறிணைக்கண்ணுகி இன்சாரியை அற்றுச்சாரியையோடெனப் பொருடந்து எல்லாவற்றினையும் என வருதலுங்கொள்க. ஏனையவற்றோடும் இவ்வாறேயொட்டுக.

இச்சொற்கு இருதிணைக்கண்ணும் அற்றுச்சாரியையும் நம்முச்சாரியையும் உருபுபுணர்ச்சிக்கண் 'பதமுன் விகுதியும்' என்னுஞ் சூத்திரத்துட் கூறியவாறே வேண்டியே வருதலான்ற இன்றியமையா முற்றும்மையோடு உடனிகழ்ச்சிப்பொருளவாய் அற்றோடென்றும் அடைந்தற்றாகுமென்றுங் கூறினர்.

தாம் நாம் நீர் என்னு மூவிடப்பெயர் வேற்றுமைப்புணர்ச்சிக்கண் வந்தமையானே தம் நம் நும் என விகாரப்பட்டுத் தமக்கினமான மூவிடப்பெயர்களை முறையே சார்ந்து சிறப்புப்பொருடாராமையின் ஒருபொ

ருட்பன்மொழியல்லவாய் வருதலின் இம்மூன்றுஞ் சாரியையிடைச்சொல்லெனப் படுமாதலிற் றம்மென்பதைப் படர்க்கைப்பெயர்க்கும் நும்மென்பதை முன்னிலைப்பெயர்க்கும் வருஞ் சூத்திரத்தமைத்தாற்போல நம்மென்பதனை ஈண்டுத் தன்மைப்பெயர்க்கமைத்தாரென்பதூஉம், தன்மையாயினுந் திணைப்பொதுமையினில்லாது பாணரேம் என்முற்போல எல்லாநம்மையுமென்ற துணையானே உயர்திணைத் தன்மையுணர்த்துமென்பதூஉம் பெற்றாம். (சு)

உசசு. எல்லாரு மெல்லீரு மென்பவற் றும்மை
தள்ளி நிரலே தம்நும் சாரப்
புல்லு முருபின் பின்ன ரும்மே.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். எல்லாருமென்னும் உயர்திணைப்படர்க்கைப் பெயரோடும் எல்லீருமென்னும் முன்னிலைப்பொதுப்பெயரோடும் ஆறுருபும் புணருமிடத்து, அவ்விருபெயரினிறுதிகளினின்ற முற்றும்மைகளைத் தள்ளி, அந்நிலைக்களங்களிற் படர்க்கைப்பெயர்க்குத் தம்முச்சாரியையும் முன்னிலைப்பெயர்க்கு நும்முச்சாரியையும் பொருந்த, அவற்றுற்றள்ளுண்ட முற்றும்மைகள் உருபின் பின்னே வந்து பொருந்தும். எ-று.

உ-ம். எல்லார்தம்மையும், எல்லாரையும். எ-ம். எல்லீர்நும்மையும், எல்லீரையும். எ-ம். விகற்பித்து வந்தன. ஏனையவற்றோடும் இவ்வாறேயொட்டுக.

நந்தம்மை நுந்தம்மை எனப் படர்க்கைக்குரிய தம்முச்சாரியை தன்மை முன்னிலைகளின் வருதல் 'ஓரிடம் பிறவிடந் தழுவலுமுளவே' என்னும் வழுவமைதியென்க. (எ)

உசஎ. தான் தாம் நாம் முதல் குறுகும் யான் யாம்
நீ நீர் என் எம் நின்நு மாம்பிற
குவ்வி னவ்வரு நான்கா றிரட்டல.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். இங்ஙனங் கூறிய இருதிணைப்பொதுவாய மூவிடப்பெயரேழோடும் ஆறுருபும் புணருமிடத்துத், தான் தாம் நாம் என்னு மூன்று பெயரும் நெடின்முதல் குறுகி, முறையே தன்னை தம்மை நம்மை என வரும்; யான் யாம் நீ நீர் என்னு நான்கு பெயரும் முறையே என்னை எம்மை நின்னை நும்மை என வரும்; இவ்வேழு பெயரோடுங் குவ்வுருபு புணருமிடத்து, இடையே தனக்கு என அகரச்சாரியை வரும். குவ்வுருபின் அகரச்சாரியை வரினும், ஆறுருபுமிர்கள் வரினும், இவ்விகார மொழிகளின் இறுதியவாய தனிக்குறின் முன்னொற்றுக்கள் இரட்டாவாம். எ-று.

ஒழிந்த உருபுகளோடும் இவ்வாறேயொட்டுக.

பிறவென்ற மிகையானே, நீயென்பது உன்னையென்றும், நீரெ ன்பது உம்மையென்றும், வருதல் கொள்க. முன்னும் பின்னுஞ் சாரியைப்பேறு கூறுவார் சாரியை பெறாது விகாரப்படுமொழிகளை இச்சூத்திரத்தாற்றூன்ற இடையே கூறியது, இப்பொதுப்பெயர்களே இங்ஙனம் தம் நம் நும் எனக் கூறிய சாரியையிடைச்சொல்லுமாயினவென உய்த்துணர்தற்கென்க. (அ)

உசஅ. ஆமா கோனவ் வணையவும் பெறுமே.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். ஆவென்னும் பெயரும், மாவென்னும் விலங்கின் பொதுப்பெயரும், கோவென்னும் இறைவனையுணர்த்தி நிற்கும் பெயரும், உருபுகள் புணருமிடத்து, னகரச்சாரியை பொருந்தவும் பெறும். எ-று.

உ-ம். ஆனை, ஆவை; மானை, மாவை; கோனை, கோவை என விகற்பித்து வருதல் காண்க. பிறவற்றூடும் இவ்வாறே யொட்டுக.

எதிரது தழீயவெச்சவும்மையானே, குவ்வுருபிற்கு னகரச்சாரியை யொன்றுமே அமையாது ஆனுக்கு, மானுக்கு, கோனுக்கு என உகரச்சாரியை உடன்பெறுதலும், ஆவுக்கு, மாவுக்கு, கோவுக்கு என உகரச்சாரியையொன்றுமே பெறுதலும், ஆவினுக்கு, மாவினுக்கு, கோவினுக்கு என இன்சாரியையும் உகரச்சாரியையும் உடன்பெறுதலும், ஆவினை, மாவினை, கோவினை என இன்னென வருஉம் வேற்றுமையுருபொழிந்தவற்றிற்கு இன்சாரியை பெறுதலுங் கொள்க.

இனி, இரட்டுறமொழிதலான் ஆமா எனவொருசொல்லாய்க் காட்டாவினையுணர்த்திநின்று இவ்விதிகள் பெறுதலும், அணையவுமென்றூழியாது பெறுமே யென்றமையானே ஆன் மான் கோன் ஆமான் என னகரச்சாரியை தனிமொழிக்கண்ணும் வருதலுங் கொள்க.

ஆவென்பதனூடு கோவென்பதனைச் சார வையாது மாவென்பதனைச் சார வைத்தமையானே, கோவென்பது இறைவனையுணர்த்தியதென்பதூஉம், மாவென்பது விலங்கு மாவென்பதூஉம் பெற்றூம். (கூ)

உசகூ. ஒன்று முதலெட் டீறு மெண்ணூர்
பத்தின்முன் ஞன்வரிற் பவ்வொற் றூழியமேல்
எல்லா மோடு மொன்பது மிற்றே.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். ஒன்றுமுதலெட்டீறுமெண்களோடு புணர்ந்த பத்தென்னுமெண் முன்னர் உருபுகள் புணருமிடத்து இடையே ஆன்சாரியை வரின், அப்பத்தென்னுமெண்ணினது பகரவொற்றூன்றுமே நிற்க மேனின்றவெல்லாவெழுத்துங் கெடும்; ஒன்பதென்னுமெண்முன்னரும் உருபுகள் புணருமிடத்து ஆன்சாரியை வரின், அதன் பகரவொற்று நிற்க மேனின்றவெல்லாவெழுத்துங் கெடும். எ-று.

உ-ம். ஒருபானை, ஒருபதை, ஒருபஃதை; இருபானை, இருபதை, இருபஃதை. எ-ம். ஒன்பானை, ஒன்பதை, ஒன்பஃதை. எ-ம். விகற்பித்துவரும். பிறவற்றோடும் இவ்வாறேயொட்டுக.

ஒருபது ஒருபஃது என விகாரப்பட்டு வரும் பத்தென்பார், எண்ணூர் பத்தென்றூர்.

வரினென்றமையான் வருதற்கும் இதுவே விதியென்பதூஉம், இவ்வாறு ஆன் வருதலைப் பராமுகமாகக் கூறினமையின் உகரச்சாரியை இன்சாரியைகளும் வேண்டுழி வருமென்பதூஉங் கொள்க. (௧௦)

உ௫௦. வவ்விறு சுட்டிற் கற்றுறல் வழியே.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். அஃறிணைப்பன்மையவாய வகரவீற்று மூன்று சுட்டுப்பெயர்க்கும் உருபுகள் புணருமிடத்து, அற்றுச்சாரியை பொருந்தன் முறைமையாம். எ-று.

உ-ம். அவற்றை, இவற்றை, உவற்றை என அற்றுச்சாரியை வேண்டியே வருதல் காண்க.

வழியேயென்ற மிகையானே, அவற்றினை இவற்றினை உவற்றினை என இன்சாரியை வருதலுந் தனிக்குறின் முன்னொற்றுயிர்வரினிரட்டாமையுங் கொள்க. பிறவற்றோடும் இவ்வாறேயொட்டுக. (௧௧)

உ௫௧. சுட்டின்மு னாய்த மன்வரிற் கெடுமே.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். அஃது இஃது உஃது என வரு மூன்று சுட்டுப்பெயர்களோடு உருபுகள் புணருமிடத்து இடையே அன் சாரியை வரின், மொழிமுதற் சுட்டெழுத்துக்கண் மூன்றின்முன்னின்ற ஆய்தங் கெடும். எ-று.

உ-ம். அதனை, அஃதை; இதனை, இஃதை; உதனை, உஃதை எனச் சாரியை விகற்பித்து வருதலும், வந்தவழி ஆய்தங் கெடுதலுங் காண்க.

அன்சாரியை வருதனோக்கி ஆய்தங் கெட்டவழி, அது இது உது என ஆய்தமில்லாச் சுட்டுப்பெயர்களாய்ப் பின்னர் அன்சாரியை பெறுதலின், அவற்றிற்கும் இதுவே விதியெனக் கொள்க.

வ-று. அதனை, அதை; இதனை, இதை; உதனை, உதை என விகற்பித்து வருதல் காண்க.

அன் வருதலைப் பராமுகமாகக் கூறினமையிற், குவ்வுருபு புணர்வழி, அதற்கு என அன்சாரியை தனித்து வருதலேயன்றி, அதனுக்கு என உகரச்சாரியையுடன் வருதலுங் கொள்க. (௧௨)

உ௫௨. அத்தி னகர மகரமுனை யில்லை.

எ-னின். அத்துச் சாரியைக்கு 'இ ஈ ஐவழி' என்னுஞ் சூத்திரத் தான் எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தனுதலிற்று. இ-ள். அத்துச் சாரியையின் அகரவுயிர், இயல்பினும் விதியினுநின்ற அகரவுயிரீற்றின் முன் வரின், வகரவுடம்படுமெய் பெருது கெடும். எ-று.

உ-ம். மகத்துக்கை, மரத்துக்குறை என இரண்டகரவீற்றின் முன் னுங் கெட்டது. (கங)

புறனடை.

உ௫ங. இதற்கிது சாரியை யெனினள வின்மையின்
விகுதியும் பதமு முருபும் பகுத்திடை
நின்ற வெழுத்தும் பதமு மியற்கையும்
ஒன்ற வுணர்த்த லுரவோர் நெறியே.

எ-னின். சாரியைக்காவதோர் புறனடையுணர்-ற்று. இ-ள். விகுதி முதலிய புணர்ச்சிக்கண் இதற்கிது சாரியையென்று வரையறு த்து விதித்தனவற்றுள்ளும் ஒழிந்தனவற்றுள்ளுந் தனித்தனி சொல்லப் புகின் வரையறைப்படாமையின், விகுதிப்புணர்ச்சியினையும் பதப்புணர் ச்சியினையும் உருபுபுணர்ச்சியினையுங் கண்டுழிப் பகுத்து, இடையே நின்ற எகாரம் அகரமுதலிய எழுத்துச்சாரியையினையும், அன் ஆன் முதலிய பதச்சாரியையினையும், இவ்விரண்டு சாரியையுந் தோன்று இயல்பினையுந் தெரியவறிவித்தல் பெரியோரது நெறியாம். எ-று.

உ-ம். "ஆனமணி யியம்புங் கானத்தான." எ-ம். "ஆனநெய் தெ ளித்து நான நீவி." எ-ம். விதித்த பொருட்புணர்ச்சிக்கண் 'உருபின் முடிபவை யொக்குமப் பொருளினும்.' என்ற மாட்டேற்றான் அமைந்த னகரச்சாரியையன்றி அகரச்சாரியையும் உடன் வந்தன.

இனி, விதியாதொழிந்தனவற்றின்கண், பாட்டின்பொருள் எனக் குற்றியலுகரத்து இன்சாரியையும், மரத்தில என மஃகான்புள்ளிக்கு அத்துச்சாரியையும் வந்தன. தன்கை, என்கை எனச் சாரியையின்றி இயல்பாய் வந்தன. இவ்வாறே மூவகைப் புணர்ச்சியும் பகுத்துணர்ந்து கொள்க.

எல்லாச்சாரியையும் இடைப்பதமேனும், எழுத்துச்சாரியை பதச் சாரியையெனப் பகுத்தல் வேறறிதற்கிட்ட இலச்சினையாமென்க. (கச)

உ௫ச. விகுதி பதஞ்சா ரியையுரு பனைத்தினும்
உரைத்த விதியினேர்ந் தொப்பன கொளலே.

எ-னின். இங்ஙனங் கூறிய நான்கின் புணர்ச்சிக்குமாவதோர் புற னடையுணர்-ற்று. இ-ள். விகுதியே பதமே சாரியையே உருபேயென்

னும் நான்கின் புணர்ச்சிக்கண்ணும் விதிகள் பொதுப்படக் கூறப்பட்டன வேனும், அவ்விதிகளுள் இவ்விதி இதற்குப் பொருந்தும் இவ்விதி இதற்குப் பொருந்தாதென உய்த்துணர்ந்து, எவ்விதி எதற்குப் பொருந்துமோ அவ்விதியை அதற்குக் கொள்க. எ-று.

விகுதிப்புணர்ச்சியுள் 'றவ்வொ டுகர வும்மைநிகழ் பல்லவும்' எனப் பொதுப்பட விதித்தாரேனும், விதியுளதென்று கருதி, இவ்விகுதி வந்துழியெல்லாம் இவ்விருகாலமும் பொருந்துமென்று கொள்ளற்க. சென்று என்புழி இறந்தகாலமும், சேறு என்புழி எதிர்காலமும் பொருந்துமென்று கொள்க.

பதப்புணர்ச்சியுள் 'அல்வழி இ ஐம் முன்ன ராயி-னியல்பு மிகலும் விகற்பமு மாகும்.' எனப்பொதுப்பட விதித்தாரேனும், விதியுளதென்று கருதி, ஆடிதிங்கள் என இயல்பாமென்றும், பருத்திக்குறிது என மிகுமென்றுங் கொள்ளற்க. பருத்தி குறிது என எழுவாய்க்கண் இயல்பாமெனவும், ஆடித்திங்கள் எனப் பண்புத்தொகைக்கண் மிகுமெனவுங் கொள்க.

சாரியைப்புணர்ச்சியுள் 'பதமுன் விகுதியும் பதமு முருபும்-புணர்வழி யொன்றும் பலவுஞ் சாரியை - வருதலுந் தவிர்தலும் விகற்பமு மாகும்.' எனப் பொதுப்பட விதித்தாரேனும், விதியுளதென்று கருதி, நாட்டினினீங்கினான் என இன்னென வருஉம் வேற்றுமையுருபிற்கின்சாரியை வருமென்றும், நாட்டுக்கணிருந்தான் எனக் கண்ணுருபிற்கு இன்சாரியை வாராதென்றுங் கொள்ளற்க; நாட்டின்கணிருந்தான் எனக் கண்ணுருபிற்கு இன்சாரியை வருமென்றும், நாட்டினீங்கினான் என இன்னுருபிற்கு இன்சாரியை வாராதென்றுங் கொள்க.

உருபு புணர்ச்சியுள் 'ஒற்றுயிர் முதலீற் றுருபுகள் புணர்ச்சியி-னொக்குமன் னப்பெயர் வேற்றுமைப் புணர்ப்பே.' எனப் பொதுப்பட விதித்தாரேனும், விதியுளதென்று கருதி, நம்பிகு என உயிரீற்றுயர்திணைப்பெயர்முன் வந்த குவ்வுருபு மிகாவென்றும், நம்பிக்கண் என மன்னென்றமையாற் கண்ணுருபு மிகுமென்றுங் கொள்ளற்க; நம்பிகண் எனக் கண்ணுருபு மிகாவென்றும், நம்பிக்கு எனக் குவ்வுருபு மன்னென்றமையான் மிகுமென்றுங் கொள்க. பிறவுமன்ன.

சாரியைப்புணர்ச்சி ஏனை மூவகைப் புணர்ச்சியினையுஞ் சார்ந்து இடையே தோன்றல் விகாரமாய் வந்து புணர்தலின், விகுதி பதஞ் சாரியையுருபென உருபிற்கு முற்கூறினார்.

இச்சூத்திரத்திற்கு இவ்வாறு பொருள்கொள்ளாது, இந்நால்வகைப் புணர்ச்சியுள் ஒன்றற்குச் சொன்ன விதி மற்றொன்றற்குங் கொள்கவெனப் பொருள் கொள்வாருமுளர். அப்பொருட்கமைந்த சொல் இச்சூத்தி

ரத்தின்மையானும், 'சாரியை சந்தி விகார மாறினுமேற்பவை முன்னிப் புணர்ப்ப முடியுமெப் பதங்களும்' என்றும், 'ஈறுபோதல்' என்னுஞ் சூத்திரத்து அவ்விகாரம் விகுதிப் புணர்ச்சிக்கணன்றிப்பதப் புணர்ச்சிக்கண்ணும் வருமென்பது தோன்றப் 'பண்பிற் கியல்பே' என்றும், புணரியல் விதி பெயர் வினையிடையுரி நான்கிற்கும் பொருந்துமென்பது தோன்ற 'மெய்யுயிர் முதலீ ரூமிரு பதங்களும்' என்றும், விதந்துரைத்த சிறப்பு விதிகளுள் 'உருபின் முடிபவை யொக்குமப் பொருளினும்.' என்றும், 'ஒற்றுயிர் முதலீற் றுருபுகள் புணர்ச்சியி- னொக்குமன் னப்பெயர் வேற்றுமைப் புணர்ப்பே.' என்றுங் கூறியவாற்றான், அப்பொருள் அமைந்துகிடத்தலானும், அது பொருந்தாதென்க. (கரு)

உருகு. இயல்பின் விகாரமும் விகாரத் தியல்பும்
உயர்திணை யிடத்து விரிந்துந் தொக்கும்
விரவுப் பெயரின் விரிந்து நின்றும்
அன்ன பிறவு மாகுமை யுருபே.

எ-னின். வேற்றுமைப்புணர்ச்சிக்காவதோர் புறனடையுணர்-த்று. இ-ள். வேற்றுமைப்புணர்ச்சிக்கு விதித்த பொதுவிதியோடு தானும் ஒருங்கு முடிதலேயன்றி, அங்ஙனம் விதித்த இயல்பின்கண் விகாரமாயும் விகாரத்தின்கண் இயல்பாயும், உயர்திணைக்கண் விரிந்துந் தொக்கும், விரவுப்பெயர்க்கண் விரிந்தும் விரிதலொழிந்தும், இவைபோல்வன பிற வேறுபாடாயும், வரும் இரண்டாம் வேற்றுமைப்புணர்ச்சி. எ-று.

உயிரே ஒற்றே சாரியையே யென்றிவை தோன்றல் திரிதல் கெடுதல் உறழ்ச்சி விகற்பங்களையெல்லாம் உள்ளடக்கி இயல்பின் விகாரமும் விகாரத்தியல்பும் என்றும், எல்லாவேற்றுமையும் விரிந்துந் தொக்கும் வருதல் போலாது இவ்வேற்றுமை உயர்திணைப்பெயர்க்கண்ணும் விரவுப்பெயர்க்கண்ணும் விரிதலே தகுதியாய்த் தொகுதல் தகுதியாயும் வலிந்துகோடலாயும் வருமென்பது தோன்ற விரிந்துந் தொக்கும் விரிந்தும் விரிதனின்றும் என்றும், நெருநலளவும் வருத்திய பிணி இன்று நின்றது என்பதுபோல ஒழிதற்பொருடோன்ற நின்றென்றுங் கூறினர்.

மேலைச் சூத்திரத்து 'ஒப்பன கொளலே' என்றமையான், இவ்விதிகளை இரண்டாம் வேற்றுமைப்புணர்ச்சி வந்துழியெல்லாங் கூட்டாது, வேற்றுமைப் பொதுப்புணர்ச்சியோடு ஒருங்கொத்து முடிவன இவை இப்புறனடைச்சிறப்புவிதியான் முடிவன இவையென உய்த்துணர்ந்து, ஏற்பனவற்றோடு கூட்டுக.

வ-று. "வழிபடு தெய்வ நிற்புறங் காப்ப" என இயல்பின் விகாரமாயிற்று. மண்கொணர்ந்தான் என விகாரத்தியல்பாயிற்று. நம்பியைக்

கொணர்ந்தான் என உயர்திணைக்கண் விரிந்தது. ஆடூஉவறிசொல், மகடூஉவறிசொல், பல்லோரறியுஞ்சொல், 'நான்முகற்றொழுது' என அதன் கட்டொக்கது. கொற்றனைக் கொணர்ந்தான் என விரவுப்பெயர்க்கண் விரிந்தது. ஆண்பெற்றாள், பெண்பெற்றாள், "தற்கொண்டான் வளத்தக்காள் வாழ்க்கைத் துணை." "வழிபடு தெய்வ நிற்புறங் காப்ப" என அதன்கட்டொக்கது. இவ்விரண்டிடத்துத் தொகையுட் சில தகுதியாயுஞ் சில வலிந்துகோடலாயும் வருதல் காண்க.

அன்னபிறவுமென்றமையானே, தற்கொண்டான், எற்பணியாளாய் என உறழப்படுவன திரிந்தே வருதலும், இன்னும் வருவனவுளவேல் அவையுங் கொள்க.

இங்ஙனம் எண்ணின்கணின்ற இறந்ததுதழீஇய இழிவுசிறப்பும்மைகளானே; வேற்றுமைக்கென விதித்த பொதுவிதியோடு ஒருங்கொத்து வரகு கட்டினான் என இயல்பின்கணியல்பாயும், விளக்குறைத்தான் பலாக்குறைத்தான் கடுக்குறைத்தான் என விகாரத்தின்கண் விகாரமாயும், வருதலே பெரும்பாலவென்க.

இனி, விரவுப்பெயர்க்கண் விரிந்துநின்றமென்பதற்கு, இவ்வாறன்றி, எழுந்திருந்தென்பதற்கு இருந்தென்பதனை அசைநிலையாக்கி, எழுந்தென ஒருபொருள் கோடல்போல, நின்றென்பதனை அசைநிலையாக்கி விரிந்தென ஒருபொருள் கொள்ளின், வழக்கின்கண்ணுஞ் செய்யுட்கண்ணுந் தொக்கு வரும் இலக்கியங்கட்கு இலக்கணமின்றாமென்க. (கசு)

உருசு. புள்ளியு முயிரு மாயிறு சொன்முன்
றம்மி னாகிய தொழின்மொழி வரினே
வல்லினம் விகற்பமு மியல்பு மாகும்.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். மூன்றாம் வேற்றுமைப்புணர்ச்சியுள் ஒற்று முயிருமிறுதியாய் நின்ற சொன் முன்னர்க் 'கருவி கருத்தாவுடனிகழ் வதன்பொருள்' என்பவற்றுட் கருத்தாவாகிய நிலைமொழிப் பொருள் தம்மாலாகிய தொழிற்சொல் வரின், அங்ஙனம் வரும் வல்லினம், வேற்றுமைப்பொதுமுடிபேலாது, விகற்பமும் இயல்புமாம். எ-று.

இவ்விதியும் ஒப்பன கொள்க.

வ-று. பேய்கோட்பட்டான், பேய்க்கோட்பட்டான்; சூர்கோட்பட்டான், சூர்க்கோட்பட்டான்; புலிகோட்பட்டான், புலிக்கோட்பட்டான். எ-ம். பேய்பிடிக்கப்பட்டான் புலிகடிக்கப்பட்டான். எ-ம். வரும். உம்மையால், சுரும்பாயப்பட்டான் அராத்தீண்டப்பட்டான் என வேற்றுமைப்பொதுவிதியான் மிக்கு முடிவனவே பெரும்பாலவெ

ன்க. இவற்றுட்டம்மினுகிய தொழில் பட்டானென்பதாம்; கோளென்பது முதலியவாய் இடைப்பிற வருவன தந்தொழிலாம். இங்ஙனமாயினும், இவ்விரண்டனையும் ஒருசொல்லாக்கித் தம்மினுகிய தொழின்மொழியென்றார், பட்டானென்புழி இது பட்டானென்னும் பொருடோன்றக் கோளென்பது முதலியன அதனை விசேடித்து நிற்கும் ஒற்றுமை நயங் கருதியென்க. வேற்றுமை நயங் கருதிற் கோட்பட்டானென்பதொழிந் தன எழுவாய்ப்பயனிலையாகிய வினையெச்சம் முற்றுவினைகொண்டதாம். எழுவாய்க்கண்ணும் மூன்றும்வேற்றுமைக்கண்ணும் கருத்தா வுளவாக விற் றந்தொழிலையே ஈண்டுத் தம்மினுகிய தொழிலென்றாரெனின்;—பேய்பிடித்தது என்னுமெழுவாய்க்கட் பேயாற்பிடித்தது என மூன்றுமுருபும் விரித்தற்கமையும்; அங்ஙனம் விரித்தல் கூடாமையிற் றந்தொழிலுந் தம்மினுகிய தொழிலும் எழுவாய்க்கட் கருத்தாவும் மூன்றும்வேற்றுமைக்கட் கருத்தாவுந் தம்முள் வேறுபாடுடையவாம். அவ்வேறுபாடு அவ்விலக்கணங் கூறும்வழிக் காட்டுதும். (கஎ)

உடுஎ. இதற்கிது முடிபென் றெஞ்சா தியாவும்
விதிப்பள வின்மையின் விதித்தவற் றியலான்
வகுத்துரை யாதவும் வகுத்தனர் கொளலே.

எ-னின். இவ்வதிகாரத்திற்காவதோர் புறனடையுணர்-ற்று. இ-ள், இதற்கிது முடிபென்று இவ்வதிகாரத்துள் விதிக்கத்தகுவனவற்றையெல்லாந் தனித்தனி வரையறுத்து விதிக்கப்புகின் அதற்கோர் வரையறையின்மையின், வகுத்து விதித்தனவற்றின் இலக்கணங்களை ஏதுவாகக்கொண்டு, வகுத்து விதியுரையாதனவற்றையுங் கருதலளவையான் வகுத்து விதியுரைத்துக் கொள்க.

வ-று. எழுத்தியலுள் 'மொழிமுதற் காரண மாமணுத் திரளொலியெழுத்து' எனவுரைத்தமையானே "கட்புல னில்லாக் கடவுளைக் காட்டுஞ்-சட்டகம் போலச் செவிப்புல வொலியை-யுட்கொளற் கிடுமுரு பாம்வடி வெழுத்தே." எனப் பிறர் கூறியவாறு இவ்வொலிவடிவைக் காட்டுதற்கு ஓர்கருவியாக வரைந்து கொள்ளப்பட்டது வரிவடிவெழுத்தெனவும், பதவியலுள் 'அன் ஆன் அள் ஆள்' என்னுஞ் சூத்திரத்து முறையே அன் ஆன் விகுதி ஆண்பாற்கென உரைத்தமையானே பெருமாளென்னும் பதம் பெருமையையுடையானென்னும் பொருடோன்ற நின்ற பெருமானென்னும் பதத்தினிறுதி ஆன்விகுதி ஆள்விகுதியாய் ஒரோவிடங்களிற்றிரிந்து ஆண்பாலையேயுணர்த்தி நின்றதெனவும், உயிரீற்றுப்புணரியலுள் 'இயல்பினும் விதியினு நின்றவுயிர்முன் க ச த ப மிகும்' எனவுரைத்தமையானே 'ணன வல்லினம் வரட்டறவும்' என்புழி டகரமும் வல்லினமாதலின் மிகுந்ததெனவும், மெய்யீற்றுப்புணரியலுள் 'நந்தம்,

எங்நம் மீருமவ்வருணுநவே' எனவுரைத்தமையானே அம்மென்னுஞ் சொல்விறுதி மகரமுங் குற்றொற்றுதலிற் றன்னொடு மயங்காத் மெல்லினம் வரின் அதுவாய்த் திரிந்து அங்நலம் என அழகினது நலமென்னும் பொருட்டாய் வருமெனவும், உருபுபுணரியலுள் 'வவ்விறு சுட்டிற்கற்றுறல் வழியே' எனவுரைத்தமையானே அதுபோலும் வினவும் எவற்றை என அற்றுச்சாரியை பெறுமெனவும், இரண்டாம் வேற்றுமைக்கும் மூன்றும் வேற்றுமைக்கும் புறனடையுரைத்தமையானே ஏழாம்வேற்றுமையும் "மண் புகுந்தும் விண்பறந்து மாலுமயனுங் காணுவொருபொருள்." என வேற்றுமைப் பொதுவிதியேலாது சிறுபான்மை வருமெனவுங் கொள்க. இன்னும், இவ்வைந்தியலுள்ளும் வகுத்துரையாதனவற்றையெல்லாம் இடர்ப்படாது இதுவே நிலனாக வகுத்துரைத்துக் கொள்க. (கஅ)

உருபு புணரியன் முற்றிற்று.

எழுத்ததிகார முற்றுப் பெற்றது.

இரண்டாவது

சொல்லதிகாரம்.

சொல்லதிகாரமென்பது, சொல்லினது அதிகாரத்தையுடையதென அன்மொழித்தொகையாய், அப்படலத்திற்குக் காரணக்குறியாயிற்று.

சொல்லென்றது, எழுத்தினுனாக்கப்பட்டு இருதிணைப்பொருட்டன்மையும் ஒருவனுணர்தற்குக் கருவியாம் ஓசையாகிய பெயர்வினையிடையுரியென்னு நால்வகைச்சொல்லும் பிறவுமாம். அவை 'இயற்சொற்றிரிசொல்' என்னுஞ் சூத்திரத்தாற் பிற் கூறுபவாகலின், ஈண்டெதிரது போற்றியாளப்பட்டது.

அதிகாரம் அதிகரித்தல். அதனை மேலையதிகாரமுகத்துரைத்தாங்குரைத்துக்கொள்க. எனவே, சொல்லை நுதலி வரும் பலவோத்தினது தொகுதி சொல்லதிகாரமென்றாராயிற்று.

எழுத்தினுனாக்கப்படுதென் மேலையதிகாரத்திற் போந்த பதவியலுட்காண்க. இருதிணைப்பொருண் முதலியன பின் வருஞ் சூத்திரங்களானுணர்க.

இனிப் பொருட்டன்மையாவது, ஒருபொருட்குக் கேடு பிறந்தாலும் தனக்குக் கேடின்றித் தானொன்றேயாய்ப் பல வகைப்பட்ட பொருடோறுநிற்குமென்றுணர்க.

க. பெயரியல்.

உடுஅ. முச்சக நிழற்று முழுமதி முக்குடை
அச்சுத னடிதொழு தறைகுவன் சொல்லே.

எ-னின். கடவுள் வணக்கமும் அதிகாரமுமுணர்-ற்று. இ-ள். மூன்றுலகத்திற்கும் நிழலைச்செய்யு நிறைந்த மதிபோலு மூன்று குடையையுடைய அழியாதவனடிகளை வணங்கிச் சொல்லுவன் மேலையதிகாரத்துக் கூறிய எழுத்தினுனாய சொல்லிலக்கணத்தை. எ-று.

தோன்றியழியுமாலையவென்பார் சகமென்றும், உலகமேயுருவமாயினன் உயிரின்புறவதே தானின்புறவதென்பார் அக்கடவுண் முடிமேனி

முற்றுங் குடையை முச்சகத்திற்கும் நிழற்றுமென்றும், நிறைந்த தண்ணளியையுடையனென்பார் அதனை உவமைமுகத்தாற் குடைமேல் வைத்து முழுமதிமுக்குடையென்றும், சுதந்திரமின்றித் தோன்றியழியுமுயிரும் பிறவுமாகிய சகத்திற்கு அவ்வாறு தோன்றியழியான் றலைவனாக வேண்டுமென்பார் அச்சுதனென்றும், நஞ்செயலன்றென்பார் அடிதொழுதறைகுவனென்றும், வரையறைப்படாத பெருமையையுடையதென்பார் அவ்வாற்றலுரேன்றச் சொல்லென்றுங் கூறினார்.

ஈண்டுக் காப்பது கருதி அச்சுதனென்றது, மேலையதிகாரத்துப் படைப்பது கருதி நான்முகனென்றதுபோலும்.

சொல்லென்பது ஆகுபெயர். ஏகாரம் ஈற்றசை. (க)

சொல்லின் பொதுவிலக்கணம்.

உருகூ. ஒருமொழி தொடர்மொழி பொதுமொழி யென்று
இருதிணை யைம்பாற் பொருளையுந் தன்னையும்
மூவகை யிடத்தும் வழக்கொடு செய்யுளின்
வெளிப்படை குறிப்பின் விரிப்பது சொல்லே.

எ-னின். மேற்சொல்லென்றது இஃதென்பதுணர்-ற்று. இ-ள். ஒருமொழியுந் தொடர்மொழியும் பொதுமொழியுமென மூன்று கூற்றினதாய், இருதிணையாகிய ஐம்பாற்பொருளினையும் அப்பொருளையன்றித் தன்னையும், மூன்றிடத்தினும், வழக்கின்கண்ணுஞ் செய்யுட்கண்ணும், வெளிப்படையானுங் குறிப்பினானும், விளக்குவது சொல்லாம். எ-று.

எனவே, எல்லாச்சொல்லும் பொருளும் ஒருமொழி தொடர்மொழி பொதுமொழியென்னு மூன்றுயும் இருதிணையைம்பாலாயும் அடங்குமென்பதூஉம், இருதிணை முதலிய காரணத்தான் உயர்திணைச்சொல் அஃறிணைச்சொல் ஆண்பாற்சொல் பெண்பாற்சொல் பலர்பாற்சொல் ஒன்றறிசொல் பலவறிசொல் தன்மைச்சொல் முன்னிலைச்சொல் படர்க்கைச்சொல் வழக்குச்சொல் செய்யுட்சொல் வெளிப்படைச்சொல குறிப்புச்சொல். எ-ம். உயர்திணைப்பொருள் அஃறிணைப்பொருள் ஆண்பாற்பொருள் பெண்பாற்பொருள் பலர்பாற்பொருள் ஒருபொருள் பல்பொருள் தன்மைப்பொருள் முன்னிலைப்பொருள் படர்க்கைப்பொருள் வழக்குப்பொருள் செய்யுட்பொருள் வெளிப்படைப்பொருள் குறிப்புப்பொருள். எ-ம். வழங்கப்படுமென்பதூஉம், உயிர்க்கு அறிவு கருவியாய் நின்று தன்னையும் பொருளையும் உணர்த்துமாறுபோல ஒருவர்க்குச் சொற் கருவியாய் நின்று, தன்னையும், உள்பொருள் இல்பொருள், மெய்ப்பொருள் பொய்ப்பொருள், சித்துப்பொருள் சடப்பொருள், நித்தியப்பொருள் அநித்தியப்பொருள், உருவப்பொருள் அருவப்பொருள், காட்சிப்பொருள்

கருத்துப்பொருள், இயற்கைப்பொருள் செயற்கைப்பொருள், முதற்பொருள் சினைப்பொருள், இயங்கியற்பொருள் நிலையியற்பொருள் எனப்பல வாற்றானும் பகுத்துக் கூறப்படும் இருதிணையைம்பாற்பொருளையுமுணர்த்துமென்பதூஉம், பெற்றாம். (உ)

உசுo. ஒருமொழி யொருபொரு ளனவாந் தொடர்மொழி
பலபொரு ளனபொது விருமையு மேற்பன.

எ-னின். மேலைச்சூத்திரத்து நிறுத்தமுறையானே மூவகைமொழிகளாமாறுணர்-ற்று. இ-ள். ஒருமொழிகளாவன பகாப்பதமேனும் பகுபதமேனும் ஒன்றுநின்று தத்தமொருபொருளைத் தருவனவாம்; தொடர்மொழிகளாவன அவ்விருவகைப் பதங்களுந் தன்னொடும் பிறிதோடும் அல்வழி வேற்றுமைப் பொருணோக்கத்தான் இரண்டு முதலியவாகத் தொடர்ந்து நின்று இரண்டு முதலிய பலபொருளைத் தருவனவாம்; பொதுமொழிகளாவன ஒன்றாய் நின்று ஒருபொருடந்தும் அதுவே தொடர்ந்து நின்று பலபொருடந்தும் இவ்விரண்டற்கும் பொதுவாய் நிற்பனவாம். எ-று.

வ-று. நிலம், நிலத்தன், நட, நடந்தான், இல், மன், தவ, நனி என்றற்றொடக்கத்தன ஒருமொழி. நிலம் வலிது, அது கொல், சாலப்பகை, நிலங்கடந்தான், நிலத்தைக் கடந்தான், நிலங்கடந்த நெடுமால் என்றற்றொடக்கத்தன தொடர்மொழி. எட்டு, கொட்டு, தாமரை, வேங்கை, எழுந்திருந்தான், வாராநின்றான், உரைத்திட்டான் என்றற்றொடக்கத்தன பொதுமொழி. இவை, ஒருமொழிகளாய் ஒருபொருடருவதன்றி, எள்ளைத் து, கொள்ளைத் து, தாவுகின்ற மரை, வேகின்ற கை, எழுந்து பின்னிருந்தான், வந்து நின்றான், உரைத்துப் பின்னிட்டான் எனத் தொடர்மொழிகளாய்ப் பலபொருடருதலுங் காண்க.

மொழிகள், தொடராது யாங்கணுந் தனித்து நில்லாவேனும், இப்பொருட்கு இச்சொல்லென இறைவனாலும் அறிவுடையோராலும் படைக்கும் படைப்புக்காலத்தும், தொடர்மொழிக்கணின்ற இரண்டு முதலிய சொற்களுள் ஒன்று நின்று மற்றைய எஞ்சியவழியுந் தனித்து நிற்றலின், ஒருமொழியென்றார். எஞ்சியவழித் தனித்து நிற்றல் வருமாறு:—ஒருவனுழை ஒருவன் வந்துழி வாவென்றல் உலகியல்; அவ்வழி வருதற்கு வினைமுதலாகிய நீயென்னுஞ் சொல்லெஞ்சி வாவென்னுஞ் சொற்றனித்து ஒருமொழியாய் நின்றது. இத்தொடக்கத்தனவெல்லாங் கொள்க.

சேனை குழாம் என்றற்றொடக்கத்தன ஒருமொழி பலபொருடந்த தென்னையெனின்:—ஈண்டுத் தொடர்மொழி பலபொருளனவென்றது பலசொல்லிற் பலபொருளையன்றி இப்பொருளையன்றென்க. இப்பொருளைப் பலபொருளானியைந்த ஒருபொருளென ஆசிரியர் அகத்தியனார்

"பல்வி னியைந்தவு மொன்றெனப் படுமே-யடிசில் புத்தகஞ் சேனை யமைந்த-கதவ மாலை கம்பல மனைய." எனக் கூறுமாறு காண்க.

இனி, இவ்வொருமொழியைத் தனிமொழியெனவும், தனிமொழி யாவது சமயவாற்றலாற் பொருள் விளக்குவதெனவும், அது பெயர்ச் சொன் முதலாக நான்கு வகைப்படுமெனவுங் கூறித், தொடர்மொழியா வது இருமொழித்தொடரும் பன்மொழித்தொடருமென இருவகைப்படு மெனவும், அவை தொடருங்காற் பயனிலைவகையானுந் தொகைநிலை வகையானும் எண்ணுநிலைவகையானுந் தொடருமெனவும், அவ்வாறன்றி வடநூலார் கூறியவாறே அவாய்நிலையானும் அண்மையானுந் தகுதியா னுந் தொடருமெனவும், அவற்றிற்குதாரணம் முறையே சாத்தன் வந் தான், யானைக்கோடு, நிலநீர், ஆவைக்கொணு, ஆற்றங்கரைக்கண் ஐந்து கனிகளுளவாகின்றன, நீரானனை. எ-ம். அறம் வேண்டியரசனுலகம் புரந்தான். எ-ம். கூறுப. அவையெல்லாம் இருவகைப் பதத்துள்ளும் அவ்வழி வேற்றுமைப்பொருள்களுள்ளும் அடங்குமாறுய்த்துணர்க. (ரு)

உசுக. மக்க டேவர் நரக ருயர்திணை
மற்றுயி ருள்ளவு மில்லவு மஃறிணை.

எ-னின். நிறுத்தமுறையானே இருதிணையாமாறுணர்-ற்று. இ-ள். மக்களுந் தேவரு நரகரும் உயர்திணையாம்; அவரையொழிந்த விலங்கு முதலிய உயிருள்ளனவும், நில நீர் முதலிய உயிரில்லனவும் அஃறிணை யாம். எ-று.

மக்கடேவர் நரகரெனப்படுதல் அவ்வவ் யாக்கையும் உயிருங் கூடி நின்றவழியாதலின், அவை பிரிந்தவழியும் வேறு கருதியவழியும் அவரு யிரையும் உடம்பையும் உயிரில்லனவாகிய அஃறிணையாகக் கொள்ளப்ப டுமென்க. விலங்கு முதலியவற்றின் உயிருடம்புகளும் அன்ன.

மக்களாகப் பிறந்து புண்ணிய பாவமியற்றிப் புண்ணியமிகுதியாற் றேவராயும் பாவமிகுதியான் நரகராயும் பிறத்தலின், மக்கடேவர் நரக ரெனச் சாதன சாத்திய முறையே வைத்தாரென்க. அன்றியும், ஆசிரி யர் தொல்காப்பியர் "உயர்திணை யென்மனார் மக்கட் சுட்டே." என முன்னர்க் கூறிப், பின்னர் "இவ்வென வறியு மந்தந் தமக்கில" வாகிய "தெய்வஞ் சுட்டிய பெயர்" முதலியனவும் "உயர்திணை மருங்கிற் பா ல்பிரிந்திசைக்கும்." எனக் கூறலின், உயர்திணைப்பாற்படுத்து, மக்கடே வர் நரகருயர்திணையென முறை தெரித்தோதினரெனக் கோடலுமா மென்க.

"திணைநிலங் குலனொ ழுக்கம்" என்பவாகலின், திணையென்னும் பலபொருளொரு சொல் ஈண்டுக் குலத்திணையுணர்த்தி நின்றது. உயர்தி ணையல்லாத திணை அஃறிணையெனப்பட்டது. இவ்விரண்டும் பண்புத்

தொகை; உயர்வாகிய குலம், அஃதன்மையாய குலம் என விரியும். அடையடுத்த இவ்விரண்டு சாதிப் பண்புகளும், ஆகுபெயராய்ப், பண்பிகளையுணர்த்தி நின்றன. திணையென்பதொழுக்கம் அஃது ஆகுபெயராய் ஒழுக்கத்தையுடைய பொருள்களையுணர்த்தி நின்றதெனவும், உயர்திணையென்பது வினைத்தொகையெனவுங் கூறுவாருமுளர். சாதிவேற்றுமை கருதி உலகப்பொருள்களையெல்லாம் உயர்திணை அஃறிணையென இரண்டுசாதியாக வகுத்து அவ்வேற்றுமை கருதி அவற்றை ஐம்பாலாகப் பகுத்தலே எல்லாவாசிரியர்க்குங் கருத்தாவதன்றி, ஈண்டொழுக்கங் கருதவேண்டுவதின்மையானும், அவ்வொழுக்கமும் உயிரில்லனவற்றிற்குப் பொருந்தாமையானும், ஈண்டுத் திணையென்பதற்கு அதுபொருளன்றெனவும், உயர்திணையை உயர்ந்த திணையென இறந்தகால வினைத்தொகையாக விரிக்கின் மரம் நாடோறும் உயர்ந்தமை கருதி உயர்மரமெனவுங் கல்வியறிவு நாடோறுமுயர்ந்தமை கருதி அதனையுடையார்மேலேற்றி உயர்மக்களெனவுங் கூறும் வினைத்தொகை போல உயர்திணையென்பதற்கு உயரும் புடைபெயர்ச்சி வினை காட்சிவகையானுங் கருத்துவகையானும் இன்மையின் அது வினைத்தொகையன்றெனவுங் கொள்க. (ச)

உசுஉ. ஆண்பெண் பலரென முப்பாற் றுயர்திணை.

எ-னின். நிறுத்தமுறையானே ஐம்பாலுட் சிலபாலும் அவற்றிற்குரிய திணையுமுணர்-ற்று. இ-ள். ஆண் பெண் பலரென்னும் இம்மூன்று பாலினையுமுடைத்து உயர்திணை. எ-று.

ஆடவரென்றற்றொடக்கத்து ஆண்பன்மையும், பெண்டிரென்றற்றொடக்கத்துப் பெண்பன்மையும், மக்களென்றற்றொடக்கத்த இருவர்பன்மையும் அடக்கிப், பலரெனப்பட்டதென்க. மேற்பலவென்பதுமது.

உசுங. ஒன்றே பலவென் றிருபாற் றஃறிணை.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். ஒன்றும் பலவுமென்னும் இரண்டு பாலினையுமுடைத்து அஃறிணை. எ-று.

அஃறிணைக்கண்ணுஞ் சேவலென்றற்றொடக்கத்து ஆண்பாலும் பெடையென்றற்றொடக்கத்துப் பெண்பாலும் உளவேனும், அவ்வாண்பாலும் பெண்பாலும் உயிருள்ளனவற்றுட் சிலவற்றிற்கும் உயிரில்லனவற்றிற்கும் இன்மையின், அப்பகுப்பொழித்து, எல்லாவற்றிற்கும் பொருந்த ஒன்றெனப்பட்டதென்க. (ரு)

உசுச. பெண்மைவிட் டாணவா வுவபே டாண்பால்
ஆண்மைவிட் டல்ல தவாவுவ பெண்பால்
இருமையு மஃறிணை யன்னவு மாகும்.

எ-னின். திணைபால்கட்காவதோர் புறனடையுணர்-ற்று. இ-ள். பெண்டன்மையினை விட்டு ஆண்டன்மையினை அவாவுவனவாகிய பேடு

கள் உயர்திணையாண்பாலாம்; ஆண்டன்மையினை விட்டுப் பெண்டன்மை யினை அவாவுவனவாகிய பேடுகள் உயர்திணைப்பெண்பாலாம்; இவ்விருவ கைப் பேடுகளும் உயர்திணையாமன்றி அஃறிணையையொப்பனவுமாம். எ-று.

ஆணிலக்கணமும் பெண்ணிலக்கணமும் விரவி ஒருவகையேனும் நிர ம்பாது நிற்கும் பேட்டினைப் பாற்பொதுமையினீக்கி உயர்திணையாண்பா லோடும் பெண்பாலோடுஞ் சேர்த்தமையின், அவ்விலக்கணங்களுள் விட் டவிலக்கணமும் அவாவுமிலக்கணமுஞ் சிறந்தனவென்பதூஉம், விடாத விலக்கணமும் அவாவாதவிலக்கணமும் உளஅவை அத்துணைச்சிறப்பின வல்லவென்பதூஉம், விடுதலும் அவாவுதலும் இலக்கணையென்பதூஉம், பேட்டிலக்கணங்களுட் சிறந்ததொன்றையே கருதாது சிறவாதனவற்றை யும் உடன்கருதியவழி இருவகைப்பேடும் ஆண்பெண்ணென்னும் இரண் டனுள் ஒன்றன்பாற்படுதல் கூடாமையின் அப்பாலினவாம் உயர்திணை யுமன்றி, அஃறிணையிலக்கணமின்மையின் அஃறிணையுமன்றி, உயிருள் ளனவற்றுள் ஆண்பெண்ணென்னும் பகுப்பிலவாகிநின்ற அஃறிணையை யொக்குமென்பதூஉம், பெற்றும். பேடு, அழிதூஉ, அலி, மகண்மா என் பன ஒருபொருட்கிளவி. அலி, மகண்மா என்பனவற்றை வேறுகூறுவா ருமுளர். "பெண்ணவா யாணிழந்த பேடி யணியாளோ- கண்ணவாத்தக் ககலம்." எனப் பெண்ணிலக்கணஞ் சிறந்தமையிற் பெண்பாற்பட்டது. ஆண்பாற்பட்டதற்கும் அஃறிணையொத்து நின்றதற்கும் இலக்கியம் வந்த வழிக் காண்க. (எ)

உசரு. படர்க்கை வினைமுற்று நாமங் குறிப்பிற்
பெறப்படுந் திணைபா லனைத்து மேனை
இடத்தவற் றொருமைப் பன்மைப் பாலே.

எ-னின். நிறுத்தமுறையானே மூன்றிடத்துஞ் சொற் றன்னையும் பொருளையுமுணர்த்துமாறுணர்-ற்று. இ-ள். வெளிப்படைச்சொல்லா யுங் குறிப்புச்சொல்லாயும் வழக்கின்கண்ணுஞ் செய்யுட்கண்ணு நிற்கும் படர்க்கைவினைமுற்றுச் சொல்லையும் படர்க்கைப் பெயர்ச்சொல்லையும் முன் குறித்தால், பின் அவ்விருவகைச் சொல்லுங் கருவியாக இருதிணை யும் ஐம்பாலும் பெறப்படும்; ஒழிந்த தன்மை முன்னிலைவினைமுற்றுச் சொல்லையுந் தன்மை முன்னிலைப் பெயர்ச்சொல்லையும் முன் குறித்தால், பின் அந்நால்வகைச் சொல்லுங் கருவியாக இருதிணையைம்பாலுள் ஒரு மைப்பாலும் பன்மைப்பாலும் பெறப்படும். எ-று.

வினைமுற்று நாமம் என்பனவற்றையும், குறிப்பின் என்னும் வினை யெச்சத்தையும், பெறப்படும் என்பதனையும் எனையிடத்துங் கூட்டுக.

வ-று. நடந்தான், நடந்தாள், நடந்தார், நடந்தது, நடந்தன. எ-ம். அவன், அவள், அவர், அது, அவை. எ-ம். படர்க்கைவினைமுற்றுச்சொ

ல்லும், படர்க்கைப்பெயர்ச்சொல்லும், முன்பு தம்மையுணர்த்திப், பின் இருதிணையும் ஐம்பாலுமாகிய பொருள்களையுணர்த்தின. நடந்தேன், நடந்தேம். எ-ம். யான், யாம். எ-ம். நடந்தாய், நடந்தீர். எ-ம். நீ, நீர். எ-ம். தன்மை வினைமுற்றுச் சொல்லும், தன்மைப் பெயர்ச்சொல்லும், முன்னிலை வினைமுற்றுச்சொல்லும், முன்னிலைப் பெயர்ச் சொல்லும், முன்பு தம்மையுணர்த்திப், பின் இருதிணையைம்பாலுள் ஒருமைப்பாலும் பன்மைப்பாலுமுணர்த்தின. பிறவுமன்ன.

வினைமுற்றை முற் கூறினமையான் அவை "இருதிணை மருங்கினைம்பாலறிய-வீற்றினின்றிசைக்கும்" விகுதிகளோடு பயின்று வருதலின் இருதிணையைம்பாற்பொருள்களையுணர்த்து நெறியிற் பெயர்களிற் சிறந்தனவென்பதூஉம், குறிப்பினென்றமையாற் சொற்றன்னையுணர்த்துமென்பதூஉம், தன்னை முன்னுணர்த்திப் பொருளைப் பின்னுணர்த்துமென்பதூஉம், ஒலியெழுத்தையுணர்தற்கு வரிவடிவு ஓரறிகுறியாய் நின்றாற்போலப் பொருளையுணர்தற்குச் சொல் ஓர்குறியாய் நின்றதென்பதூஉம், அக்குறியினைக் குறித்தாலன்றி இருதிணையைம்பாலாகிய பொருட்பேறின்றென்பதூஉம், பெறப்படுமென்றமையாற் செவிப்புலனாகிய சொல்லையொழிந்து கட்பொறிமாத்திரையின் இருதிணையைம்பாற்பொருள்களை ஒருவனுணருமுணர்ச்சி விலங்குணர்ச்சி போலுமன்றி அது பொருட்பேறாகாதென்பதூஉம், ஒருமைப் பன்மைப்பாலே யென்றமையாற் றன்மை முன்னிலைகளின் ஆண் பெண் பலர் ஒன்று பல என்னும் பால்விகற்பத்தோடு இருதிணையுந் தோன்றாவென்பதூஉம், மூவிடங்களின் ஒன்றற்குரிய வினைமுற்றும் பெயருந் தம்மையும் பொருளையுமுணர்த்துமாறு இவ்வாறெனவே இவ்விடங்கட்குப் பொதுவாகிய வினைமுற்றுக்களும் பெயர்களும் பொதுமை நீங்கி ஓரிடத்திற்குரியவாகி இவ்வாறு தம்மையும் பொருளையுமுணர்த்துமென்பதூஉம், பெயரெச்சமும் வினையெச்சமும் வினைத்தொகையும் பண்புத்தொகையுங் குறைச்சொல்லாதலிற் றம்பயனிலையாகிய வருமொழியோடு புணர்ந்து பொருண் முற்றி இம்மூவிட் வினைமுற்றுள்ளும் பெயருள்ளும் அடங்குதலின் இவ்வாறு தம்மையும் பொருளையுமுணர்த்துமென்பதூஉம், இடைச்சொல்லும் உரிச்சொல்லும் பெயர்வினையுள் அடங்குதலின் அவ்வாறு தம்மையும் பொருளையுமுணர்த்துமென்பதூஉம், இவ்வாறு எல்லாச் சொல்லையும் வினைமுற்றுள்ளும் பெயருள்ளும் அடக்கி மூவகையிடத்து நின்ற சொல் இருதிணையைம்பாற் பொருளையுந் தன்னையுமுணர்த்துஞ் சிறப்புவிதி கூறினாரென்பதூம், பெற்றாம். "வயிர வூசியு மயன்வினை யிரும்புஞ்-செயிரறு பொன்னைச் செம்மைசெய்யாணியுந்-தமக்கமை கருவியுந் தாமா மவைபோ-லுரைத்திற முணர்த்தலு முரையது தொழிலே." என்றார் ஆசிரியரகத்தியனாருமென்க.

இனி, இச்சூத்திரத்திற்கு, இவ்வாறன்றி, இருதிணையைம்பாலைப் பொருளகத்தறிவித்ததன்றிச் சொல்லகத்தறியுமாறு கூறினாரெனப் பொ

ருள் கூறின், "இருதிணை மருங்கி னைம்பா லறிய-வீற்றினின் றிசைக்கும் பதினெ ரெழுத்துந்-தோற்றந் தாமே வினையொடு வருமே." என ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கூறியவாறே படர்க்கை வினைமுற் றொன்றுமே கூறிலமையும், படர்க்கை நாமமென்றன் மிகைபடக் கூறலாம்; ஏனையிடத்தவற் றொருமைப் பன்மைப்பாலே யென்றல் தன்மை முன்னிலைகள் ஒருமைபன்மை மாத்திரையன்றி இருதிணையைம்பாலை விளக்காமையின் மற்றொன்று விரித்தலாம். இவ்வாறன்றி, மூவிடங்களின் ஒவ்வொன்றற்குரிய முற்றும் பெயருமே இருதிணையைம்பாற்பொருளினை விளக்கும் ஒழிந்தன விளக்காவெனப் பொருள் கூறின், எல்லாச் சொல்லும் மூவகையிடத்து நின்று இருதிணையைம்பாற்பொருளை விளக்குமெனக் கூறிய 'ஒருமொழி தொடர்மொழி' என்னும் பொதுச்சூத்திரத்தோடு மாறுகொளக் கூறலாம்.

இச்சூத்திரத்துட் குறிப்பினென்னுஞ் சொல்லை வினையெச்சமாக்காது குறிப்பினாலும் இருதிணையைம்பாலும் விளங்குமெனப் பொருள் கூறின், வெளிப்படையுங் குறிப்புமாஞ் சொற்கள் இருதிணையைம்பாற்பொருள்களை விளக்குநெறியன்றி மூவிடச்சொற்போலக் குறிப்புச்சொல்லென வேறொன்றின்மையானும், ஒருவர் அறிவு தந்தாரென்றால் "நுண்ணறிவுடையோர் நூலொடு பழகினும்-பெண்ணறி வென்பது பெரும்பே தைமைத்தே." என்பவாகலின் அறிவு பெண்பாலாற் பெறுதல் கூடாமையின் அதனையொழித்து ஒருவரென்னும் படர்க்கைப்பெயரும் அதன் பயனிலையாகிய தந்தாரென்னும் படர்க்கைமுற்றும் உயர்திணையினையும் ஆண்பாலினையுங் குறிப்பான் விளக்குதலின் இட பெயர்வினைகளையொழித்துப் படர்க்கைவினைமுற்று நாமமென்றாரல்லராதலானும், சொற்கள் வெளிப்படையானுங் குறிப்பினானும் இருதிணையைம்பாற் பொருள்களை விளக்குதல் நிறுத்த முறையே 'ஒன்றொழி பொதுச்சொல்' என்னுஞ் சூத்திரத்தாற் பிற்கூறுதலானும், ஈண்டுங் கூறுதல் கூறியது கூறலாமாதலானும், அது பொருளன்றென்க.

(அ)

உசகூ. தன்மை முன்னிலை படர்க்கைமூ விடனே.

எ-னின். நிறுத்தமுறையானே மூவிடமாமாறுணர்-ற்று. இ-ள். மூவிடமாவன தன்மையும் முன்னிலையும் படர்க்கையுமாம். எ-று.

வ-று. யான், நீ, அவன். எ-ம். வந்தேன், வந்தாய், வந்தான். எ-ம். வரும்.

சொல்வானுங் கேட்பானுமாகிய இருவர் கூட்டத்துப் பிறந்தசொல், அவ்விருவரிடத்து நில்லாது அயலானிடத்திற் படர்தலின், படர்க்கையெனப்பட்டது.

(கூ)

உசுஎ. இலக்கண முடைய திலக்கணப் போலி
மரூஉவென் றாகு மூவகை யியல்பும்
இடக்க ரடக்கன் மங்கலங் குழூஉக்குறி
எனுமுத் தகுதியோ டாறும் வழக்கியல்.

எ-னின். நிறுத்தமுறையானே வழக்காமாறுணர்-ற்று. இ-ள். இலக்கணமுடையதென்றும், இலக்கணப்போலியென்றும், மரூஉவென்றும் வழங்கும் மூவகையியல்பு வழக்கும், இடக்கரடக்கலென்றும், மங்கலமென்றும், குழூஉக்குறியென்றும் வழங்கும் மூன்று தகுதிவழக்குடனே கூட, அறுவகைப்படும் வழக்கிலக்கணம். எ-று.

வ-று. நிலம், நீர், தீ, காற்று, ஆகாயம், நன்னிலம், தண்ணீர் என்றற்றொடக்கத்தன இலக்கணமுடையன. இன்முன் என்பதனை முன்றில் என்றும், நகர்ப்புறமென்பதனைப் புறநகரென்றும், புறவுலாவென்பதனை உலாப்புறமென்றும், கண்மீயென்பதனை மீகண்ணென்றும், கோவிலென்பதனைக் கோயிலென்றும், பொதுவிலென்பதனைப் பொதியிலென்றும், வழங்கும் இத்தொடக்கத்தன இலக்கணப்போலி. அருமருந்தன்னபிள்ளையென்பதனை அருமந்தபிள்ளையென்றும், மலையமானுடென்பதனை மலாடென்றும், சோழனுடென்பதனைச் சோணுடென்றும், பாண்டியனுடென்பதனைப் பாண்டிநாடென்றும், இந்நாடென்பதனை இந்தநாடென்றும், ஆதன்றந்தையென்பதனை ஆந்தையென்றும், பூதன்றந்தையென்பதனைப்பூந்தையென்றும், மரவடியென்பதனை மராடியென்றும், குளவாம்பலென்பதனைக் குளாம்பலென்றும், யாவரென்னும் பெயரை யாரென்றும் ஆரென்றும், யாரென்னுங் குறிப்புவினையை ஆரென்றும், எவனென்னுங் குறிப்புவினையை என்னென்றும் என்னவென்றும், ஆற்றூரென்பதனை ஆறையென்றும், வழங்கும் இத்தொடக்கத்தன மரூஉ. கண்கழீஇ வருதும், கால்கழீஇ வருதும், வாய்பூசி வருதும், ஆமுன் பகரவீ, பவ்வீ, புலிநின்றிறந்த நீரல்லீரத்து, கருமுகமந்தி, செம்பினேற்றை என்றற்றொடக்கத்தன இடக்கரடக்கல். செத்தாரைத் துஞ்சினுரென்றும், ஓலையைத் திருமுகமென்றும், காராட்டை வெள்ளாடென்றும், இடுகாட்டை நன்காடென்றும், வழங்கும் இத்தொடக்கத்தன மங்கலம். பொற்கொல்லர் பொன்னைப் பறியென்றும், யானைப்பாகர் ஆடையைக் காரையென்றும், வேடர் கள்ளைச் சொல்விளம்பியென்றும், வழங்கும் இத்தொடக்கத்தன குழூஉக்குறி.

இலக்கணநெறியால் வருவதனை இலக்கணமுடையதென்றும், இலக்கணமுடையதன்றிப் படைப்புக்காலத்து இலக்கணமுடையதோடு ஒருங்கு படைக்கப்பட்டதுபோல வருவதனை இலக்கணப்போலியென்றும், தொன்று தொட்டதன்றி இடையே இலக்கணஞ் சிதைந்து மரீஇயதனை மரூஉவென்றும், இம்மூன்றுந் தகுதிவழக்குப் போலாது எப்பொருட்கு எச்சொல் அமைந்ததோ அப்பொருளை அச்சொல்லாற் கூறுதலின் இயல்

புவழக்கென்றும், "இடக்கரென்பது மறைத்துமொழி கிளவி." என்பவா கலின் இடக்கர் தோன்றாது அதனை மறைத்ததை இடக்கரடக்கலென்றும், இடக்கர்போற் கூறத் தகாததன்றேனும் மங்கலமில்லதையொழித்து மங்கலமாகக் கூறுவதை மங்கலமென்றும், ஒவ்வொரு குழுவினுள்ளோர் யாதானுமொரு காரணத்தான் ஒருபொருளினது சொற்குறியையொழித்து வேறோர் சொற்குறியாற் கூறுவதைக் குழூஉக்குறியென்றும், இம்மூன்றும் இப்பொருளையறிதற்கு அமைந்து கிடந்த இச்சொல்லாற் கூறுதல் தகுதியன்று வேறோர் சொல்லாற் கூறுதல் தகுதியெனக் கருதிக் கூறுதலிற் றகுதிவழக்கென்றும்; பெயர் பெற்றன. இலக்கணப்போலியினையும் மரூஉவினையும் வேறறிதற்குச் சான்றோராட்சியே காரணமென்க. அன்றி, நிலைமொழி வருமொழிகண் முன்பின்னாக மாறி நிற்பன இலக்கணப்போலி, ஒழிந்த சிதைவெல்லாம் மரூஉவென்று கோடலுமொன்று.

இவ்வறுவகை வழக்குந் திரிசொற்கண்ணும் வருதலின், இயற்சொல்லாகிய உலகவழக்கையுந் திரிசொற் றிசைச்சொல் வடசொல்லாகிய செய்யுள் வழக்கையுந் தொகுத்து, இச்சூத்திரத்தான் வழக்கெனப்பட்டதென்க. அங்ஙனமாயிற் செய்யுளென வேறு கூறுவதியாது கருதியெனின்:—இவ்வுலகவழக்குஞ் செய்யுள்வழக்கும் வழக்காய் நில்லாது தொடைப்பட்டமை கருதியென்க. வழக்கென்பது சொன்னடை.

இனி, ஆசிரியர் தொல்காப்பியர், இடக்கரென்பதனை "அவையல் கிளவி." எனவும், அவையல் கிளவியாவது இழிந்தோர் சொல்லும் இழிந்தசொல்லாதலான் அதனை நன்மக்களிடை மறைத்துக்கூறுகவென்பார் "அவையல் கிளவி மறைத்தனர் கிளத்தல்." எனவும், மறைத்துக்கூறுங்கால் மேற்றோட்டு மரீஇ வழங்கியதனை மறைத்தலை நீக்குகவென்பார் "மறைக்குங் காலை மரீஇய தொரால்." எனவுங் கூறுவர். மேற்றோட்டு மரீஇ வழங்கியது "ஆப்பிநீ ரெங்குந் தெளித்துச் சிறுகாலை" யானையிலண்டம் யாட்டுப் பிழுக்கை என வரும். தம்பொருண்மேனில்லாது அணி குறித்துநின்ற "பகல்கான் றெழுதரும் பல்கதிர்ப் பரிதி." என்றாற்போல்வன தம்பொருளையுணர்த்துங்கான் மறைத்துக் கூறப்படுமாறுமுணர்க.()

உகூஅ. பல்வகைத் தாதுவி னுயிர்க்குடல் போற்பல
சொல்லாற் பொருட்கிட னாக வுணர்வினின்
வல்லோ ரணிபெறச் செய்வன செய்யுள்.

எ-னின். நிறுத்தமுறையானே செய்யுளாமாறுணர்-ற்று. இ-ள். தோல் இரத்தம் இறைச்சி மேதை எலும்பு மச்சை சுவேதநீரென்னும்எழுவகைத் தாதுக்களினானும் உயிர்க்கிடனாக இயற்றப்பட்ட உடம்புபோல, இயற்சொற்றிரிசொற் றிசைச்சொல் வடசொலென்னும் நால்வகைச் சொற்களாற் பொருட்கிடனாகக் கல்வியறிவினாற் செய்யுளியற்ற வல்லோர் அலங்காரம்பெற இயற்றுவன செய்யுளாம். எ-று.

. ஈண்டுப் பொருளென்றது அகமும் புறமுமாகிய பொருள்களை.

இங்ஙனங் கூறவே, எழுத்தாலியன்றது சொல்லாதலின், எழுத்துச் சொற்பொருளணியென்னு நான்கினும் நடப்பதியாப்பென்பதாயிற்று.

வ-று. "வருங்குன்ற மொன்றுரித் தோன்றில்லை யம்பல வன்மலயத்-திருங்குன்ற வாண ரிளங்கொடி யேயிட ரெய்தலெம்மூர்ப்-பருங்குன்ற மாளிகை நுண்கள பத்தொளி பாய நம்மூர்க்-கருங்குன்றம் வெண்ணிறக் கஞ்சுக மேய்க்குங் கனங்குழையே." என்னும் இக்கட்டளைக்கலித்துறை, இடமணித்தென்னும் பொருட்கிடனுகித், தன்மையுவமையுருவகவணிகளும் பிறவும் உடைத்தாய், வருதல் காண்க. பிறவுமன்ன. (கக.)

உசுகூ. ஒன்றொழி பொதுச்சொல் விகாரந் தகுதி
ஆகு பெயரன் மொழிவினைக் குறிப்பே
முதலறுதொகை குறிப்போ டின்ன பிறவுங்
குறிப்பிற் றருமொழி யல்லன வெளிப்படை.

எ-னின். நிறுத்தமுறையானே வெளிப்படையுங் குறிப்புமாமாறுணர்-ற்று. இ-ள். இருதிணையாண்பெணுள் ஒன்றனையொழிக்கும் பொதுச்சொல்லும், வலித்தன் முதலிய ஒன்பதுவிகாரச்சொல்லும், மூவகைத் தகுதிவழக்குச் சொல்லும், ஆகுபெயர்ச் சொல்லும், அன்மொழித்தொகைச்சொல்லும், வினைக்குறிப்புச்சொல்லும், முதற்குறிப்புச்சொல்லும், தொகைக்குறிப்புச்சொல்லும், இம்முதலறுதொகையல்லாத பலவாற்றானும் வரும் குறிப்புச்சொல்லும், இவை போல்வன பிறவுங், குறிப்பினுன் இருதிணையைம்பாற் பொருளைத் தருஞ் சொற்களாம்; இவையல்லனவெல்லாம் வெளிப்படையான் அப்பொருள்களைத் தருஞ் சொற்களாம். எ-று.

வெளிப்படை யல்லனவெல்லாங் குறிப்புச்சொல்லாயினும், அக்குறிப்புச்சொல்லுள்ளும் வேற்றுமை தோன்றற்கு ஏகாரமிடையிட்டுக் கூறினுரென்க.

வ-று. ஆயிரமக்கள் பொருதார்; பெருந்தேவி பொறையுயிர்த்தகட்டிற்கீழ் நால்வர் மக்களிருந்தார் என்புழி, மக்களென்னும் பொதுப்பெயரும், பொருதார் இருந்தார் என்னும் பொதுவினையும், உயர்திணையாண்பால் பெண்பாலுள் ஒன்றனையொழித்து ஒன்றனைக் குறிப்பானுணர்த்தின. இப்பெற்றமுழவொழிந்தன; இப்பெற்றமறத்திற்கே கறக்கும் என்புழிப், பெற்றமென்னும் பொதுப்பெயரும், ஒழிந்தன கறக்குமென்னும் பொதுவினைகளும், அஃறிணையாண்பால் பெண்பாலுள் ஒன்றனையொழித்து ஒன்றனைக் குறிப்பானுணர்த்தின. இவற்றுட் பொருதார் கறக்கும் என்னும் வினைகள் விகுதிமாத்திரையிற் பொதுவினையாயின. குறுத்தாட்பூதம், மரைமலர், குவிகமொடிகலியவங்கை என்புழி, இவ்விகாரச்சொற்கள், குறுந்தாள் தாமரை இங்குலிகம் என்பனவற்றைக் குறிப்பானுண

ர்த்தின. கால் கழீஇ வருதம், நன்காடு, பறி என்புழி, இத்தகுதிகள் தத்தம் பொருளைக் குறிப்பாலுணர்த்தின. புளிதின்முன், கடுத்தின்முன் என்புழி, இவ்வாகுபெயர்கள் அவற்றின் பழத்தினைக் குறிப்பாலுணர்த்தின. பொற்றொடி தந்த புனைமடல், அறற்கூந்தற்கில்லையருள் என்புழி, இவ்வன்மொழித்தொகை அவற்றையுடைய மகளிரைக் குறிப்பாலுணர்த்தின. "சொலல்வல்லன் சோர்விலன் அஞ்சா னவனை- யிகல்வெல்லல் யார்க்கு மரிது." என்புழி வல்லன் இலன் என்னுஞ் சொற்கள் பெயர்ப்பொருளையொழித்து வினைக்குறிப்புப்பொருளைக் குறிப்பாலுணர்த்தின. "அறத்தா றிதுவென வெள்ளைக் கிழிபு" என்புழி இம்முதற்குறிப்புச் சொற்கள் "அறத்தா றிதுவென வேண்டா சிவிகை-பொறுத்தானோ டூர்ந்தா னிடை." என்னும் பாட்டைக் குறிப்பாலுணர்த்தின. "அலங்குளைப்புரவி யைவரொடு சினைஇ-நிலந்தலைக் கொண்ட." என்புழி ஐவரென்னுந் தொகைக்குறிப்புச்சொற் பாண்டவரைக் குறிப்பாலுணர்த்திற்று. "ஒன்றி னிரண்டாய்ந்து மூன்றடக்கி நான்கினால் - வென்று களங்கொண்ட வேல்வேந்தே—சென்றுலா- மாழ்கடல்சூழ் வையகத்து ளைந்துவென்றாறகற்றி-யேழ்கடிந் தின்புற் றிரு." என்பதுமது.

இனிப் பலவாற்றானும் வருங் குறிப்புச்சொற்கள் பொருளைக் குறிப்பாலுணர்த்துமாறு:—கற்கறித்து நன்கட்டாய், நீயிர்பெரிதுமறிதிர், பறவாக்குளவி,பாயாவேங்கை"உவர்க்கடலன்ன செல்வரு முளரே-கிணற்றூற்றன்ன நீயுமா ருளையே." "செல்வர்தம் பெருந்திரு வுறுகபல்பக-னீவாழியரோ நெடிதே-யீயாச் சிறுவிலைக் காலத்தாயினு - முறுபொரு டந்தெஞ் சொற்கொள் வோயே." "பல்சான் றீரே பல்சான் றீரே - கயன்முள் ளன்ன நரைமுதிர் திரைகவுட் - பயனின் மூப்பிற் பல்சான் றீரே." "அறனோ மற்றிது விறன்மாண் குடுமி-யின்னா வாசப் பிறர்தம் மண்கொண் - டினிய செய்திநின் னார்வலர் முகத்தே." "நீயுந் தவறிலை நின்னைப் புறங்கடைப்-போதர விட்ட நுமருந் தவறிலர்-நிறையழி கொல்யானை நீர்க்குவிட்டாங்குப் - பறையறைந்தல்லது செல்லற்க வென்னா-விறையே தவறுடை யான்." "மையார் தடங்கண்மயிலன்னாய் தித்தீண்டு-கையார் பிரிவித்தல் காண்." "சோலையை யோரெழுத்தா லென்சொல்லுந் தொக்கதன்மே - னீலப்பே ரெவ்வெழுத்தினானிரம்பு—மாலைக் - குடைவேந்தன் சென்னி குலநதியின் பேரைக் - கடைசேர்ந்த வோரெழுத்தாற் காண்." கா, காவி, காவிரி என்பது பொருள். இஃதெழுத்துப் பெருக்கம். "ஆற்றின்பே ரீற்றி னெழுத்தொழியவின் பஞ்சேர் - நாற்கால தாமீற் றுயிர்நடப்ப - வேற்புடைய - வுண்பயனா மாங்கதனி னீறொழிந்தா லோதுநூற்-கின்பஞ்சேர் செய்யுளா மின்று." பாலாறு, பாலா, பால், பா என்பது பொருள். இஃதெழுத்துச் சுருக்கம். "வாம மணிமே கலையார் மயிர்குறுகி-னுமவர் பெய்யு மணிகுழை—யேமமயிர் நிறுவி மற்றதற்கோர் புள்ளி கொடுப்பிற் - செயிர்தீர் மரமாகுஞ்

சென்று.” கூழை, குழை, ஓதி, ஒதி என்பது பொருள். இது மாத்திரைச்சுருக்கம். “பூமேலா ளாரென்பர் பூம்போர்வையென்செய்யுர்-தீமேற்படிற்கொடுத்தாற் கொள்வதெவ-னமே-நல்திகழுஞ்செங்கை நயதீர னெங்கோன்-சிலம்பன் றிருவேங் கடன்.” இது வினவுத்தரம். “நீத்தொழிந்த வாறைந் தடக்கிப்பின் னிச்சயமே - வாய்த்தமைந்த வாயில்பெண்ணுனையுங்—கூத்தற்கு-வாளேரே டோசை விளைநில மிவ்வல்லாற்-கேளாயுடன்வருவ தில்.” நிலையாமை கடைப்பிடி சிவபுண்ணியஞ் செய் என்பது பொருள். இத்தொடக்கத்தனவெல்லாங் குறிப்பினாற் றத்தம்பொருள்களையுணர்த்தின.

இன்னபிறவுமென்றமையானே, தெரிநிலைவினை குறிப்புவினையாலணையும் பெயரும், வினைமுற்றானுங் குறிப்புமுற்றானும் வருமெச்சங்களும், செய்யுமென்னுமுற்றும், அன்று இன்று என்னும் வினையெச்சக்குறிப்பும், ‘கேட்குந போலவுங் கிளக்குந போலவு மியங்குந போலவுமியற்றுந போலவு மஃறிணை மருங்கினு மறையப் படு’ தன் முதலிய இலக்கணகளும் இவைபோல்வன பிறவுங் கொள்க.

இவ்வாறன்றி நிலம், நீர், தீ, காற்று, ஆகாயம் என்றற்றொடக்கத்தனவெல்லாம் வெளிப்படையிற் பொருளுணர்த்தின.

வடநூலார் சொற்பொருளை வாச்சியம் வியங்கியம் இலக்கணை என மூன்றெனவும் இலக்கணையை வியங்கியத்துளடக்கி இரண்டெனவுங் கூறுப. இவற்றுள் வாச்சியமென்பது வெளிப்படை. வியங்கியமென்பது குறிப்பு. இலக்கணையென்பது ஒருபொருளினதிலக்கணத்தை மற்றொருபொருட்குத் தந்துரைப்பது. அது விட்டவிலக்கணை, விடாதவிலக்கணை, விட்டும் விடாதவிலக்கணை என மூவகைப்படும். அவை வருமாறு: “சென்றதுகொல் போந்ததுகொல் செவ்வி பெறுந்துணையு-நின்றதுகொனேர்மருங்கிற் கையூன்றி—முன்றின்-மூழங்குங் கடாயானை மொய்ம்மலர்த்தார் மாறற்-குழந்துபின் சென்றவென் னெஞ்சு.” என்புழி மருங்குங் கையும் ஊன்றுதலுமுதலிய இலக்கணங்கள் நெஞ்சிற்கின்மையின் விட்டவிலக்கணை. கங்கையின்கணிடைச்சேரி புளிதின்றான் என்புழி இடைச்சேரி கங்கைக்கரைக்க ணிருத்தலும் புளியினது பழத்தைத் தின்றலுமுண்மையின் விடாதவிலக்கணை. “பாயிருள் பருகிப்-பகல்கான்றெழுதரும் பல்கதிர்ப் பரிதி.” என்புழி இருளைப் பருகுதலும் பகலைக் கானுதலும் பரிதிக்கின்மையானும் இருளைப் போக்குதலும் பகலைத் தருதலும் அதற்குண்மையானும் விட்டும்விடாதவிலக்கணை. இவையுங் குறிப்பினுள் அடங்குமாதலின் ‘வெளிப்படை குறிப்பின் விரிப்பது சொல்லே.’ எனத் தொகுத்தும் இவ்வாறு வகுத்துங் கூறினரென்க. (கஉ)

———

சொற்பாகுபாடு.

உ௭௦. அதுவே,—
இயற்சொற் றிரிசொ லியல்பிற் பெயர்வினை
எனவிரண் டாகு மிடையுரி யடுத்து
நான்கு மாந்திசை வடசொலணு காவழி.

எ-னின். மேலைச் சூத்திரங்காறுஞ் சொல்லாவது இஃதெனக் காட்டக் கண்ட சொல் இத்துணையாமென்பதுணர்-ற்று. இ-ள். மேற்காட்டிய சொல் இயற்சொற்றிரிசொல்லென்னும் இயல்பினையுடைய பெயர்ச்சொல்லும் வினைச்சொல்லுமென இரண்டாம் இவற்றுடன் இடைச்சொல்லும் உரிச்சொல்லுமடுத்து நான்குமாம் இவற்றுடன்றிசைச்சொல்லும் வடசொல்லும் அணுகாவிடத்து. எ-று.

'செய்யுட்குரியனவுரிச்சொல்' எனக் கூறுதலானும், வருஞ் சூத்திரஞ் 'செந்தமிழாகி' எனக் கூறுதலானும் இயற்சொலென்றதைப் பெயர்வினையிடையினுந் திரிசொலென்றதை எல்லாவற்றினும் பிரித்துரைத்துக் கொள்க. எனவே, அதுவேயெனச் சுட்டிய சொல், பெயரியற்சொல் பெயர்த்திரிசொல் வினையியற்சொல் வினைத்திரிசொல் இடையியற்சொல் இடைத்திரிசொல் உரித்திரிசொல் எனவெழுவகைப்படுமென்பதூஉம், திசைச்சொல்லும் வடசொல்லும் அணுகியவழி ஒன்பது வகைப்படுமென்பதூஉம் பெற்றாம். உரியியற்சொலின்றாகவும் உரித்திரிசொலென்றது இயற்சொற்றிரிசொலென்னும் பொதுவிலக்கண நோக்கியென்க.

இச்சொற்களையொருங்கோதாது முறைதெரித்தோதியதென்னையெனின்:—ஒருவன் ஒருத்தியென்ற மாத்திரையின் அவர் கைகான் முதலிய அகத்துறுப்பும் ஆடையணி முதலிய புறத்துறுப்பும் அடங்குதல் போலப் பெயர்வினையென்றமாத்திரையின் அவற்றின் அகத்துறுப்பாகிய விகுதியுருபு முதலிய இடைச்சொற்களும் புறத்துறுப்பாகிய வேற்றுமையுருபு முதலிய இடைச்சொற்களும் அடங்குதலானும், உரிச்சொற் 'பல்வகைப் பண்பும் பகர்பெயராகி' என்பவாகலிற் பெயருளடங்குதலானும், திசைச்சொல்லும் வடசொல்லும் இவற்றுள் யாதானுமொன்றாய் அடங்குதலானும், இவற்றையடக்கி நின்ற தலைமையுஞ் சிறப்புந் தோன்றப்பெயர்வினையெனவிரண்டாகுமென வரையறுத்தும், பெயர் வினையுள் அடங்கி நின்றவற்றையே வேறுபாடறிதற்கு வேறுபடுத்துத் தொகைகோடலின் இடையுரிக்கு அத்தலைமையுஞ் சிறப்புமின்றென்பது தோன்ற அடுத்து நான்குமாமென்றும், கொடுந்தமிழ் முதலிய சொற் செந்தமிழோடு விராயவழி அவற்றைத் திசைச்சொல்லென்றும் ஆரியச்சொற்றமிழ்நடை பெற்றுச் செந்தமிழோடு விராயவழி அதனை வடசொல்லென்றுந் தமிழோடு தழுவப்படுமொயினும் செந்தமிழ்ச்சொல்லோடு தொகைகோடல்

ஒருதலையன்றென்பது தோன்ற அனுகாவழியென்றும் முறை தெரித்தோதினரென்க.

வடக்கும் ஓர்திசையன்றோ திசைச்சொல்லன்றி வடசொல்லென வேறு கூறுவதென்னையெனின்:—தமிழ்நாட்டிற்கு வடதிசைக்கட் பதினெண்மொழிகளுள் ஆரியமுதலிய பலமொழியுமுளவேனுந் தென்றமிழ்க்கெதிரியது கடவுட்சொல்லாகிய ஆரியமொன்றுமே யென்பது தோன்ற அவற்றுட்டமிழ்நடை பெற்றதை வடசொலென்றும் ஏனையவற்றுட்டமிழ்நடை பெற்றதைத் திசைச்சொலென்றுஞ் சான்றோரானியமிக்கப்பட்டனவென்க. அன்றியும் ஆரியச்சொல் எல்லாத்தேயத்திற்கும் விண்ணுலகமுதலியவற்றிற்கும் பொதுவாகலான் அவ்வாரியச்சொற்றமிழ்நடை பெற்றதைத் திசைச்சொலென்றல் கூடாதெனக் கோடலுமாம். அங்ஙனமாயின் வடசொலென்றதென்னையெனின் ஆண்டுப் பயிற்சி மிகுதிபற்றியெனக்கொள்க.

இச்சொற்களைப் பெயர்முதலியவாக வைத்ததென்னையெனின்:—பெயர்ச்சொற் பொருளை விளக்குதலானும், வினைச்சொற் பொருளது புடைபெயர்ச்சியை விளக்குதலானும், இடைச்சொற் பொருளையும் பொருளது புடைபெயர்ச்சியையுந் தம்மாலன்றித் தத்தங் குறிப்பான் விளக்குதலிற் பெயர்ச்சொல் வினைச்சொற்களுமாகாது அவற்றின் வேறுமாகாது இடைநிகரனவாய் நிற்றலானும், உரிச்சொற் பொருட்பண்பாகிய இசை குறிப்புப் பண்பு மூன்றனையும் விளக்கிப் பொருட்குரிமை பூண்டு நிற்றலானும், திசைச்சொற் கொடுந்தமிழ் மொழியாயும் அன்னிய மொழியாயும் வருதலானும், வடசொல் அன்னிய மொழியேயாய் வருதலானும், இம்முறை வைக்கப்பட்டனவென்க.

"சொல்லெனப் படுப பெயரே வினையென்-றாயிரண் டென்ப வறிந்திசி னோரே." "இடைச்சொற் கிளவியு முரிச்சொற் கிளவியு-மவற்றுவழி மருங்கிற் றோன்று மென்ப." என்றார் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரு மென்க. (கஉ)

உஎக. செந்தமி ழாகித் திரியா தியார்க்குந்
தம்பொருள் விளக்குந் தன்மைய வியற்சொல்.

எ-னின். மேலைச்சூத்திரத்து நிறுத்த முறையானே இயற்சொல்லாமாறுணர்-ற்று. இ-ள். செந்தமிழ்நிலத்து மொழியாகி அந்நிலத்து மொழியுண் மேற்கூறப்படுந் திரிசொற் போலாது கற்றோர்க்குங் கல்லாதார்க்கும் ஒப்பத் தம்பொருளை விளக்குந் தன்மையினையுடைய உலகவழக்கு இயற்சொல்லாம். எ-று.

யார்க்குமென்றதனால் உலகவழக்கென்பது பெற்றாம்.

வ-று. மண், பொன் என்றற்றொடக்கத்தன பெயரியற்சொல். நடந்தான், வந்தான் என்றற்றொடக்கத்தன வினையியற்சொல். அவனை, அவ

னல் என்றற்றொடக்கத்து வரும் வேற்றுமையுருபு முதலியன இடையி யற்சொல்.

செந்தமிழ்நிலமாவதியாதெனின்:—சந்தனப் பொதியச் செந்தமிழ் முனியுஞ்-சவுந்தரபாண்டிய னெனுந்தமிழ் நாடனுஞ்- சங்கப்புலவருந் தழைத்தினிதிருக்கு-மங்கலப் பாண்டி வளநா டென்ப. இவ்வாறன்றிச் செந்தமிழ்நிலம் வைகையாற்றின் வடக்கெனக் கூறுவாருமுளர். கொடு ந்தமிழ் நிலத்துப் புனனாடெனப்படுவது சோணாடாதலானும், பாண்டிய னையே தமிழ்நாடனெனச் சான்றோர் கூறுதலானும் அஃதுரையன் றென்க. (கச)

உஎஉ. ஒருபொருள் குறித்த பலசொல் லாகியும்
பலபொருள் குறித்த வொருசொல் லாகியும்
அரிதுணர் பொருளன திரிசொல் லாகும்.

எ-னின். நிறுத்தமுறையானே திரிசொல்லாமாறுணர்-ற்று. இ-ள். ஒருபொருளைக் கருதிய பலசொல்லாகியும், பலபொருளைக் கருதிய ஒரு சொல்லாகியும், கற்றால் உணரும் பொருளவாய் வருவன திரிசொல்லாம் எ-று.

அரிதுணர் பொருளனவென்றமையான் ஒருபொருள் குறித்த பல சொல்லுள்ளும் பலபொருள் குறித்த ஒருசொல்லுள்ளும் வரும் இயற் சொல்லொழியக் கொள்க.

வ-று. கிள்ளை, சுகம், தத்தை என்றற்றொடக்கத்தன ஒருபொருள் குறித்த பலபெயர்த்திரிசொல். யானையுங் கோழியுஞ் சங்கும் வாரணம் என்றற்றொடக்கத்தன பலபொருள் குறித்த ஒருபெயர்த்திரிசொல். படர்ந்தான், சென்றான் என்றற்றொடக்கத்தன ஒருபொருள் குறித்த பலவி னைத்திரிசொல். வரைந்தான் ஆர்த்தான் என்றற்றொடக்கத்தன பல பொருள் குறித்த ஒருவினைத்திரிசொல். சேறும், வருதும் என்றற்றொ டக்கத்து விகுதிகள் ஒருபொருள் குறித்த பலவிடைத் திரிசொல். 'கொல்லே யைய மசைநிலைக் கூற்றே.' என்றற்றொடக்கத்தன பலபொ ருள் குறித்த ஓரிடைத்திரிசொல். 'சாலவுறுதவ நனிகூர்கழிமிகல்.' என் றற்றொடக்கத்தன ஒருபொருள் குறித்த பலவுரித்திரிசொல். 'கடியென் கிளவி காப்பே கூர்மை.' என்றற்றொடக்கத்தன பலபொருள் குறித்த ஒருரித்திரிசொல். திசைச்சொல்லும் வடசொல்லும் ஒருபொருள் பல பொருளென்னும் விகற்பத்தான் வந்தனவேற் காண்க.

ஈண்டு இயற்சொற்றிரிசொலென்றது அவற்றின் எழுத்துக்கள் திரி யாமையுந் திரிந்தமையுங் கருதியன்று, வானரத்தின் முகந் தன்னியல்பா யிருந்ததேனும் நரர்முகச்செவ்விக்கு மறுதலைப்பட்டமை கருதி வலிமுக மெனப்பட்டதுபோலக் கல்வியேதுவானன்றி இயல்பாகத் தம்பொருளை யுணர நிற்றலின் இயற்சொலென்றும் அவ்வியல்பிற்கு மறுதலைப்பட்டுக்

கல்வியேதுவாற் றம்பொருளையுணர நிற்றலிற் றிரிசொலென்றுங் கூறப் பட்டதென்க. (கரு)

உஎரு. செந்தமிழ் நிலஞ்சேர் பன்னிரு நிலத்தினும்
ஒன்பதிற் றிரண்டினிற் றமிழொழி நிலத்தினுந்
தங்குறிப் பினவே திசைச்சொ லென்ப.

எ-னின். நிறுத்த முறையானே இயற்சொற்றிரிசொலென்றவற்றின் பின்னின்ற அவ்வியல்பினவாய பெயர் வினையிடையுரிகளை இவ்வியலுள் 'இடுகுறி காரணம்' என்னுஞ் சூத்திரந் தொட்டு இவ்வதிகாரத்தை ந்தியலானும் உணர்த்த நிறீஇ ஒழிந்த திசை வடசொற்களுட்டிசைச்சொல்லாமாறுணர்-ற்று. இ-ள். செந்தமிழ் நிலத்தைச் சேர்ந்த பன்னிரண்டு கொடுந்தமிழ் நிலத்தின்கண்ணும் பதினென் மொழியுட் டமிழும் மேற்கூறும் வடசொற்குக் காரணமாகிய ஆரியமுமொழிந்த பதினறுமொழியும் வழங்கும் பதினறு நிலத்தின்கண்ணுமுள்ளோர் தங்குறிப்பினவாய்ச்செந்தமிழோர் குறிப்பினவன்றி அத்திசைகளினின்றுஞ் செந்தமிழ்நிலத்து வந்து வழங்குவன திசைச்சொலென்று கூறுவர் புலவர். எ-று.

செந்தமிழென்றமையாற் கொடுந்தமிழென்பதூஉம், ஆரியத்தின் காரியமாய வடசொல்லை வேறு கூறுதலிற் றமிழொழிநிலம் பதினறென்பதூஉம், கற்றோரையும் மற்றோரையுந் தழீஇத் தங்குறிப்பினவெனப் பொதுமையிற் கூறினமையின் இத்திசைச்சொற்கள் அந்நிலத்தோர்க்கு இயற்சொல்லாய்ச் செந்தமிழோர்க்கு அவ்வாறு குறிக்கப்படாத திரிசொல்லாய் நிற்குமென்பதூஉம், பெற்றாம்.

கொடுந்தமிழ்நிலம் பன்னிரண்டாவன: "தென்பாண்டி குட்டங் குடங்கற்கா வேண்பூழி-பன்றி யருவா வதன்வடக்கு-நன்றாய-சீத மலாடு புனனாடு செந்தமிழ்சே-ரேதமில் பன்னிருநாட் டெண்." என்பனவாம். இவற்றுள், செந்தமிழ்ப்பாண்டி நாட்டின்றென்றிசைக்கண்ணதாகிய தென்பாண்டிநாட்டார் ஆவினைப் பெற்றமென்றுஞ் சோற்றைச் சொன்றியென்றும், குட்ட நாட்டார் தாயைத் தள்ளையென்றும், குடநாட்டார் தந்தையை அச்சனென்றும், கற்காநாட்டார் வஞ்சரைக் கையரென்றும், வேணாட்டார் தோட்டத்தைக் கிழாரென்றும், பூழிநாட்டார் சிறுகுளத்தைப் பாழியென்றும், அருவாநாட்டார் செறுவைச் செய்யென்றுஞ் சிறுகுளத்தைக் கேணியென்றும், அருவாவடதலையார் புளியை எகினென்றும், சீத நாட்டார் தோழனை எலுவனென்றுந் தோழியை இகுளையென்றும், வழங்குவர். இவைமுதலியனவுந் தமிழொழிந்த பதினறு நிலத்துமொழிகளுள் ஏற்பனவுஞ் செந்தமிழோடு விரவி வருதல் காண்க. (கசு)

உஎச. பொதுவெழுத் தானுஞ் சிறப்பெழுத் தானும்
ஈரெழுத் தானு மியைவன வடசொல்.

எ-னின். வடசொல்லாமாறுணர்-ற்று. இ-ள். ஆரியத்திற்குந் தமிழிற்கும் பொதுவெழுத்தானும் ஆரியத்திற்கேயுரிய சிறப்பெழுத்துத் திரி

ந்தவெழுத்தானும் இவ்விரண்டானும் செந்தமிழ்ச்சொல்லையொப்பன வாகி வடதிசைக்கணின்றுஞ் செந்தமிழ்நிலத்து வந்து வழங்குவன வடசொல்லாம். எ-று.

பதவியலுள் 'பொதுவெழுத் தொழிந்த நாலேழுந் திரியும்.' எனக் கூறினமையிற் சிறப்பெழுத்துத் திரிந்த எழுத்தானுமென்பது பெற்றாம்.

அவ்வடசொற்கு ஆரியச்சிறப்பெழுத்துத் திரிந்த எழுத்து ஆதிகாரணமாயும் அச்சிறப்பெழுத்து அநாதிகாரணமாயும் நிற்றலிற் சிறப்பெழுத்தானுமென்றார். அது பருத்தியானியன்ற படாமென்றாற்போலும்.

ஆரியச்சொற் சிதைந்து வடசொல்லாதலின் இவை சொல்லாற் செந்தமிழ்ச் சொல்லை யொவ்வாமை கருதி எழுத்தானெக்குமென்பார் எழுத்தானியைவனவென்றார்.

வ-று. அமலம், உருவம், கமலம், க்ாரணம், காரியம் என்றற்றொடக்கத்தன பொதுவெழுத்தானியைந்தன. சுகி, போகி, சுத்தி என்றற்றொடக்கத்தன சிறப்பெழுத்தானியைந்தன. அரன், அரி, கடினம், சலம் என்றற்றொடக்கத்தன ஈரெழுத்தானுமியைந்தன.

அரன் என்புழித் தமிழின் சிறப்பாகிய னகரவீறு பதவியலுள் 'உவ்வுமாம் பிற' என்றமையான் அமைந்தமையின், ஈண்டு விதந்து கூறாராயினார். பிறவுமன்ன.

"வடசொற் கிளவி வடவெழுத் தொரீஇ-யெழுத்தொடு புணர்ந்த சொல்லா கும்மே." "சிதைந்தன வரினு மியைந்தன வரையார்." என்றார் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாருமென்க. (கஎ)

பெயர்ச்சொல்.

உஎரு. இடுகுறி காரண மரபோ டாக்கந்
தொடர்ந்து தொழிலல காலந் தோற்றா
வேற்றுமைக் கிடனாய்த் திணைபா லிடத்தொன்
றேற்பவும் பொதுவு மாவன பெயரே.

இவ்வதிகாரத்தைந்தியலானும் உணர்த்த நிறீஇய பெயர்வினையிடையுரியென்னு நான்கனுட் பெயரிலக்கணமுணர்த்துவான்றொடங்கி அதன் பொதுவிலக்கணமுணர்-ற்று. இ-ள். இடுகுறியுங் காரணக்குறியும் மரபினையும் ஆக்கப்பாட்டினையுந் தொடர்ந்து வினையாலணையுங் காரணக்குறியொன்றுங் காலந்தோற்ற அல்லன காலந்தோற்றாவாய் எட்டுவேற்றுமையுஞ் சார்தற்கிடமாய் இருதிணையைம்பான் மூவிடத்துள் ஒன்றனையேற்பவும் பலவற்றினையேற்பவுமாய் வருவன பெயர்களாம். எ-று.

வ-று. ஆண், பெண், மரம், தெங்கு, கமுகு என்றற்றொடக்கத்தன இடுகுறிமரபு தொடர்ந்தன. அவன், அவள், காளை, காரிகை, விலங்கு,

பறவை என்றற்றொடக்கத்தன காரணக்குறிமரபு தொடர்ந்து வந்தன. "பொன்போலுங் கள்ளிப் பொறிபறக்குங் கானலிலே-யென்பேதை செல்லற் கியைந்தனளே-மின்போலு-மானவேன் முட்டைக்கு மாறாய தெவ்வர்போங்-கானவேன் முட்டைக்குங் காடு." என்னும் பொய்யாமொழிப் புலவன் பாடலில் வேட்டுக்குமரன் தன்பெயர் முட்டையென்றற்றொடக்கத்தன இடுகுறியாக்கந் தொடர்ந்தன. பொன்னன், பூணன், "மலைமகண் மகனே மாற்றோர் கூற்றே." என்றற்றொடக்கத்தன காரணக்குறியாக்கந் தொடர்ந்தன. நடந்தவனை நடந்தானை என்றற்றொடக்கத்தன வினையாலணையுங் காரணக்குறி காலங் காட்டின. ஏனையிலக்கணங் கண் முன்னும் பின்னும் பெறப்படுதலின் ஈண்டுக் காட்டிற்றிலம்.

ஆண் பெண் முதலிய இடுகுறிப்பெயரும் அவன் அவள் முதலிய காரணப்பெயரும் இடையே ஒருவரானுக்கப்பட்டனவன்றி அவ்விலக்கணங்களோடு தோன்றிய பொருள்கட்கெல்லாந் தொன்று தொட்டு மரபு பற்றி வருதலானும், முட்டையென்றற்றொடக்கத்து இடுகுறிப்பெயரும் பொன்னனென்றற்றொடக்கத்துக் காரணப்பெயரும் மரபுபோலத் தொன்றுதொட்டனவன்றி அப்பொருள்கட்கு இடையே ஒருவரானுக்கப்பட்டு வருதலானும், இடுகுறிகாரணமிரண்டும் மரபையும் ஆக்கத்தையுந் தொடர்ந்தேன்றார். இதற்கு இவ்வாறன்றி, இடுகுறிப்பெயர் காரணப்பெயரிரண்டுமொழிய இடையன் பாகன் என்னும் மரபுப்பெயர் தெங்கு கடுவென்னும் ஆகுபெயர் எனப் பொருள்கொள்வாருமுளர். எல்லாப்பெயரும் இடுகுறிப்பெயர் காரணப்பெயரென்னும் இரண்டாயடங்குவதன்றி வேறின்மையானும், 'இடுகுறிகாரணப் பெயர்பொதுச் சிறப்பின.'என வரையறை கூறிப் போந்தமையானும் அது பொருந்தாதென்க. (௧அ)

உ௪௬. அவற்றுள்,—

கிளையெண் குழூஉமுதற் பல்பொரு டிணைதேம்
ஊர்வா னகம்புற முதல நிலன்யாண்
டிருது மதிநா ளாதிக் காலந்
தோள்குழன் மார்புகண் காது முதலுறுப்
பளவறி வொப்பு வடிவு நிறங்கதி
சாதி குடிசிறப் பாதிப் பல்குணம்
ஓத லீத லாதிப் பல்வினை
இவையடை சுட்டு வினாப்பிற மற்றோ
டுற்ற னவ்வீறு நம்பி யாடூஉ
விடலை கோவேள் குரிசி றோன்றல்
இன்னன வாண்பெய ராகு மென்ப.

எ-னின். மேல் 'திணைபா லிடத்தொன் றேற்பவும்' என்றவற்றுள் உயர்திணையாண்பாற்குரிய பெயர்களுணர்-ற்று. இ-ள். மேற் 'பெயரே' என்றவற்றுள் இங்ஙனம் பகுத்துக் கூறிய பொருளாதியாறனோடும் இவ ற்றையடையுஞ் சுட்டினோடும் வினாவினோடும் பிறவென்பதனோடும் மற் றென்பதனோடும் பொருந்திய னகரவீற்றுப் பெயர்களும் நம்பி முதலாக வெடுத்தோதிய பெயர்களும் இவைபோல்வன பிறவும் உயர்திணையாண் பாற் பெயர்களாமென்று சொல்லுவர் புலவர். எ-று.

"த ந நு எம்முதன் மகரமிடையிட்டு-ன ள ர வா மீற்றன சுற்றப் பெயரே." என்பவாகலிற் கிளைப்பெயரறிக.

சுட்டு முதலிய நான்கிடைச்சொற்குந் தமக்கெனவோர் பொருளின் றிப் பொருளாதியாறனுள் யாதானுமொன்றைக் கூறுவான் குறிப்பின் வழி அடைந்துணர்த்தலின் இவையடைசுட்டு வினாப்பிறமற்றென்றார். 'வினாச் சுட்டுடனும் வேறுமாம்' என்பதுமது.

வ-று. தமன் நமன் நுமன் எமன் என்பன கிளையான் வருபெயர். ஒருவன் என்பது எண்ணான் வருபெயர். அவையத்தான் அத்திகோசத் தான் என்பன குழூஉவான் வருபெயர். பொருளன், பொன்னன், முடி யன் என்றற்றொடக்கத்தன முதலென்பவற்றான் வருபெயர். இவை பொருளான் வருபெயர். வெற்பன், பொருப்பன், சிலம்பன். எ-ம். மற வன், எயினன். எ-ம். இடையன், ஆயன். எ-ம். ஊரன், மகிழ்நன். எ-ம். சேர்ப்பன், துறைவன். எ-ம். வருவன குறிஞ்சி முதலியவைந்திணையா னும் வருபெயர். சோழியன், கொங்கன் என்பன தேயத்தான் வருபெ யர். கருவூரான், மருவூரான் என்பன ஊரான் வருபெயர். வானத்தான், அகத்தான், புறத்தான் என்பன வான் முதலிய மூன்றானும் வருபெயர். மண்ணகத்தான், பாதலத்தான் என்றற்றொடக்கத்தன முதலவென்பவற் றான் வருபெயர். இவை இடத்தான் வருபெயர். மூவாட்டையான், வேனிலான், தையான், ஆதிரையான் என்பன யாண்டு முதலிய நான்கா னும் வருபெயர். நெருநலான், காலையான், மாலையான் என்றற்றொடக்க த்தன ஆதியென்பவற்றான் வருபெயர். இவை காலத்தான் வருபெயர். திணிதோளன், செங்குஞ்சியன், வரைமார்பன், செங்கண்ணன், குழைக் காதன் என்பன தோண் முதலியவைந்தானும் வருபெயர். குறுந்தாளன், நெடுங்கையன் என்றற்றொடக்கத்தன முதலென்பவற்றான் வருபெயர். இவை சினையான் வருபெயர். பெரியன், புலவன், பொன்னெப்பான், கூனன், கரியன், மானுடவன், பார்ப்பான், சேரன், ஆசிரியன் என்பன அளவு முதலிய ஒன்பதானும் வருபெயர். நல்லன், தீயன் என்றற்றொட க்கத்தன ஆதியென்பவற்றான் வருபெயர். இவை குணத்தான் வருபெ யர். ஓதுவான், ஈவான் என்பன அவ்விரண்டானும் வருபெயர். கணக் கன், பிணக்கன் என்றற்றொடக்கத்தன ஆதியென்பவற்றான் வருபெயர்.

இவை தொழிலான் வருபெயர். அவன், இவன், உவன், எவன், யாவன், ஏவன், பிறன், மற்றையான் என்பன சுட்டு முதலிய நான்கானும் வரு பெயர். நம்பி முதலிய பெயர்களேழும் உரைக்கிடையிற் காண்க.

இன்னனவென்றமையான், வில்லி, வாளி, சென்னி, கிள்ளி என்ற ற்றொடக்கத்துயர்திணை யாண்பாற்பொருள் குறித்து வருவனவெல்லா ங்கொள்க.

இவையடைசுட்டு வினுப்பிற மற்றேடுற்ற னவ்வீறு என்பவற்றிற்கு அப்பொருளன், இப்பொருளன், உப்பொருளன், எப்பொருளன், பிறபொ ருளன், மற்றப்பொருளன் என உதாரணங் காட்டுவாருமுளர். சுட்டு முதலிய நான்கனேடும் னகரவீறுறுதலின்மையான் அவற்றிற்கு அவை காட்டாகாவென்க. (கசு)

உஎஎ. கிளைமுத லாகக் கிளந்த பொருள்களுள்
ளவ்வொற் றிகரக் கேற்ற வீற்றவுந்
தோழி செவிலி மகடூஉ நங்கை
தையலோ டின்னன பெண்பாற் பெயரே.

எ-னின். உயர்திணைப் பெண்பாற்குரிய பெயருணர்-ற்று. இ-ள். மேலைச் சூத்திரத்துக் கிளைமுதலாகப் பகுத்துக் கூறிய அறுவகைப்பொரு ள்களுள் ளகரவொற்றும் இகரவுயிருமுறுதற்கேற்ற அவ்விரண்டீற்றவாய் வ்ரும் பெயர்களுந் தோழி முதலாகவெடுத்தோதிய பெயர்களும் இவற் றுடனே இவைபோல்வன பிறவும் உயர்திணைப்பெண்பாற் பெயர்களாம். எ-று.

வ-று. தமள், நமள், நுமள், எமள், அவையத்தாள், அத்திகோசத் தாள், பொருளாள், பொன்னுள். எ-ம். ஒருத்தி, அவையத்தி, அத்திகோ சத்தி, பொன்னி. எ-ம். பொருளாதியாறனுள்ளும் ளகரவொற்றிற்கும் இகரவுயிர்க்கும் ஏற்பனவறிந் தொட்டிக்கொள்க.

ஏற்றவீற்றவென்றமையாற் கிளைப்பெயர் இகரவீறேலாமையும் எண் ணுப்பெயர் ளகரவொற்றீறேலாமையுங் காண்க. பிறவுமன்ன. தோழி முதலியவைந்து பெயரும் உரைக்கிடையிற் காண்க.

இன்னனவென்றமையான் இகுளை மாது அங்கனை என்றற்றொடக் கத்து உயர்திணைப் பெண்பால் குறித்து வருவனவெல்லாங் கொள்க. ()

உஎஅ. கிளந்த கிளைமுத லுற்றரவ் வீற்றவுங்
கள்ளொ டீற்றி னேற்பவும் பிறவும்
பல்லோர் பெயரின் பகுதி யாகும்.

எ-னின். பலர்பாற்குரிய பெயருணர்-ற்று. இ-ள். மேற் கூறப் பட்ட கிளைமுதலிய அறுவகைப் பொருளையும் பொருந்திய ரகரவொற்றீற்

றுப் பெயர்களும் கள்ளென்னும் விகுதியையீருகவுடைய பெயர்களுன் ஈண்டைக்குப் பொருந்தி வருவனவும் இவை போல்வன பிறவும் பலர்பாலின் பெயர்களாம். எ-று.

கள்ளீறு பகுதிப்பொருள் விகுதியாயும் விகுதிமேல் விகுதியாயும் வருதலின் உம்மையிடையிட்டு வேறோதினர்.

கள்ளெனீற்றினேற்பவுமென்றார் அஃறிணைக்கண்ணுங் கள்ளீற்றுப் பெயர் வருதலின்.

பல்லோர்பகுதியின் பெயராமெனக் கூட்டுக. பகுதியென்பது பால். தொகுப்புத் தொகுதியென நின்றாற்போலப் பகுப்புப் பகுதியென நின்றது. பகுப்புப் பல்லோர் பெயரின் பகுப்பாகுமெனினும் அமையும்.

வ-று. தமர், நமர், நுமர், எமர், இருவர், மூவர் எனப் பொருளாதியாறனேடுமொட்டுக. கோக்கள், மனுக்கள் என்றற்றொடக்கத்தன பகுதிப்பொருள் விகுதியீற்றுப் பெயர்கள். தமர்கள், நமர்கள், அரசர்கள், மறவர்கள் என்றற்றொடக்கத்தன விகுதிமேல் விகுதியீற்றுப்பெயர்கள். இவ்விகுதிமேல் விகுதி இடைச்சொல்லாதலின் 'ஒருபொருட்பன்மொழி சிறப்பி னின்வழா.' என்னுஞ் சூத்திரத்தாற் கூறும் வழுவமைதியாய் வந்தன.

பிறவுமென்றமையான், மாந்தர், மக்கள் என்றற்றொடக்கத்துப்பலர்பால் குறித்து வருவனவெல்லாங் கொள்க. (உக)

உஎக. வினச்சுட் டுடனும் வேறு மாம்பொருள்
ஆதி யுறுதுச் சுட்டணை யாய்தம்
ஒன்றனெண் ணின்னன வொன்றன் பெயரே.

எ-னின். அஃறிணை யொருமைப்பாற்குரிய பெயருணர்-ற்று. இ-ள். வினவின்கண்ணுஞ் சுட்டின்கண்ணுங் கரந்து அவற்றினுடனுயும் வினவவுஞ் சுட்டவும் படாது வேறுயும் வரும் பொருளாதியாறனையும் பொருந்திய துவ்விகுதியீற்றுப்பெயரும், சுட்டோடு கூடிய ஆய்தத்தைப் பொருந்திய துவ்விகுதியீற்றுப் பெயரும், ஒன்றென்னுமெண்ணுகு பெயரும் இவைபோல்வன பிறவும் அஃறிணை யொருமைப் பெயராம். எ-று.

வ-று. எது, யாது, ஏது. எ-ம். அது, இது, உது. எ-ம். குழையது, நிலத்தது, மூலத்தது, கோட்டது, குறியது, ஆடலது. எ-ம். அஃது, இஃது, உஃது. எ-ம். ஒன்று. எ-ம். வரும்.

இன்னனவென்றமையால், பிறிது, மற்றையது என்றற்றொடக்கத்து அஃறிணையொருமைப்பொருள் குறித்து வருவனவெல்லாங் கொள்க.

சுட்டணையாய்தம் இப்பகுதி விகுதிப் புணர்ச்சிக்கட் சந்திவகையான் வந்ததன்மையின் இச்சுட்டுப்பெயர்கள் வேறோதப்பட்டனவென்ப

தூஉம், இவைபோலெடுத்தோதாமையின் ஆய்தமஃனயாச் சுட்டுப்பெய ர்களே வினுச்சுட்டுடனும் என்றவற்றுள் அமைந்து கிடந்தனவென்ப தூஉம், வினுச்சுட்டுடனுமென்பதற்கு எக்குழையது அக்குழையது என உதாரணங் காட்டுவது பொருந்தாதென்பதூஉம், பெற்ரும். (உஉ)

உ௨ ௦. முன்ன ரவ்வொடு வருவை யவ்வுஞ்
சுட்டி றுவவ்வுங் கள்ளிறு மொழியும்
ஒன்ற லெண்ணு முள்ள வில்ல
பல்ல சில்ல வுளவில பலசில
இன்னவும் பலவின் பெயரா கும்மே.

எ-னின். அஃறிணைப் பன்மைப்பாற்குரிய பெயருணர்-ற்று. இ-ள். முன்னர்க் கூறிய 'வினுச்சுட் டுடனும் வேறு மாம்பொரு ளாதி' யாற ஞேடும் ஏற்ற பெற்றி வரும் வகரவைகாரவீற்றுப் பெயர்களும் அகரவீற் றுப்பெயர்களும் வகரவொற்றீற்றுச் சுட்டுப்பெயர்களும் கள்ளென்னும் பகுதிப்பொருள் விகுதியிறுதியாகிய பெயர்களும் ஒன்றல்லாத இரண்டு முதலிய எண்ணுகுபெயர்களும் உள்ளவென்பது முதலிய குறிப்புவினை யாலணைந்த எட்டுப் பெயர்களும் இவைபோல்வன பிறவும் அஃறிணைப்ப ன்மைப் பெயர்களாம். எ-று.

மேலைச் சூத்திரங்களுட் கூறியவாறே உறுதி கூருது வரு வையெ ன்றதனுல் ஏற்ற பெற்றியென்பதூஉம், உள்ளவில்ல முதலிய பண்பொ டும் வரும் அகரவீற்றுப் பெயர்கள் முன்னரவ்வொடு வருவையவ்வும் என்பவற்றுள் அடங்குதலிற் பின்னர்க்கூறிய உள்ளவில்ல முதலியவெட் டுங் குறிப்புவினையாலணையும் பெயரென்பதூஉம், பெற்ரும்.

வ-று. எவை, யாவை. எ-ம். அவை, இவை, உவை. எ-ம். நெ டியவை, கரியவை, நல்லவை, தீயவை, உள்ளவை, இல்லவை. எ-ம். பொருள, பொருளன, அகத்த, அகத்தன, மூலத்த, மூலத்தன, கோட் ட, கோட்டன, கரிய, கரியன, உள்ள, உள்ளன, இல்ல, இல்லன, ஓதுவ, ஓதுவன, ஈவ, ஈவன. எ-ம். அவ், இவ், உவ். எ-ம். யானைகள், குதிரை கள். எ-ம். இரண்டு, மூன்று, பத்து, நூறு, ஆயிரம். எ-ம். வரும். உள்ள முதலியவெட்டும் உரைக்கிடையிற் காண்க.

இன்னவுமென்றமையான், யா, பிற, மற்றைய என்றற்ருெடக்க த்து அஃறிணைப்பன்மைப் பொருள்குறித்து வருவனவெல்லாங்கொள்க.

உ௨க. பால்பகா வஃறிணைப் பெயர்கள்பாற பொதுமைய.

எ-னின். மேல் 'பொதுவுமாவன பெயரே.' என்ருர் அவற்றுள் அஃறிணையிருபாற்குமுரிய பொதுப்பெயருணர்-ற்று. இ-ள். அஃறிணைப் பெயர்களுள் இங்ஙனம் பால் பகுத்தலையொழிந்து நின்ற பெயர்களனைத் தும் அத்திணையிருபாற்குமுரிய பொதுப்பெயர்களாம். எ-று.

வ-று. யானை வந்தது, யானை வந்தன, குதிரை வந்தது, குதிரை வந்தன, மரம் வளர்ந்தது, மரம் வளர்ந்தன, கண் சிவந்தது, கண் சிவந்தன என வரும்.

இச்சூத்திரந் திணைப்பொதுப்பெயரின் பிற்கூறுது ஈண்டுக் கூறிய தென்னையெனின்:— விளங்குதற்பொருட்டு ஒன்றினமுடித்த றன்னின முடித்தலென்னுமுத்தியாற் கூறப்பட்டதென்க. (உச)

உஅஉ. முதற்பெயர் நான்குஞ் சினைப்பெயர் நான்குஞ்
சினைமுதற் பெயரொரு நான்குமுறை யிரண்டுந்
தன்மை நான்கு முன்னிலை யைந்தும்
எல்லாந் தாந்தா னின்னன பொதுப்பெயர்.

எ-னின். இருதிணைக்குமுரிய பொதுப்பெயர்களைத் தொகுத்துணர்-ற்று. இ-ள். முதற்பெயர் முதலான ஒன்பது கூற்றுப்பெயர்களும் இவை போல்வன பிறவும் இருதிணைக்குமுரிய பொதுப்பெயர்களாம். எ-று.

பெயரென்பதனை முறை முதலியவற்றினேடுங் கூட்டுக.

எல்லாமென்பது முதல் இன்னனவென்பதீருக நின்ற செவ்வெண்ணினிறுதிக்கண் நான்குமென்னுந் தொகையோடு உம்மை தொக்கன.

எல்லாம், தாம், தான் என விதந்த மூன்று பெயருமொழிய இன்னனவென்றமையால், சூரியனுதித்தான் சூரியனுதித்தது என ஒருபொருளையே உயர்திணைப்பொருளாக்கியும் அஃறிணைப்பொருளாக்கியுங் கூறப்படும் பொதுப்பெயர் முதலியனவும், ஊமை வந்தான் ஊமை வந்தாள் என உயர்திணையிருபாலையுமுரைக்கும் பொதுப்பெயர் முதலியனவும், தன்மை முன்னிலை வினையாலணையும் பெயரும் பிறவுங் கொள்க.

முதற்பெயர் முதலாக முன்னிலைப்பெயரீருகக் கூறிய அறுவகைப் பெயர்கட்கும் உதாரணம் பின் வருந் தத்தம் வகைச் சூத்திரங்களுட் காண்க.

உயர்திணைக்குச் சிறந்த பெயர் அஃறிணைக்கண் விரவியும், அஃறிணைக்குச் சிறந்த பெயர் உயர்திணைக்கண் விரவியும், வருதலின் இவற்றை விரவுப்பெயரென்றுங் கூறுப. அங்ஙனம் வருதல் காட்டுமுதாரணங்களுட் காண்க. (உரு)

உஅங. ஆண்மை பெண்மை யொருமை பன்மையின்
ஆமந் நான்மைக ளாண்பெண் முறைப்பெயர்.

எ-னின். மேற்றெகுத்துணர்த்தியவற்றுள் முதற்பெயர் முதன் முறைப்பெயரீருகக் கிடந்தவற்றை வகுத்துணர்-ற்று. இ-ள். ஆண்மை முதலிய இந்நான்கு பாலுங் காரணமாக முற்கூறிய முதற்பெயர் சினைப்

பெயர் சினைமுதற்பெயரென்று மூன்றும் ஒவ்வொன்று நந்நான்காம் ஆண்மை பெண்மையென்னுமிருபாலுங் காரணமாக முறைப்பெயர் இரண்டாம். எ-று.

மேலைச்சூத்திரத்து இரண்டென்பதனையும் இச்சூத்திரத்து ஆமென்பதனையுங் கூட்டி முறைப்பெயரிரண்டாமென உரைத்துக்கொள்க.

உயர்திணைக்கேயுரிய பலர்பாலையும் அஃறிணைக்கேயுரிய ஒன்று பலவென்னும் இருபாலையுமொழித்து இருதிணைக்கும் பொதுவாகிய ஆண்மை பெண்மையொருமை பன்மையென்னு நான்கு பாலினையும் இவற்றுண் முறை கூறுதற்குரிய ஆண்மை பெண்மையென்னும் இருபாலினையுங் காரணமாக இச்சூத்திரத்துட் கூறினர் இவற்றின் காரியங்களை இனைத்தென்றறிபொருளாக மேலைச் சூத்திரத்துட் கூறியவாறு உய்த்துணர்தற்கென்க. எனவே, ஆண்மைமுதற்பெயர் பெண்மைமுதற்பெயர் ஒருமைமுதற்பெயர் பன்மைமுதற்பெயர். எ-ம். ஆண்மைச்சினைப்பெயர் பெண்மைச்சினைப்பெயா ஒருமைச்சினைப்பெயர் பன்மைச்சினைப்பெயர். எ-ம். ஆண்மைச்சினைமுதற்பெயர் பெண்மைச்சினைமுதற்பெயர் ஒருமைச்சினைமுதற்பெயர் பன்மைச்சினைமுதற்பெயர். எ-ம். ஆண்மைமுறைப்பெயர் பெண்மைமுறைப்பெயர். எ-ம். பெயர் பெறுமென்பதாயிற்று.

வ-று. சாத்தன், சாத்தி, கோதை, கோதைகள் இவை முதற்பெயர் நான்கு. முடவன், முடத்தி, செவியிலி, செவியிலிகள் இவை சினைப்பெயர் நான்கு. முடக்கொற்றன், முடக்கொற்றி, கொடும்புறமருதி, கொடும்புறமருதிகள் இவை சினைமுதற்பெயர் நான்கு. தந்தை, தாய் இவை முறைப்பெயரிரண்டு. கள்விகுதி அஃறிணைப்பன்மைக்குச் சிறந்ததாய் உயர்திணைப் பன்மைக்கண்ணும் விரவி வருதலின் ஒருமைப்பொதுப்பெயரோடு கள்விகுதி புணர்ந்ததுணையானே அவை பன்மைப்பொதுப்பெயராயின. (உகூ)

உஅச. அவற்றுள்,—

ஒன்றே யிருதிணைத் தன்பா லேற்கும்.

எ-னின். திணைப்பொதுவாய் நின்ற பெயர்கள் பாற்பொதுவாய் நிற்குமாறுணர்-ற்று. இ-ள். முதற்பெயர் முதலவாகக் கூறப்படும் இருபத்தாறும் பிறவுமாகிய பொதுப்பெயர்களுள் ஒவ்வொன்று இருதிணைக்கண்ணுந் தன்றன் பால்களையேற்கும். எ-று.

எனவே, ஆண்மைப் பொதுப்பெயர் உயர்திணையாண்பாலினையும் அஃறிணையாண்பாலினையும் பெண்மைப்பொதுப்பெயர் உயர்திணைப்பெண்பாலினையும் அஃறிணைப்பெண்பாலினையும் ஒருமைப்பொதுப்பெயர் உயர்திணையாணொருமை பெண்ணொருமையினையும் அஃறிணையொருமையினையும் பன்மைப்பொதுப்பெயர் உயர்திணைப்பன்மையினையும் அஃறிணைப்பன்மையினையும் ஏற்குமென்பதாயிற்று.

வ-று. சாத்தனிவன், சாத்தனிவ்வெருது. எ-ம். சாத்தியிவள், சாத்தியிப்பசு. எ-ம். கோதையிவன், கோதையிவள், கோதையிது. எ-ம். கோதைகளிவர், கோதைகளிவை. எ-ம். தந்தை யிவன், தந்தை யிவ்வெருது. எ-ம். தாயிவள், தாயிப்பசு. எ-ம். யானம்பி, யானங்கை, யான்பூதம். எ-ம். யாமக்கள், யாம்பூதங்கள். எ-ம். நீ நம்பி, நீ நங்கை, நீ பூதம். எ-ம். நீயிர் மக்கள், நீயிர் பூதங்கள். எ-ம். அவரெல்லாம், அவையெல்லாம். எ-ம். அவர்தாம், அவைதாம். எ-ம். அவன்றான், அவடான், அதுதான். எ-ம். வரும். இவற்றுட் காட்டாதொழிந்தனவும் பிறவும் இவ்வாறே யொட்டிக் காண்க.

ஆண்மைப்பொதுப்பெயர் பெண்மைப்பொதுப்பெயர்கட்கு ஆண்மக்கள் ஆண்விலங்கு பெண்மக்கள் பெண்விலங்கு கானை வந்தான் கானைவந்தது மான் வந்தாள் மான் வந்தது என இக்காலத்துப் பயின்றுவருவன காட்டலுமொன்று. பிறவுமன்ன.

செஞ்ஞாயிறு என்றாற்போலத் தன்னேடியைபின்மை நீக்கிய விசேடணத்தான் விசேடிக்கப்பட்டனவன்றிச் செந்தாமரை என்றாற்போலப் பிறிதோடியைபு நீக்கிய விசேடணத்தான் விசேடிக்கப்பட்டனவாகி ஆண்மைப்பொதுப்பெயர் பெண்மைப்பொதுப்பெயர் என்றும் ஒருமைப்பொதுப்பெயர் பன்மைப்பொதுப்பெயர் என்றும் இனச்சுட்டுளவாய் வருதலில், தன்பாலேற்குமெனக் கூறினாரென்க.

இனி, ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் பன்மைசுட்டிய பெயரென்றது பலபாலையுஞ் சுட்டி நிற்றலிற் பிறிதினியைபு நீக்கிய விசேடணமடுத்து நின்றதென்பார் "பன்மை சுட்டிய வெல்லாப் பெயரு-மொன்றே பலவே யொருவ ரென்னு-மென்றிப் பாற்கு மோரன் னவ்வே." எனக் கூறித் தன்பாலேற்றலை உம்மையாற்றழீஇயினர். அவ்வாசிரியர் கருத்தறியாது, பன்மைப் பொதுப்பெயருட் பன்மையென்பது பிறிதோடியைபு நீக்கிய விசேடணமன்றெனத் தோன்றியவாறே விசேடணவிலக்கணஞ் சிதைத்து இடர்ப்பட்டு உரை கூறுவாருமுளர். அதனைத் தோன்றக் கூறிற் பெருகும். அவ்வாசிரியர் கூறியவாறே பன்மைப்பொதுப்பெயர்க்கு உதாரணம் யானை வந்தது யானை வந்தன யானை வந்தான் யானை வந்தாள் என வருமாறும், இங்ஙனம் யானையென்னும் பால் பகா வஃறிணைப்பெயர்க்குக் கள்விகுதியின்மையின் அஃறிணையொருமைக்கே சிறந்ததாய் அதன் பன்மைக்கண்ணும் விரவி ஆகுபெயராய் உயர்திணையாணொருமை பெண்ணொருமையினும் விரவி வருமாறுங் காண்க. பலபாலையுஞ் சுட்டி நிற்றலிற் பன்மை சுட்டிய பெயரெனின் ஆண்மை சுட்டிய பெயர் முதலியனவும் பலபாலையுஞ் சுட்டிநிற்றலின் அவற்றையும் பன்மைசுட்டிய பெயரெனல் வேண்டுமாலெனின்; அது பொருந்தாது, நான்கு பாலுஞ் சுட்டி நிற்குந் தன்னை நோக்க ஏனை மூன்று பாலும் இரண்டு பாலுஞ் சுட்டி நிற்

கும் பெயர்கள் சின்மை சுட்டிய பெயரெனப்படுவனவல்லது பன்மை சுட்டியபெயரெனப்படாவாகலானென்க. அற்றேல் அவற்றைச்சின்மை சுட்டிய பெயரெனவேயமையும் பிறவெனின், அவற்றுள் ஆண்மை சுட்டுதன் முதலிய பகுப்புண்மையின் அவற்றைப் பகுத்துக் கூறவேண்டுதலான் அமையாவென்க. இக்கருத்தே பற்றியன்றே, பஃறொடைவெண்பாவென்றாற்போல ஏனையவற்றையும் பஃறொடைவெண்பாவெனக் கூறாததூஉம், பகுப்புண்மையிற் சிஃறொடைவெண்பாவென்றொழியாததூஉம், பஃறாழிசைக் கொச்சகமென்றதனை நோக்கி அதிற் குறைந்ததனைப் பகுப்பின்மையாற் சிஃறாழிசைக் கொச்சகமென்றே போந்ததூஉமென்க. இனி இவ்வாறன்றி ஆணொருமை பெண்ணொருமை அஃறிணையொருமையென்ற மூன்றும் ஒருமைப்பாலென ஒன்றாயடங்குதலிற் பலபால்களையுஞ் சுட்டி நின்றனவல்லவாகலான் அம்மூன்றொருமையுஞ் சுட்டிய பெயர்களை ஒருமைசுட்டிய பெயரெனவும், இஃதொருமையும் பன்மையுமென்னும் இருபால் சுட்டி நிற்றலாற் பன்மை சுட்டிய பெயரெனவுங் கொள்ளினும் இழுக்காது. (உஎ)

உஅரு. தன்மை யானுன் யாநா முன்னிலை
எல்லீர் நீயிர் நீவிர் நீர்நீ
அல்லன படர்க்கை யெல்லா மெனல்பொது.

எ-னின். 'தன்மை நான்கு முன்னிலை யைந்து' என்றார் அவை யிவையென்பதூஉம் 'இடத்தொன்றேற்பவும் பொதுவும்' என்றார் அவை யிவையென்பதூஉமுணர்-ற்று. இ-ள். தன்மைப்பெயர் நான்காவன யான் நான் யாம் நாம் என்பனவாம்; முன்னிலைப்பெயரைந்தாவன எல்லீர் நீயிர் நீவிர் நீர் நீ என்பனவாம்; திணைபாலுள் ஒன்றற்கேற்பவும் பொதுவுமாகிய பெயர்களுள் இவ்விரண்டிடத்து ஒன்பது பெயருமல்லாத பெயர்களனைத்தும் படர்க்கையிடத்திற்குரியவாம் அவற்றுள் எல்லாமென்னும் பெயரொன்று மூவிடத்திற்கு முரித்தாம். எ-று.

எல்லாமென்னும் பெயர் மூவிடத்தும் வருமாறு: யாமெல்லாம் நீயிரெல்லாம் அவரெல்லாம் அவையெல்லாம் என வரும்.

இத்தன்மை முன்னிலைப்பெயர்களை உரைத்தலுங் கேட்டலுமில்லா அஃறிணைக்கண் இவ்வொன்பது பெயரும் விரவிப் பொதுப்பெயராமாறென்னையெனின்:—ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் "அவ்வழி-அவனிவனுவனென வரூஉம் பெயரும்" என்னுஞ் சூத்திரத்து யான் யாம் நாமென வரூஉம் பெயரும் உயர்திணைப்பெயரெனக் கூறினாரேனும் மரபியலுள் "மக்கடாமே யாறறி வுயிரே-பிறவு முளவே யக்கிளைப் பிறப்பே." "ஒருசார் விலங்கு முளவென மொழிப்." என்னுஞ் சூத்திரங்களின் விலங்கினுள் ஒருசாரன கிளியுங் குரங்கும் யானையு முதலாயினவும் மனவுணர்வுடையனவாயின் அவையும் ஈண்டு ஆறறிவுயிராய் அடங்குமெனக் கூறலி

ன் அம்மரபுபற்றிப் பொதுப்பெயரெனப் பட்டனவென்க. மேல் வருந் தன்மைமுன்னிலை வினைகளும் அவ்வினையாலணையும் பெயர்களுமன்ன. அங்ஙனமாகவே 'கேட்குந போலவுங் கிளக்குந போலவு - மியங்குந போலவு மியற்றுந போலவு - மஃறிணை மருங்கினு மறையப் படுமே.' என்பது புனைந்துரைவகையால் வழுவமைதியாகக் கூறப்பட்டனவேயாமாதலின் அவைபற்றிப் பொதுப்பெயரெனப் பட்டனவெனக் கோடல் பொருந்தாமையுமறிக. (உஅ)

உஅசு. வினையின் பெயரே படர்க்கை வினையால்
அணையும் பெயரே யாண்டு மாகும்.

எ-னின். சில வினையின்பெயர்க்கு 'அல்லனபடர்க்கை' என்பதனுன் எய்தியவிடம் யாண்டுமாகும் என்பதனுன் இகந்துபடாமற் படர்க்கையென்பதனுற் காத்தலும் வினையாலணையும்பெயர்க்கு அதனை விலக்கி இடம் வகுத்தலு நுதலிற்று. இ-ள். யானுணல் நீயுணல் அவனுணல் எனமூவிடத்து வினையாயினும் அவ்வுணல் தினல் என்றற்றொடக்கத்து வினையின்பெயர் படர்க்கைக்கேயுரியவாம்; அவ்வினையாலணையும்பெயர் அவ்வினையின் பெயர்போற் படர்க்கைக்கேயுரியவாகாது உண்டேனை உண்டாயை உண்டானையெனத் தனித்தனி மூவிடத்திற்குமுரியவாம். எ-று.

யானுண்டேன் நீயுண்டாய் அவனுண்டான் என இடத்தான் ஒன்றுபட நின்ற நிலைமொழி வருமொழிபோல அம்மூவிடமுற்றின்கட்டொழில் பயனிலையாகி யானுணல் நீயுணல் அவனுணல் என ஒன்றுபடநிற்பனவற்றிற்கன்றி எனதுணல் நினதுணல் அவனதுணல் என்றும் உணல் என்றும் வேறுபட்டு நிற்கும் வினையின்பெயர்கட்கு எய்தியவிடம் இகந்துபடுதலின்றெனவுணர்க.

இவ்வாறன்றி வினையின்பெயரே படர்க்கையென்பதற்கு வினையின் பெயரனைத்தும் படர்க்கையெனப் பொருள்கொள்ளிற் கூறியது கூறலாம் அது பொருந்தாதென்க. (உகூ)

உஅஎ. தான்யா னானீ யொருமை பன்மைதாம்
யாநா மெலாமெலிர் நீயிர்நீர் நீவிர்.

எ-னின். இப்பன்னிரண்டு பொதுப்பெயர்களும் இருதிணைக்கும் பொதுவாகிய ஆண்மை பெண்மை ஒருமை பன்மையென்னு நான்கு பொதுப்பால்களுள் இப்பாலுள் அமைந்து கிடந்தன வென்பதுணர்—ற்று. இ-ள். தான் யான் நான் நீ என்னு நான்கும் இருதிணைமுக்கூற்றொருமைப் பெயராம்; தாம் யாம் நாம் எல்லாம் எல்லீர் நீயிர் நீர் நீவிர் என்னும் எட்டும் இருதிணையிருகூற்றுப் பன்மைப்பெயராம். எ-று.

இதனை 'அவற்றுள்-ஒன்றேயிருதிணைத் தன்பாலேற்கும்.' என்னுஞ் சூத்திரத்தின் முற் கூறுதுாண்டுக் கூறியதென்னையெனின்:— தன்மை

முன்னிலைப்பெயர்களின் வகையுணர்ந்தன்றி ஒருமை பன்மை தோன்றுமையின் ஈண்டுக் கூறி, அவற்றின்பின் நின்றவாகலின் எல்லாம் தாம் தான் என்பனவற்றிற்கும் ஈண்டொருமை பன்மை உடன்கூறினரென்க.

உஅஅ. ஒருவ னொருத்திப் பெயர்மே லெண்ணில.

எ-னின். எண்ணான் வரும் உயர்திணைப்பெயர்க்காவதோர் புறனடையுணர்-ற்று. இ-ள். எண்ணான் உயர்திணையாண்பாற்பெயரும் பெண்பாற்பெயரும் வருங் காலத்து ஒன்றென்னுமெண்ணானே ஒருவன் ஒருத்தி என வருவனவன்றி இவற்றின்மேல் இரண்டு முதலியவெண்களான் இப்பெயர்கள் வருவனவிலவாம். எ-று.

இருவன் இருத்தியென்றற்றொடக்கத்தனவாகி வரிற் பன்மைப்பகுதியோடு ஒருமைவிகுதி புணர்ந்து பால்வழுவாமாதலின் எண்ணிலவென்றார். (ருக)

உஅகூ. ஒருவ ரென்ப துயரிரு பாற்றாய்ப்
பன்மை வினைகொளும் பாங்கிற் றென்ப.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். ஒருவரென வழங்குஞ் சொல் உயர்திணையாண்பால் பெண்பாலிரண்டற்கும் பொதுவாய் அத்திணைப்பன்மை வாய்பாட்டு வினையைக் கொண்டு முடியும் பாங்கினையுடைத்தென்று சொல்லுவர் புலவர். எ-று.

வ-று. ஆடவருளொருவரறத்தின்வழி நிற்பார் ஒருவர் நில்லார் பெண்டிருளொருவர் கொழுநன்வழி நிற்பார் ஒருவர் நில்லார். எ-ம். யாஅரொருவருலகத்தோர் சொல்லில்லார். எ-ம். வரும்.

இவ்வொருவரென்னுஞ் சொற் பொதுவியலுட் கூறும் உவப்புயர்வு முதலியவற்றான் வரும் ஒருவரென்னுஞ் சொல்லன்றித் தன்னியல்பாய் வந்ததாகலின் ஈண்டுக் கூறப்பட்டதென்றுணர்க. இச்சொல்லின்கட் பகுதிக்கேற்ப இருபாற்றாயென்றும், விகுதிக்கேற்பப் பன்மைவினைகொளுமென்றும், உயர்திணை முப்பாலுட் பன்மையைப் பின் விதத்தலின் ஆண் பெண்ணென விதவாது உயரிருபாற்றாயென்றும், உயரென முன் விதத்தலின் உயர்திணைப்பன்மையென விதவாது பன்மையென்றும், ஒருவர் வந்தார் ஒருவரவர் என வினையும் பெயருங் கொள வருவது உவப்புயர்வு முதலியவற்றான் வருவதாம் இங்ஙனந் தன்னியல்பாய் வரும் ஒருவரென்பது வினையும் வினைக்குறிப்புமே கொள்ளுமென்பார் பெயரையொழித்து வினைகொளுமென்றும், இச்சொல் ஒருமைப்பகுதியோடு பன்மை விகுதி மயங்கிப் பால்வழுவாய் நின்றதேனுந் தன்னியல்பாய் மயங்கி நின்றமையின் வழாநிலைபோலுமென்பதூஉம் பன்மைவினையென்றது சொன்மாத்திரையிற் பன்மைவினையன்றிப் பொருண்மாத்திரையின் ஒருமைவினையாமாதலின் இப்பயனிலையை ஒருவரென்னுஞ்சொற்

கொள்ளுதல் வழுவன்றென்பதூஉந் தோன்றப் பாங்கிற்றென்றும், இங்ஙனமாதல் சான்ேறார்க்கு ஒப்பமுடிந்ததென்பார் என்பவென்றுங் கூறினார். (கூஉ)

உகூ0. பொருண்முத லாறோ டளவைசொற் றானி
கருவி காரியங் கருத்த னாதியுள்
ஒன்றன் பெயரா னதற்கியை பிறிதைத்
தொன்முறை யுரைப்பன வாகு பெயரே.

எ-னின். மேற் கூறிய ஒன்றற்கேற்பவும் பொதுவுமாகிய பெயர்க்கண் வருங் காரணப்பெயர்களுள் ஆகுபெயராமாறுணர்-ற்று. இ-ள். பொருளே இடமே காலமே சினையே குணமே தொழிலேயென்னும் ஆறுடனே இவற்றின் பகுதியவாகிய நால்வகை யளவையே சொல்லே தானியே கருவியே காரியமே கருத்தாவே என்னும் ஆறுமாதியாகவரும் பொருள்களுள் ஒருபொருளின் இயற்பெயரானே அப்பொருளினுக்கியைந்த பிறிதொரு பொருளைத் தொன்று தொட்டு வருமுறையே கூறி வருவன ஆகுபெயர்களாம். எ-று.

பொருளாதியாறன்றி வேறுபொருளின்றேனும் அவற்றுட் பயின்று வருவனவற்றைப் பிரித்து அளவை முதலாக விதந்தமையிற் பொருண்முதலாறென்பன இவையொழிந்தனவற்றையென்பதூஉம், அதற்கியை பிறிதையென்றமையான் இயையாதனவற்றிற்கு வருவன பலபொருளொருசொல்லன்றி ஆகுபெயராகாவென்பதூஉம், தொன்முறையுரைப்பனவென்றமையான் ஆகுபெயர்மேலாகுபெயராயும் அடையடுத்தும் இருபெயரொட்டாயும் வழக்கின்கண்ணுஞ் செய்யுட்கண்ணும் பயின்று பலபொருளொருசொற்போல வருவனவன்றி இடையே தோன்றிய வாறு ஆக்கப்படுவனவல்லவென்பதூஉம் பெற்றாம்.

வ-று. "தாமரை புரையுங் காமர் சேவடி." "ஆம்ப னாறுந் தேம்பொதி கிளவி." என முதற்பொருளின் பெயர் சினைப்பொருளுக்காயின. "அகனமர்ந்து செய்யாளுறையும்." "புறங்கொடை யறியா மறந்திகழ் வேலோன்." என இடப்பெயர் சித்தத்திற்கும் முதுகிற்குமாயின. காரறுத்தது கார்த்திகை பூத்தது எனக் காலப்பெயர் பைங்கூழிற்குந் தோன்றிக்குமாயின. இவற்றுட் காரென்பது நிறத்தின் பெயர் மேகத்திற்காய் மேகத்தின்பெயர் பருவத்திற்காய்ப் பருவத்தின் பெயர் பைங்கூழிற்கானமையின், மும்மடியாகுபெயர். அறுபதமூரலும் மருக்கொழுந்து நட்டான் வெற்றிலை நட்டான் புளி முளைத்தது என அடையடுத்துந் தனித்தும் வந்த சினைப்பெயர் முதலுக்காயின. இவற்றுட் புளியென்பது, சுவைப்பெயர் பழத்திற்காய்ப் பழத்தின்பெயர் மரத்திற்கானமையின் இருமடியாகுபெயர். "நெறிநீ ரிருங்கழி நீலமுஞ் சூடாள்" "கார்நிகர் வண்ணை"

"புளி தின்ருன்" என நிறமுஞ் சுவையுமாகிய குணப்பெயர்கள் குவளைக்கும் மேகத்திற்கும் பழத்திற்குமாயின. வற்றலோடுண்டான் என வற்றலென்னுந் தொழிற்பெயர் அதனையுடைய உணவிற்காயிற்று. ஒன்று இரண்டு அரை கால் என எண்ணலளவைப்பெயர் அஃறிணையொருமைக்கும் பன்மைக்கும் யாக்கையின்க ணுறுப்பிற்குமாயின. துலாக்கோல் துலாபாரந் தூக்கினன் துலாவிறைத்தான் என எடுத்தலளவைப்பெயர் நிறைகோலிற்குந் தராசிற்குங் கிணற்றிறைவை மரத்திற்குமாயிற்று. இவற்றுட்டுலாக்கோலென்பது இருபெயரொட்டு முன்மொழியாகுபெயர். நாழி உழக்கு ஆழாக்கு என முகத்தலளவைப்பெயர் அளவுகருவிகட்காயின. கீழைத்தடி மேலைத்தடி எனத் தடியென்னு நீட்டலளவைப்பெயர் விளைநிலத்திற்காயிற்று. அவன் மொழியுணர்ந்தான் இந்நூற்குரைசெய்தான் என மொழி உரையென்னுஞ் சொல்லின்பெயர் அதன்பொருட்காயின. விளக்கு முரிந்தது நெஞ்சு நொந்தது என விளக்குமொளியையுடைய பிழம்பும் உணர்வுமாகிய தானிகளின்பெயர் அவற்றிற்குத் தானமாகிய விளக்குத் தண்டினுக்கும் மார்பினுக்குமாயின. திருவாசகம் திருவாய்மொழி என அடையடுத்த வாசகம் மொழியென்னு முதற்கருவியின் பெயர் அவற்றின் காரியமாகிய யாப்பிற்காயின. இந்நூலலங்காரம் இந்நூல் பாட்டியல் என இவ்விலக்கணங்களாகிய காரியத்தின் பெயர் இவற்றைத் தருதற்குக் கருவியாகிய நூல்கட்காயின. இந்நூறிருவள்ளுவர் எனக் கருத்தாவின் பெயர் காரியத்திற்காயிற்று.

ஆதியென்றமையானே, காளை வந்தான் என்றற்றொடக்கத்து உவமையான் வருவனவும், தேவர் முதலியோர் பெயரை மக்கட்கிட்டு வழங்குவனவும், பிறவுங் கொள்க.

அறுபதமுதலியனவற்றைப் பொற்றொடி முதலியனபோல அன்மொழித்தொகைப்பெயரென்றாலென்னையெனின்:— அன்மொழித்தொகைப்பெயர் செய்யுளியற்றுவோன் ஒருவரை வியப்பு முதலியவற்றாற்றன்கூற்றாயும் பிறர் கூற்றாயுமுரைப்புழி ஆங்காங்கு வருவதன்றி இதுபோல நியதிப்பெயராய் வருவதன்றென்க. அங்ஙனமாயினும் ஆகுபெயரும் அன்மொழித்தொகையுந் தம்பொருளுணர்த்தாது பிறிதுபொருளுணர்த்துதலான் ஒக்குமாகலின் அவை தம்முள் வேற்றுமை யாதோவெனின்:—ஆகுபெயர் ஒன்றன்பெயரான் அதனோடியைபுபற்றிப் பிறிதொன்றனையுணர்த்தி ஒருமொழிக்கண்ணதாம்; அன்மொழித்தொகை இயைபுவேண்டாது இருமொழியுந் தொக்க தொகையாற்றலாற் பிறிது பொருளுணர்த்தி இருமொழிக்கண்ணதாம்; இவை தம்முள்வேற்றுமையென்க.

இருபெயரொட்டாகுபெயர் இருமொழிக்கண் வந்ததன்றோவெனின் அன்று: என்னை வகரக்கிளவி அதுவாகு கிளவி மக்கட்சுட்டு என்னும் இருபெயரொட்டாகுபெயருள் வகரமும் அதுவாகலும் மக்களுமா

கிய அடைமொழிகள் ஒளவி சுட்டென்னும் இயற்பெயர்ப்பொருளை விசேடித்து நில்லாது எழுத்துஞ் சொற்பொருளும் பொருளுமாகிய ஆகு பெயர்ப்பொருளை விசேடித்து நிற்பக் ஒளவி சுட்டென்பனவே ஆகுபெ யர்ப்பொருளையுணர்த்த இருபெயரும் ஒட்டி நிற்குமாகலின். இனிப் பொற்றொடியென்னும் அன்மொழித்தொகையிற் பொன்னென்பது அவ் வாறு அன்மொழித்தொகைப்பொருளை விசேடித்து நில்லாது தொடியி னையே விசேடித்து நிற்ப அவ்விரண்டன்றொகையாற்றலான் அன்மொழி த்தொகைப்பொருளையுணர்த்துமாறுமறிக. இக்கருத்தேபற்றி மக்கட்சு ட்டு முதலியவற்றைப் பின்மொழியாகுபெயரென்பாருமுளரெனவறிக.

இப்பட்டுச்சீனம் இப்பொன்கழஞ்சு இந்நெனாழி இம்மனையைங் கோல் இப்புண்ணேரம்பு இந்நெலவல் இவ்வாடை கோலிகன் என வரு வனவற்றுள் சீனம் கழஞ்சு நாழி கோல் அம்பு அவல் கோலிகன் என்ப னவற்றை ஆகுபெயரெனவும், எழுத்துச் சொற்பொருள் யாப்பலங்காரம் என ஐந்ததிகாரங்கட்கும் வருங் காரியவாகுபெயரைச் சொல்லாகுபெய ரெனவும், அகத்தியந் தொல்காப்பியமென்பனவற்றை ஆகுபெயர்த்திரி பெனவுங் கூறுவாருமுளர். இப்பட்டுச் சீனத்துள்ளதென்பார் இசையெ ச்சமாக்கி இப்பட்டுச்சீனமெனக் குறைத்துக் கூறலான் இப்பட்டென் னும் எழுவாய்க்கு உள்ளதென்பது பயனிலையன்றிச் சீனமென்பது பய னிலையன்றாதலானும் சுட்டிக்கூறாது சீனமென வாளா கூறின் அது பல பொருளொருசொற்போல் அவ்விடத்தினையும் பட்டினையுமுணர்த்தாமை யானும் இத்தொடக்கத்தனவாகிய இசையெச்சங்களை ஆகுபெயரென் பார்க்கு "திருவளர் தாமரை சீர்வளர் காவிக ளீசர்தில்லைக்-குருவளர் பூங் குமிழ் கோங்குபைங் காந்தள்கொண் டோங்குதெய்வ - மருவளர் மாலை" என வரும் உருவகங்களையும் ஆகுபெயரெனக் கூறல்வேண்டுமாதலானும் இவையெல்லாம் ஆகுபெய ரிலக்கணத்தான் வந்தனவல்ல வெனவும், சொல்லாகுபெயர்க்கு அவர் காட்டியவற்றுட் சொல்லினது பெயர் அவ ற்றிற்கானதின்மையின் அவை சொல்லாகுபெயராகாவெனவும், வெளிப் படைச்சொல் குறிப்புச்சொல்லென்னும் இரண்டனுள் ஆகுபெயர் குறிப் புச்சொல்லாதலானும் அகத்தியந் தொல்காப்பியம் என்பன கருத்தாவோ காரியமோவென ஐயமுற்று ஒன்றனைக் குறிப்பானுணர வேண்டாது கா ரியமாகிய நூல்களை வெளிப்படையானுணர்த்தலானும் கருத்தாவின்மேற் செல்லாமையானும் விகுதிச்சூத்திரத்துப் பிற என்பதனான் வரும் அம்வி குதியோடு பகுதி புணர்ந்து இந்திரனாற் செய்யப்பட்ட நூலுக்கு ஐந்திர மென வந்த ஆரியச்சொற்போல வந்தனவன்றி ஈறு திரிந்தனவல்லவென வுமுணர்க. இவற்றுள், எழுத்துச் சொற் பொருள் யாப்பலங்காரமென் பன காரியவாகுபெயரெனக் கோடலன்றி அப்பெயர்களான் அவ்விலக்க ணங்களைக் கூறுதற்குத் தானமாகிய படலங்களைக் கூறினமையான் இவை தானியாகுபெயரெனக் கோடலுமாமென்க. இனித் திருவாச

கந் திருவாய்மொழியென்பன உண்மையானேக்குவார்க்கு அன்மொழித் தொகையாவனவன்றி ஆகுபெயராகாமையுமுணர்க.

இனி ஆகுபெயர்கடாந் தத்தம் பொருளை நீங்காது நின்று தம்பொருளின் வேறல்லாத பொருளோடு புணர்தலும் பொருத்தமில்லாத கூற்றானின்று பிறிது பொருளையுணர்த்தலுமாகிய அவ்விரண்டிலக்கணத்தையுடைய விடாதவாகுபெயரும் விட்டவாகுபெயருமென இருவகையவெனவும் அவற்றிற்குதாரணம் முறையே கடுத்தின்றான் குழிப்பாடி நேரிது எனவுங் கூறுவர். அவ்வாறு ஆகுபெயர்கள் வருமாறும் உய்த்துணர்ந்து கொள்க. (ருரு)

வேற்றுமை.

உகக. ஏற்கு மெவ்வகைப் பெயர்க்குமீ றாய்ப்பொருள்
வேற்றுமை செய்வன வெட்டே வேற்றுமை.

எ-னின். மேல் வேற்றுமைக்கிடனுயென்றார் அவ்வேற்றுமை இனையவெனவும் இத்துணையவெனவுமுணர்-ற்று. இ-ள். தம்மையேற்றுக்கோடற்குரிய எவ்வகைப்பட்ட பெயர்கட்கும் இறுதியாய் அப்பெயர்ப்பொருளை வேற்றுமைப்படுத்துவனவான வேற்றுமைகள் எட்டேயாம். எ-று.

வேற்றுமை செய்வன வேற்றுமையெட்டேயெனக் கூட்டுக.

எல்லாப்பெயரும் எல்லாவேற்றுமையு மேலாதென்பார் ஏற்குமென்றும், வினைச்சொல் இடைச்சொல் உரிச்சொற்களுட் பெயர்பட நின்றனவுந் தழீஇக்கோடற்கு எவ்வகையென்றும், வினைமுதலிய மூன்றும் வேற்றுமை கொள்ளாதென்பார் பெயரென்றும், ஏற்கு மெவ்வகைப் பெயர்க்குமீறாயென எய்தியதனை விலக்கி 'எழுவாயுருபு திரிபில்பெயரே' எனப் பிறிது விதி வகுத்தலிற் பெயர் முழுவதூஉமுருபாம் எழுவாயுருபினையொழித்து விளியுருபிற்குப் பெயரிறுதியாகிய அகப்பாட்டெல்லையினையும் ஏனையாருபிற்கும் அதனிறுதியாகிய புறப்பாட்டெல்லையினையுந் தழீஇக் கோடற்குப் பொதுமையின் ஈறாயென்றும், பொருளையேயன்றிச் சொல்லையும் ஒரோவழி வேறுபடுப்பது ஐம்முதலிய வேழுருபிற்குமேயன்றி எழுவாய்க்கு ஒவ்வாமையானும் பொருளொன்றனையும் வேறுபடுத்தல் எட்டுருபிற்குமொப்ப முடிந்தமையானும் சொல்லையுமுடன் கூறாது பொருளென்றும், வேற்றுமையென்னுங் காரியத்தைச் செய்யுங் கருத்தாவாகிய எட்டு வேற்றுமையுருபிற்கும் வேற்றுமையெனவும் பெயர் போந்ததுகாரியவாகுபெயராகிய காரணக்குறியென்பார் வேற்றுமை செய்வன வேற்றுமையென்றும், "எழியன் முறைய தெதிர்முக வேற்றுமை-வேறெனவிளம்பான் பெயரது விகாரமென்-றோதிய புலவனு முளனொரு வகையா-

னிந்திர னெட்டாம் வேற்றுமை யென்றனன்'' என ஆசிரியர் அகத்திய ஞர் கூறுபவாகலின் விளியுருபு படர்க்கைச் சொல்லையும் பொருளையும் முன்னிலைச் சொல்லும் பொருளுமாக வேற்றுமை செய்தலின் அதனை எழுவாயுள் அடக்காது வேறுகோடலே தந்துணிபென்பார் எட்டேயென் றுங் கூறினர். வேற்றுமையென்னும் பண்புப்பெயர் பண்பிக்காகாமையி ற் பண்பாகுபெயரன்றாயிற்று.

இனி இரட்டுற மொழிதலான் வேற்றுமை செய்வன வேற்றுமை யெட்டேயெனக் கொண்டு கூட்டாது ஆற்றொழுக்காக நிறீஇ ஏகாரத் தைத் தேற்றமாக்காது பிரிநிலையாக்கி இங்ஙனம் வருவனவாகிய வெட்டுரு பும் வேற்றுமை அவையன்றி ஒருசாரார் கூறும் உருபடைந்த பெயரும் உருபின் பயனிலையும் வேற்றுமையல்லவெனவும் பொருளுரைத்துக் கொள்க. (௩௪)

உகூ௨. பெயரே ஐ ஆல் கு இன் அது கண்
விளியென் றாகு மவற்றின் பெயர்முறை.

எ-னின். வேற்றுமைகடம் பெயரு முறையுமுணர்-ற்று. இ-ள். மேல் 'எட்டே வேற்றுமை' என்றவற்றின் பெயரென்னை கிடக்கை மு றையென்னையெனிற் பெயர்முதலாக விளியீறாக இங்ஙனங் கூறிய பெ யருமுறையுமாம். எ-று.

ஏகாரமெண். மேல் 'எட்டே' என்ற தொகைக்கு வகை தோன்றப் பெயர் கூறினர் அன்றி இவ்வேற்றுமைகளின் பெயர்விகற்பமெல்லாங் கூறப் புகுந்தாரல்லராதலின் அவையெல்லாம் வருஞ் சிறப்புச்சூத்திரங் களானுணர்க. இவை இம்முறை நிற்றற்குக் காரணமும் அங்ஙனங் காட் டுதும். அன்றியும், நாராயணன் பூவோராயிரத்தைக் கரத்தாற் கொய் தோரரற்கே கொடுத்துச் சக்கரச் சிறுமையி னீங்கி நற்சுவைப் பாற்கடற் கண்ணே பள்ளிகொண்டான் என்பதனுமறிக. (௩௫)

உகூ௩. ஆற னுருபு மேற்குமவ் வுருபே.

எ-னின். மேற்கூறிய வேற்றுமையுருபெட்டனுள் எழுவாயுருபே ஏனையுருபுகளையுமேற்குமென்பதுணர்-ற்று. இ-ள். எழுவாய் வேற்றுமை யாவது பெயர்மாத்திரையாய்த் தோன்றி நிற்குநிலையென்பவாகலின் அவ் வெழுவாயாய் நின்ற உருபே ஐம்முதலிய ஆறு வேற்றுமைகளினுருபு மேற்கும். எ-று.

எனவே, விளியுருபாவது பெயரது விகாரமேயாதலின் அவ்வெழு வாயுருபின் வேறல்லவெனவும் படுமென்பதுபற்றி ஆறனுருபுமேற்குமவ் வுருபேயென்றார். இங்ஙனம் ஆறனுருபும் என அன்சாரியை நவிர்வழி. வர்தமையாற் செய்யுள்விகாரம்.

இனி இச்சூத்திரத்திற்கு இவ்வாறு பொருள்கொள்ளாது பெயரேயன்றி ஆறும்வேற்றுமையுருபும் அவ்வுருபுகளையேற்குமெனப் பொருள் கொண்டு சாத்தனது சாத்தனதை சாத்தனதால் சாத்தனதற்கு சாத்தனதனின் சாத்தனதனது சாத்தனதன்கண் சாத்தனதே எனவுதாரணங் காட்டுவாருமுளர். உருபேற்றல் பெயர்க்கேயுரிய இலக்கணமன்றி வினைமுதலியவற்றிற்குரிய இலக்கணமன்றுமாதலானும் 'பெயர்வழித் தம்பொருடரவரு முருபே' என்றும் 'ஏற்கு மெவ்வகைப் பெயர்க்குமீறாய்' என்றும் வரையறை கூறிப்போந்தமையானும் ஈண்டிடைச்சொல்லுருபேற்குமெனின் மாறுகொளக்கூறலாமாதலானும் சாத்தனதை சாத்தனதால் என்புழிச் சாத்தனது என்பது குழையது கோட்டது என்றாற்போலத் துவ்விகுதியும் அகரச்சாரியையும் பெற்று உருபேற்றுநின்ற வினைக்குறிப்புப்பெயராமாதலானும், அன்றியும் உருபேற்புழிப் பெயர்போலத் தனித்துநின்றுருபேற்றல் வேண்டுமாதலானும், அதனை அதனால் என உருபேற்குமெனிற் சுட்டுப்பெயர் உருபேற்றதாமன்றி உருபுருபேற்றதன்றுமாதலானும் அது பொருந்தாதென்க. (௩௬)

௨௧௪. நீயிர் நீவிர் நா னெழுவா யலபெறா.

எ-னின். மேல் 'ஏற்குமெவ்வகைப் பெயர்க்கும்' என்றமையின் ஏலாப்பெயருமுளவென்றாராதலின் அவற்றுள் இரண்டாவது முதலிய ஏழுருபுமேலாதன இவையெனவுணர்-ற்று. இ-ள். இம்மூன்று பெயரும் எழுவாய் வேற்றுமையினையன்றி ஏனையேழு வேற்றுமையினையுமேலா. எ-று.

எனவே, நீரென்னும் ஈரெழுத்தொருமொழி அதுபோல ஈரெழுத்தொருமொழியாகிய நும்மெனவும் யானென்னும் யகரமுதன்மொழி யகரத்தோடு பிறப்பொத்த எகரமுதன்மொழியாகிய என்னெனவுந் திரிந்து ஐம்முதலிய ஆறுருபுமேற்றாற்போல நீயிர் நீவிர் நானென்னு மூன்றும் அங்ஙனம் வாராமையின் நும் என் எனத்திரிதலும் அவ்வுருபுகளையேற்றலும் இலவென்பதாயிற்று. (௩௭)

௨௧௫. அவற்றுள்,—

எழுவா யுருபு திரிபில் பெயரே
வினைபெயர் வினாக்கொள லதன்பய னிலையே.

எ-னின். நிறுத்த முறையானே பெயர் வேற்றுமையி லக்கணமுணர்-ற்று. இ-ள். மேற்கூறிப்போந்த எட்டுவேற்றுமையுள், முதல்வேற்றுமையின் உருபாவது திரிபில்லாத பெயரேயாம்; அதன் பொருணிலையாவது வினையையும் பெயரையும் வினாவையுங் கொள வருதலாம். எ-று.

திரிபில்லாமையாவது, உருபும் விளியும் ஏலாது முடிக்குஞ் சொல்லும் நோக்காது ஆ என்றாற்போலத் தன்னிலையினிற்றலாம்.

பயனிலையென்றது ஈண்டு முடிக்குஞ் சொல்லன்று, பொருணிலையெனவுணர்க. பொருணிலையெனினும், பயனிலையெனினு மொக்கும்.

பொருள் என வாளா கூறாது பொருணிலையென்றதென்னையெனின்:—எனவேற்றுமையின் பொருள்கட்கெல்லாம் அப்பொருண் முதற்கண் நிலைபெறுதலினென்க. கொள வருதலாவது முடிக்குஞ்சொற் கொள வருந் தன்மை.

எனவே, எழுவாய் வேற்றுமையுருபாவது தன்னிலையினிற்கும் பெயரேயென்பதூஉம், பெயரேயென்றமையான் இதற்கிதென வேறுருபின்றென்பதூஉம், அதன் பொருளாவது வினைமுதற் பொருண்மையாகத் தன்னைத்தானே வேற்றுமை செய்தலென்பதூஉம் பெற்றாம்.

தன்னைத்தானே வேற்றுமைசெய்தல் "நன்னிலைக்கட் டன்னை நிறுப்பானுந் தன்னை-நிலைகலக்கிக் கீழிடு வானு நிலையினு-மேன்மே லுயர்த்தி நிறுப்பானுந் தன்னைத்-தலையாகச் செய்வானுந் தான்." என்பதனானு முணர்க.

வினையெனப் பொதுப்படக் கூறினமையின், வினையும் வினைக்குறிப்புமாகிய விகற்பமெல்லாங் கொள்க.

இவ்வாறே ஆசிரியர் தொல்காப்பியரும் "எழுவாய் வேற்றுமை பெயர்தோன்று நிலையே." எ-ம். "பொருண்மை சுட்டல் வியங்கோள் வருதல்-வினைநிலை யுரைத்தல் வினுவிற் கேற்றல்-பண்புகொள வருதல் பெயர்கொள வருதலென்-றன்றி யனைத்தும் பெயர்ப்பய னிலையே." எ-ம். கூறிய முறைமையும், பொருண்மை சுட்டன் முதலியவாகக் கூறிய ஆறும் இம்மூன்றுள் அடங்குமாறுங் காண்க.

உ-ம். ஆவுண்டு என்பது ஒருபொருளின் பண்பு முதலாயின சுட்டாது அப்பொருட்டன்மையது உண்மைத்தன்மையே நிற்க வருதலாம். ஆசெல்க என்பது தானேவலைக் கொள்ள வருதலாம். ஆகிடந்தது என்பது தனது தொழில்வினைச் சொல்ல வருதலாம். ஆ கரிது என்பது தனது பண்பினைத் தான் கொள வருதலாம். வினைக்குறிப்பாதலொப்புமையான் ஆவில்லை ஆவல்ல என்னுந் தொடக்கத்துக் குணப்பொருளவல்லா வினைக்குறிப்புக் கொள வருதலுங் கொள்க. இவையெல்லாம் வினைப்பாற்பட்டன. ஆ பல என்பது தான் பெயரைக்கொண்டு முடிய வருதலாம், ஆயாது ஆவெவன் என்பன தான் வினவுதற்குப் பொருந்திவருதலாம் எனப் பகுத்துக் காண்க. அங்ஙனம் பகுத்துக் காண்புழி அவிகாரியாய் நின்ற பெயர் இம்முடிக்குஞ் சொற்களை யவாவியகாலத்து அவிகாரியினின்றும் விகாரியாகத் தன்னைத் தானே வேற்றுமை செய்து நின்றமையுங் காண்க. இதனை முதல்வேற்றுமையென்றதென்னையெனிற் பெயரேயாய்நிற்றலானும் வினைமுதற்பொருண்மையைத் தருதலானுமென்க.

இனிப் பயனிலையென்றது முடிக்குஞ்சொல்லெனக் கூறுவாருமுளர். வினைபெயர் வினக்கொளுமென முற்றுச்சொல்லாற் கூருது வினைபெயர்வினக்கொளலெனத் தொழிற்பண்புச் சொல்லாற் கூறுதலானும், இரண்டாம் வேற்றுமை முதலியவற்றிற்கு உருபும் பொருளுங் கூறுதலான் இம்முதல்வேற்றுமைக்கும் உருபும் பொருளுங் கூறவேண்டுமாதலானும், இவ்வெட்டு வேற்றுமைக்கும் முடிக்குஞ் சொல் 'எல்லை யின்னு மதுவும் பெயர்கொளும்- அல்ல வினைகொளும்' என்னுஞ் சூத்திரத்தாற் பிற்கூறுதலானும், ஈண்டுங் கூறிற் கூறியது கூறலாமாதலானும், அது பொருந்தாதென்க.

இன்னும் அவருட் சிலர் வினக்கொளலென்பதற்குச் சாத்தனே எனவினவிடைச் சொற்களைக் கொள்ளுமென உதாரணங் காட்டுவர். அங்ஙனமாயிற் றெரிநிலை தேற்றமுதலிய பொருடரும் இடைச்சொற்களையுங்கொள்ளுமெனக் கூறல்வேண்டுமாதலானும், இஃதிடைச்சொற் சந்தியன்றி எழுவாய்ச்சந்தியன்றுமாதலானும், அவர்க்கது கருத்தன்றென்க.

இவ்வினைமுதற்பொருள் "பிறர்க்கின்னா முற்பகற் செய்யிற் றமக்கின்னா - பிற்பகற் றாமே வரும்." "பெரியவர் கேண்மை பிறைபோல நாளும் - வரிசை வரிசையா நந்தும்—வரிசையா - வானூர் மதியம்போல் வைகலுந் தேயுமே-தானே சிறியார் தொடர்பு." என்பவற்றுள் இன்னாமே வரும் கேண்மை தானே நந்தும் தொடர்பு தானே தேயும் எனச் செயப்படுபொருட்கண்ணும், ஆதித்தன் கற்றீப் பிறப்பித்தான் காற்றுப்பழமுதிர்த்தது என ஏதுவின்கண்ணும், சாத்தனுண்டான் எனத் தன்வசமென்பதன்கண்ணும், மாடஞ்செயப்பட்டது என வினைமுதலென்று தெரியப்படாமல் வினைமுதலாயே நிற்பதாகிய தெரியாநிலைக்கண்ணும், "ஒத்தகிழவனுங் கிழத்தியுங் காண்ப" என ஓர்பொருளே ஒருகால் வினைமுதலாயும் ஒருகாற் செயப்படுபொருளாயுநிற்குந் தடுமாற்றத்தின்கண்ணும், "அறவினையாதெனிற் கொல்லாமை கோறல்- பிறவினை யெல்லாந் தரும்." என்பதனுட் கொல்லாமை அறவினையெல்லாந் தரும் கோறல் பிறவினையெல்லாந் தரும் எனத் தொழிற்பெயர்க்கண்ணும், கண்காணும் செவிகேட்கும் எனக் கருவியின்கண்ணும், குன்று குவட்டைத் தாங்கும் தூண் போதிகையைத்தொட்டது என இடத்தின்கண்ணும், "இரப்பவ ரென்பெறினுங் கொள்வர்" எனக் கொள்பவன்கண்ணும் வருமெனவும், தாய் மகவுக்கூட்டினாள் ஆரியன் மாணக்கனைப் படிப்பித்தான் தலைவன் றலைவியைப் புல்லினான் என "இருவினைமுதலா லொருவினையும்முள" எனவும், அரசன்றேர்செய்தான் தச்சன்றேர்செய்தான் சாத்தனுறங்கினான் என "ஏவுதல் வியற்றுதலிவையின்வேறுதல் என வினைமுதன் மூவகையாம்" எனவுங் கொள்க. இவையெல்லாம் உரையிற்கோடலென்னுந் தந்திரவுத்தி. இவ்வாறு பிறவருவனவுமன்ன. (௩.அ)

உகூகூ. இரண்டா வதனுரு வையே யதன்பொருள்
ஆக்க லழித்த லடைத னீத்தல்
ஒத்த லுடைமை யாதி யாகும்.

எ-னின். இரண்டாம் வேற்றுமையதிலக்கணமுணர்-ற்று. இ-ள். இரண்டாம் வேற்றுமையினதுருபுமேற்கூறிய ஐயுருபொன்றுமே; அதன் பொருள்களாவன தன்னையேற்ற பெயர்ப்பொருளை ஆக்கப்படுபொருளாகவும் அழிக்கப்படுபொருளாகவும் அடையப்படுபொருளாகவுந் துறக்கப்படுபொருளாகவும் ஒக்கப்படுபொருளாகவும் உடைமைப்பொருளாகவும் இவைபோல்வன பிறவாகவும் வேற்றுமை செய்தலாம். எ-று.

ஈண்டுத் தந்துரைத்தனவெல்லாம் மேற்போந்த 'ஏற்குமெவ்வகை' என்னுஞ் சூத்திரத்திற்கியைய வந்தவிசையெச்சம். மேல் வருவனவுமன்ன.

வ-று. குடத்தை வனைந்தான் உடைத்தான் அடைந்தான் துறந்தான் ஒத்தான் உடையான் என வரும். குடத்தையொத்தான் என்புழிச் சுதந்திரமின்றியொழுகினனென்பது பொருள்.

ஆதியென்றமையான் இவ்வாறு செயப்படுபொருளாக வேற்றுமை செய்தலெல்லாங் கொள்க.

ஒருவன் ஓர்வினை செய்ய அதனாற்றோன்றிய பொருள் யாது அது செயப்படுபொருளென்பதாம். ஒருவன் ஓர்வினை செய்யத் தொழிற்படு பொருள் யாது அது செயப்படுபொருளெனினும் அமையும். செயப்படு பொருள், செய்பொருள், கருமம், காரியம் என்பன ஒருபொருட் கிளவி.

அழித்தல் முதலிய வினை செய்தவழித் தோன்றிய காரியங்கள் என்னையெனின்:—அழிபொருளாதல் முதலியனவுங் குறிப்புவினையுள் ஒன்றனையுடையனாகிய காலத்து அஃதுடைமையாதலுமாம். பிறவுமன்ன.

இச்செயப்படுபொருள் கருத்துண்டாதல், கருத்தின்றாதல், இருமையுமாதல், ஈருருபிணைதல், கருத்தாவாதல், அகநிலையாதல், தெரிநிலை என இவை முதலியனவாகியும் வருமெனக்கொள்க. இவற்றிற்கு உதாரணம்: சோற்றையுண்டான். எ-ம். சோற்றைக் குழைத்தான். எ-ம். எறும்பை மிதித்து வழியைச் சென்றான் பசும்புல்லை மிதித்துப் பலவூரையடைந்தான் தூளொடு கூழையுண்டான் நஞ்சினைக் கலந்த பாலைக் குடித்தான் கத்தரிக்காயையும் புழுவையுங் கறித்தான் பதரையு நெல்லையும் பணத்திற்குக் கொண்டான். எ-ம். ஆரியனை ஐயற்ற பொருளை வினவினான். எ-ம். பசுவினைப் பாலினைக் கறந்தான் யானையைக் கோட்டைக் குறைத்தான் [பசுவினது யானையது என்பனபோல அரியனது என [illegible]ராமை பற்றி இங்ஙனம் ஈருருபிணைதல் இருவகைப்பட்டன.] எ-ம். [illegible]னைப்

புகழ்ந்தான் தன்னைக் குத்தினன் தன்னைப் பேணினன் தன்னைக் காதலி த்தான். எ-ம். வருதலைச் செய்தான். எ-ம். மாடஞ் செயப்பட்டது. எ-ம். முறையே காண்க.

தெரிநிலையாவது வினைமுதலுருபேற்றுஞ் செயப்படுபொருளேயெ னத்தெரியநிற்றல். எயிலையிழைத்தான் பொருளைப் பெற்றான் கயிற்றை யறுத்தான் என முறையே இயற்றப்படுதலும் எய்தப்படுதலும் வேறுபடு க்கப்படுதலு முதலியன அவற்றுள்ளே அடங்கும். முதலியனவென்றத னால், ஆரியன் மாணக்கனையூர்க்குப் போக்கினன் தாய் மகளையூர்க்குப் போக்கினள் என்புழி, மாணக்கன் மகள் என்னும் இருவரும், போதலா லே வினைமுதலாயும், ஏவப்படுதலாற் செயப்படுபொருளாயும், ஏவுவித்து க்கொள்ளுதலால் ஏவுதற்கருத்தாவாயும், ஏவப்போதலால் இயற்றுதற்க ருத்தாவாயும் வந்தன.

இவ்வேற்றுமை தன்பெயர்ப்பொருளை மேற்போந்த கருத்தனாலாகிய காரியமாக்குதலின் இரண்டாம் வேற்றுமையெனப்பட்டது. (நகூ)

உகூள. மூன்றா வதனுரு பாலா னேடொடு
கருவி கருத்தா வுடனிகழ் வதன்பொருள்.

எ-னின். மூன்றாம் வேற்றுமையதிலக்கணமுணர்-ற்று. இ-ள். மூன்றாம் வேற்றுமையினுருபு மேற் கூறிய ஆலேயன்றி ஆனும் ஓடும் ஒடுவுமாம்; அவற்றின் பொருள்களாவன தம்மையேற்ற பெயர்ப்பொரு ளைக் கருவியாகவும் எதிப்பொருட்டாகிய கருத்தாவாகவும் உடனிகழ்வ தாகவும் வேற்றுமை செய்தலாம். எ-று.

மூன்றாம் வேற்றுமைப் பொருளாதலின் ஏதுப்பொருட்டாகிய கரு த்தாவென்றும், அதன் பொருளென்பது தொகுதியொருமையாதலின் அதற்கு அவற்றின் பொருளென்றும், பொருள் கூறினும்.

கருவி காரணம் ஏது நிமித்தமென்பன வேறுபொருட்கிளவியாயும் ஒருபொருட்கிளவியாயும் வருதலின், காரணமூன்றனுண் முதற்காரணந் துணைக்காரணமென்னும் இரண்டனையுங் கருவியென்றும், ஏவுதற்கருத் தாவும் இயற்றுதற்கருத்தாவுமாகிய நிமித்தகாரணமிரண்டனையுங் கருத் தாவென்றுங் கூறினர். வனைந்தானென்புழிக் குடமாகிய காரியத்திற்கு அதுவதுவாகிய மண் முதற்காரணம். குலாலனதறிவும் அந்தக்கரணமும் முதலிய ஞாபகக்கருவியுந் தண்டசக்கர முதலிய காரகக்கருவியும் அம்மு தற்காரணத்துக்குத் துணையாய் நின்று காரியத்தைத் தருதலிற்றுணைக் காரணம். குலாலனிமித்தமாக அக்காரியந் தோன்றுதலின் அவனிமித்த காரணம். ஞாபகக்கருவியென்பது அறிதற்கருவி. காரகக்கருவியென்ப து செய்தற்கருவி. நடந்தான் என்புழிக் குடம்போல்வதோர் காரியமின் றேனும் நடத்தலைச் செய்தானென்பது பொருளாதலின் நடத்தல் காரி

யம். அவயவத்தாற் பல வேறுவகைப்பட்ட குடமுதலிய கலன்களிற் பொதுமையினிற்கும் மண்போலப் பல வேறுவகைப்பட்ட வினைகளிற் பொதுமையினிற்குந் தொழில் நடத்தற்கு முதற்காரணம். அறிவுங் காலுமுதலியன துணைக்காரணம். வினைமுதல் நிமித்தகாரணம். பிறவுமன்ன.

வ-று. அறிவாலாக்கிய காட்சி அறிவாலாகிய காட்சி என்புழி ஆனுருபு பெயர்ப்பொருளை ஞாபகமுதற்கருவியாக வேற்றுமை செய்தது. கண்ணாலாக்கிய காட்சி கண்ணாலாகிய காட்சி என்புழி ஞாபகத்துணைக் கருவியாக வேற்றுமை செய்தது. காட்சியென்றது காட்சியுணர்வை. மண்ணாலாக்கிய குடம் மண்ணாலாகிய குடம் என்புழிக் காரகமுதற்கருவியாக வேற்றுமை செய்தது. திரிகையாலாக்கிய குடம் திரிகையாலாகிய குடம் என்புழிக் காரகத்துணைக்கருவியாக வேற்றுமை செய்தது. இங்ஙனம் ஆக்குதற்கு வினைமுதல் அறிவனுங் குலாலனுமாம். ஆதற்கு வினைமுதல் காட்சியுணர்வுங் குடமுமாம். இக்காட்சியுணர்வுங் குடமும் வினைமுதலாகிய காலத்து இக்கருவிகள் ஏதுப்பொருளவாய் நின்றன. அரசனாலாகிய தேவகுலம் தச்சனாலாகிய தேவகுலம் என்புழி முறையே ஏதுப்பொருளவாகிய ஏவுதற் கருத்தாவாகவும் இயற்றுதற் கருத்தாவாகவும் வேற்றுமை செய்தது. ஆக்கிய தேவகுலமென வரின் மூன்றனுருபேலாவாய் அரசனுந் தச்சனும் எழுவாயாம். இஃது எழுவாய்க்கண் வருங்கருத்தாவிற்கும் இவ்வேற்றுமைக்கண் வருங் கருத்தாவிற்குந் தம்முள் வேற்றுமையென்க. "தூங்கு கையா னோங்கு நடைய" "உறழ்மணியானுயர்மருப்பின" "பண்டறியேன் கூற்றென் பதனை யினியறிந்தேன்-பெண்டகையாற் பேரமர்க் கட்டு." என்புழி உடனிகழ்வதாக வேற்றுமைசெய்தது. ஆனுருபையும் இவ்வாறேயொட்டிக் காண்க. "நாவீற் றிருந்த கலைமா மகளோடு நன்பொற்- பூவீற் றிருந்த திருமாமகள் புல்ல நாளும்" எ-ம். "மனத்தொடு வாய்மை மொழியிற் றவத்தொடு-தானஞ்செய் வாரிற் றலை" எ-ம். முறையே ஓடும் ஒடுவும் உடனிகழ்வதாக்கின. ஏற்புழிக் கோடலான் இவ்விரண்டுருபிற்கும் உடனிகழ்ச்சிப் பொருளொன்றுமே கொள்க.

இங்ஙனம் வருங் கருத்தா ஏதுப்பொருட்டாய் வருதலின் விதந்து கூறாது கருவியின்பாற் படுத்தினும் அமையுமென்பது தோன்ற, இவ்வுருபிற்குச் சிறந்த கருவிப்பொருளை முற்கூறினர்.

இக்கருவிப்பொருள் அகக்கருவி புறக்கருவி ஒற்றுமைக்கருவியென மூன்றாயும் வருமெனக் கொள்க. அவையாவன மனத்தானினைத்தான் வாளால் வெட்டினான் அறிவாலறிந்தான் என முறையே காண்க.

இரண்டாம் வேற்றுமைப்பொருளாகிய காரியத்திற்கு வேண்டுங் கருவிப்பொருளைத் தருதலின் இது மூன்றாம்வேற்றுமையெனப்பட்டது. "ஆறு மானு மோடு மொடுவுஞ் - சாறு மூன்றாம் வேற்றுமைக் கதுவே-

செய்வோன் காரணஞ் செயத்தகு கருவி-யெய்திய தொழின்முத லியை
புட னதன்பொருள்.'' என்றார் ஆசிரியரகத்தியனருமென்க. முதற்கா
ரணத்தைக் காரணமென்றும் ஏவற்கருத்தாவைத் தொழின்முதலென்
றும் விதந்து கூறினராதலின் இங்ஙனம் பொருள் ஐந்தாயின. (சo)

உகூஅ. நான்கா வதற்குரு பாகுங் குவ்வே
கொடைபகை நேர்ச்சி தகவது வாதல்
பொருட்டுமுறை யாதியி னிதற்கிதெனல் பொருளே.

எ-னின். நான்காம் வேற்றுமையதிலக்கணமுணர்-ற்று. இ-ள்.
நான்காம் வேற்றுமைக்குருபு மேற்கூறிய குவ்வொன்றுமேயாம்; அதன்
பொருளாவது கொடையும், பகையும், நேர்ச்சியும், தகவும், அதுவாத
லும், பொருட்டும், முறையும் முதலான பொருடோன்றப் புணரும் புண
ர்ச்சிக்கண் இதற்கிதென அங்ஙனம் வருதற்குரிய எப்பொருளினையும் ஏற்
றுக்கொள்ளும் பொருளாகத் தன்னையேற்ற பெயர்ப்பொருளை வேற்று
மை செய்தலாம். ' எ-று.

இதற்கிதென்றமையான் ஏற்றுக்கொள்ளும் பொருளென்பது பெற்
றாம்.

வ-று. ''இரப்பார்க்கொன் றீவார்மே னிற்கும் புகழ்'' என்பது
கொடை. பிணிக்கு மருந்து என்பது பகை. விளக்கிற்கெண்ணெய்
என்பது நேர்ச்சி. நட்பென்பதுமிது. அருங்கலமுலகின் மிக்கவரசர்க்
கேயுரிய என்பது தகுதி. ஆடைக்கு நூல் என்பது அதுவாதல். கூழிற்
குக் குற்றேவல் செய்யும் என்பது பொருட்டு. சாத்தற்கு மகன் என்பது
முறை.

ஆதியென்றமையானே கைக்கியாப்புடையது கடகம் என்னும் யா
ப்புடைமை முதலியவாய் இதற்கிதென்பது பட வருவனவெல்லாங்
கொள்க. இவற்றுள் ஏற்றுக்கொள்ளும் பொருளாக வேற்றுமை செய்
தல் காண்க. இவ்வேற்றுக்கோடற்பொருள், கொளாதேற்றல், கேட்டே
யேற்றல், ஏலாதேற்றல், ஈவோனேற்றல், உயர்ந்தோனேற்றல், இழிந்
தோனேற்றல், ஒப்போனேற்றல், உணர்வின்றேற்றல், விருப்பாயேற்
றல், வெறுப்பாயேற்றல் என இவை முதலாகப் பலவுமாமெனக்கொள்க.

உ-ம். ஆவிற்கு நீர் விட்டான். எ-ம். வறியார்க்கீந்தான். எ-ம். மா
ணாக்கனுக்கறிவைக் கொடுத்தான். எ-ம். தனக்குச் சோறிட்டான் தனக்
கரிசி கொடுத்தான். ''அருமறை சோரு மறிவிலான் செய்யும்-பெருமிறை
தானே தனக்கு'' எ-ம். அரனுக்குக் கண்ணலர் கொடுத்தானரி. எ-ம். அரி
க்குச் சக்கரங்கொடுத்தானரன். எ-ம். சோழற்கு விருந்து கொடுத்தான்
சேரன். எ-ம. சோற்றிற்கு நெய் விட்டான் நீர்க்கு வாசமூட்டினன் வா
ளிற்குறை வழங்கினன் தண்டிற்குத் தங்கங் கட்டினன் சுவர்க்குச்சித்திர

மெழுதினன். எ-ம். மாணுக்கனுக்குக்கசையடி கொடுத்தாணுரியன். எ-ம். கள்ளனுக்குக் கசையடி கொடுத்தானரசன். எ-ம். முறையே காண்க.

முதலென்றதனால், மருகனுக்கு மகட்கொடுத்தான் என்பது வழக்கு. மகனுக்கரசு கொடுத்தான் என்பது உரிமை. அரசர்க்குத்திறை கொடுத்தான் என்பது அச்சம். தந்தைதாய்க்குத் திதி கொடுத்தான் என்பது பாவனை எனவும் வரும்.

ஒருவன் ஓர்காரியத்தை ஒருகருவியாற் செய்தல் அக்காரியந் தனக்கேனும் பிறர்க்கேனும் உதவுதற்பொருட்டன்றி வீண்காரியஞ் செய்யாணுதலின், இஃதிம்முறையானே நான்காம் வேற்றுமையெனப்பட்டது.

உ௬௬. ஐந்தா வதனுரு பில்லு மின்னும்
நீங்கலொப் பெல்லை யேதுப் பொருளே.

எ-னின். ஐந்தாம் வேற்றுமையதிலக்கணமுணர்-ற்று. இ-ள். ஐந்தாம் வேற்றுமையினுருபாவன இல்லும் மேற்கூறிய இன்னுமாம்; அவற்றின் பொருளாவன நீங்கற்பொருளாகவும் உவமைப்பொருளாகவும் எல்லைப்பொருளாகவும் ஏதுப்பொருளாகவும் தம்மையேற்ற பெயர்ப்பொருளைவேற்றுமை செய்தலாம். எ-று.

ஏதுப்பொருள் மூன்றும் வேற்றுமைக்கன்றி இதற்கு அத்துணைச்சிறப்பின்மையிற் பிற்கூறப்பட்டது.

வ-று. தமரிற்றீர்ந்தானிவன் வரையின்வீழருவி "தலையி னிழிந்த மயிரனையர் மாந்தர்-நிலையினிழிந்தக் கடை." எ-ம். அரசிற் பெரியரந்தணர் ஆவினிழிந்தது மேதி. எ-ம். வருவழி இன்னுருபு நீங்குதற்பொருளவாக வேற்றுமை செய்தது. பாலின் வெளிது கொக்கு காக்கையிற் கரிது களம்பழம் நாயிற் கடைப்பட்டநம்மை என்பனவும் ஒப்புமை கருதாது உயர்வுந் தாழ்வுங் கருதியவழி நீங்குதற்பொருளவாம்.

இந்நீக்கப்பொருள் நிலத்திணை இயங்குதிணை பண்பாதியின் வருமெனவுங் கொள்க. அவையாவன மலையினிழிந்தான். எ-ம். யானையினிழிந்தான். எ-ம். சிறுமையினீங்கிய. எ-ம். வரும். ஆதியென்றமையால், "குடிப்பிறந்து குற்றத்தி னீங்கி" "ஐயத்தினீங்கி" எனவருமெனவுங் கொள்க. இவ்விலக்கணத்தான் முன்னர்க் காட்டிய உதாரணங்களையும் உய்த்துணர்ந்து கொள்க. "திறல்வே ணுதியிற்பூத்த கேணி" "பொன்னிற் பிதிர்ந்த பொறி சுணங் கிளமுலை" என்புழி உவமைப்பொருளாக வேற்றுமை செய்தது. கருவூரின் கிழக்கு மருவூரின் மேற்குச் சோணுடு என்புழி எல்லைப்பொருளாக வேற்றுமை செய்தது. கோட்டிற்செய்த கொடிஞ்சி நெடுந்தேர் அறிவிற்பெரியன் என்புழி ஏதுப்பொருளாக வேற்றுமை செய்தது. இல்லுருபினையும் இவ்வாறேயொட்டிக்காண்க.

இங்ஙனங் கூறவே எல்லாப்பொருளையும் இதனினிற்றிதென விகற்பித்துணர்தற்கு வருவன இவ்வுருபென்பதாயிற்று. ஆகவே நான்காம் வேற்றுமைப்பொருளாகிய கொள்வோனையுங் கொடைப்பொருளினையும் இவ்வாறு விகற்பித்துணர்ந்தல்லது கொடுத்தல் கூடாமையின் இஃதைந் தாம் வேற்றுமையெனப்பட்டது. (சஉ)

௩00. ஆற னொருமைக் கதுவு மாதுவும்
பன்மைக் கவ்வு முருபாம் பண்புறுப்
பொன்றன் கூட்டம் பலவி னீட்டந்
திரிபி னாக்க மாந்தற் கிழமையும்
பிறிதின் கிழமையும் பேணுதல் பொருளே.

எ-னின். ஆறும் வேற்றுமையதிலக்கணமுணர்-ற்று. இ-ள். ஆறும் வேற்றுமையினது ஒருமைப்பொருண்மைக்கு மேற்கூறிய அது வென்பதேயன்றி ஆதுவென்பதும் பன்மைப்பொருண்மைக்கு அகரமும் உருபாம்; அவற்றின் பொருளாவன குணமுந் தொழிலுமாகிய பண்புஞ் சினையும் ஒருபொருட் கூட்டமும் பலபொருட்கூட்டமும் ஒன்று திரிந் தொன்றானதுமாகிய ஐந்து தற்கிழமைப்பொருளினையும் பிறிதின்கிழமைப்பொருளினையு முடையதாகத் தம்மையேற்ற பெயர்ப்பொருளை வேற்றுமைசெய்தலாம். எ-று.

கிழமையென்பது ஆகுபெயர்.

வ-று. நிலத்ததகலம் சாத்தனதியல்பு சாத்தனது நன்மை சாத்தனதிருக்கை சாத்தனது நிலை சாத்தனது வரவு கபிலரது பாட்டு. எ-ம். சாத்தனது கை சாத்தனது கால். எ-ம். மாந்தரது தொகுதி நெல்லது குப்பை. எ-ம். படையது தொகை விலங்கினதீட்டம். எ-ம். நெல்லினது பொரி கோட்டது நூறு. எ-ம். ஐவகைத் தற்கிழமையும் முறையே வந்தன. ஒன்றன்கூட்டத் தற்கிழமை மாறிக் குப்பையது நெல் என் வரின் உறுப்புத் தற்கிழமை. பலவினீட்டம் மாறி நிற்பினுமது. சாத்தனதாடை சாத்தனது பிள்ளை எனப் பிறிதின் கிழமை வந்தன. பாட்டென்பது வரிவடிவை நோக்கிய காலத்துப் பிறிதின்கிழமையாம். எனது கை தனது தாள் எனது நிலம் தனதெயில் என ஆதுருபோடும் என கைகள் தன தாள்கள் என யானைகள் தன தாளைகள் என அகரவுருபோடுமொட்டுக.

சாத்தனதாடை என்புழிச் சாத்தனது கையென்றாற் போலாது ஆடைக்குச் சாத்தன் பிறிதாதலின் அப்பிறிதினது கிழமை பிறிதின்கிழமையெனப்பட்டது.

அஃறிணை யொருமை பன்மைகட்கு இயைந்த உருபு இங்ஙனங் கூறவே, உயர்திணையொருமை பன்மையாகிய கிழமைப் பொருட்கு இவ்வுருபு கண்ணவென்பது பெற்றாம். அவை வருங்கால் அவனுடைய விறலி

அவனுடைய விறலியர் என மூன்று சொல்லாய் இரண்டு சந்தியாய் முன்னது எழுவாய்ச்சந்தியும் பின்னது பெயரெச்சக்குறிப்புச் சந்தியுமாமென்க. அவன் விறலி என்புழி உடையவென்பது இசையெச்சம். சாத்தனுடையவியல்பு சாத்தனுடைய கை என்றற்றொடக்கத்தனவுமன்ன. இவற்றை ஆறாம் வேற்றுமைச் சந்தியென்றும் உடையவென்பதனைச் சொல்லுருபென்றும் கூறுவாருமுளர். ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரும் உயர்திணையொருமை பன்மைகட்கு இவ்வுருபுகளேலாவென்பது கருதி "அதுவென் வேற்றுமை யுயர்திணைத் தொகைவயி - னதுவெ னுருபுகெடக் குகரம் வருமே." என்றார்.

இவ்வாறும் வேற்றுமைப்பொருளாகிய குறைப்பொருள் ஒற்றுமை வேற்றுமையெனவுரைக்கப்படும் எனவும், அவற்றுள் ஒற்றுமையாவதோர்பொருளேயாகும் எனவும், வேற்றுமையாவது ஒன்றாய்த் தோன்றல் உரிமையாய்த் தோன்றல் வேறாய்த் தோன்றல் என மூவகைப்படும் எனவும், அம்மூவகையுள் ஒன்றாய்த் தோன்றல் ஒன்றன் கூட்டம் பலவினீட்டம் திரிபினாக்கம் சினை குணந் தொழில் என அறுவகைப்படும் எனவும், உரிமையாய்த் தோன்றல் பொருள் இடம் காலம் இருவகை நூல் என ஐவகைப்படும் எனவும், வேறாய்த் தோன்றல் வேறிடத்துஞ் செலு நிலைமையினுடைமைகள் பலவுமாகும் எனவுங் கொள்ளப்படும்.

உ-ம். என்னுயிர் இராகுத்தலை என்றாற்போல்வன ஒற்றுமை. வேற்றுமை வகையுள் ஒன்றாய்த் தோன்றலுக்குதாரணம் முன்னர் ஐவகைத் தற்கிழமைக்குக் காட்டியனவேயாம். உரிமையாய்த் தோன்றலுக்குதாரணம்: முருகனது வேல் முருகனது குறிஞ்சி வெள்ளியதாட்சி சம்பந்தனது தமிழ் சம்பந்தனது பிள்ளைத்தமிழ் என முறையே காண்க. வேறாய்த் தோன்றலுக்குதாரணம்: சாத்தனது பசு சாத்தனது சோறு சாத்தனது பொன் என வரும். இவை முன்னொருவர்க்குரிமையாயும் பின் வேறொருவர்க்குரிமையாயும் வருதலின் நிலைமையிலுடைமையாயின. இம்மூவகை வேற்றுமையை வடநூலார் நூற்றொரு பேதமாக்குவர்.

மேற்போந்த கொள்வோனையுங் கொடைப்பொருளினையும் இதனினிற்றிதுவென விகற்பித்துணர்ந்து கொடுத்தல் இவ்விருகிழமைப்பொருளுடையோர் செயலென்பது தோன்ற இஃதாறும் வேற்றுமையெனப்பட்டது. "ஆற னுருபே யதுவா தவ்வும்-வேறொன் றுடையதைத் தனக்குரி யதையென- விருபாற் கிழமையின் மருவுற வருமே." என்றார் ஆசிரியர் அகத்தியனாருமென்க.

(சுஙு)

௩௦௧. எழ னுருபுகண் ணாதி யாகும்
பொருண்முத லாறு மோரிரு கிழமையின்
இடனாய் நிற்ற லிதன்பொரு ளென்ப.

எ-னின். ஏழாம் வேற்றுமையதிலக்கணமுணர்-ற்று. இ-ள். ஏழாம் வேற்றுமையினுருபு மேற்கூறிய கண்ணேயன்றி அஃதாதியாய பிறவுமாம்; இவற்றின் பொருளாவன தம்மையேற்ற பெயர்ப்பொருளாகிய பொருளாதியாறும் மேற்போந்த இருகிழமைப்பொருட்கும் இடமாகிநிற்க அவற்றினை வேற்றுமை செய்தலாமென்று சொல்லுவர் புலவர். எ-று.

இடப்பொருளேயன்றி ஏனையைந்து பொருளும் ஈண்டிடனாய் நிற்றலிற் பொருண்முதலாறுமென்றும், வினை வரினும் அவ்வினைமுதல் இவ்விருகிழமையின்பாற்படுமாதலிற் கிழமையினிடனென்றுங் கூறினர்.

ஈண்டு இதுவென்றதூஉந் தொகுதியொருமை.

வ-று. மணியின்கணொளி மணியின்கணிருந்தவொளி. எ-ம். பனையின்கணன்றில் பனையின்கணிருந்தவன்றில். எ-ம். இருகிழமைக்கும்பொருளிடமாயிற்று. ஊரின்கணில்லம் ஊரின்கணிருந்ததில்லம். எ-ம். ஆகாயத்தின்கட் பருந்து ஆகாயத்தின்கட் பறந்தது பருந்து. எ-ம். இடமிடமாயிற்று. நாளின்கணாழிகை நாளின்கண் வந்தது நாழிகை. எ-ம். வேனிற்கட் பாதிரி வேனிற்கட் பூத்தது பாதிரி. எ-ம். காலமிடமாயிற்று. கையின்கண் விரல் கையின்கணிருந்தது விரல். எ-ம். கையின்கட் கடகம் கையின்கட் கிடந்தது கடகம். எ-ம். சினையிடமாயிற்று. கறுப்பின்கணழகு கறுப்பின்கணிருந்தவழகு. எ-ம். இளமையின்கட் செல்வம் இளமையின்கணிருந்தது செல்வம். எ-ம். குணமிடமாயிற்று. ஆடற்கட் சதி ஆடற்கணிகழ்ந்தது சதி. எ-ம். ஆடற்கட்பாட்டு ஆடற்கட் பாடப்பட்டதுபாட்டு. எ-ம். தொழிலிடமாயிற்று. ஆதியென்றமையான் வருமுருபுகள் வருஞ் சூத்திரத்தாற் கூறுபவாகலின், அவையங்ஙனங் காட்டுதும்.

இது பெயர்ப்பொருளை மேற்போந்த இருகிழமைப்பொருள்கட்கும் இடமாக வேற்றுமை செய்தலின் ஏழாம் வேற்றுமையெனப்பட்டது.

இவ்விடவேற்றுமைப்பொருள் உரிமை இருவகையோரிடம் எங்கும் என நான்கென்றே சிலர் இயம்புவர். அவற்றிற்கு உதாரணம்: நிலத்தின் கட்டேரோடுகின்றது கடற்கணுவாயோடுகின்றது ஆகாயத்தின்கட் பருந்துபறந்தது காட்டின்கட்புலி வாழ்ந்தது. எ-ம். மதிக்கண் மறு கையின்கண் விரல் குன்றின்கட் குவடு நெற்றியின்கண் விழி ஆண்டின்கணிருதான் ஊர்க்கணிருந்தான் தேர்க்கணிருந்தான். நாளின்கண் வைகறை. எ-ம். மணியின்கணொளி உயிரின்கணுணர்வு பாலின்கட் சுவை நெய் நியின்கட்சூடு நீரின்கட் சீதம். எ-ம். முறையே காண்க. இவையெல்லாம் முற்கூறியவற்றுள் அடங்கும்.

இனி இடமல்லாவிடம் மூவகைப்படும், கூட்டிப்பிரித்தல், பிரித்துக் கூட்டல், இருவரின் முடியும் ஒருவினைத்தொழிற்பெயர் என. அவையாவன 'உடையானரசருளேறு' 'அவற்றுள், அ இ உ எ ஒக்குறில்.' எ-ம். 'வானுறையுந் தெய்வத்துள் வைக்கப்படும்.' 'மற்றையான் செத்தாருள்

வைக்கப் படும்.' எ-ம். 'புல்லிவிடாஅப் புலவியுட்டோன்றும்' தட்டுப்பு டைக்கண் வந்தான் புல்லுதற்கண் வேர்வை வந்தது பொருதற்கண் மழைபெய்தது சூதாடற்கட்டுக்கம் வந்தது. எ-ம். முறையேகாண்க. ௨௪

நூ௦௨. கண்கால் கடையிடை தலைவாய் திசைவயின்
முன்சார் வலமிட மேல்கீழ் புடைமுதல்
பின்பா டளைதே முழைவழி யுழியுளி
உள்ளகம் புறமில் லிடப்பொரு ளுருபே.

எ-னின். மேற் 'கண்ணாதி' என்றார் அவை இவையென்பதுணர்-த்து. இ-ள். இங்ஙனங் கண்முதலாக இல்லீறாக எண்ணப்பட்ட இருபத்தெட்டும் இடப்பொருளாக வேற்றுமை செய்யும் உருபுகளாம். எ-று.

தொடர்பு தோன்றக் கண்ணுருபை ஈண்டும் அநுவதித்தார்.

வ-று. ஊர்க்கானிவந்த பொதும்பருள், வேலின்கடை மணிபோற் றிண்ணியான், நல்லாரிடைப் புக்கு, வலைத்தலை மானன்ன நோக்கியர், குரைகடல்வாயமுதென்கோ, தேர்த்திசையிருந்தான், அவர்வயிற் செல்லாய், கற்றார்முற்றோன்றா கழிவிரக்கம், காட்டுச்சாரோடுங் குறுமுயால், காழ்வரை நில்லாக் களிறன்னான் கைவலத் தியாழ் வரை நின்றது, இல்லிடப் பரந்தை, தன்மேற் கடுவரைநீரிற் கடுத்துவரக்கண்டும், பிண்டிக்கண்ணார் நிழற்கீழெழுந்தமடிகள், கடைப்புடை கொள்ளிய நீர், சுரன்முதல் வந்தவரன்மாய் மாலை, காதலிபின் சென்றதம்ம, நம்பாடணையாதநாள், கல்லளைச் சுனைநீர் கையிலுண்மையான், தோழிக்குரியவை கோடாய் தேத்து, அவனுழை வந்தான், நின்றதோர்நறவேங்கை நிழல்வழியசைந்தன்ன, உறையுழியோலைபோல, குயில்சேர் குளிர்காவுளிசேர் புறையும், முல்லையங்குவட்டுள் வாழும், பயன்சாராப் பண்பில்சொற் பல்லாரகத்து, செல்லுமென் னுயிர்ப்புறத்திறுத்த மருண்மாலை, ஊரிலிருந்தார் என இவை, பலதிறத்தனபோலுமேனும் அவையாகாது ஒருதிறத்தனவாய்க் கண்ணுருபின் பரியாயவுருபாய் வருதல் காண்க.

இனிக் கண் கான் முதலியன இடவிசற்பங்களையுணர்த்தின் ஒருதிறத்தவாகிய உருபாகாது பலதிறத்தவாகிய இடங்களையுணர்த்தும் பெயராகி, கண்ணகன் ஞாலம் கடைநாள் இடைச்சுரம் தலையாயார் தென்றிசை என்றற்றொடக்கத்தனவாய் வருதல் காண்க. மணியின்கணொளி என்புழிக் கண்ணென்பது பெயராயின் மணியினதிடத்தொளியென்பது பொருளாய் மூன்று சொல்லாய் இரண்டு சந்தியாமென்க. ஏனையவுமன்ன.

இனிப் பெயர்முதலாகக் கூறிய எழுருபுகளுந் தமக்குரிய பொருளல்லனவற்றையும் உணர்த்துமெனக் கொள்வர். அவையாவன மாடஞ் செயப்பட்டது என்புழி வினைமுதலன்றிச் செயப்படுபொருளுமுணர்த்தி

ற்று. வீட்டை விரும்பினுன் என்புழிச் செயப்படுபொருளையன்றி வேறு பொருளை விளக்கிற்று. மலையொடு பொருத மால்யானை தொடியொடு தொல்கவின் வாடிய தோள் பாலொடு தேன்கலந்தற்றே மதியோடொக்கு முகம் விலங்கொடுமக்களனையர் எழுத்தொடு புணர்ந்த சொல் என்புழிக் கருவி கருத்தா உடனிகழ்வதன்றி, வினையின்மை வேறுவினை மயக்கம் ஒப்பு ஒப்பலொப்பு ஒற்றுமை எனப் பல பொருளுமுணர்த்தின. சோற்றிற்கரிசி கூழிற்குக் குற்றேவல் பூவிற்குப் போனுன் உணற்கு வந்தான் பிணிக்கு மருந்து உணற்குக் கருவி கை என்புழிக் கொள்வோனை விட்டு ஆதிகாரணகாரியம் நிமித்தகாரணகாரியம் இருவகைப் பெயர்ப்பின் வினையெச்சம் இருவகைப்பெயர்ப்பின் பெயரெச்சம் எனப் பலபொருளுமுணர்த்தின. பித்தரிற் பேதையாரில் வேங்கடத்தின்றெற்கு குமரியின் வடக்கு வாணிகத்தினுயினுன் காக்கையிற் கரிது களம்பழம் என்புழி ஒப்பு எல்லை ஏது ஒப்பின்மை எனப் பலபொருளுமுணர்த்தின. வாளது வெட்டு என்புழிக் குறையேயன்றி வேறு பொருளுமுணர்த்திற்று. அறிவின்கட்டிரிபு என்புழி இடமேயன்றி வேறு பொருளுமுணர்த்திற்று எனக் கூறுவர். அவையெல்லாம் இவ்வாசிரியர் கூறியவற்றுட் சில வருமாறும் ஏனையவற்றை இலக்கியங்களுள்ளுங் காண்க. ()

டூ0ரு எட்ட னுருபே யெய்துபெய ரீற்றின்
திரிபு குன்றன் மிகுத லியல்பயற்
றிரிபு மாம்பொருள் படர்க்கை யோரைத்
தன்முக மாகத் தானழைப் பதுவே.

எ-னின். எட்டாம் வேற்றுமையதிலக்கணமுணர்-ற்று. இ-ள். எட்டாம் வேற்றுமையாகிய விளிக்கு வேறுருபின்று அவ்விளியடைந்த பெயரீற்றின்றிரிபும், கேடும், மிகுதலும், இயல்பும், ஈற்றயனின்றதன்றிரிபுமே உருபாம்; இவற்றின் பொருளாவன இவற்றினையேற்ற படர்க்கைப்பெயர்ப்பொருளை ஒருவன் தனக்கெதிர்முகமாக அழைக்கப்படுவதாக வேற்றுமை செய்தலாம். எ-று.

எய்துபெயரீற்றினென்றமையான் வேறுருபின்றென்பது இசையெச்சமாய் நின்றது.

இயல்பென்றமையான் இவ்வியல்பாய விளியுருபிற்கும் எழுவாயுருபிற்குஞ் சொல்லான் வேற்றுமையின்றேனும் பொருளான் வேற்றுமையுண்டென்பதூஉம், படர்க்கையோரையெனவே 'ஒருமொழியொழிதன்னினங்கொளற் குரித்து' ஆகலிற் படர்க்கையைம்பாலும் விளியேற்குமென்பதூஉம், ஏனைத் தன்மை முன்னிலைகள் ஏலாவென்பதூஉம் பெற்ரும்.

தானென்பது அசைநிலை.

ஈறுதிரிதன் முதலிய ஐவகையுருபும் பொருளும் பின் வருஞ் சிறப்புச்சூத்திரங்களானுமுணர்க.

இஃது எழுவாயினின்றும் ஒருவாற்ருன் வேறுபட்டமையின் இறுதிக்கட்டந்து எட்டாம் வேற்றுமை யெனப்பட்டது. (சசு)

கூ0ச. இ உ ஊவோ டையோ ன ள ர ல
யவ்வீற் றுயர்திணை யோரவல் லிவற்றெடு
ணஃகா னுவீ ருரும் பொதுப்பெயர்
ஞ நவொழி யனைத்தீற் றஃறிணை விளிப்பன.

எ-னின். பெயருள் விளிக்கப்படுவன இவையென்பதுணர்-ற்று. இ-ள். இ உ ஊ ஐ ஓ ன ள ர ல ய என்னும் பத்தீற்றுயர்திணைப்பெயரும், இவற்றுள் ஓகாரமும் ரகாரமுமான இரண்டு மொழித்து நின்ற எட்டுடனே ணகாரமும் ஆகாரமுமான இரண்டுங் கூடிய பத்தீற்றுப் பொதுப் பெயரும், 'நாலாறுமீறே' என்றவற்றுள் ஞகாரமும் நகரமும் இன்னோரன்னவிடங்களின் ஈருகாதென மேலயதிகாரத்து விலக்கிய எகாரமுமொழிந்த இருபத்தோரீற்றஃறிணைப்பெயரும் விளிக்கப்படுவனவாம். எ-று.

இ உ ஊவோடென்புழிக் குற்றுகர முற்றுகரமென உகரத்தை விதவாமையின் இரண்டுங் கொள்க.

பெயரென்பதனை இருதிணைக்கண்ணுங் கூட்டுக.

விளிப்பனவென்பது வினைமுதல்வினையைச் செயப்படுபொருண்மேலேற்றப்பட்டது.

இவ்வீற்றுப்பெயர்கள் விளிக்கப்படுமெனவே, ஏனையீற்றுப்பெயர்கள் விளிக்கப்படாவென்பது பெற்றும். (சஎ)

கூ0ரு. இம்முப் பெயர்க்க ணியல்பு மேயும்
இகர நீட்சியு முருபா மன்னே.

எ-னின். மூவகைப்பெயர்க்கும் பொதுவாகிய விளியுருபு தொகுத்துணர்-ற்று. இ-ள். மேல் விளிக்கப்படுமென்ற மூவகைப்பெயர்க்கண்ணும் இயல்பாதலும் ஏகாரமிகுதலும் இகரவீறீகாரவீருய்த் திரிதலும் விளியுருபாம் பெரும்பாலும். எ-று.

வ-று. முனி கூருய் வேந்து கூருய் ஆஉேக் கூருய் விடலை கூருய் கோக்கூருய் கோன்கூருய் வேள்கூருய் மாந்தர் கூறீர் தோன்றல் கூருய் சேய் கூருய் முனியே வேந்தே நம்பீ என உயர்திணைக்கண் மூன்றுருபும் வந்தன. பிதாக்கூருய் ஆண்கூருய் பிதாவே ஆணே சாத்தீ எனப் பொதுப்பெயர்க்கண் மூன்றுருபும் வந்தன. விளக்கொடியை புருக்கொடியை புல்வாய் கொடியை விளவே புருவே புல்வாயே மந்தீ என அஃறிணைக்கண் மூன்றுருபும் வந்தன. பிறவுமன்ன.

மன்னேயென்றமையான் இவ்வுருபுகள் சிலவற்றிற்கு எலாமையும் இப்பொதுவிதியினும் மேல்வருஞ் சிறப்புவிதியினும் அடங்காது வருமுருபுகள் சிலவுளவேல் அவையுங் கொள்க. (சஅ)

௩0௬. ஐயிறு பொதுப்பெயர்க் காயு மாவும்
உருபா மல்லவற் றாயு மாகும்.

எ-னின். ஐகாரவீற்றிற்கு எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதியுணர்-ற்று. இ-ள். ஐகாரவீற்றுப் பொதுப்பெயர்க்கு இயல்பும் ஏகாரமிகுதலுமன்றி ஐகாரம் ஆயும் ஆவுமாய்த் திரிதலும் உயர்திணையஃறிணைப் பெயர்க்கு அவ்வுருபுகளன்றி ஐகாரம் ஆயெனத் திரிதலும் உருபாம். எ-று.

வ-று. அன்னாய் தந்தாய். எ-ம். 'ஆவன்னாவலந்தேனெழுந்திராய்' எ-ம். விரவுப்பெயர்க்கண் இரண்டுருபும் வந்தன. விடலாய் மடந்தாய். எ-ம். 'சிறுமீன்கவுட்கொண்டசெந்தூவிநாராய்' 'கொன்றாய் குருந்தே கொடிமுல்லாய்.' எ-ம். இருதிணைப் பெயர்க்கண்ணும் ஆயுருபு வந்தது.

௩0௭. ஒருசார் னவ்வீற் றுயர்திணைப் பெயர்க்கண்
அளபீ றழிவய னீட்சி யதனோ
டீறு போத லவற்றோ டோவுறல்
ஈறழிந் தோவுற லிறுதியவ் வாதல்
அதனோ டயறிரிந் தேயுற லீறழிந்
தயலே யாதலும் விளியுரு பாகும்.

எ-னின். னகரவீற்றுயர்திணைப்பெயர்க்கு எய்தியதன்மேற்சிறப்பு விதியுணர்-ற்று. இ-ள். பொதுவிதியன்றி னகரவீற்றுயர்திணைப்பெயர்களுட்சில அளபெழுதலும், சில ஈறு கெடுதலும், சில ஈற்றயனீடலும், சில ஈற்றயனீண்டு ஈறு கெடுதலும், சில ஈற்றயனீண்டு ஈறுகெட்டு ஓகாரமிகுதலும், சில ஈறு கெட்டு ஓகாரமிகுதலும், சில இறுதி னகரவொற்று யகரவொற்றாய்த் திரிதலும், சில இறுதி னகரவொற்று யகரவொற்றாய்த் திரிந்து அயலி லாகாரம் ஓகாரமாய் ஏகாரமிகுதலும், சில ஈறு கெட்டு அயலிலகரம் ஏகாரமாதலும் விளியுருபாம். எ-று.

ஒருசாரென்பதனை விளியதிகாரமனைத்தினுங் கூட்டுக.

வ-று. அம்பர்கிழாஅன் வல்லங்கிழாஅன் என அளபாயின. எலுவ சிறாஅரெம்முறு நண்ப புலவ தோழ என ஈறழிந்தன. நம்பான் பெருமான் என ஈற்றயனீண்டன. இறைவா மன்னா என அயனீண்டு ஈறுகெட்டன. ஐயாவோ அப்பாவோ என ஈறுகெட்டு அயனீண்டு ஓகாரமிக்கன. திரையவோ ஐயவோ என ஈறழிந்து ஓகாரமிக்கன. வாயிலாய் ஆதிரையாய் என இறுதி யவ்வாயின. வாயிலோயே என இறுதி யவ்வொற்றாய் ஈற்றயலாகாரம் ஓகாரமாய் ஏகாரமிக்கது. ஐயேயெமக்கருண்மடவை மன்றவாழிய முருகே என ஈறழிந்து அயலிலகரம் ஏகாரமாயின. (௩0)

௩0௮. ளஃகா னுயர்பெயர்க் களபீ றழிவயல்
நீட்சி யிறுதி யவ்வொற் றாதல்
அயலி லகரமே யாதலும் விளித்தனு.

எ-னின். ளகரவீற்றுயர்திணைப்பெயர்க்கு எய்தியதன்மேற்சிறப்பு விதியுணர்-ற். இ-ள் ளகரவீற்றுயர்திணைப்பெயர்க்குப் பொதுவிதிய ன்றி அளபெழலும் ஈறுகெடலும் அயனீட்லும் இறுதிளகரவொற்று யகர வொற்றாதலும் ஈற்றயலகரம் ஏகாரமாதலும் விளியுருபாம். எ-று.

வ-று. 'மேவார்த்தொலைத்த விறன்மிகு வேஎள்' என அளபாயிற்று. 'துனிகொள்ளலெல்லா நீ' என ஈறுகெட்டது. நமர்காள் எமர்காள் என ஈற்றயனீண்டன. குழையாய் வாயிலாய் என இறுதி ளகரவொற்று யக ரவொற்றாயின. 'தலைமீது கொள்வமடிகேள்.' என ஈற்றயலகரம் ஏகார மாயிற்று.

எல்லாவென்பது தோழிமுன்னிலைப்பெயரன்றோ விளியேலாதென விலக்கப்பட்ட அம்முன்னிலைப்பெயரை ஈண்டுக் காட்டியதென்னையெ னின்:—'முன்னிலை யெல்லீர் நீயிர் நீவிர் நீர் நீ யல்லன படர்க்கை' என வரையறுக்கப்பட்டமையின் தோழனென்னும் பொருட்டாகிய ஏடனெ ன்னும் படர்க்கைப்பெயர் விளியேற்றமையின் ஏடாவென்பது தோழன் முன்னிலைப்பெயரென்றும் தோழியென்னும் பொருட்டாகிய எல்லாள் ஏடியென்னும் படர்க்கைப்பெயர்கள் விளியேற்றமையின் 'எல்லாவுமே டியுந் தோழிமுன் னிலைப்பெயர்' என்றுங் கூறப்பட்டனவன்றி அவை இயல்பாய் நின்ற முன்னிலைப்பெயரல்லவென்க. (ருக)

ரூoசு. ரவ்வீற் றுயர்பெயர்க் களபெழ லீற்றயல்
அகரம் இஈ யாத லாண்டையா
ஈயாத லதனோ டேயுற லீற்றே
மிக்கயல் யாக்கெட் டதனய னீடல்
ஈற்றி னீருற லிவையுமீண் டுருபே.

எ-னின். ரகாரவீற்றுயர்திணைப் பெயர்க்கு எய்தியதன்மேற் சிற ப்புவிதியுணர்-ற்று. இ-ள். பொதுவிதியன்றி ரகாரவீற்றுயர்திணைப்பெ யர்க்கு அளபெழலும் ஈற்றயலகரம் இகரமாதலும் ஈகாரமாதலும் அவ் விடத்தாகாரம் ஈகாரமாதலும் அதனோடேகார மேற்றலும் ஈற்றிலேகா ரமிக்கு அயலில் யாக்கெட்டு அதனயலிகரம் ஈகாரமாதலும் ஈற்றின் ஈரா தலும் விளியுருபாம். எ-று.

வ-று. சிறாஅர் மகாஅர் என அளபாயின. 'என்னைமுன்னில்லன் மின்றெவ்விர்' என ஈற்றயலகரம் இகரமாயிற்று. வேந்தீர் நாய்கீர் என அகரம் ஈகாரமாயின. சான்றீர் மடவீர் என ஈற்றயலாகாரம் ஈகாரமா யின. 'பல்சான்றீரே பல்சான்றீரே' கணியீரே என ஈற்றயலாகாரம் ஈகா ரமாய் ஏகாரமேற்றன. நம்பீரே தம்பீரே தோழீரே தொழும்பீரே என ஈற்றிலேகாரமிக்கு அயல் யாக்கெட்டு அதனயலிகரம் ஈகாரமாயின. எமரீர் தமரீர் என ஈரேற்றன.

ஈண்டென்றமிகையானே கடலாரே கடலீரே கழியாரே கழியீரே சாத்தியாரே சாத்தியீரே கொற்றியாரே கொற்றியீரே என அஃறிணைப் பெயர் விரவுப்பெயர்களைச் சிறப்பித்து ரகரவீற்றுயர்திணைப்பெயர் போலக் கூறியவழியும் இவ்வுருபேற்றல் கொள்க. (ருஉ)

ருகo. லகாரவீற் றுயர்பெயர்க் களபய னீட்சியும்
யகார வீற்றிற் களபுமா முருபே.

எ-னின். லகார யகாரவீற்றுயர்திணைப் பெயர்க்கு எய்தியதன் மேற் சிறப்புவிதியுணர்-ற்று. இ-ள். பொதுவிதியன்றி லகாரவீற்றுயர் திணைப்பெயர்க்கு அளபெழலும் ஈற்றயனீடலும் யகாரவீற்றுயர்திணைப் பெயர்க்கு அளபெழலும் உருபாம். எ-று.

உயர்திணைப்பெயரென்பதனை யகாரவீற்றின்கண்ணும் உம்மையை அளபென்பதன்கண்ணுங் கூட்டுக.

வ-று. 'வலம்புரித்தடக்கைமாஅனின்னிறம்.' எ-ம். தோன்றால் மடவரால் தாழ்குழால். எ-ம். சேஎய். எ-ம். வரும். (ருங)

ருகக. ணவ்வீற் றுயர்திணை யல்விரு பெயர்க்கண்
இறுதி யழிவத னோடய னீட்சி.

எ-னின். ணகரவீற்றஃறிணைப்பெயர்க்கும் விரவுப்பெயர்க்கும் எய்தியதன்மேற்சிறப்புவிதியுணர்-ற்று. இ-ள். பொதுவிதியன்றி ணகரவீற்றஃறிணைப் பெயர்க்கண்ணும் விரவுப்பெயர்க்கண்ணும் இறுதி கெடுதலும் அதனோடு ஈற்றயனீடலும் விளியுருபாம். எ-று.

இறந்தது தழீஇயவெச்சவும்மைகளும் விளியுருபாமென்பதூஉந் தொக்கு நின்றன.

வ-று. அலவ இகல கலுழ. எ-ம். அலவா இகலா கலுழா. எ-ம். சாத்த கொற்ற. எ-ம். சாத்தா கொற்றா. எ-ம். வரும். (ருச)

ருகஉ. ளவீற் றஃறிணைப் பெயர்பொதுப் பெயர்க்கண்
ஈற்றய னீட்சியு முருபா கும்மே.

எ-னின். லகார ளகாரவீற்றஃறிணைப்பெயர்க்கும் விரவுப்பெயர்க்கும் எய்தியதன்மேற்சிறப்புவிதியுணர்-ற்று. இ-ள். பொதுவிதியன்றி லகார ளகாரவீற்றஃறிணைப் பெயர்க்கண்ணும் விரவுப்பெயர்க்கண்ணும் ஈற்றயனீடலும் விளியுருபாம். எ-று.

வ-று. 'காட்டுச்சாரோடுங் குறுமுயால்' ஙிளிகாள். எ-ம். தூங்கால் மக்காள். எ-ம். வரும். (ருரு)

ருகங. அண்மையி னியல்புமீ றழிவுஞ் சேய்மையின்
அளபும் புலம்பி னேவு மாகும்.

எ-னின். மேல் விதந்த விளியுருபுகட் காவதோர் புறனடையுணர்-ற்று. இ-ள். மேற்போந்த விளியுருபுகளுள் இயல்புகளும் ஈறழிவுகளும் அண்மை விளிக்கண்ணும் அளபுகள் சேய்மை விளிக்கண்ணும் ஓகாரங்கள் புலம்பல் விளிக்கண்ணும் வரும். எ-று.

எனவே, ஏனைவிளியுருபுகள் அண்மைசேய்மை புலம்பென்னு மூன்றிடத்தும் விராய் வருமென்பது பெற்றும். (ருசு)

ருகச. நுவ்வொடு வினச்சுட் டுற்ற ன ள ர
வைதுத் தாந்தா னின்னன விளியா.

எ-னின். இ உ ஊ வோடடென்னுஞ் சூத்திரத்திற்காவதோர் புறனடையுணர்-ற்று. இ-ள். மேல் விளிக்கப்படுமென்றவற்றுள், நுவ்வுடனே மூன்று முதல்வினவையும் மூன்றுசுட்டையும் வரன்முறையே பொருந்திய ன ள ர வென்னு மூன்றீற்றுயர்திணைப்பெயர்களும், வை துவென்னும் இரண்டீற்றஃறிணைப்பெயர்களும், தானென்னும் பொதுப்பெயரும் விளிக்கப்படா. எ-று.

இங்ஙனம் விதந்த கிளைப்பெயர் வினைப்பெயர் சுட்டுப்பெயர்களினிடை நிற்கும் எழுத்தையொழித்து முதலெழுத்தோடுற்றதாக இறுதி னளரக்களைக் கூறினமையின் வரன்முறையென்றும்.

நுவ்வொடு வை து என்னும் ஈறிரண்டும் பொருந்தாவென்பார் அதனை ஒடுக்கொடுத்துப் பிரித்தார்.

மகரவீற்றுப் பொதுப்பெயர் முன்னரே விலக்கப்பட்டமையின் ஈண்டுத் தாமென்றது அசைநிலை.

வ-று. நுமன் நுமள் நுமர். எ-ம். எவன் எவள் எவர் எவை எது. எ-ம். யாவன் யாவள் யாவர் யாவை யாது. எ-ம். ஏவன் ஏவள் ஏவர் ஏவை ஏது. எ-ம். அவன் அவள் அவர் அவை அது. எ-ம். இவன் இவள் இவர் இவை இது. எ-ம். உவன் உவள் உவர் உவை உது. எ-ம். தான். எ-ம். வரும்.

இன்னனவென்றமையானே, பிறன் மற்றையான் என்றற்றொடக்கத்தனவுங் கொள்க. (ருள)

ருகரு. முதலை யையுறிற் சினையைக் கண்ணுறும்
அதுமுதற் காயிற் சினைக்கை யாகும்.

எ-னின். முதல்சினைத் தொடர்பின்கண் இரண்டாமுருபு வரின் முதல் சினையிரண்டன்பாலும் வாராது தடுமாறி வருதலே மரபெனப் புறனடையுணர்-ற்று. இ-ள். முதலினை ஐயுருபு பொருந்திற் சினையினைக் கண்ணுருபு பொருந்தும்; அதுவுருபு முதலுக்கு வரிற் சினைக்கு ஐயுருபு வரும். எ-று.

'ஒருமொழி யொழிதன் னினங்கொளற் குரித்தே.' என்பதனான் ஆறுவதன் பன்மையுருபுங் கொள்க.

இனி இரட்டுறமொழிதலென்னுமுத்தியான் அதுவென்பதனைச் சுட்டாக்கிக், கண்ணுருபு முதற்காயிற் சினைக்கு ஐயாகுமெனவும் பொருளுரைத்துக்கொள்க.

வ-று. யானையைக் காலின்கண் வெட்டினான் யானையது காலை வெட்டினான் யானையினகால்களை வெட்டினான் யானையின்கட் காலைவெட்டினான். எ-ம். கையினை விரலின்கட் பிடித்தான் கையது விரலைப்பிடித்தான் கையின விரல்களைப் பிடித்தான் கையின்கண் விரலைப் பிடித்தான். எ-ம். வரும்.

இங்ஙனங் கூறவே யானையைக் காலை வெட்டினான் என இரண்டன்பாலும் ஐயுருபு வாராதென்றாராயிற்று. வரிற் செயப்படுபொருள் இரண்டாய் முதல் சினைகள் ஒருபொருட்பகுதியவல்லவாமாதலின் இங்ஙனஞ் செயப்பட்டது ஒருபொருளே முதல் சினைகள் ஒருபொருட்பகுதியவேயென்பது தோன்றக் கண்ணுருபும் அதுவுருபும் வருமென்பதாயிற்று.

இவ்வாறன்றி ஒரோவழி முதல்சினையிரண்டன்பாலும் ஐயுருபு வரின் 'யாத னுருபிற் கூறிற் றாயினும்' என்னுஞ் சூத்திரத்தான் முதலின்பால் ஐயுருபை அதுவுருபாயேனுஞ் சினையின்பால் ஐயுருபைக் கண்ணுருபாயேனுந் திரிக்கப்படுமென்க. (ருஅ)

ருகசு. முதலிவை சினையிவை யெனவே றுளவில
உரைப்போர் குறிப்பின வற்றே பிண்டமும்.

எ-னின். மேன் முதல்சினையிரண்டன்பாலும் ஐயுருபு வாராதென அருத்தாபத்தியாற் கூறினர் அங்ஙனம் வாராமைக்கேதுவும் மேலைச்சூத்திரப்பொருளோடு இப்பொருளைப் பிண்டப்பொருளுக்கும் ஏற்பித்தலுமுணர்-ற்று. இ-ள். கட்டங்களிவை படங்களிவை யென்றாற்போல முதற் பொருள்களிவை சினைப்பொருள்களிவையென இரண்டாக வேறுள்ளன விலவாம் ஒருபொருளையே இரண்டாகப் பகுத்துக் கூறுவார் குறிப்பின் மாத்திரையவேயாம் பிண்டப்பொருளும் அத்தன்மைத்தாம். எ-று.

யானையைக் குறித்தவழி யானையுண்டாய்க் கால் கை கோடு முதலியன வேறில்லையாய்க் கால் கை கோடு முதலியவற்றைக் குறித்தவழி அவையுண்டாய் யானைவேறில்லையாய் நிற்கும் ஒருபொருட் பகுதியவாதலின் இவ்வாறு கூறப்பட்டன.

வேறுளவிலவென்றமையான் யானையைக் காலை வெட்டினான் என ஐயுருபு முதல் சினையிரண்டன்பாலும் வாராமைக்கேது கூறினாராயிற்று.

இனி ஒருபொருட்கண் முதலைக் கருதிச் சினையெனவுஞ் சினையைக் கருதி முதலெனவுங் கூறுதல் போலப் பிண்டித்த பொருள்களைக் கருதிய ல்லது பிண்டமெனல் கூடாமையிற் பிண்டமுமற்றேயென்ற துணையா னே பிண்டித்த பொருள்களுமனையவேயென்பது தாமேபோதருமென்க. அவை வருமாறு நெல்லைப் பொலியின்கண் வாரினான் நெல்லினது பொ லியை வாரினான் என வரும். நெல்லைப் பொலியை வாரினான் என இர ண்டன்பாலும் ஐயுருபு வாரா இப்பிண்டப்பொருளாகிய பொலிக்குப்பை யும் பிண்டித்த பொருள்களாகிய நெல்லும் முதல்சினை யனையவாய் வே றுளவிலவாமாதலினென்க.

இச்சூத்திரத்திற்கு இவ்வாறன்றி யானையது கோடு கோட்டதுநுனி என ஒன்றற்குச் சினை மற்றொன்றற்கு முதலாயும் ஒன்றற்கு முதன் மற் றொன்றற்குச் சினையாயும் நியதியின்றி வருதலின் இவையே முதல் இவையே சினையென வேறறியக் கிடப்பனவில்லை அவை சொல்லுவோர் குறிப்பின் ஆங்காங்கு முதல் சினையெனவுணரப்படுவனவாம் நெல்லினது குப்பை குப்பையினது நெல் எனப் பிண்டப்பொருளும் அத்தன்மைத்தா ய்க் கிழமையாய் நின்றது கிழமைத்தாயுங் கிழமைத்தாய் நின்றது கிழ மையாயும் நியதியின்றிச் சொல்லுவோர் குறிப்பினான் அறிய வரும் எனப் பொருள் கூறுவாருமுளர். இப்பொருள் முதல் சினையிரண்டன் பாலும் ஐயுருபு வாராமைக்கு ஏதுவாகாமையானும் இவ்வாறு முதலுஞ் சினையும் வருதல் வெளிப்படையாதலின் இவற்றையுரைப்போர் குறிப்பி னவெனக் கூற வேண்டாமையானும் ஆசிரியர் தொல்காப்பியரும் முதல் சினைகள் ஒருபொருட்பகுதியவென்பது தோன்ற 'முதலுஞ் சினையும் பொருள்வேறு படா' என்றமையானும் இப்பொருளும் இதனோடு மாட் டெறிந்த பொருளும் பொருந்தாவென்க. (௫௬)

௫௭. யாத னுருபிற் கூறிற் றாயினும்
பொருள்சென் மருங்கின் வேற்றுமை சாரும்.

எ-னின். வேற்றுமையுருபுகள் மயங்கி ஒன்று நிற்குநிலைக்களத்து மற்றொன்று வரினும் அமையுமெனப் புறனடையுணர்-ற்று. இ-ள். ஒரு வேற்றுமைப்பொருண் மற்றொரு வேற்றுமையுருபாற் கூறப்பட்டதாயினு ம் அவ்வுருபு மயங்கி வந்தமையின் அவ்வுருபு சென்றவழியே பொருள் சாராது பொருள் சென்றவழியே அவ்வுருபு சாரும். எ-று.

எனவே அங்ஙனமயங்கி வந்தவுருபைப் பொருளுக்கியைந்தவுருபா கத் திரித்துப் பொருள் கொள்கவென்பதாயிற்று.

வ-று. 'நாகு வேயொடு நக்கு வீங்குதோள்' என்புழி நாகுவேய் உட னிகழ்ச்சிப்பொருளாகாது செயப்படுபொருளாய் நிற்றலின் ஒடுவுருபை ஐயுருபாகத் திரித்துக்கொள்க. 'கிளையரி நாணற் கிழங்குமணற் கீன்ற- முளையோ ரன்ன முள்ளெயிற்றுத் துவர்வாய்' என்புழி மணல் ஏற்றுக் கோடற்பொருளாகாது இடப்பொருளாய் நிற்றலிற் குவ்வுருபைக் கண்

னுருபாகத் திரித்துக்கொள்க. பிறவுமன்ன. வேற்றுமையுருபு மயங்கி வரிற் பொருணோக்கித் திரித்துக்கொள்ளவேண்டுமென்பதாயிற்று.

இனி இவ்வாறு மாறுபடநிற்றலன்றி, உரையிற்கோடலென்பதனால் தமமாறுருபுகடாஞ் சிலவுளவெனவும் ஒருபொருட்கே தத்தமுருபுகள் போல வேறுருபுகள் வருவனவுளவெனவுங் கொள்க.

தமமாறுருபுகடாஞ்சிலவுளவாதற்குதாரணம்: 'அவ்வித் தழுக்காறு டையானைச் செய்யவ- டவ்வையைக் காட்டி விடும்.' என வரும். இதனுள் ஐயுங் குவ்வுந் தமமாறி வருமாறு காண்க.

ஒருபொருட்கே தத்தமுருபுகள்போல வேறுருபுகள் வருவன வினைமுதன்முதலாக முறையேயுரைக்கின்றாம்.

"ஒன்று மூன்றுநான் காறெனு முருபொடு-வருமே வினைமுத லெனவகுத் தனரே." உதாரணம். அவர்செய்தார் அவராற் செய்யத்தகுமக் காரியம் அவர்க்குச் செய்யத்தகுமக்காரியம் அவரதுவரவு என முறையே காண்க.

"எல்லா வுருபொடுஞ் செயப்படு பொருளெழும்." உ-ம். சோறட்ப்பட்டது சோற்றையட்டான் அரிசியாற்சோறாக்கினான் அவட்குக்கொள்ளுமிவ் வணிகலம் பழியினஞ்சும் நூலது குற்றங் கூறினான் தூணின்கட் சார்ந்தான் என முறையே காண்க.

"ஒன்று மூன்றுநான் கைந்தா றுருபொடு-கருவி வருமெனக் கருதினர் பெரியோர்." உ-ம். கண்காணும் கண்ணாற் காண்பன் கண்ணிற்குக் காணலாம் கண்ணிற் காணலாம் கண்ணினது காட்சி என முறையே காண்க.

"எல்லா வுருபொடுங் கொள்வோ னெழுமே." உ-ம். 'இரப்பவரே ன்பெறினுங் கொள்வர்.' 'செய்யவ டவ்வையைக் காட்டிவிடும்.' நாகராற்பலி நாகர்க்குப்பலி நாகரினன்புசெய்தான் நாகரது பலி நாகர்கணன்பு செய்தான் என முறையே காண்க.

"இரண்டுநான் கைந்தொடு மெழுமே நீக்கம்." உ-ம். மதுரையை நீங்கினான் மதுரைக்கு வடக்குச் சிதம்பரம் மதுரையின் வடக்குச் சிதம்பரம் என முறையே காண்க.

"நான்கைந் தாறே ழொடுகுறை நடக்கும்." உ-ம். சாத்தனுக்கு மகன் மரத்தினீங்கின கொம்பு சாத்தனது கை உயிரின்கணுணர்வு என முறையே காண்க.

"ஒன்றி ரண்டுநான் கேழொ டிடமெழும்." உ-ம். தூண் போதிகை தொட்டது தூணைச்சார்ந்தான் இன்றைக்கு நாளைக்கு பகலைக்கு அந்திக்கு சந்திக்கு மாலைக்கு காலைக்கு ஊர்க்கு வீட்டிற்குவருவான், தூணின்கட் சார்ந்தான் என முறையே காண்க.

(கூ0)

௩கஅ. ஐயான்குச் செய்யுட் கவ்வு மாகும்
ஆகா வஃறிணைக் கானல் லாதன.

எ-னின். சிலவேற்றுமையுருபு செய்யுட்கட்டிரிந்து வரினும் அமையுமெனப் புறனடையுணர்-ற்று. இ-ள். ஐ ஆன் கு என்னுமூன்றுருபுஞ் செய்யுளகத்து ஒரோவழி அகரமாகத் திரிந்துவரவும்பெறும் அஃறிணைக்கண்ணெனின் ஆனென்றுமே திரியும் ஐயுங் குவ்வுந்திரியா. எ-று.

ஆகாவஃறிணைக்கானல்லாதனவெனவே உயர்திணைக்கண் மூன்றுருபுந் திரியுமென்பது பெற்றாம்.

வ-று. 'காவலோனைக் களிறஞ்சும்மே' என்பது 'காவலோனக் களிறஞ்சும்மே' என்றும் 'புலவரான்' என்பது 'புலவரான' என்றும் 'கடிநிலை யின்றே யாசிரியற்கு' என்பது 'கடிநிலையின்றே யாசிரி யற்க' என்றும் உயர்திணைக்கண் மூன்றுருபுந் திரிந்தன. புள்ளினான் என்பது புள்ளினன என ஆனுருபொன்றும் அஃறிணைக்கட்டிரிந்தது. அவ்வுமாகுமென்னும் இழிவுசிறப்பும்மையான் இங்ஙனந் திரிதல் ஒருதலையன்றென்க.

அகரமாகத் திரியுமென்றமையின் ஆனுங் குவ்வுந் திரிந்துழி அவற்றின் முன்னின்ற ஆனுங் குவ்வுஞ் சாரியையென்பது பெற்றாம். அல்லது அவ்வுமாகுமென்பதனை இரட்டுறமொழிதலாக்கி ஐயுருபு அகரமாய்த் திரியவும்பெறும் ஆனுருபுங் குவ்வுருபும் அகரத்தின் கண்ணாகவும் பெறுமெனப் பொருள்கோடலுமொன்று. (சுக)

௩கக. எல்லை யின்னு மதுவும் பெயர்கொளும்
அல்ல வினைகொளு நான்கே ழிருமையும்
புல்லும் பெரும்பாலு மென்மனார் புலவர்.

எ-னின். எழுவாய் முதலிய எட்டுவேற்றுமைக்கும் முடிக்குஞ் சொல்லுணர்-ற்று. இ-ள். 'நீங்கலொப் பெல்லை யேதுப்பொருளே' என்று நான்கு பொருள்களுள் எல்லைப்பொருட்டாகிய ஐந்தாம் வேற்றுமையும் ஆறாம்வேற்றுமையும் பெயரைக்கொண்டு முடியும் ஒழிந்த எழுவாய் முதலிய வேற்றுமைகளெல்லாம் வினையைக்கொண்டுமுடியும் அவற்றுள் நான்காம் வேற்றுமையும் ஏழாம் வேற்றுமையும் வினையினையேயன்றி வினையொடு பொருந்தும் பெயரையுங் கொண்டுமுடியும் பெரும்பாலும் என்று சொல்லுவர் புலவர். எ-று.

நான்கேழ் பெயரும் புல்லுமென்னாது இருமையும் புல்லுமென்றமையான், வினையொடு பொருந்தும் பெயரென்றாம்.

பெரும்பாலுமென்றமையானே வினைகொளற்குரியன சிறுபான்மை தொழிற் பெயர் கோட்லும் வினையாலணையும்பெயர் கோட்லும்அவற்றுள்

எழுவாய்வேற்றுமை வினைகொண்டு முடிதலேயன்றிச் சிறுபான்மை பெயரையும் வினாவையுங்கொண்டு முடிதலுங் கொள்க.

வ-று. கருவூரின்கிழக்கு சாத்தனது கை என எல்லையின்னுமதுவும் பெயர்கொண்டன. சாத்தன் வந்தான் சாத்தனல்லன் குடத்தை வனைந்தான் குடத்தையுடையன் வாளால் வெட்டினான் வாளால் வலியன் சாத்தனுக்குக் கொடுத்தான் சாத்தனுக்கு நல்லன் நோயினீங்கினான் நோயிற் கொடியன் அவையின்கணிருந்தான் அவையின்கட் பெரியன் கொற்றுகொள் கொற்று வலியை என அல்லன வினைகொண்டன. பிணிக்குமருந்து மணியின்கணொளி என நான்காம்வேற்றுமையும் ஏழாம்வேற்றுமையும் வினையேயன்றிப் பெயருங் கொண்டன. இப்பெயர்கள் எல்லையின்னுமதுவுங் கொள்ளும் பெயர்கள் போலாது பிணிக்குக் கொடுக்கு மருந்து மணியின்கணிருக்குமொளி என வினைவேண்டி நிற்றலின் வினையொடு பொருந்தும் பெயர்களாயின. இங்ஙனமாதலின் இவற்றிற்கும் வினைப் பயனிலையொன்றுமே சிறந்ததென்பதூஉம் இது கருதி அல்லவினைகொளும் என முடித்தோதினாரென்பதூஉம் பெற்றாம்.

வினைகொளுமெனப் பொதுப்படக் கூறினமையிற் காட்டாதொழிந்த வினைவிகற்பங்களெல்லாம் வருவித்து முடித்துக் காண்க.

சாத்தன் வருதல் சாத்தன் வந்தவன் குடத்தை வனைதல் குடத்தை வனைந்தவன் எனச் சிறுபான்மை தொழிற்பெயரும் வினையாலணையும் பெயருங் கொண்டன. பிறவுமன்ன. இங்ஙனங் காட்டாதொழிந்த உருபுகளோடும் இவ்வாறேயொட்டுக.

சாத்தனவன் சாத்தன் யாவன் சாத்தன் யார் எனப் பெயரேயாகிய எழுவாய்வேற்றுமை சிறுபான்மை சுட்டுப்பெயரும் வினாப்பெயரும் வினா வினைக்குறிப்புங் கொண்டது.

இங்ஙனம், சாத்தனென்பான் பிறனொருவனாற் சுட்டவும் வினாவவும் பட்டு நிற்றன்மாத்திரையேயன்றி இவன் இத்தொழிலியற்றினானென வாராமையின் இவ்வெழுவாய்வேற்றுமை வினைகொண்டுமுடிதலே சிறந்ததென்பார் ஏனையுருபுகளோடு சேர்த்துப் பொதுப்பட அல்ல வினைகொளுமென வரையறுத்தும், சுட்டவும் வினாவவும்பட்டு நிற்றலிற் பெயரும் வினாவுங்கொண்டு முடிதலைப் பெரும்பாலு மென்பதனாற்றழுவவுங் கூறினாரென்க. (கூஉ)

பெயரியன் முற்றிற்று.

உ. வினையியல்.

வினைச்சொல்.

௩௨௦. செய்பவன் கருவி நிலஞ்செயல் காலஞ்
செய்பொரு ளாறுந் தருவது வினையே.

எ-னின். 'பெயர் வினையெனவிரண்டாகும்' என நிறுத்தமுறையானே வினைச்சொல்லிலக்கணமுணர்த்துவான்றொடங்கி அவற்றுட்டெரிநிலைவினைச்சொல்லின் பொதுவிலக்கணமுணர்-ற்று. வருஞ்சூத்திரத்தான் வினைக்குறிப்பென்றமையின் இது தெரிநிலையென்பது பெற்றாம். இ-ள். கருத்தாவும் கருவியும் இடமும் செயலும் காலமும் செயப்படுபொருளுமாகிய அறுவகைப் பொருளையுந் தருவது தெரிநிலைவினைச் சொல்லாம். எ-று.

வினையென்றது ஆகுபெயர். ௩௨ வா முதலியவெல்லாந் தழுவுதற்குச் செய்யென்றார்.

செய்பவனென ஒருபான்மேல் வைத்தோதினாரேனும் 'ஒருமொழியொழிதன் னினங்கொளற் குரித்தே' என்பதனான் ஐம்பாலுங் கொள்க.

செய்பவனென்றுங் கருவியென்றும் பொதுப்படக் கூறினமையின் இயற்றுதற்கருத்தா ஏவுதற்கருத்தாவென்னும் இரண்டனையும் முதற்காரணந் துணைக்காரணமென்னும் இரண்டனையுங் கொள்க.

செய்பவனென்பது செய்பவனாகிய பொருளென்னும் பயத்ததாய் நிற்றலின் ஆறமென்னும் அஃறிணைத்தொகைச்சொல்லோடு முடிந்தது. அன்றித் திணைவிரவி அஃறிணைமுடிபினவாயினவெனினும் அமையும்.

வ-று. வனைந்தான் என்புழிக் குலாலனாகிய இயற்றுதற்கருத்தாவும் மண்ணாகிய முதற்காரணமும் தண்டசக்கரமுதலிய துணைக்காரணங்களும் வனையுமிடமும் வனைதற்குச்செயலும் இறந்தகாலமும் குடமுதலிய செயப்படுபொருளுந் தோன்றுதல் காண்க. அரசனாலயஞ்செய்தான் என்பது ஏவற்கருத்தா. இஃது இயற்றினான்றொழிற்கு ஏவினானைக் கருத்தாவாக்கிக் கூறுதலின் ஏவற்கருத்தாவெனப்படும். அரசனாலயஞ்செய்வித்தான் என்பது ஏவற்கருத்தாவென்பாருமுளர். செய்தற்றொழிலைத் தச்சனியற்றினாற்போலச் செய்வித்தற்றொழிலை அரசனியற்றுதலின் இத்தொழிற்கு அரசனும் இயற்றுதற்கருத்தாவேயாமென்க.

'முற்றும்மை யொரோவழி யெச்சமு மாகும்.' என்பதனுன் ஆறுந்தருவது வினையென்பதற்கு இத்தொகையிற் சில குறைந்து வரவும் பெறுமெனப் பொருளுரைத்துக்கொள்க. அவை வருமாறு: கொடியாடிற்று கொடி துஞ்சும் என்புழி முன்னையது செயப்படுபொருளும் பின்னையது செயப்படுபொருளோடு கருவியுங் குறைந்து வந்தன. கொடிதுஞ்சும் என்பதற்குக் காற்றினது அபாவத்தைக் கருவியாகக் கூறினுமமையும்.

இன்னும் ஆறுமென்னும் முற்றும்மையை உயர்வுசிறப்பும்மையாக்கி இழிந்தன சிலவுள அவையும் வேண்டுமேற் கொள்கவெனவும் பொருளுரைத்துக்கொள்க. அவை யாவையெனின் இன்னதற்கு எனவும் இதுபயன் எனவும் வருவனவாம். குடத்தைத் தனக்கு வனைந்தான் பிறர்க்கு வனைந்தான் என்னும் இன்னதற்கென்பதூஉம் அறன்முதலிய பயன் கருதி வனைந்தான் என்னும் இதுபயனென்பதூஉம் ஏதுவின்பாற்பட்டுக் கருவியுள் அடங்கவும் பெறூஉமாதலின் இழிந்தனவாயின. இப்பொருளை 'முற்றும்மை யொரோவழி யெச்சமு'மாகும்' என்பதன்பாற்படுத்து ஆறுந் தருவது வினையே எட்டுந் தருவது வினையேயென அமையாதோவெனின் இவ்விரண்டுடன் எட்டாய் வருவதன்றி ஆறே வருவதோர் வினையின்மையின் அமையாதென்க.

முற்றுவினைகளுள், பகுதியாற் செயலும் விகுதியாற் கருத்தாவும் இடைநிலை முதலியவற்ருற் காலமும், பெயரெச்ச வினையெச்சங்களின் இம்முறையே செயலுங் காலமுந் தோன்றின. அங்ஙனமாதலின் முற்றுச்சொல்லான் மூன்றும் எச்சச்சொல்லான் இரண்டுமென்னுது ஆறுந்தருவது வினைச்சொலென்றதென்னையெனின்:—இவ்வாறுங் காரணமாகக் கூடுங் கூட்டத்து இவற்றுட் செயலென்னு முதற்காரணத்தினின்றும் ஓர்வினையாகிய காரியநிகழுமாதலின் இவ்வாறு காரணத்தையுந் தருங் காரியமாகிய வினையின்கணுழிலை ஒற்றுமைநயங் கருதி அதன்சொன்மேலேற்றப்பட்டது. காரணத்தைக் காரியந் தருமென்பது "புகைதன்னுநியாய வனல்காட்ட லாகும்" என்முற்போலும். இங்ஙனமாகவே செய்பவன் முதலிய ஆறனுள் முற்றின்கண் மூன்றும் எச்சத்தின்கண் இரண்டும் வெளிப்படையாயும் ஏனைய குறிப்பாயுந் தோன்றுமென்பதாயிற்று. இவ்வாறுங்காரணமாகவே, இவற்றட்செயலென்றது காரியமாகிய வினையடியையன்றெனவுணர்க.

"கால மறிதொழில் கருத்தனே டியையப்-பால்வகை தோறும் படுமொழி வேறே." என ஆசிரியர் அவினயனுர் கூறியவாறும் "வினையெனப்படுவது வேற்றுமை கொளாது-நினையுங் காலைக் காலமொடு தோன்றும்." என ஆசிரியர் தொல்காப்பியனுர் கூறியவாறுங் காண்க. (க)

டஉக. பொருண்முத லாறினுந் தோற்றிமுன் னுறனுள்
வினைமுதன் மாத்திரை விளக்கல்வினைக் குறிப்பே.

எ-னின். குறிப்புவினைச்சொல்லினது பொதுவிலக்கணமுணர்-த்று. இ-ள். பொருளாதியாறும் அடியாக அவற்றின்கட்டோன்றி, மேற் கருத்தாமுதலாகச் சொன்ன ஆறனுட் கருத்தாவொன்றையுமே விளக்குதல் வினைக்குறிப்புச்சொல்லினதிலக்கணமாம். எ-று.

மேலையதிகாரத்துப் பகுபதவுறுப்புக் கூறியவழித் தெரிநிலைவினைக்கு வினையடிகள் விளங்கிக்கிடந்தமைபோலக் குறிப்புவினையடி அங்ஙனம் வகைப்பட விளங்காமையின் ஈண்டு விளங்கப் பொருண்முதலாறினுந் தோற்றியென்றும், தெரிநிலைவினைபோல் இக்குறிப்புவினைக் கண்ணுஞ் செய்பவன் முதலிய ஆறுமுளவென்பார் முன்னுறனுளென்றும், அவற் றுட் செய்பவனை இச்சொல்லினது விகுதிவிளக்கும் மற்றுள்ளனவற்றுள் ஒன்றேனும் விளக்குதற்குரிய உறுப்பு இதனகத்தின்றென்பார் வினைமு தன்மாத்திரையென்றும், இது குறிப்புவினையாதலின் இதற்குக் கருத்தா வாக விகுதிப்பொருளைக் கோடலுங் குறிப்பாமென்பார் தருதலென்னுது விளக்கலென்றுங் கூறினர்.

வ-று. குழையினன் குழையினள் குழையினர் குழையிற்று குழை யின குழையினென் குழையினெம் குழையினை குழையினீர். எ-ம். அகத் தினன் புறத்தினன். எ-ம். ஆதிரையான் ஓணத்தான். எ-ம். குறுந்தா ளன் செங்கண்ணன். எ-ம். கரியன் நெடியன் நல்லன் உண்மையன் உடையன். எ-ம். கடுநடையன் இன்சொல்லன். எ-ம். 'மதிபாய் சடை முடித்து மாசுணப்பைம் பூட்டுச் - சதிபாய் குறுந்தாட்டுத் தான-நதிபா-யிருகவுட்டு முக்கட்டு நால்வாய்த்தென் னுள்ள-முருகவிட்டுநின்றவொளி'' எ-ம். வரும், பிறவுமன்ன.

இவை பொருளாதியாறுன் ஒருபொருளை வழங்குதற்கு வரும் பெய ராய் நில்லாது இவன் குழையையுடையனுயினன் என ஆறும்வேற்று மையினது உடைமைப்பொருட்கண்ணும், அகத்தின்கணிருந்தனன் புற த்தின்கணிருந்தனன் என ஏழாம் வேற்றுமையது நிலப்பொருட்கண் ணும், ஆதிரைநாளிற் பிறந்தான் ஓணநாளிலுதித்தான் என அவ்வேழாம் வேற்றுமையது காலப்பொருட்கண்ணும், குறுந்தாளையுடையான் செங்க ண்ணையுடையான் என அவ்வாறும்வேற்றுமையது உடைமைப்பொருட் கண்ணும், கருவண்ணமாயிருப்பன் நெடுவடிவாயிருப்பன் நற்குணமாயிரு ப்பன் உண்மைத்தன்மையன் உடைப்பொருள் சிறந்தான் எனப் பண்பி ன்கண்ணும், கடுநடையாக நடப்பான் இன்சொல்லாகச் சொல்லுவான் எனத் தொழிற்பண்பின்கண்ணும் வருதலின், வினைக்குறிப்புச்சொல்லா யின. இவை முன்பு வினைக்குறிப்பாய்ப் பின்பு பொருள்களை வழங்குதற் குவரும் பெயராய் வரின் அவை குறிப்புவினையாலணையும் பெயராம். இவை தம்முள் வேற்றுமையென்க.

இவற்றுட் குணமடியாகத் தோன்றிய வினைக்குறிப்புச்சொற்கள் குணவிகற்பம் பலவாதலிற் பலவிகற்பப்பட்டு வரும். அவையாவன்:—

பொன்னன்னன் புலிபோல்வன் என ஒப்புணர்த்தியும், எப்பொருளும
ல்லனிறைவன் பொய்யர் நெஞ்சிற் புனிதனிலன் எவ்வுயிர்க்கண்ணுமி
றைவனுளன் மெய்வலியன் எனப் பண்புணர்த்தியும், ஆவுண்டு என
உண்மையுணர்த்தியும், அவைதாமினையவல்ல மாற்றருந்துப்பின்மாற்றோர்
பாசறையிலன் சொலல்வல்லன் எனக் குறிப்புணர்த்தியும், குழையிலன்
கச்சிலன் என உடைமைக்கு மறையாயும் வருவனவாம். ஒப்பாவது
வினை பயன் மெய்யுருவென்பனவற்றால் ஒன்றனையொன்றொத்தல். பண்
பாவது ஒருபொருடோன்றுங் காலத்து உடன்றோன்றி அது கெடுந்து
ணையு நிற்பது. உண்மையாவது ஒருபொருட்குக் கேடு பிறந்தாலுந் தன
க்குக் கேடின்றித் தானொன்றேயாய்ப் பலவகைப்பட்ட பொருடோறு
நிற்பது. குறிப்பாவது பொருட்குப் பின்றோன்றிச் சிறிது பொழுது நிக
ழ்வது. இவையெல்லாந் தொல்காப்பியக்கடலிற்றோன்ற விளங்கும். இந்
நூல் சுருங்கிய நூலாதலின் இன்றியமையாதனவற்றைச் சிலவிடங்களில்
விரித்தெழுதுகின்றனவுமுள; அவை ஆராய்ந்தறிந்துகொள்க.

குழையினன் என்புழிக் குழையையுடையான் வினைமுதல்; இது
விகுதியான் விளங்கிற்று. குடத்தின்கண் மண்போல் இவ்வினையாகிய
காரியத்தின்கண் முதற்காரணமாகிய செயலுண்டெனவும், காலமின்
றேல் இது வினையன்றாமாதலானும் முக்காலங்களுள் ஒன்றன்பாற்சார்த
ற்குரிய இடைநிலை இதற்கு வேண்டாமையானும் முக்காலமுமுண்டென
வும், வினைமுதற்கு ஓராதாரம் வேண்டுதலின் இடனுண்டெனவும், ஒன்
றை வனைந்தான் ஒன்றால் வனைந்தான் என்றாற்போல இரண்டாவதற்
கும் மூன்றாவதற்கும் இது பயனிலையாக ஒன்றைக் குழையினன் ஒன்
றாற்குழையினன் என இயையாமையின் இதன்கட் செயப்படுபொரு
ளுங் கருவியுமிலவெனவும் உய்த்துணர்க. ஒன்றாற்குழையினன் என
ஒரோவழியியையின் அங்ஙனங் கருவியுளதென்று கொள்க. உடையன்
என்னுங் குறிப்புவினை ஒன்றையுடையன் ஒன்றினாலுடையன் என வரு
தலின் இதன்கணாறுமுண்டென்க. இவ்வாறே தெரிநிலைவினைபோலக்
குறிப்புவினை பிறவற்றுள்ளுஞ் செய்பவன் முதலியவாறும் வருதலுஞ்
சில குன்றி வருதலும் உய்த்துணர்க.

வினை தெரிநிலை குறிப்பென இருகூற்றதாமென இவ்விருசூத்திரத்
தானுங் கூறினார். இவற்றட்டெரிநிலையின்பாற்படுஞ் செய்யான் என்றற்
றொடக்கத்தெதிர்மறைக்கண்ணும் குறிப்பின்பாற்படும் இலன் என்றற்
றொடக்கத்தெதிர்மறைக்கண்ணும் வினையில்லையாம். அங்ஙனமாகவும் இ
வற்றை வினையென்பதூஉம் இவை செய்பவன் முதலிய ஆறுந்தருமென்
பதூஉம் என்னையெனின்:— இவற்றை வினையென்பது முயற்கோடு ஆ
காயப்பூ என்றாற்போல இன்மையை உண்மைபோல வைத்துக் கூறுவ
தோரிலக்கணை. இவை செய்பவன் முதலிய ஆறுந் தருமென்பது "சீத
மின்மை பனியின்மை காட்டல்" போல வினையின்மை செய்பவன் முத
லியவற்றின் இன்மைகளைக் காட்டி நிற்றலையாம். (௨)

௩உஉ. அவைதாம்,—

முற்றும் பெயர்வினை யெச்சமு மாகி
ஒன்றற் குரியவும் பொதுவு மாகும்.

எ-னின். மேற்றெரிநிலைகுறிப்பெனத் தொகுத்துணர்த்திய வினைச் சொற்களை வகுத்துணர்-ற்று. இ-ள். மேலிரண்டு சூத்திரத்தானுங்கூறிய தெரிநிலையாயுங் குறிப்பாயும் வரும் வினைச்சொற்கடாம் முற்றுவினைச் சொற்களும் பெயரெச்சவினைச்சொற்களும் வினையெச்சவினைச்சொற்க ளுமாகித் திணைபாலிடங்களின் ஒன்றற்குரியனவும் பொதுமையினிற்ப னவுமாகும். எ-று.

திணைபாலிடங்களினென்பது இசையெச்சம். முக்காலங்களின் ஒன்றற்குரியவும் பொதுவுமாமாறு பதவியலுட் போந்தமையின் அஃ தொழித்துத் திணைபாலிடங்களினென்றும். உதாரணந் தத்தஞ் சிறப்புச் சூத்திரங்களானுணர்க.

இனி 'ஒருமொழி யொழிதன் னினங்கொளற் குரித்தே' என்பத னன் இங்ஙனந் திணைபாலிடம் பொழுதிவை நீண்டி ஒன்றற்குரியவும் பொதுவுமாய் நிற்பனவன்றிப் பிறவாற்றான் ஒன்றற்குரியவும் பொதுவு மாய் வருவனவுஞ் சிலவுளவெனக் கொள்க. அவையாவன;— பிரிவர் ஆடுவர் இவை தன்வினையொன்றற்கேயுரியன. பிரிப்பர் ஆட்டுவர் இவை பிறவினையொன்றற்கேயுரியன. தேற்றாவொழுக்கமொருவன்க ணுண்டாயின் நட்பாடறேற்றாதவர். எ-ம். அவனைத் தேற்றிக் கொடு த்தான் அவனைத் தேற்றிப் பிரித்தான். எ-ம். இவை சொல்லொன்றே தன்வினையும் பிறவினையுமாயின. தொல்காப்பியனெனத் தன்பெயர் தோற்றி இவன் வெளுத்தான் இவைபோல்வனவுமது. உண்பான் உண்ணான் இவை விதிவினை மறைவினை. செய்யாய் செய்யீர் மகனெ னன் மக்கட்பதடியெனல் அல்லும் பகலுமருச்சிக்க யாமந்தோறும் வல் லார் வல்லார் மாட்டாதார் வல்லார் திறைகொள்வர் வல்லார் திறை கொடுப்பர் அகல்விசும்பிலார் அருளான் வெகுளான் இவை சொல்லொ ன்றே விதிவினையும் மறைவினையுமாயின. உண்ட சாத்தன் உண்ட சோறு இவை செய்வினை செயப்பாட்டுவினை. புலிகொன்றயானை மீன் விழுங்கினவன் ஒன்னார் வணங்கினன் அவள்விரும்பினவனிவன் அறி ந்து வந்தான் தவரடிபுனைந்த தலைமையோன் இவை சொல்லொன்றே செய்வினையுஞ் செயப்பாட்டுவினையுமாயின. சாத்தனடந்தான் கானட ந்தது இவை முதல்வினை சினைவினை. வனம்பொலிந்தது படைபொரு திற்று அவன் பருத்தான் அருக்கனுருக்கினன் இவை போல்வனவெல் லாம் முதல்வினையுஞ் சினைவினையுமாயின. தேடியபொருள் தேடிய வந் தான் ஓடியபுரவி ஓடிய விழுந்தான். எ-ம். பாங்கனொடு கூடிய தலை

வன் தலைவியொடு கூடிய வந்தான். எ-ம். இவை சொல்லொன்றே ஈரெச்சமாயினவெனவறிக. இவை போல்வன பிறவுமன்ன. (௫)

முற்றுவினை.

௩௨௩. பொதுவியல் பாறையுந் தோற்றிப் பொருட்பெயர்
முதலறு பெயரல தேற்பில முற்றே.

எ-னின். மேற்கூறிய முற்றுமாறுணர்-ற்று. இ-ள். தெரிநிலைமுற்றுங் குறிப்புமுற்றும் பெயரெச்சமும் பெயரெச்சக்குறிப்பும் வினையெச்சமும் வினையெச்சக்குறிப்புமாகிய அறுவகைவினைக்கும் பொதுவிலக்கணமாகிய செய்பவன் முதலிய ஆறினையுந் தோற்றுவித்துப் பொருட்பெயர் முதலிய அறுவகைப்பெயரையும் பயனிலையாக ஏற்பனவாகி அல்லதொன்றனையும் ஏலாதன முற்றுவினை வினைக்குறிப்புக்களாம்.எ-று

ஐம்பாலவாகிய வினைமுதலைத் தரும் விகுதியுறுப்புக் குறைந்த குறைச்சொல்லாகிய எச்சங்களைப் போலாது அவ்வுறுப்பொடு கூடி நிறைந்து நிற்றலின் முற்றெனப்படுமென்பார் ஆறையுமென்றும், பெயரன்றி வினைச்சொன் முதலியவற்றுள் ஒன்றனையுமேலாதன முற்றெனவும் பெயரன்றிப் பெயர்ப்பின் வேறொன்றனையுமேலாதன முற்றெனவும் இருபொருடோன்றப் பெயரலதென்றுங் கூறினார்.

வ-று. செய்தானவன் நல்லனவன் குளிர்ந்தது நிலம் வந்தது கார் குவிந்தது கை பரந்தது பசப்பு ஒழிந்தது பிறப்பு என வரும். ஏனைத்திணைபாலிடங்காலங்கடோறுமொட்டுக.

இவற்றுள் ஐம்பாலவாகிய வினைமுதலைத்தரும் விகுதியுறுப்புக் குறையாது முற்றி நிற்றலும் பொருளாதியாறுபெயரையன்றி வினைமுதலியவற்றைப் பயனிலையாகவேலாமையும் பெயர்ப்பின் வேறொன்றையுமேலாமையுங் காண்க. "மற்றச்சொன் னேக்கா மரபி னனைத்து—முற்றி நிற்பது முற்றியன் மொழியே." என்றார் ஆசிரியர் அகத்தியனாருமென்க.()

௩௨௪. ஒருவன்முத லைந்தையும் படர்க்கை யிடத்தும்
ஒருமைப் பன்மையைத் தன்மைமுன் னிலையினு
முக்கா லத்தினு மூரண முறையே
மூவைந் திருமூன் றாறாய் முற்று
வினைப்பத மொன்றே மூவொன் பானும்.

எ-னின். மேற்கூறிய தெரிநிலை குறிப்பென்னும் இருவகைமுற்றுட்டெரிநிலைமுற்றொன்றுமே இறப்பெதிர்வு நிகழ்வென்னுங் காலவிகற்பங்களைப் பெறுமென்பதூஉம் அவற்றான் இத்துணையாமென்பதூஉ முணர்-ற்று. இ-ள். ஒருவன் ஒருத்தி பலர் ஒன்று பலவென்னும் ஐம்பாலவா

கிய வினைமுற்றுக்களைப் படர்க்கைக்கண்ணும் ஒருமை பன்மையென்னும் இருபாலவாகிய வினைமுற்றுக்களைத் தன்மைக்கண்ணும் முன்னிலைக்கண்ணும் வைத்து முக்காலங்களானு மாற, முறையே படர்க்கைவினைமுற்றுப் பதினைந்தும் தன்மைவினைமுற்ருறும் முன்னிலைவினைமுற்ருறுமாகி முற்றுவினைச்சொல்லொன்றுமே இருபத்தேழாம். எ-று.

ஈண்டு ஒருவனென்றது பெயரையன்று உயர்திணையாண்பால் வினையையுணர்த்தி நின்றதோர் குறிப்புச்சொல்.

ஒருமைப் பன்மையென்புழி இடையே தோன்றிய பகரஞ் சந்தவின்பப்பொருட்டு விரித்தல் விகாரமாய் வந்தது.

ஒன்றேயென்னும் ஏகாரம் முற்றுவினைப்பதம் முற்றுவினைக்குறிப்புப்பதமென்னும் இரண்டனுள் முற்றுவினைப்பதமொன்றுமே மூவொன்பானுமென்னும் பொருடந்து நிற்றலிற் பிரிநிலை. இங்ஙனங் கூறவே இவற்குச் செல்வம் முன்னுண்டு இப்பொழுதுண்டு பின்னுண்டு என வினைக்குறிப்புப்பதம் முக்காலமுமேற்குமேனும் காலங்காட்டுமிடைநிலை முதலிய வேண்டாது பொதுமையினிற்றலின் அதனை இவ்வாறு விரிக்கப்படாதென்பது பெற்ரும். (ரு)

௧௨௫. அன் ஆ னிறுமொழி யாண்பாற் படர்க்கை.

எ-னின். மேற்கூறிப்போந்த இருவகை முற்றுட்டிணைபாலிடங்களின் ஒன்றற்குரியனவுணர்-ற்று. இ-ள். அன் ஆன் என்னும் இருவிகுதியும் இறுதியாகிய மொழிகள் உயர்திணையாண்பாற்படர்க்கை வினைமுற்றும் வினைக்குறிப்புமுற்றுமாம். எ-று.

ஆண் பெண்ணென்னும் விகற்பம் அஃறிணைப்பெயர்க்கணன்றி அவ்வினைக்கணின்மையின் ஆணென்றமையான் உயர்திணையென்பதூஉம், பாலென்றமையான் முற்றென்பதூஉம், மேலைச்சூத்திரத்து 'முற்றுவினைப்பதமொன்றே' என விதந்தாற்போல இதனுள் விதவாமையின் இருவகைமுற்றிற்கும் பொதுவாகக் கூறினரென்பதூஉம் பெற்ரும். மேல்வருஞ் சூத்திரங்களுமன்ன.

வ-று. நடந்தனன் நடந்தான் நடவாநின்றனன் நடவாநின்ருன் நடப்பன் நடப்பான் நம்பி என உயர்திணையாண்பாற் படர்க்கையிறந்தகால வினைமுற்றும் நிகழ்கால வினைமுற்றும் எதிர்காலவினைமுற்றும் முறையே வந்தன. குழையினன் குழையான் நம்பி என உயர்திணையாண்பாற் படர்க்கை வினைக்குறிப்புமுற்று வந்தன. (சு)

௧௨௬. அள் ஆ ளிறுமொழி பெண்பாற் படர்க்கை.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். அள் ஆள் என்னும் இருவிகுதியும் இறுதியாகிய மொழிகள் உயர்திணைப்பெண்பாற்படர்க்கை வினைமுற்றுங் குறிப்புமுற்றுமாம். எ-று.

வ-று. நடந்தனள் நடந்தாள் நடவாநின்றனள் நடவாநின்றாள் நடப்பள் நடப்பாள் குழையினள் குழையாள் நங்கை என வரும். (எ)

௩உஎ. அர் ஆர் பவ்வூ ரகரமா ரீற்ற
பல்லோர் படர்க்கைமார் வினையொடு முடிமே.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். அர் ஆர் ப மார் என்னுநான்கு விகுதியினையும் இறுதியாகவுடைய மொழிகள் உயர்திணைப்பன்மைப்படர்க்கை வினைமுற்றுங் குறிப்புமுற்றுமாம். இவற்றுள் மாரீற்று வினைமுற்றுப் பொதுவிதியாற் பெயருடன் முடிவதன்றி வினையுடனு முடியும். எ-று.

'மாரெதிர்வும் பாந்தஞ் செலவொடுவரவும்' எனப் பதவியலுட் கூறினமையின் இவ்விருவிகுதியுங் குறிப்பு முற்றின்கண் வாராவெனவும், மார் வினையுடனுமுடியுமென்றமையின் இதற்கெய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி வகுத்தாரெனவும், வினையொடு முடிமேயென்புழி இறந்ததுதழீஇயவெச்சவும்மையின்றெனக் கொள்ளினும் அமையக் கூறினமையின் வினையொடு முடிதல்போற் பெயரொடு முடிதல் பயின்று வருவதன்றெனவுங்கொள்க.

வ-று. நடந்தனர் நடந்தார் நடக்கின்றனர் நடக்கின்றார் நடப்பர் நடப்பார் குழையினர் குழையார் அவர். எ-ம். நடப்ப எய்துப செல்லுப புல்லுப அவர். எ-ம். "பெரிய வோதினுஞ் சிறிய வுணராப்-பீடின்றுபெருகிய திருவிற்-பாடின் மன்னரைப் பாடன்மா ரெமரே". எ-ம். வரும். பாடன்மாரென்பது மாரீற்றெதிர்மறை வினைமுற்றாதலின் எதிர்கால வினையொன்றனையும் மறுத்துப் பாடுவாரல்லரென்னும் பொருட்டாய் நின்று எமரென்னும் பெயர் கொண்டது. இனி வினையொடு முடியுமாறு "ஆர்த்தார் கொண்மார் வந்தார்." "விழுக்கோட் பலவின் பழூஉப்பயன் கொண்மார் குறவ ரூன்றிய குரம்பையுதைஇ." எனவரும். இதனை வினைமுற்று வினையெச்சமாயிற்றென்றா லென்னையெனின்:—வினைமுற்றினவழி அதற்கியைந்த பெயர்ப்பயனில வாராது இயையாத வினைவந்ததேல் அதற்கியைய வினைமுற்று வினையெச்சமாயிற்றெனப்படும்; இம்மாரீற்று வினைமுற்றிற்குப் பெயர்போல வினையும் இயைந்து வருதலின் முற்றெச்சமாயினதன்று முற்றேயாமென்க. பின் வருஞ் 'செய்கெ னொருமையுஞ் செய்யுமென்பன்மையும்' என்னு முற்றுக்களுமன்ன.

"காலமொடு கருத வரினு மாரை—மேலைக் கிளவியொடு வேறுபாடின்றே". என்றார் ஆசிரியர் அகத்தியனாருமென்க. (அ)

௩உஅ. துறுடுக் குற்றிய லுகர வீற்ற
ஒன்றன் படர்க்கைடுக் குறிப்பி னாகும்.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். இம்மூன்று குற்றியலுகரவீற்று விகுதிகளையும் இறுதியாகவுடைய மொழிகள் அஃறிணையொருமைப்படர்க்கை

வினைமுற்றுங் குறிப்புமுற்றுமாம். இவற்றுள் டவ்விகுதி குறிப்பின்கணன்றித் தெரிநிலைக்கண் வாராது. எ-று.

றுவ்விகுதி முக்கால வினைக்கண்ணும் பயின்று வாராமையானும், துவ்விகுதி தன்முன்னின்ற எழுத்து நோக்கி றுவ்விகுதியாய்த் திரிந்ததெனினும் அமையுமாதலானும், டவ்விகுதி குறிப்பொன்றற்கே வருதலானும் இதுவுந் துவ்விகுதி திரிந்ததெனினும் அமையுமாதலானுந் துவ்விகுதியின்பிற் கூறப்பட்டன.

வ-று. நடந்தது நடக்கின்றது நடப்பது வந்தன்று கூயிற்று. எ-ம். அணித்து சேய்த்து அற்று இற்று எற்று. எ-ம். பொருட்டு ஆதிரைநாட்டு குண்டுகட்டு அது. எ-ம். வரும். வந்தன்றென்புழி அன்னென்பது சாரியை.

சுட்டினும் வினாவினும் வந்த வினைக்குறிப்புக்கள் ‘பொருண்முதலாறினுந் தோற்றி’ என்றவற்றுள் எப்பொருளவெனின்:—பொருளாதியாறனுள் யாதானுமொன்றனைச் சுட்டியும் வினாவியும் வருதலின் அவ்வவ பொருளவாமென்க.

குற்றியலுகரவீற்றவென்றமையான் எற்று என்முற்போல ஏது யாது என்பனவுங் காரணப்பெயராமன்றி வினைக்குறிப்புமாமென்பதூஉம், அங்ஙனமாகவே ‘ஒருமொழி யொழிதன் னினங்கொளற் குரித்தே.’ என்பதனான் அது இது என்றற்றொடக்கத்து முற்றுகரவீற்றவும் வினைக்குறிப்பாமென்பதூஉம் பெற்றாம். (௯)

௩௨௯. அ ஆ ஈற்ற பல்வின் படர்க்கை
ஆவே யெதிர்மறைக் கண்ண தாகும்.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். இவ்விருவிகுதியினையும் இறுதியாகவுடைய மொழிகள் அஃறிணைப்பன்மைப்படர்க்கை வினைமுற்றுங் குறிப்புமுற்றுமாம். இவற்றுள் ஆகாரம் எதிர்மறை வினைக்கண்ணதாமன்றி உடன்பாட்டுவினைக்கண் வாராது. எ-று.

ஆவேயெதிர்மறைக்கண்ணதாகுமென்றமையான், ஏனை விகுதிகள் உடன்பாட்டினும் எதிர்மறையினும் வருமென்பது பெற்றாம்.

வ-று. நடந்தன, நடந்த, நடவாநின்றன, நடவாநின்ற, நடப்பன, நடப்ப, கரியன, கரிய அவை. எ-ம். நடந்தில, நடவாநின்றில, நடவா அவை. எ-ம். வரும். இல்லன, இல்ல என்னும் எதிர்மறைவினைக்குறிப்புமுற்றின்கட் பகுதியே மறைப்பொருடந்து நிற்றலின் இதற்கெதிர்மறையாகாரம் வேண்டாமையின், ஏற்புழிக்கோடலான் இம்மறைவிகுதி தெரிநிலைக்கே கொள்க. இங்ஙனங் காட்டிய அன் பெறு அகரவீற்றுப்பலவறிசொற்களுள், நடப்பவென்பதனிறுதி நோக்கி உயர்திணைப்பன்மைப்படர்க்கைக்கும் அஃறிணைப்பன்மைப்படர்க்கைக்கும் பொதுவினையே

ன்றுகொள்ளற்க; இதன்கட்பகரம் எதிர்காலவினையிடைநிலையாதலின், இத்தொடக்கத்தனவெல்லாம் பலபொருளொருசொல்லாமென்க. (கு0)

௩௩0. தன்மை முன்னிலை வியங்கோள் வேறில்லை
உண்டு பெயரெச்ச மிருதிணைப் பொதுவினை.

எ-னின். திணைபாலிடங்கட்குப் பொதுவினையுணர்த்துவான்றொடங்கி, அவற்றுள் இருதிணைக்கும் பொதுவினை இவையென வுணர்-ற்று. இ-ள். தன்மைவினை வினைக்குறிப்புமுற்றும் முன்னிலைவினை வினைக்குறிப்புமுற்றும் வியங்கோள் வினைமுற்றும் வேறு இல்லை உண்டு என்னு மூன்றுவினைக்குறிப்புமுற்றும் பெயரெச்சவினை வினைக்குறிப்பும் வினையெச்சவினை வினைக்குறிப்பும் இருதிணைக்கும் பொதுவினையாம். எ-று.

தன்மை முன்னிலையென்றமையான் அவை முற்றென்பது பெற்றும்.

எச்சமெனப் பொதுப்படக் கூறினாரேனும், முற்றெச்சங்கண் முற்றோடொக்குமாதலின் அவை யொழியக் கொள்க.

செய்யுமென்னுமுற்றும் இருதிணைப்பொதுவினையன்றோ அதனைக் கூறாதொழிந்ததென்னையெனின்:—முற்றெச்சமாயினாற்போலச் செய்யுமென்னும் பெயரெச்சஞ் செய்யுமென்னு முற்றானமையின் ஈரெச்சமிருதிணைப் பொதுவினை என்றதுணையானே அம்முற்றும் இருதிணைப்பொதுவினையென்பது தாமே போதருமென்க. செய்யுமெனெச்சம் முற்றுமாறும் அம்முற்றிற்கு ஈண்டுப்போந்த இருதிணைப் பொதுவொழிய அஃதைம்பான் மூவிடங்களிற் பொதுமைமினிற்குமாறும் மேற்கூறுப. (கக)

௩௩க. குடுதுறு வென்னுங் குன்றிய லுகரமோ
டல்லன் னென்னே னாகு மீற்ற
இருதிணை முக்கூற் றொருமைத் தன்மை.

எ-னின். நிறுத்தமுறையானே தன்மையொருமைவினைமுற்றுங் குறிப்புமுற்றுமுணர்-ற்று. இ-ள். இவ்வெட்டுவிகுதிகளையும் இறுதியாகவுடைய மொழிகள் இருதிணைக்கண்ணவாகிய ஒருவன் ஒருத்தி ஒன்றென்னு முக்கூற்றொருமைத் தன்மைவினைமுற்றுங் குறிப்புமுற்றுமாம்

குவ்விகுதியை உடன்கூறினமையின் அதன் பின்னின்ற மூன்றுங் காலங்காட்டும் விகுதிகளென்பதூஉம், ஒருமையென்றமையின் இவை ஒருதிணைப்பொதுவன்றிப் பாற்பொதுவாகாவென்பதூஉம் பெற்றும். ஒருமை பன்மையென மேல் விதப்பனவுமன்ன.

வ-று. உண்கு, கொண்டு, வந்து, வருது, சென்று, சேறு, உண்பல், உண்டனன், உண்ணாநின்றனன், உண்பன், உண்டனென், உண்ணாநின்றனென், உண்குவென், உண்டேன், உண்ணாநின்றேன், உண்பேன்.

எ-ம். தாரினென், தாரினேன் யான். எ-ம். வரும். காட்டாதொழிந்தன வந்துழிக் காண்க.

தன்மைக்கண்ணும் அன்விகுதி கொள்ளாதொழியின், "எழுத்தசைசீர்-பந்தமடி தொடை பாவினங்கூறுவன்" என்றற்றொடக்கத்தன அமையாவென்க. (கஉ)

௩௩உ. அம்மா மென்பன முன்னிலை யாரையும்
எம்மே மோமிவை படர்க்கை யாரையும்
உம்மூர் கடதற விருபா லாரையுந்
தன்னொடு படுக்குந் தன்மைப் பன்மை.

எ-னின். தன்மைப்பன்மை வினைமுற்றுங் குறிப்புமுற்றுமுணர்ற்று. இ-ள். தன்னிலையினிற்பதன்றி அம் ஆம் என்னும் இவ்விருவிகுதியினையும் இறுதியாகவுடைய மொழிகள் முன்னிலையாரையும், எம் ஏம் ஓம் என்னும் இம்மூன்று விகுதியினையும் இறுதியாகவுடைய மொழிகள் படர்க்கையாரையும், கும் டும் தும் றும் என்னும் இந்நான்கு விகுதியினையும் இறுதியாகவுடைய மொழிகள் முன்னிலை படர்க்கையென்னும் ஈரிடத்தாரையுந் தன்னுடன் கூட்டும் உளப்பாட்டுத் தன்மைப்பன்மை வினைமுற்றுங் குறிப்புமுற்றுமாம். எ-று.

தன்னிலையினிற்பதன்றியென்னும் இறந்தது தழீஇயவெச்சவும்மைகள் எண்ணும்மைகளாயும் இருபாலாரையுமென்புழி இவற்றொடு முற்றும்மையாயும் நின்றன.

வ-று. உண்டனம் உண்ணாநின்றனம் உண்பம் உண்டாம் உண்ணாநின்றாம் உண்பாம் தாரினம் தாரினும் யாம். எ-ம். யானுநீயும். எ-ம். உண்டனெம் உண்ணாநின்றனெம் உண்பெம் உண்டேம் உண்ணாநின்றேம் உண்பேம் உண்டோம் உண்ணாநின்றோம் உண்போம் தாரினெம் தாரேம் தாரினோம் யாம். எ-ம். யானுமவனும். எ-ம். உண்கும் உண்டும் வந்தும் வருதும் சென்றும் சேறும் யாம். எ-ம். யானுநியுமவனும். எ-ம். தனித்தன்மைப்பன்மையும் உளப்பாட்டுத் தன்மைப்பன்மையும் முறையே வந்தன.

இன்னும் இவ்வும்மைகளை ஐயவும்மைகளாக்கி அம்மாமென்பன முன்னிலையாரையேனும் படர்க்கையாரையேனுந் தன்னொடுபடுக்குமெனவும், ஆக்கவும்மையாக்கி அம்மாமென்பன முன்னிலையாரையும் படர்க்கையாரையும் ஒருங்குதன்னொடுபடுக்குமெனவும் பொருளுரைத்து, உண்டனம் யானுமவனும். எ-ம். யானு நீயுமவனும். எ-ம். அருகிவருதல் கண்டுகொள்க. ஏனையெட்டு விகுதியுமன்ன. இவற்றை 'ஓரிடம் பிறவிடந் தழுவலு முளவே' என்னும் இடவழுவமைதியாகக் கோடலுமொன்று.

தன்மையொருமைக்கண் அன்விகுதியும் பன்மைக்கண் ஓம்விகுதியும் புதியனபுகுதல். (கங)

௩௩௩. செய்கெ னொருமையுஞ் செய்குமென் பன்மையும்
வினையொடு முடியினும் விளம்பிய முற்றே.

எ-னின். எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதியும் எய்தியதிகந்துபடாமற் காத்தலுமுணர்-ற்று. வினையொடு முடியினுமென்றமையாற் பெயரொடு முடியுமென்னும் விதி தாமே போதருமாதலின் எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதியென்றும். இ-ள். செய்கென்னுந் தன்மையொருமைமுற்றும் செய்குமென்னுந் தன்மைப்பன்மைமுற்றும் பெயருடனேயன்றி வினையுடனேயும் முடியும் அங்ஙனமுடியினும் மேற்கூறிய முற்றேயாம். எ-று.

எச்சங்களைப் போலாது வினைமுதலைத் தரும் விகுதியுறுப்போடு கூடி முற்றிநிற்றலின் முற்றெனப்பட்டதன்றிப் பயனிலை கொண்டு முற்றலின் முற்றெனப்பட்டதன்றென்பார் பெயரேயன்றி வினையொடு முடியினும் விளம்பிய முற்றேயென்றார்.

வ-று. உண்குவந்தேன் உண்கும் வந்தேம் என வரும்.

இங்ஙனமாயின் உண்பேன் வந்தேன் உண்பேம் வந்தேம் என இவ்வொருமை பன்மையும் வினையொடு முடியுமென்றாலென்னையெனின்:— 'எப்பொருளெச்சொலி னெவ்வா றுயர்ந்தோர்-செப்பின ரப்படிச் செப்புதன் மரபே.' என்பவாகலிற் செய்கெனொருமையுஞ் செய்குமென் பன்மையும் பெயரொடும் வினையொடு முடிதன் மரபாயினாற்போல அவை பெயருடனன்றி வினையொடு முடிதன் மரபன்மையின் அஃதியையாதென்க. (கச)

௩௩௪. முன்னிலை கூடிய படர்க்கையு முன்னிலை.

எ-னின். உளப்பாட்டுப்பன்மை முன்னிலைக்கண்ணு முளதென்பதுணர்—ற்று. இ-ள். தன்மையோடு கூடிய முன்னிலை படர்க்கைகள் தன்மையானாற்போல முன்னிலையோடு கூடிய படர்க்கையும் முன்னிலையாம். எ-று.

விகுதிகளை விதவாது கூறினமையின் முன்னிலைப்பன்மை விகுதிகளெல்லாம் படர்க்கையையுளப்படுத்துமென்பதூஉம் படர்க்கையென்றமையாற் றன்மையை யுளப்படுத்தாவென்பதூஉம் பெற்றாம்.

வ-று. உண்டனிர் உண்டீர் உண்மின் குழையினிர் குழையீர் நீயு மவனும். எ-ம். 'ஒண்டொடி நாராய்நின் சேவலு நீயுமாய்-வண்டேம் பூங்கானல் வைகலுஞ் சென்றீரால்'. எ-ம். வரும்.

இச்சூத்திரம் முன்னிலைப்பன்மைமுற்றுக் கூறியவழிக் கூறாது ஒன்றினமுடித்த றன்னினமுடித்தலென்னுமுத்தியான் ஈண்டுக் கூறப்பட்டது. (கரு)

நகடு. ஐயா யிகர வீற்ற மூன்றும்
ஏவலின் வரூஉ மெல்லா வீற்றவும்
முப்பா லொருமை முன்னிலை மொழியே.

எ-னின். முன்னிலையொருமை வினைமுற்றுங் குறிப்புமுற்றமு ணர்-ற்று. இ-ள். ஐ ஆய் இ என்னு மூன்றீற்றுமொழிகளும் விகுதி குன் றுதுங் குன்றியும் நிற்பனவாகிய ஏவற்கண் வரும் இருபத்துமூன்றீற்று மொழிகளும் ஒருவன் ஒருத்தி ஒன்றென்னு மூன்று கூற்றவாகிய முன் னிலையொருமை வினைமுற்றுங் குறிப்புமுற்றுமாம். எ-று.

இகரவீற்று மொழிகட்கு இகரமெதிர்காலங் காட்டுவதன்றி இடை நிலை நின்றுங் காலங் காட்டுமென்பது தோன்ற ஐயாயென்னும் விகுதி களோடு இகரவிகுதியை உடன் கூறினர்.

ஏவன்முற்றுந் தெரிநிலையொன்றற்கேயுரிமையின் உம்மை கொடு த்து விதந்தோதினர்.

வ-று. உண்டனை உண்ணாநின்றனை உண்பை உண்டாய் உண்ணா நின்றாய் உண்பாய் உண்டி உண்ணாநின்றி சேறி நடவாய் வாராய் கே ளாய் அஃகாய் நட வா கேள் அஃகு. எ-ம். வில்லினை வில்லாய் வில்லி ி. எ-ம். வரும். இகரவீற்றுமொழிகள் எதிர்காலவிடைநிலையேற்குமேற் காண்க. ஏவலெனப் பொதுப்படக் கூறினமையிற் செய்வி செய்விப்பி என்னும் ஏவன்மேலேவல்களும் செய்யல் செய்யேல் என்றற்றொடக்கத் தெதிர்மறையேவல்களும் இருபத்துமூன்றீற்றுள் அடங்கிக் கிடந்தமை காண்க. பால் காட்டி நிற்றலின் ஏவலுமுற்றேயாமென்க. (கசு)

நஙசா. முன்னிலை முன்ன ரீயு மேயும்
அந்நிலை மரபின் மெய்யூர்ந்து வருமே.

எ-னின். ஏவன்முற்றிற்கு எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதியுணர்-ற்று. இ-ள். முன்னிலையேவன் முற்றென மேற்கூறியவற்றிற்குமுன்னே ஈகா ரமும் ஏகாரமும் ஆண்டு வந்து நிற்றற்குரிய மரபினையுடைய மெய் யாதா னுமொன்றை ஊர்ந்து வரும். எ-று.

ஈகார ஏகாரங்களை 'அன் ஆன் அள் ஆள்' என விகுதி கூறியவழி எடுத்தோதாமையானும் மேலைச்சூத்திரத்து ஐயாயிகரங்களோடு ஒருங் கோதாமையானும் இவை விகுதியுருபல்லவென்பதூஉம், ஏவற்கண் வரும் எழுத்துப்பேறென்பதூஉம், அந்நிலைமரபின் மெய்யென விதந்தமையின் அஃதம்மொழியிறுதி மெய்யன்றென்பதூஉம், பெற்றும்.

வ-று. 'சென்றீ பெருமநிற் றகைக்குநர் யாரே' எ-ம். 'அட்டி லோலை தொட்டனை நின்மே' எ-ம். வரும்.

இவ்வெழுத்துப்பேறு 'நடவாமடி' என்னுஞ் சூத்திரத்தின் பிற்கூ றுது ஈண்டுக் கூறினர், இவ்வாறு வருமேவல்கள் பகுதிமாத்திரையன்றி

நிற்றலின் இவை முன்னிலையொருமை விகுதியுருபீற்று வினைமுற்றே ஏவல்வினைமுற்றேயென்று ஐயுறுவார்க்கு ஐயமறுத்தற்கு.

இவற்றிற்கு விகுதியுருபின் பொருளின்மையின் முன்னிலையசையா மென்க. (கஎ)

நுஉஎ. இர் ஈ ரீற்ற விரண்டு மிருதிணைப்
பன்மை முன்னிலை மின்னவற் றேவல்.

எ-னின். முன்னிலைப்பன்மைவினைமுற்றுங் குறிப்புமுற்றுமுணர்-ற்று. இ-ள். இர் ஈர் என்னும் இருவிகுதியினையும் இறுதியாகவுடைய மொழிகள் இருதிணைப்பன்மை முன்னிலைவினைமுற்றுங் குறிப்புமுற்று மாம். மின்னென்னும் விகுதியை இறுதியாகவுடைய மொழிகள் இரு திணைப்பன்மை முன்னிலையேவன்முற்றாம். எ-று.

வ-று. உண்டனிர், உண்ணாநின்றனிர், உண்குவிர், உண்டீர், உண் ணாநின்றீர், உண்பீர், உண்மின். எ-ம். குழையினிர், குழையீர் நீர். எ-ம். வரும்.

மின்னவற்றேவலென்றமையான், உண்ணும், தின்னும் நீர் என உம்மீற்றவாய் வரும் பன்மையேவல் புதியனவென்பதூஉம், அவை 'புதி யன புகுதலும் வழுவல' என்பதனான் அமையுமென்பதூஉம் பெற் றாம். (கஅ)

நுஉஅ. கயவொடு ரவ்வொற் றீற்ற வியங்கோள்
இயலு மிடம்பா லெங்கு மென்ப.

எ-னின். வியங்கோண்முற்றுணர்-ற்று. இ-ள். க யவென்னும் இர ண்டுயிர்மெய்யினையும் ரகரவொற்றினையும் இறுதியாகவுடையன வியங் கோண்முற்றாம்; அவை மூவிடத்தினும் ஐம்பாலினுஞ் செல்லும் என்று சொல்லுவர் புலவர். எ-று.

ரவ்வொற்றென்றமையான் முன்னையவிரண்டும் உயிர்மெய்யென்ப தூஉம், ஒடுவென்றமையான் ரகரவொற்றுக் ககர யகரவுயிர்மெய்கள் போற்றனித்தியலாது யகரத்தோடு வரப்பெறுமென்பதூஉம், என்பவெ ன்றமையான் இம்மூன்றீற்றவுந் தொன்று தொடு நெறியவென்பதூஉம் பெற்றாம்.

வ-று. வாழ்க, வாழிய, வாழியர், நிலீயர், யான், யாம், நீ, நீர், அவன், அவள், அவர், அது, அவை. எ-ம். 'பெறுக தில்லம்ம யானே;' 'வெல்க வாழிநின் வென்றி வார்கழல்;' 'செல்க நீயன சிறக்கநின் புக ழே;' 'மன்னிய பெரும நீ நிலமிசை யானே.' எ-ம். வாழ்த்துதற்பொ ருண்மைக்கண் வந்தன. நடக்க, வருக, உண்க, செல்க என உயர்ந் தோன் இழிந்தோனை இன்னது செய்கவென விதித்தற்பொருண்மைக்

கண் வந்தன. 'போற்றி யருளுகநின் னாதியாம் பாதமலர்;' 'எங்கோங் கை நின்னன்ப ரல்லார்தோள் சேரற்க.' எ-ம். 'கடாவுக பாகநின் கால் வனெடுங்தேர்.' எ-ம். வேண்டிக்கோடற்பொருண்மைக்கண் வந்தன.

இங்ஙனங் கூறினர் 'வகுத்துரை யாதவும் வகுத்தனர் கொளலே' என அல்லீற்று வியங்கோளும் உடன்பட்டுப் புணர்த்தமையான், எடுத் தோதாப் பிறவீற்றவாய் இருதிணையைம்பான் மூவிடங்களினும் வாழ் த்து முதலிய ஏவற்பொருளவாய்ச் சென்றனவுளவேல், அவை 'புதியன புகுதலும் வழுவல' என்னும் வழுவமைதியாய் வந்த வியங்கோளென்ப தூஉம் பெற்றாம். 'பயனில்சொற் பாராட்டு வானை மகனெனன் - மக் கட் பதடி யெனல்' என்புழிப், பதடியெனலென்பது வியங்கோள்; மக னெனலென்பது எதிர்மறையொருமையேவல். இவ்வாறு பிறவீற்றவாய் வருமாயின், அவை வியங்கோளாதல் ஆராய்ந்துகொள்க.

ஏவல், வியங்கோள் என்பன ஒருபொருட்கிளவியாயினும், இருதி ணையைம்பான் மூவிடங்களினுஞ் செல்லுமேவலே வியங்கோளென்பது தொன்னெறிமரபாமென்க. (கக)

௩௩௯. வேறில்லை யுண்டைம் பான்மூ விடத்தன.

எ-னின். இவ்வினைக்குறிப்புமுற்று மூன்றும் பாவிடங்கட்குப் பொ துவாமாறுணர்-ற்று. இ-ள். வேறு, இல்லை, உண்டு என்னு மூன்று வினை க்குறிப்புமுற்றும், ஐம்பாற்கும் மூவிடத்திற்கும் உரியனவாம். எ-று.

உண்டென்பது அஃறிணையொருமைக்கேயன்றிப் பொதுவினையா தல் புதியன புகுதலாமென்பார், பிற்கூறினர்.

வ-று. வேறவன், இல்லையவன், உண்டவன், அவள், அவர், அது, அவை, யான், யாம், நீ, நீர். எ-ம். 'விளிந்தாரின் வேறல்லர் மன்ற;' 'யாரு மில்லை தானே கள்வன்-றானது பொய்ப்பின் யானெவன் செய் கோ;' 'தினைத்தா ளன்ன சிறபசுங் கால-வொழுகுநீ ராரல் பார்க்குங்-கு ருகு முண்டுதா மணந்த ஞான்றே;' 'பெண்டிரு முண்டுகொல் பெண்டிரு முண்டுகொல்-கொண்ட கொழுந னுறுகுறை தாங்குறூஉம்-பெண்டிரு முண்டுகொல் பெண்டிரு முண்டுகொல்;' 'நாவுண்டு நீயுண்டு நாமந் தரித் தோதப்-பாவுண்டு நெஞ்சேபயமுண்டோ-பூவுண்டு-வண்டுறங்குஞ் சோலை மதிலரங்கத் தேயுலகை-யுண்டுறங்கு வானொருவ னுண்டு.' எ-ம். வரும். 'பழியஞ்சிப் பாத்தூ ணுடைத்தாயின் வாழ்க்கை-வழியெஞ்ச லெஞ்ஞா ன்றுமில்.' என்பது செய்யுளாதலின், இல்லையென்பது இல்லெனக் கடைக்குறைந்து நின்றது.

இனி மொழிந்த பொருளோடொன்றவவ்வயின் மொழியாததனை முட்டின்று முடித்தலென்பதனால், வேண்டுந் தகும் படும் என்னுஞ் சொ ற்களும் ஐம்பான் மூவிடத்தனவாமெனவுங் கொள்க.

வ-று. 'ஓஒதல் வேண்டு மொளிமாழ்குஞ் செய்வினை-யாஅது மென்னு மவர்;' யான் போகல் வேண்டும்; நீ யுரைத்தல் வேண்டும்; 'இனைத்தென வறிந்த சினைமுதற் கிளவிக்கு-வினைப்படு தொகுதியி னும்மை வேண்டும்;' 'இனைத்தென் றறிபொரு ளுலகினி லாப்பொருள்-வினைப்படுத் துரைப்பி னும்மைவேண்டும்;' 'இன்னென வரூஉம் வேற்றுமை யுருபிற்-கின்னென் சாரியை யின்மை வேண்டும்;' 'வேறுவினைப் பல்பொருட்டழுவிய பொதுச்சொலும்-வேறவற் றெண்ணுமோர் பொதுவினை வேண்டும்;' 'நலம் வேண்டி ணுணுடைமை வேண்டும்.' எ-ம். இவராலிக்காரியஞ்செய்யத்தகும்; இவ்வூழருந்தத்தகும்; இச்சோறுண்ணத்தகும்; இந்நீர்குடிக்சத்தகும். எ-ம். 'முகத்தி னினிய நகாஅ வகத்தின்னு-வஞ்சரை யஞ்சப்படும்;' 'இளைய ரினமுறைய ரென்றிகழா நின்ற-வொளியோ டொழுகப்படும்;' 'கற்றறிந்தோரைத்- தலைநிலத்து வைக்கப் படும்;' 'கீழ்களைச்-செய்தொழிலாற் காணப் படும்.' எ-ம். வரும்.

இம்மூன்றும், ஒருபொருட்கிளவியாய்த் தொழிற்பெயராய்த் தேற்றப்பொருள்பட்டே நிற்குமென்க.

இங்ஙனம் வருஞ் செய்யுட்கெல்லாம், நச்சினார்க்கினியர், சேனாவரையர், பரிமேலழகர், உரையாசிரியர் முதலாயினர், முற்றாயும் எச்சமாயும் பொருளுரைக்கின் வழுவாமென்று கருதி, வியங்கோட்பொருட்டென்றும், விதிப்பொருட்டென்றும், தகுதிப்பொருட்டென்றும், வேண்டுவென்றும், தமக்கு வேண்டியவாறே பொருளெழுதிச், சொற்குணம் வாளாபோயினர். அது நிற்க. (உ0)

பெயரெச்சம்.

ருச0. செய்த செய்கின்ற செய்யுமென் பாட்டிற்
காலமுஞ் செயலுந் தோன்றிப் பாலொடு
செய்வ தாதி யறுபொருட் பெயரும்
எஞ்ச நிற்பது பெயரெச் சம்மே.

எ-னின். 'ஈரெச்சம்' என்றவற்றுட் பெயரெச்சமாமாறுணர்-ற்று.

இ-ள். செய்த, செய்கின்ற, செய்யுமென்னும் மூவகைப்பட்ட சொல்லின்கண், முறையே இறப்பு நிகழ்வு எதிர்வென்னும் மூன்று காலமுஞ் செயலுந் தோன்றி, வினைமுற்றுதற்கு வேண்டும் பாலொன்றுந் தோன்றாது, அப்பாலுடனே செய்பவன் கருவி நிலஞ் செயல் காலஞ் செய்பொருளென்னும் அறுவகைப்பொருட்பெயருமொழிய நிற்பன, பெயரெச்சவினை வினைக்குறிப்புக்களாம். எ-று.

பாட்டென்னும் பலபொருளொருசொல் ஈண்டுச் சொல்லையுணர்த்தி நின்றது.

இவற்றுட்செய்யுமென்னும் ஒன்றும் இறுதிநிலை காலங்காட்டியது.

இவை வெளிப்படையினுணர்த்துவன காலமுஞ் செயலுமென்பார் பாட்டென்றும், பெயரெச்சமென்றது வினை முற்றாத குறைச்சொல்லாய்த் திணைபாலிடங்கட்குப் பொதுவாகிப் பெயரெஞ்ச நின்றனவற்றையென்பார் பாலொடென்றுங் கூறினர்.

நிற்பதென்பது தொகுதியொருமை.

ஏற்புழிக்கோடலால், தோன்றியென்பதன்காறுந் தெரிநிலையுடன்பாட்டிற்கும், ஏனைய தெரிநிலையுங் குறிப்புமாகிய உடன்பாடு எதிர்மறையிரண்டற்குங் கொள்க.

பதப்பொருளொழிந்தவுரை வினையெச்சத்திற்குங் கொள்க.

வ-று. உண்ட, உண்ணாநின்ற, உண்ணும் சாத்தன், கலம், இடம், ஊண், நாள், சோறு. எ-ம். 'வேலாண்முகத்த களிறு;' 'மூவிலைய வேல்;' உள்ள பொருள். எ-ம். உண்ணாத சோறு. எ-ம். இல்லாத பொருள். எ-ம். வரும்.

செய்வதாதியறுபொருளுங் காரணமாதலின், இவ்வெச்சங்கள் காரியப்பொருட்டாய் நின்றன. வனைந்தகுடம் என்புழிக் குடங் காரியமாயும் நிமித்தமாயும் நிற்றலின், இவ்வெச்சங் காரணப்பொருட்டாயுங் காரியப் பொருட்டாயும் நின்றது. பிறவுமன்ன.

அறுபொருட்பெயருமென்னும் உம்மையை 'ஆறுந்தருவது வினையே' என்னும் உம்மைபோல வைத்து அறுபொருட்பெயரிற் சில குறைந்தும் இன்னதற்கிதுபயனென்னும் இருபொருட்பெயரும் பிறபெயருங் கூடியும் எஞ்சநிற்பதெனவும் பொருளுரைத்துக்கொள்க. அவை வருமாறு:— ஆடினகொடி துஞ்சினகொடி இவை குறைந்தெஞ்ச நின்றன. களை கட்டபயிர், களை கட்ட கூலி இவை இன்னதற்கெனவும் இதுபயனெனவும் இருபெயருமெஞ்ச வந்தன. உண்ட விளைப்பு. எ-ம். 'குண்டுசுனை பூத்த வண்டுபடுகண்ணி.' எ-ம். குடிபோனவூர். எ-ம். பொன் பெரிய நம்பி. எ-ம். பிறபெயர்களெஞ்ச நின்றன. பிறவுமன்ன. உண்டவிளைப்பென்பது உண்டகாரணத்தான் வருங் காரியமாகிய இளைப்பாதலிற் செயப்படுபொருள் கொண்டதெனின் அமையாதோவெனின்:—சாத்தனுண்ட சோறு என்புழிச் சோற்றையுண்ட சாத்தனெனச் சோறென்பது இரண்டாமுருபேற்றாற்போல, இளைப்பென்பது அவ்வுருபேலாமையின் அது செயப்படுபொருளாகாதென்க. இவ்வெச்சங் காரணப்பொருட்டாயே நின்றது. எனவே இப்பெயரெச்சங்கள் காரணப்பொருட்டாயுங் காரியப்பொருட்டாயும் இவ்விருதிறத்தவாயும் வருதல் காண்க. இப்பெயரெச்சம் அரசன் செய்த தேர் எனத் தலைமைபற்றியும் தச்சன் செய்ததேர் என அஃதின்மைபற்றியும் வரும்.

இனி 'காலங் கரந்த பெயரெச்சம் வினைத்தொகை' எனக் கூறுதலின் வினைத்தொகையினைப் பெயரெச்சவினையுளடக்கி இதுவே விதியாகக் கொள்க.

வ-று. அடுகளிறு கோடு களம் போர் நாள் கந்து என வரும்.

"காலமும் வினையுந் தோன்றிப்பா ரேன்றாது-பெயர்கொள் ளும் மது பெயரெச் சம்மே." என்றார் ஆசிரியர் அகத்தியனாருமென்க. (உக)

நுசக. செய்யுமெ னெச்சவீற் றுயிர்மெய் சேறலுஞ்
செய்யுளு ளும்முந் தாகலு முற்றேல்
உயிரு முயிர்மெய்யு மேகலு முளவே.

எ-னின். செய்யுமெனெச்சத்திற்கு எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதியு ணர்-ற்று. இ-ள். செய்யுமென்னும் வாய்பாட்டுப் பெயரெச்சத்தின் இறுதியுயிர்மெய் கெடுதலும், செய்யுளகத்து அதனிறுதியும்மை உந்தெனத் திரிதலும், அது முற்றாயின் அதனிறுதியுயிரேனும் உயிர்மெய்யேனுங் கெடுதலும் உளவாம். எ-று.

செய்யுளுளும்முந்தாமெனவே எனைய வழக்குச்செய்யுளிரிடத்துமா மென்பதூஉம், முற்றேலெனவே. செய்யுமெனெச்ச முற்றுமாமென்ப தூஉம்,இறந்தது தழீஇயெண்ணி நின்ற இழிவுசிறப்பும்மைகளான் இவை ஒருதலையல்லவென்பதூஉம் பெற்றாம்.

முற்றுவிகுதியின்றி எச்சவிகுதியே முற்றுவிகுதிப்பொருளாகிய பால்காட்டி ஒரோவழி நிற்றலின் எச்சமுற்றாமெனப்பட்டது.

வ-று. ஆம்பொருள் போம்பொருள். எ-ம். 'ஆம்பொருள்க ளாகுமவை யார்க்குமழிப் புண்ணாவாம்.' போம்புழை வாம்புரவிவழுதி எனச் செய்யுமெனெச்சவீற்றுயிர்மெய் கெட்டன. இவை மகரவொற்று நிற்ற லின் வினைத்தொகையாகாவென்க.'நெல்லரியுமிருந்தொழுவர்' 'செஞ்ஞாயிற்று வெயின்முனையிற் றெண்கடற்றிரைமிசைப்பாயுந்து' 'நீர்க்கோழி கூப்பெயர்க்குந்து' இவை உம்முந்தாயின. அஃதாம் இவைபோம். எ-ம். 'சார னடைவென் றோழியுங் கலுழ்மே.' 'அம்ப லூரு மவனொடு மொழிமே' எ-ம். இவை முற்றாய் உயிருமுயிர்மெய்யுங் கெட்டன. செய்யுமென்னு முற்றென்றேனுஞ் செய்யுமென்னுமேவன்முற்றென்றேனும் விதவாது பொதுமையின் முற்றேலென்றமையின், 'மாமறை மாக்கள் வருகுவங் கேண்மோ.' 'முதுமறை யந்தணீர் முன்னிய துரைமோ' எனக்கேளும் உரையும் என்னும் ஏவன்முற்றும் இவ்வாறு உயிருமுயிர்மெய்யுங் கெட்டுவருதல் கொள்க. இவை இங்ஙனமாதலிற் 'சொற்றொறு மிற்றிதன் பெற்றி' என்னுஞ் சூத்திரத்தானே ஆடுவாமோ என்னுந் தன்மைப்பன்மை முற்று 'பொன்னூசலாடாமோ' என எதிர்காலவிடைநிலை கெட்டு வருதலும் பிறவுங் கொள்க. (உஉ)

வினையெச்சம்.

௩௪௨. தொழிலுங் காலமுந் தோன்றிப் பால்வினை
ஒழிய நிற்பது வினையெச் சம்மே.

எ-னின். வினையெச்சமாமாறுணர்-ற்று. இ-ள். பின்னர்ச் செய்து செய்பு முதலியவாய் விதந்து கூறும் வாய்பாடுகளின்கண், தொழிலும் இறப்பு நிகழ்வெதிர்வென்னும் முக்காலங்களும் முறையே தோன்றி, வினை முற்றுதற்கு வேண்டும் பாலொன்றுந் தோன்றாது, அப்பாலுடனே வினையொழிய நிற்பன வினையெச்சவினை வினைக்குறிப்புக்களாம். எ-று.

வினையெனப் பொதுப்படக் கூறினமையின், வினை வினைக்குறிப்பின் விகற்பங்களும் அவ்வினையாலணையும் பெயருந் தொழிற்பெயருங் கொள்க.

வ-று. அறமன்றி அறமல்லாமல் அருளின்றி செய்தான் செய்யான் செய்த செய்து செய்தவன் செய்தல் இலன் இல்லாத இல்லாது இன்மை இல்லாமை என வரும். செய்தானென்னுந் தெரிநிலைவினைக்கட் செய்தலென்னுந் தெரிநிலைத் தொழிற்பெயர்போல இலனென்னுங் குறிப்புவினைக்கண் இன்மை இல்லாமை என்பன குறிப்புத்தொழிற்பெயராய் நிற்றலின், அறமன்றியின்மை அறமன்றியில்லாமை 'நீயலாற் பிறிதமற்றின்மை' என முடிந்து நின்றன. பிறவுமன்ன. தெரிநிலைவினையெச்சங்கட்குதாரணம் வருஞ் சூத்திரங்களானுணர்க.

"காலமும் வினையுந் தோன்றிப்பா லொன்றாது-வினைகொள்ளும்மது வினையெச் சம்மே." என்பது அகத்தியம். (உ௩)

௩௪௩. செய்து செய்பு செய்யாச் செய்யூச்
செய்தெனச் செயச்செயின் செய்யிய செய்யியர்
வான்பான் பாக்கின வினையெச் சம்பிற
ஐந்தொன் றாறுமுக் காலமு முறைதரும்.

எ-னின். மேல் 'தொழிலுங் காலமுந் தோன்றி' என்ற வினையெச்சவாய்பாடுகள் இவையென வகுத்துணர்-ற்று. இ-ள். செய்தென்பது முதலிய ஒன்பது வாய்பாட்டான் வருவனவும், வான் பான் பாக்கென்று மூன்று விகுதியவாய் வருவனவும், இவைபோல்வன பிறவும், வினையெச்ச வினைகளாம். இவற்றுள், முன்னையவைந்தும் இறந்தகாலமும், செயவென்பதொன்று நிகழ்காலமும், ஒழிந்தவாறும் எதிர்காலமுங் காட்டுவனவாம். எ-று.

இவற்றுட் செய்தென்பது இடைநிலையானும், ஏனைய இறுதிநிலையானுங் காலங் காட்டின.

வான் பான் பாக்கென்பன, அவ்வவ்வெச்ச விகுதியவாகிய மொழி களை உணர்த்தி நின்ற குறிப்புச் சொல்.

இனவென்றமையால் 'அற்று லளவறிந் துண்க;' ஒலித்தக்கா லென்னு முவரி;' 'காண்டலு மிதுவே சொல்லும்' எனச் செயினென்னும் வாய்பாடுபோல் எதிர்காலங் காட்டுவனவும் 'கூறாமற் குறித்ததன்மேற் செல்லுங் கடுங்கூளி.' 'கூறாமை நோக்கிக் குறிப்பறிவான்' 'ஈத லியையாக் கடை.' என எதிர்மறை விகற்பங்களாய் வருவனவும், இத்தொடக்கத்துக் குறைச்சொல்லாய் வினையெஞ்ச நிற்பனவெல்லாங் கொள்க.

ஒலித்தக்காலென்புழிக் ககரவொற்று இடையே மிக்கமையிற் காலென்பது பெயரெச்சங்கொண்ட பெயரன்று வினையெச்சவிகுதியென்பது பொருந்தும்.

ஈதலியையாக்கடையென்புழிக் கடையென்பது எதிர்மறைப்பெயரெச்சங் கொண்ட இடப்பெயரென்றாலென்னையெனின்:—அதனகத்து இடப்பொருளின்றி ஈதலியையாதாயினென்னும் பொருடந்து நிற்றலின், வினையெச்ச விகுதியேயாமென்க. பிறவுமன்ன.

பிறவென்றமையானே, செய்தென்னும் வாய்பாட்டெச்சங்களும் இடைநிலையின்றி ஆடிக்கொண்டான் தழீஇக்கொண்டான் என இறுதிநிலை தன்னியல்பினின்றும் விகாரமாயும் புக்குநின்றானென முதனிலை விகாரமாயுங் காலங்காட்டுவனவுளவெனவும், செயவென்னும் வாய்பாட்டெச்சம் எதிர்காலத்திற்குமுரித்தெனவும், இவ்வெச்சங்கட்கு விதந்து கூறாதனவெல்லாம் அமைத்துக்கொள்க. (உச)

நகசச. அவற்றுள்,—

முதலி னான்கு மீற்றின் மூன்றும்
வினைமுதல் கொள்ளும் பிறவுமேற் றும்பிற.

எ-னின். இவ்வெச்சங்கட்காவதோர் விதியுணர்-ற்று. இ-ள். மேலைச்சூத்திரத்து முதற்கட் கூறிய செய்து செய்பு செய்யா செய்யூ என்னு நான்கும் இறுதிக்கட் கூறிய வான் பான் பாக்கு என்னு மூன்றும் வினைமுதலைக்கொண்டு முடியும்; இடைநின்ற செய்தென செய செயின் செய்யிய செய்யியர் என்னும் ஐந்தும் 'இன' என்றதனான் வருவனவும் வினையெச்சக்குறிப்புக்களும் வினைமுதலையும் அஃதல்லாத பிறவற்றையுங் கொண்டு முடியும். எ-று.

இடையினைந்துமென்னாது பிறவென்றார் 'இன' என்றதனான் வருவனவும் வினையெச்சக்குறிப்புக்களுந் தழீஇக்கோடற்கென்க.

வ-று. நடந்து வந்தான் 'வாளொடு கனையிருள் வந்து தோன்றினன்.' 'எண்ணித் துணிக கருமம்.' 'பரீஇயுயிர் செகுக்கும்.' 'ஐவரொடு

சினைஇ நிலந்தலைக்கொண்ட.' எ-ம். 'புலராப் பச்சிலை யிடையிடுபு தொடுத்த.' 'தெரிபு தெரிபுகுத்தின வேறு.' எ-ம். 'கல்லாக் களிப்பர் தலையாயார்.' 'நிலங்கிளையா நாணி நின்றோணிலை.' எ-ம். 'படுமகன் கிடக்கை காணூ-வீன்ற ஞான்றினும் பெரிதுவந் தனளே.' 'நிலம்புடையூவெழுதரு வலம்படு குஞ்சரம்.' எ-ம். 'கொல்வான் கொடித்தானை கொண்டெழுந்தான்.' எ-ம். 'அலைப்பான் பிறிதுயிரை யாக்கலுங் குற்றம்.' எ-ம். 'புணர்தருசெல்வந் தருபாக்குச் சென்றான்.' எ-ம். முதலினான்குமீற்றின் மூன்றும் வினைமுதல்கொண்டன. 'காந்தளஞ் சிலம்பிற் சிறுகுடி பசித்தெனக் கடுங்கண்யானைக் கோடுநொடுத் துண்ணும்.' எ-ம். 'கோவாவாரம் வீழ்ந்தெனக் குளிர்கொண்டுபேள நாறுந் தாழ்நீர்ப் பணிச்சுனை.' எ-ம். உண்ணவந்தான் 'கொள்ளக் குறைபடாக் கூழுடை வியனகர்.' எ-ம். மழை பெய்ய நெல் விளைந்தது 'மோப்பக் குழையு மனிச்ச முகந்திரிந்து-நோக்கக் குழையும் விருந்து.' எ-ம். 'தாம்வேண்டி னல்குவர் காதலர்.' எ-ம். 'யாம்வேண்டிற் கௌவை யெடுக்குமிவ் வூர்.' எ-ம். 'காணிய வாவாழி தோழி.' எ-ம். 'மாணிழை யரிவை காணிய வொருநாட் பூணக மாகநின் புனைவினை நெடுந்தேர்.' எ-ம். 'பசலையுண்ணியர் வேண்டும்.' எ-ம். 'சொற்கைச் சோழர் கொங்கர்ப் பணியியர் பழையன்வேல் வாய்த்தன.' எ-ம். இடையினைந்தும் வினைமுதலும் பிறவுங் கொண்டன. உண்டாலுவக்கும் உண்டாற்பசிதீரும் 'விண்ணின்று பொய்ப்பின்' 'விருந்தின்றியுண்டபகல்' என 'இன' என்றதனான் வருவனவும் வினையெச்சக் குறிப்பும் வினைமுதலும் பிறவுமேற்றல் காண்க. நடந்து வந்தவன் வருதல் இடையிடுபு தொடுத்தவன் தொடுத்தல். எ-ம். காந்தளஞ் சிலம்பிற் சிறுகுடி பசித்தெனக் கடுங்கண் யானைக் கோடுநொடுத் துண்டவன் உண்டல் கோவாவாரம் வீழ்ந்தெனக் குளிர்கொண்டு பேளநாறுவது நாறல் உண்ணவந்தவன் வருதல் மழைபெய்ய நெல் விளைவது விளைதல் என வினையாலணையும் பெயருந் தொழிற்பெயரும் வருவித்து வினைமுதலும் வினைமுதலோடு பிறவுமேற்றல் காண்க. பிறவுமன்ன.

இச்சூத்திரத்துள் வினைமுதல்கொள்ளும் பிறவுமேற்குமென்பதற்கு வினைமுதல் வினை கொள்ளும் பிறவினைகொள்ளுமெனப் பொருளுரைத்தாலென்னையெனின்:—அது பொருளாயின் வினைமுதல் வினை கொளும் பிறவினை கொள்ளுமெனக் கூறினும் யாப்பமையுமாதலின் அங்ஙனங் கூறல்வேண்டும் அவ்வாறு கூறாமையானும், வினைகொண்டு முடியுமென இதற்குக் கூறினாரெனின் முன்னர்க் கூறிய பெயரெச்சத்திற்கும் பெயர் கொண்டுமுடியுமெனக் கூறல்வேண்டும் அவ்வாறுகூறாமையானும், பொதுவியலுட் 'பெயர்வினையும்மை' என்னுஞ் சூத்திரத்தானே முற்றாது குறைந்து நின்ற இப்பெயரெச்ச வினையெச்சங்கள் முதலியவாக இவ்வதிகாரத்துள் விதந்தும் விதவாதும் பரந்து கிடந்த எச்சங்களையெல்லா மெடுத்து ஒன்பதும் ஒன்றுமெனத் தொகை தந்து தத்தமெச்சங் கொ

ள்ளுமெனக் கூறுதலானும், இங்ஙனம் வினைமுதற்பொருண்மையினையும் அஃதொழிந்த பிறபொருண்மையினையுங் கொள்ளுமெனக் கூறலே நூலாசிரியர் கருத்தென்க. அங்ஙனமாயின், இவ்விருவகையெச்சங்களும் பெயரினையும் வினையினையுங்கொண்டு முடிந்து நிற்க உதாரணங்காட்டிய தென்னையெனின்:—பெயரெச்சம் பெயரெஞ்ச நிற்றலும் வினையெச்சம் வினையெஞ்ச நிற்றலும் வினைமுதல் கோடலும் பிற கோடலுந் தோன்றுதற்பொருட்டன்றிப் பெயரினையும் வினையினையுங் கொண்டுமுடிதல் தோன்றுதற்பொருட்டன்றென்க.

இவ்வினையெச்சங்கள், நடந்து வந்தான், மழை பெய்ய நெல் விளைந்தது எனக் காரணப்பொருட்டாயும், நெல் விளைய மழை பெய்தது எனக் காரியப்பொருட்டாயும், உண்ண வந்தான் எனக் காரண காரியமென்னும் இருபொருட்டாயும், 'கடிக்கமல முகங் காட்டக் கருநெய்தல் கண்காட்டும்' எனக் காரண காரியமிரண்டுமின்றியும், உழுது பயன் கொண்டான் வேந்தன் எனத் தலைமைபற்றியும், உழுது பயன் கொண்டான் வறியன் என அஃதின்மைபற்றியும், வருதல் காண்க. (உ௫)

௩௪௫. சினைவினை சினையொடு முதலொடுஞ் செறியும்.

எ-னின். மேல் 'வினைமுதல் கொள்ளும்' என்றவற்றிற்கோர் புறனடையுணர்-ற்று. இ-ள். 'முதலி னான்கு மீற்றின் மூன்றும்' என்ற வினையெச்சங்கள் சினைவினையாயின் அவை 'வினைமுதல் கொள்ளும்' என்ற விதியானே சினையொடு முடிதலேயன்றி முதலொடுமுடியும். அங்ஙன முடியுமாயினும், சினையொடு முதற்கு ஒற்றுமையுண்மையின் வினைமுதல் கொண்டதேயாம். எ-று.

வ-று. காலிற்று வீழ்ந்தான், காலிறுபு வீழ்ந்தான், காலிறூ வீழ்ந்தான், காலிறூஉ வீழ்ந்தான். எ-ம். கண் வருவான் கதிரவற்றொழுதார், கண்டழைப்பான் கதிரவற்றொழுதார், கண் வருபாக்குக் கதிரவற்றொழுதார். எ-ம். மாடு காலிற்று வீழ்ந்தது. எ-ம். வரும். பிறவுமன்ன.

காலிற்று வீழ்ந்தான் என்புழி வீழ்தற்கு வினைமுதலி முதற்பொருளாம். அஃதன்றிச் சினைப்பொருளாயிற் கண்விழித்துப் பார்த்தான், செல்வமிக்குயர்ந்தான், கண்பெரியன், நாடுபெரியன், செல்வம்பெரியன் என்றாற்போல 'உயர்திணை தொடர்ந்த பொருண்முதலாறும்' என்னுஞ் சூத்திரத்தான் அமைவதாமென்க. பிறவுமன்ன. (உ௬)

௩௪௬. சொற்றிரி யினும்பொரு டிரியா வினைக்குறை.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். 'முதலினான்குமீற்றின் மூன்றும் வினைமுதல் கொள்ளும்' என்ற வினையெச்ச வாய்பாடுகளாகப் பிற வினையெச்ச வாய்பாடுகள் திரியினும், அவற்றின் பொருடிரியா. எ-று.

வ-று. ஞாயிறுபட்டுவந்தான், கோழி கூவிப் பொழுது புலர்ந்தது, 'உரற்காலியானையொடித்துண்டெஞ்சிய யாஅவிரி நிழற்றுஞ்சுஞ் செந்நாயேற்றை.' எ-ம். யான் கொள்வான் பொன் கொடுத்தார். எ-ம். வரும். பிறவுமன்ன. இவை, செயவெனெச்சஞ் செய்து செய்வானெனத் திரிந்து நின்றும், அச்செயவெனெச்ச முடிபேற்று நின்றன. எனவே, ஞாயிறுபட்டு வந்தான் என்பதற்கு ஞாயிறு பட வந்தான் எனப் பொருளுரைக்க வேண்டுமென்பதாயிற்று. பிறவுமன்ன.

வினைக்குறையெனப் பொதுப்படக் கூறினமையான், வினையெச்சங்களுள் ஒன்று ஒன்றாய்த் திரிந்து வருவன பிறவுமுளவேல், அவையுங் கொள்க. (உஎ)

ஒழிபு.

நசஎ. ஆக்க வினைக்குறிப் பாக்கமின் றியலா.

எ-னின். வினைக்குறிப்பிற்காவதோர் விதியுணர்-ற்று. இ-ள். ஆக்கத்தால் வரும் வினைக்குறிப்புச் சொற்கள் ஆக்கச்சொல்லின்றி வாரா. எ-று.

வேற்றுமைப் புணர்ச்சிக்கு வேற்றுமையுருபுகள் விரிந்துந் தொக்கும் அதனுடைமையாய் நின்றாற்போல, ஆக்கவினைக்குறிப்பிற்கு ஆக்கச்சொல் விரிந்துந் தொக்கும் அதனுடைமையாய் நிற்றலின், ஆக்கமின்றியலாவென்றார்.

வ-று. சாத்தனல்லனாயினன் சாத்தனல்லன் கல்வியாற்பெரியனாயினன் கல்வியாற் பெரியன் கற்று வல்லராயினர் கற்று வல்லர் 'குருதிபடிந்துண்ட காகமுருவிழந்து குக்கிற்புறத்த சிரல்வாய செங்கண்ண.' என ஆக்கச்சொல் விரிந்துந் தொக்கும் வந்தன.

எனவே நல்லனென்பது இயற்கைவினைக்குறிப்பாயின் விரிதல் தொகலென்னும் இரண்டனுள் ஒருவாற்றானும் ஆக்கம் வேண்டாது சாத்தனல்லனென்றே வருமென்பதாயிற்று. இங்ஙனமாகவே, வினைக்குறிப்பு ஆக்கவினைக்குறிப்பென்றும் இயற்கைவினைக்குறிப்பென்றும் இருவகைப்படுமெனவும் அவை இவ்வாறு நடக்குமெனவுங் கூறினாராயிற்று. வினையாயினும் ஆக்கத்தை நோக்கி இயற்கையெனப்பட்டது.

இச்சூத்திரத்திற்கு வினையெச்சங் கொண்டுமுடியும் ஆக்கவினைக்குறிப்பிற்கு ஆக்கச்சொல் விரிந்தே வருமென்றுந் தொக்கு வருவன செய்யுள்விகாரமென்றும் பொருள் கூறுவாருமுளர். வினையெச்சங்கொண்டு முடியும் ஆக்கவினைக் குறிப்பென விதவாமையானும், ஆக்கவினைக்குறிப்பென்ற துணையானே வினையெச்சங் கொண்டுமுடியும் வினைக்குறிப்பென்பது தாமே போதருமெனிற் கல்வியாற்பெரியன் எனப் பிறவழியும்

ஆக்கவினைக்குறிப்பு வருதலானும், அஃதியாண்டு வரினும் ஆக்கச்சொல் விரிந்தேனுந் தொக்கேனும் வேண்டியே நிற்றலானும், இவர் கற்று வல்லர் என வழக்கின்கண்ணும் ஆக்கச்சொற்றெக்கு வருதலானும், 'காரண முதலா வாக்கம் பெற்றும்' என்னுஞ் சூத்திரம் மாறுகொளக் கூறலாய் முடியுமாதலானும், அது பொருந்தாதென்க. (உஅ)

கூசஅ. பல்லோர் படர்க்கை முன்னிலை தன்மையிற்
செல்லா தாகுஞ் செய்யுமென் முற்றே.

எ-னின். செய்யுமெனெச்சந் திணைபாலிடங்கட்குப் பொதுவாமென விதித்தலின் அவ்வெச்சத்தானாகிய செய்யுமென்னுமுற்றும் அவ்வாறு பொதுவாமெனப் போந்தவற்றட் சில பாலிடங்களிற் செல்லாது இம்முற்றென விலக்குதலின் எய்தியதொருமருங்கு மறுத்தலுணர்-ற்று. இ-ள். உயர்திணைப் பன்மைப் படர்க்கையினும் முன்னிலையினுந் தன்மையினுஞ்செல்லாது செய்யுமென்னும் எச்சத்தானாகுஞ் செய்யுமென்னு முற்று. எ-று.

பல்லோரொழிந்த படர்க்கைக்குரித்துச் செய்யுமென்னத் தெரித்திடு முற்றே எனச் சூத்திரஞ் செய்யாது எய்தியதொருமருங்கு மறுத்தலுன்றப் பல்லோர்படர்க்கை முன்னிலைதன்மையிற் செல்லாதென்றும், வினை முற்றுக்கள்போற் றன்னியல்பினில்லாது எச்சத்தானாயது இம்முற்றென்பது தோன்ற ஆகுஞ் செய்யுமென்முற்றென்றுங் கூறினர்.

இப்பாலிடங்களை விலக்கவே ஒழிந்த படர்க்கை நாற்பாலினுஞ் செல்லுமென்பது பெற்றாம்.

வ-று. அவனுண்ணும் அவளுண்ணும் அதுவுண்ணும் அவையுண்ணும் என வரும். (உகூ)

கூசகூ. யாரென் வினாவினைக் குறிப்புயர் மூப்பால்.

எ-னின். திணைப்பொதுவன்றிப் பாற்பொதுவினையாமாறுணர்-ற்று. இ-ள். வினாப்பொருண்மையைத் தரும் யாரென்னும் வினைக்குறிப்புமுற்று உயர்திணைமுப்பாற்கும் பொதுவினையாம். எ-று.

திணைப்பொதுமைக்கட் கூறிய பொதுவினையென்பதனை ஈண்டும் வருஞ் சூத்திரத்துந் தந்துரைத்துக்கொள்க.

வ-று. அவன் யார் அவள் யார் அவர் யார் என வரும்.

'ஊதைகூட் டுண்ணு முகுபனி யாமத்தெங்-கோதைகூட் டுண்ணிய தான்யார்மன்-போதெல்லாந்-தாதோடு தாழுந்தார்க் கச்சி வளநாடன்-றாதோடு வாராத வண்டு.' என அஃறிணைக்கண் வருதலும் 'நானுரென்னுள்ளமார்' என யாரென்பது ஆரென மரீஇவருதலும் புதியன புகுதலாமென்க. (கூ0)

௩௫௰. எவனென் வினவினைக் குறிப்பிழி யிருபால்.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். வினப்பொருண்மையைத் தரும் எவனென்னும் வினைக்குறிப்புமுற்று அஃறிணையிருபாற்கும் பொதுவினை யாம். எ-று.

வ-று. அஃதெவன் அவையெவன் என வரும்.

இஃதென்னெனவும் என்னையெனவும் மரீஇ வருதல் புதியனபுகுத லாம்.

உயர்முப்பால் என்றும் இழியிருபால் என்றும் விதந்தமையின், யா ரென்றும் எவனென்றும் ஈண்டுப்போந்த சொற்கள், பெயர்க்கும் வினைக் குறிப்பிற்கும் பொதுவாகிய யாவரென்னுஞ் சொல் யார்ஆர் என மரீஇய உயர்திணைப்பன்மைச் சொல்லும் இவ்வாறு பெயர்க்கும் வினைக்குறிப்பி ற்கும் பொதுவாகிய எவனென்னும் உயர்திணையாண்பாற் சொல்லுமல்ல வென்பது பெற்றாம். (௩௪)

௩௫௧. வினைமுற் றேவினை யெச்ச மாகலுங்
குறிப்புமுற் றீரெச்ச மாகலு முளவே.

எ-னின். இருவகை முற்றிற்குமாவதோர் புறனடையுணர்-ற்று. இ-ள். வினைமுற்றே வினையெச்சமாகி வருதலும் வினைக்குறிப்புமுற்றே வினையெச்சமாகியும் பெயரெச்சமாகியும் வருதலும் உளவாம். எ-று.

ஏகாரத்தைப் பின்னுங் கூட்டுக.

குறைச்சொல்லாகாது பால் காட்டி நிற்றலின் முற்றேயென்றும், வினையெச்சப்பயனிலையினையும் பெயரெச்சப்பயனிலையினையும் அவாவி நிற்றலின் எச்சமென்றும், இவை சிறுபான்மையவாகலின் ஆகலுமென் றும், கூறினார்.

வ-று. 'காணான் கழிந்த வைகலுமுண்டென்றேருநாள்.' 'மோயி னளுயிர்த்தகாலை' 'முகந்தனர் கொடுப்ப' 'விளிப்பது பயிலுங் குறும்பர் துந்துபியொடு.' 'எருவை நுண்டாது குடைவன வாடி.' 'பெயர்த்தனென் முயங்க யான்.' 'மக்களுளிரட்டையாய் மாறினம் பிறந்தியாம்.' எ-ம். 'சேர்ந்தனை சென்மோ பூந்தார் மார்ப.' 'கருங்கோட் டின்னிய மியக்கி னிர் கழிமின்.' எ-ம். மூவிடத்தைம்பாலினும் வினைமுற்று வினையெச்ச மாயின. 'வரிபுனைவில்லனொரு கணைதெரிந்துகொண்டு.' 'அளியிலைபெ ரு தமரியமுகத்தாள் விளிநிலைகொள்ளாள்.' 'உச்சிக் கூப்பிய கையினர் தற்புகழ்ந்து.' 'விழுமிது கழிவதாயினும்' 'நிலமிசைப் புரளுங் கையவெ ய்துயிர்த்து.' எ-ம். 'துணையினெஞ்சினேன் றயருழந்திலையேன்.' 'நீர் வார் கண்ணேன் தொழுதுநிற் பழிச்சி.' எ-ம். 'நீர்வார்கண்ணை நீயிவணொ ழிய.' 'வெள்வேல் வலத்தினிர் பொருடரல் வேட்கையினுள்ளினிர்.'

எ-ம். மூவிடத்தைம்பாலினும் வினைக்குறிப்புமுற்று வினையெச்சக்குறிப்பாயின. 'வெந்திறலினன் விறல் வழுதியொடு.' 'அஞ்சாயலளாயிழை முன்.' 'கடற்றுனையர் கழல்வேந்தரை.' 'பெருவரைமிசையது நெடுவெள்ளருவி.' 'புன்றுளோமைய சுரனிறந்தோரே.' எ-ம். 'பெருவேட்கையேனெற்பிரிந்து.' 'கண்புரை காதலேமெம்முள்ளான்.' எ-ம். 'உலங்கொடோளினையொரு மின்னல்.' 'வினைவேட்கையிர் வீரர் வம்மின்.' எ-ம். மூவிடத்தைம்பாலினும் வினைக்குறிப்புமுற்றுப் பெயரெச்சக்குறிப்பாயின. இவற்றுள் வரும் பெயர்கண் முற்றுப்பயனிலையாகாது பெயரெச்சப்பயனிலையாமாறு காண்க.

இனி வினைமுற்றுக்கள் சொற்றிரியினும் பொருடிரியா வினையெச்சமாய் வருமாறு:—'விண்ணிற்றாவியிட்டான் வந்து வீழ்ந்தன.' 'பாயுமாரிபோற் பகழி சிந்தினு-ராயர் மத்தெறி தயிரினுயினர்.' 'கானவரிரிய வில்வாய்க் கடுங்கணை தொடுத்த லோடு-மானிரை பெயர்ந்த தாயரார்த்தனரணிந்த திண்டோ-டானென்று முடங்கிற்றென்று நிமிர்ந்தது சரம்பெய்மாரி-போனின்ற தென்ப மற்றப் பொருவருஞ் சிலையினுற்கே.' 'செய்யோன் செழும்பொற் சரஞ்சென்றது சென்றதாவி.' என வரும். பிறவுமன்ன.

இனி எண்ணின்கணின்ற எதிரது தழீஇயவெச்சவும்மையானே, உண்டான் சாத்தன் ஊர்க்குப் போனுன் என்புழி உண்ட சாத்தன் ஊர்க்குப் போனுன் எனப் பொருள்படுதலின் வினைமுற்றுப் பெயரெச்சமாதலுமுளவெனவும், வெறுத்த ஞானி வீட்டையடைந்தான் சாத்தனுமுதுவந்தான் என்புழி வெறுத்தான் ஞானி சாத்தனுழுதான் எனப் பொருள்பட்டு ஈரெச்சமுற்றுதலுளவெனவும், 'பெறுவது கொள்வாருங் கள்வருநேர்.' என்புழி நேர் நேர்வரென முதனிலைத் தனிவினையும் வினைமுற்றுதலுளவெனவும், 'வரிப்புனை பந்து.' 'அறுவேறு வகையின்.' 'செய்தக்கவல்ல செயக் கெடும்.' 'மண்மாண் புனைபாவை யற்று.' என்புழி வரிந்து அற்று செய்ய மாட்சிமைப்பட என்று பொருள்பட்டு முதனிலைத்தனிவினைகள் வினையெச்சமாதலுளவெனவுங் கொள்க. (ஙஉ)

வினையியன் முற்றிற்று.

ரு. பொதுவியல்.

நருஉ. இருதிணை யாண்பெண்ணு ளொன்றனை யொழிக்கும்
பெயரும் வினையுங் குறிப்பி னானே.

எ-னின். முன் வந்த பெயர்க்கும் வினைக்கும், பின் வரும் இடைக்கும் உரிக்கும், பொதுவிலக்கணங்களைச் சிங்கநோக்காக இவ்வியலானுணர்த்துவான் இடைநிறீஇக் கூறலின், இது பெயர்க்கும் வினைக்குமுரியதோரிலக்கணமுணர்-ற்று. இ-ள். உயர்திணையாண்பால் பெண்பாலென்னும் இருபாற்கும் பொதுவான பெயர்ச்சொல்லும் வினைச்சொல்லும், அஃறிணையாண்பால் பெண்பால் என்னும் இருபாற்கும் பொதுவான பெயர்ச்சொல்லும் வினைச்சொல்லும், அவ்விருபாலுள் ஒருபாலை ஒழிக்குங் குறிப்பினான். எ-று.

வ-று. ஆயிரமக்கடாவடி போயினார் என்புழி, மக்களென்னும் உயர்திணையிருபாற்கும் பொதுப்பெயரும் போயினாரென்னும் உயர்திணையிருபாற்கும் பொதுவினையுந் தாவடியென்னுங் குறிப்பினாற் பெண்பாலையொழித்தன. பெருந்தேவி பொறையுயிர்த்த கட்டிற்கீழ் நால்வர் மக்களுளர் என்புழி, மக்களென்னும் பொதுப்பெயரும் உளரென்னும் பொதுவினைக்குறிப்பும் பொறையுயிர்த்தலென்னுங் குறிப்பினான் உயர்திணையாண்பாலையொழித்தன. இப்பெற்றங்களுழவொழிந்தன என்புழிப், பெற்றங்களென்னும் அஃறிணையாண்பெணிருபாற்கும் பொதுப்பெயரும் ஒழிந்தனவென்னும் அஃறிணையாண்பெணிருபாற்கும் பொதுவினையும் உழவென்னுங் குறிப்பினாற் பெண்பாலையொழித்தன. இப்பெற்றங்கள் பால் சொரிந்தன என்புழிப், பெற்றங்களென்னும் பொதுப்பெயருஞ் சொரிந்தனவென்னும் பொதுவினையும் பாலென்னுங் குறிப்பினான் ஆண்பாலையொழித்தன. பிறவுமன்ன.

(க)

நருங. பெயர்வினை யிடத்து ன ள ர ய வீற்றயல்
ஆவோ வாகலுஞ் செய்யுளு ளுரித்தே.

எ-னின். பெயர்க்கும் வினைக்குஞ் செய்யுட்கணுவதோரிலக்கணமுணர்-ற்று. இ-ள். பெயர்க்கண்ணும் வினைக்கண்ணும் னகார ளகார ரகார யகாரவீற்றயனின்ற விகுதிமுதல் ஆகாரம் ஓகாரமாதலுஞ் செய்யுளிடத்துரித்தாம்.

வ-று. 'வில்லோன் காலன கழலே.' 'தொடியோள் மெல்லடி மேல்வருஞ் சிலம்பே.' 'நல்லோர் யார்கொ லளியர் தாமே.' 'பெருஞ்

சோற்று மிகுபதம் வரையாது கொடுத்தோய்.' எ-ம். 'படைத்தோன் மன்றவப் பண்பிலாளன்.' 'நல்லோன் மன்ற கூப்பெயர்த் தோளே.' 'சென்றோ ரன்பிலர் தோழி.' 'வந்தோய் மன்ற தெண்கடற் சேர்ப்ப.' எ-ம். பெயர்க்கண்ணும் வினைக்கண்ணும் வந்தது.

வினையாலணையும் பெயர்க்கணன்றி வினைக்கண்ணும் ஒரோவழி ஆ ஓவாதலின், அதனையுமுடன் கூறினர்.

உம்மையை எதிர்மறையும்மையாக்கி வில்லோன் வில்லான் என ஒன்றே ஆதலும் ஆகாமையும் இன்னும் அவ்வும்மையானே செக்கான் வண்ணான் என மற்றொன்று ஆகாமையும் அதனை ஆக்கவும்மையாக்கி 'பழமுதிர் சோலை மலைகிழ வோனே.' என ஆகாரமேயன்றி அகரமும் ஓகாரமாதலுங் கொள்க. (உ)

௩௫௪. உருபும் வினையு மெதிர்மறுத் துரைப்பினுந்
திரியா தத்தமீற் றுருபி னென்ப.

எ-னின். வேற்றுமையுருபுகட்கும் வினைச்சொற்கட்குமாவதோரி லக்கணமுணர்-ற்று. இ-ள். எட்டுவேற்றுமையுருபுகளும் மூவகை வினைச்சொற்களும், எதிர்மறுத்துச் சொல்லுமிடத்தும், தத்தமீற்றினின்றும் அவ்வவ்வுருபினின்றும் வேறுபடா என்று சொல்லுவர் புலவர். எ-று.

இன்னுருபை ஈற்றென்பதன்கண்ணுங் கூட்டி, எதிர்நிரனிறையா கப் பொருள் கொள்க.

உருபின்கண் எதிர்மறுத்தல் அவற்றின் பயனிலைகளையென்க.

வ-று. சாத்தன் வாரான், குடத்தை வனையான், வாளாலெறியான், புல்லர்க்கு நல்கான், இலையினிழியான், பொருளினதின்மை, தீயர்கட்சா ரான், சாத்தா சாயல். எ-ம். நடவான், நடவாத, நடவாது. எ-ம். வரும்.

'சொற்றொறுமிற்றிதன்பெற்றி' என்னுஞ் சூத்திரத்தானே உண்மை க்கு மறையாகிய இன்மையென்னும் பெயர்க்கண்ணும் ஈறு திரியாமை காண்க.

நடத்தல், நடவாமை என்றற்றொடக்கத்தன ஈறு திரிந்தனவன்றோ வெனின்:—அவை தொழிற்பெயராதலிற் றிரிந்தனவென்க. ஓடாக்குதி ரை ஆறுவறிவு என்றற்றொடக்கத்தன, ஓடாத ஆறாத என்பனவற் றைக் குறைத்து வழங்கினவன்றி, ஈறு வேறுபட்டனவல்லவென்க.

ஓர்வினை நிகழ்வழி அவ்வினைக்குக் கருத்தாவுஞ் செயப்படுபொருளு முதலியவாகப் பெயர்ப்பொருளை வேற்றுமை செய்து நின்ற உருபுகள் அவ்வினை நிகழாவழியும் அவ்வாறு நிற்றலானும், வினைவிகுதிகளும் அவ் வினை நிகழ்வழி முற்றின்கட் கருத்தாவையும் எச்சங்களிற் பெயரொழி பையும் வினையொழிபையுந் தந்து நின்றாற்போல வினை நிகழாவழியும் நிற்றலானும், இங்ஙனங் கூறப்பட்டதென்க. (௩)

நூரு. உருப்புபல வடுக்கினும் வினைவே றடுக்கினும்
ஒருதம் மெச்ச மீறுற முடியும்.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். வேற்றுமையுருபுகள் விரிந்துந் தொக்குந் தம்முள் விரவிப் பலவடுக்கி வரினும், வெவ்வேறு பலவடுக்கி வரினும், மூவகை வினைச்சொற்களுந் தம்முள் விரவியடுக்குந் தன்மையவன்றி வெவ்வேறு பலவடுக்கி வரினுந், தத்தமெச்சம் இறுதியிலொன்று வர அதனோடு அனைத்தும் முடிவனவாம். எ-று.

பலவென்பதனை வேறென்பதனோடுங் கூட்டுக.

இவ்விருவகையடுக்கும் படைபடையென்றாற்போல அடுக்கியவல்லவென்பார் பலவடுக்கினுமென்றார்.

வினை வேறுபலவடுக்கினுமென விதந்தாற்போல உருபிற்கு விதவாமையின் அவை விரவியும் வெவ்வேறு பலவடுக்குமென்பது பெற்றாம்.

வ-று. சாத்தன் யானையது கோட்டை நுனிக்கட் பொருட்கு வாளாற் குறைத்தான் என்பன உருபுகள் விரவிப் பலவடுக்கிக் குறைத்தானென்னும் ஒருவினை கொண்டன. இவற்றுள் ஆறனுருபடுக்கன்று, வினை அதற்கெச்சமன்றாதலானுங் கோடென்னும் பெயர்கொண்டமையானுமென்க. சாத்தனென்னும் பெயர்வேற்றுமை குறைத்தற்கு வினைமுதலைக் காட்ட வந்தது; அன்றி அடுக்கென்று கோடலுமொன்று. சாத்தனையுங் கொற்றனையுந் தேவனையும் பூதனையும் வாழ்த்தினான். எ-ம். சாத்தனுக்குங் கொற்றனுக்குந் தேவனுக்கும் பூதனுக்குந் தந்தை. எ-ம். இரண்டாமுருபும் நான்காமுருபும் வேறு பலவடுக்கி வாழ்த்தினானென்னும் ஒருவினையுந் தந்தையென்னும் ஒருபெயரும் முறையே கொண்டன. வாள் கைக்கொண்டான் அருளறமுடையான். எ-ம். உருபு தொக்கு அவ்வாறு வந்தன. உண்டான் றின்றானோடினான் பாடினான் சாத்தன் 'வருதி பெயர்தி வருந்துதி துஞ்சாய்-பொருதி புலம்புதி நீயுங்-கருதுங்காற்-பண்டினை யல்லையாற் பாழித்தோட் கோதையைக்-கண்டனையோ வாழி கடல்.' எ-ம். 'இளையண் மெல்லியண் மடந்தை' 'அரிய சேய பெருங்கான் யாறே.' எ-ம். வினைமுற்றுங் குறிப்புமுற்றும் பெயரெச்சங்களோடு விரவாது வேறுபல வடுக்கிச் சாத்தன் நீ மடந்தை யாறென்னும் ஒரு பெயர் முறையே கொண்டன. கற்ற கேட்ட பெரியோர். எ-ம். சிறிய பெரிய நிகர்மலர்க் கோதை. எ-ம். பெயரெச்சவினையுங் குறிப்பும் வினை வினைக்குறிப்பு முற்றோடு விரவாது வேறு பலவடுக்கிப் பெரியோர் மலர்க்கோதையென்னும் ஒருபெயர் முறையே கொண்டன. கற்றுக் கேட்டறிந்தார். எ-ம். விருப்பின்றி வெறுப்பின்றி யிருந்தார். எ-ம். வினையெச்சவினையுங் குறிப்பும் வினையோடு முடியுமென விதந்த வினைமுற்றுக்களோடு விரவாது வேறு பலவடுக்கி அறிந்தார் இருந்தாரென்னும் ஒருவினை முறையே கொண்டன. பிறவுமன்ன.

'சொல்லருஞ் சூற்பசும் பாம்பின் ரோற்றம்போன்-மெல்லவே கருவிருந் தீன்று மேலலார்-செல்வமே போற்றலை நிறுவித் தேர்ந்தநூற்-கல்விசேர் மாந்தரி னிறைஞ்சிக் காய்த்தவே.' என்னும் வினையெச்சங்கள் கருவிருந் தீன்றென்பதன்றிக் கருவிருந்து தலை நிறுவியென முடியாதாகலான் அவற்றுள் ஒன்றற்கொன்று முடிபாய்த் தொடர்தலானும் 'நாளன்று போகிப் புள்ளிடை தட்பப்-பதனன்று புக்குத் திறனன்று மொழியினும்-வறிது பெயர்குந ரல்லர் நெறிகொள்' என்னும் வினையெச்சக்குறிப்புக்கள் ஆங்காங்கு முடிதலானும் இவை அடுக்காகாவென்க. (௭)

௩௫௬. உருபு முற்றீ ரெச்சங் கொள்ளும்
பெயர்வினை யிடைப்பிற வரலுமா மேற்பன.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். வேற்றுமையுருபுகளும் முற்றுக்களும் பெயரெச்சங்களும் வினையெச்சங்களும் கொண்டு முடியும் பெயர்க்கும் வினைக்கும் இடையே பிறசொற்கள் வருதலுமாம் ஆண்டைக்குப் பொருந்துவன. எ-று.

பிறவெனப் பன்மை கூறினூரேனும் 'ஒருமொழி யொழிதன் னினங்கொளற் குரித்தே.' என்பதனான் ஒருசொல் வருதலுங் கொள்க.

உம்மை, உருபுமுற்றீரெச்சங்களும் அவை கொள்ளும் பெயர் வினையுமாத்திரையாய் நிற்றலேயன்றியென, இறந்தது தழீஇ நின்றது.

வ-று. சாத்தன் வயிறுரவுண்டான்; அறத்தையழகு பெருகச்செய்தான்; வாளான் மருவாரை மாய வெட்டினான் [இதனுண் மாயவென்பதொன்றுமே இடை வந்தது, மருவாரை யென்பது அற்றன்று, இவ்விரண்டனுருபும் வாளாலென்னும் மூன்றனுருபும் அடுக்காய் நிற்றலின்.] தேவர்க்குச் செல்வம் வேண்டிச் சிறப்பெடுத்தான்; மலையினின்றுருண்டு வீழ்ந்தான்; சாத்தனதித்தடக்கையானை; ஊர்க்கணுயர்ந்தவொளிமாடம்; சாத்தா விரைந்தோடிவா. எ-ம். வந்தானவ்வூர்க்குப் போன சாத்தன்; வந்தவவ்வூர்ச் சாத்தன்; வந்து சாத்தனிற்றைநாளவனூர்க்குப் போயினன். எ-ம். வரும். குறிப்புவினை முதலிய பிறவுமன்ன.

'கருதலர்ச் சீறிய கடுங்கோல் யானை' என்புழிச், சீறியவென்னும் பெயரெச்சத்திற்கும் அது கொண்டயானையென்னும் பெயர்க்கும் இடையே கொல்லென்னும் வினைத்தொகைச்சொல் இடைப்பிறவரலாய் வந்ததன்று, வினைத்தொகை காலங் கரந்த பெயரெச்சமாதலாற் பெயரெச்சவினையிரண்டடுக்கி யானையென்னும் ஒருபெயர் கொண்டனவாமென்க. இவ்வாறே அடுக்காய் வந்தனவும், இடைப்பிற வந்தனவும், உய்த்துணர்ந்து கொள்க.

இனி ஏற்பனவென்றமையான் 'வல்ல மெறிந்தநல் லிளங்கோசர் தந்தை-மல்லல் யானைப்பெருவழுதி' என்புழி, வல்லமெறிதல் பெருவழு

திமேற்றேயெனின், நல்லிளங்கோசர் தந்தையென்பதனை இவட் நிறு வின் ஏலாதாம், வல்லமெறிதல் நல்லிளங்கோசர் மேற்றாகப் பொருள் படுமாதலினென்க. (ரு)

௩௫௭. எச்சப் பெயர்வினை யெய்து மீற்றினும்.

எ-னின்· இதுவுமது. இ-ள். உருபுகளும் முற்றுக்களும் பெய ரெச்சங்களும் வினையெச்சங்களுங் கொண்டு முடியும் எச்சமாகிய பெய ரும் வினையும் அவற்றிற்கு ஈற்றினும் வரும். எ-று.

ஈற்றினுமென்னுமும்மையான் முதலினும் வருதல் கொள்க.

வ-று. சாத்தன் வந்தான்; மரத்தைக் குறைத்தான்; சாத்தனால் வந்தான்; சாத்தற்குக் கொடுத்தான்; சாத்தனினீங்கினான்; சாத்தனதா டை; சாத்தன்கட்சென்றான்; சாத்தா வா. எ-ம். வந்தான் சாத்தன்; வந்த சாத்தன்; வந்து போயினான். எ-ம். இறுதிக்கண் வந்தன. வந் தான் சாத்தன்; குறைத்தான் மரத்தை; வந்தான் சாத்தனால்; கொடுத் தான் சாத்தற்கு; நீங்கினான் சாத்தனின்; சென்றான் சாத்தன்கண்; வா சாத்தா. எ-ம். சாத்தன் வந்தான்; போயினான் வந்து. எ-ம். முதற்கண் வந்தன.

எய்துமீற்றின் என்றாற்போல முதற்கண் வருதலை எடுத்தோதாது உம்மையாற் றழீஇக் கொண்டார், ஆறனுருபினெச்சமும் ஏழனுருபி னெச்சப்பெயரும் பெயரெச்சத்தினெச்சமும் முதற்கண் வாராவென்ப தூஉம், ஏனைய வரினும் இறுதிக்கண் வருதல்போற் சிறப்பினவல்லவெ ன்பதூஉந், தோன்றுதற்கென்க.

எழுவாயுருபு வினைமுற்றுப் பயனிலையை இறுதிக்கட்கொண்ட தூஉம், வினைமுற்றுப் பெயர்ப்பயனிலையை முதற்கட்கொண்டதூஉம், சாத்தன் வந்தான் என வரும். தம்முள் வேற்றுமை யாதோவெனின்:— கேட்போர்க்குச் சாத்தன் இது செய்தான் என வினையையுணர்த்துவ தூஉம், இது செய்தான் சாத்தன் என வினைமுதலையுணர்த்துவதூஉ மாமென்க. வந்தான் சாத்தன் என வருவனவும் அன்ன. (சு)

௩௫௮. ஒருமொழி யொழிதன் னினங்கொளற் குரித்தே.

எ-னின். நால்வகைச்சொற்கு மாவதோ ரிலக்கணமுணர்-ற்று. மொழியெனப் பொதுப்படக் கூறினமையின், நால்வகைச்சொற்குமென் பது பெற்றாம். இ-ள். பெயர்வினை யிடையுரி யென்னு நால்வகைச்சொ ற்களுள், ஒவ்வொன்று எஞ்சி நின்ற தன்றனினங்களைக் கொள்ளுதற்கு, உரித்தாம். எ-று.

வ-று. சோற்றை நனியுண்டான் என்றவழிக் கறியை நனிதின் றான் என்றற்றொடக்கத்தனவும், பாக்கை நனிதின்றான் என்றவழி வெற்

றிலையை நனிதின்றான் சுண்ணும்பை நனிதின்றான் என்பனவும், நஞ்சுண்டான் சாவான் என்றவழி நஞ்சுண்டாள் சாவாள் நஞ்சுண்டது சாம் என்பனவும், பார்ப்பான் கள்ளுண்ணான் என்றவழிப் பார்ப்பனி கள்ளுண்ணாள் என்பனவுங் கூறாதே அமைந்து கிடத்தலின், இனங்களாய் எஞ்சி நின்றன. இவற்றுள், சோற்றையென்னும் பெயர்ச்சொல்லும் உருபிடைச்சொல்லும் கறியையென்னும் பெயர்ச்சொல்லையும் உருபிடைச்சொல்லையும், நனியுண்டானென்னும் உரிச்சொல்லும் வினைச்சொல்லும் நனி தின்றானென்னும் உரிச்சொல்லையும் வினைச்சொல்லையுங் கொள்ளுதற்கு, உரியவாய் நிற்றல் காண்க. பிறவுமன்ன. (எ)

நருகூ. பொதுப்பெயர் வினைகளின் பொதுமை நீக்கும்
மேல்வருஞ் சிறப்புப் பெயர்வினை தாமே.

எ-னின். பெயர் வினைகட்காவதோரிலக்கணமுணர்-ற்று. இ-ள். திணை பாலிடங் காலங்கட்குப் பொதுவாகிய பெயர் வினைகளினுடைய பொதுத்தன்மையினை நீக்கி, ஒன்றற்குரிமை செய்யும் மேல்வருஞ் சிறப்புப்பெயர் வினைகடாமே. எ-று.

ஒன்றற்கு இருமருங்கினையும் மேலென்பவாகலிற் சிறப்புப்பெயர் வினை யாண்டு வரினுங் கொள்க.

தாமேயென்னும் பிரிநிலையேகாரம், குறிப்பினான் உற்றுணர்ந்து இடர்ப்படவேண்டாவென்னும் பொருடந்து நின்றது.

வ-று. சாத்தனிவன்; சாத்தனிது. எ-ம். சாத்தன் வந்தான்; சாத்தன் வந்தது. எ-ம். பெயர்த்திணைப் பொதுமையினைச் சிறப்புப்பெயரும் வினையும் வந்து நீக்கின. ஒருவரென்னையர்; ஒருவரென்றாயர். எ-ம் மரம் வளர்ந்தது; மரம் வளர்ந்தன. எ-ம். பெயர்ப்பாற்பொதுமையினைச் சிறப்புப்பெயரும் வினையும் வந்துநீக்கின. அவரெல்லாமிருந்தார்; யாமெல்லாம் வருவம்; நீவிரெல்லாம் போமின் எனப் பெயரிடப்பொதுமையினைச் சிறப்புப்பெயரும் வினையும் வந்து நீக்கின. வாழ்க அவன், அவள், அவர், அது, அவை, யான், யாம், நீ, நீர். எ-ம். உண்டு வந்தான், வந்தாள், வந்தார், வந்தது, வந்தன, வந்தேன், வந்தேம், வந்தாய், வந்தீர், வருகின்றான், வருவான். எ-ம். வினைத்திணைபாலிடங்காலப் பொதுமையினைச் சிறப்புப்பெயரும் வினையும் வந்து நீக்கின. பிறவுமன்ன. உண்டென்பது, இறந்தகாலவினையெச்சமாயினும், முக்கால வினைகளையுங் கொண்டு முடிதற்குரிய பொதுமையினை யுடைத்தாதலின், அதனை மேல்வருஞ் சிறப்பு வினை நீக்கின. (அ)

நசு௦. பெயர்வினை யும்மைசொற் பிரிப்பென வொழியிசை
எதிர்மறை யிசையெனுஞ் சொல்லொழி பொன்பதுங்
குறிப்புந் தத்த மெச்சங் கொள்ளும்.

எ-னின். நால்வகைச்சொற்கு மாவதோரிலக்கணமுணர்த்தும் வழிச் சிலவற்றிற்கு எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதியுஞ் சிலவற்றிற்கு எய்தாததெய்து வித்தலுமுணர்-ற்று. இ-ள். பெயரெச்சமும், வினையெச்சமும், உம்மையெச்சமும், சொல்லெச்சமும், பிரிநிலையெச்சமும், எனவெச்சமும், ஒழியிசையெச்சமும், எதிர்மறையெச்சமும், இசையெச்சமுமாகிய சொல்லெச்சமொன்பதும், குறிப்பெச்சமொன்றும், தத்தமெச்சங்களைக் கொள்ளும். எ-று.

சொல்லொழிபென்பதனை முற்கூறிய ஒன்பதனேடும், அதனுள் ஒழிபென்பதனைப் பிற்கூறிய குறிப்பினேடுங் கூட்டுக. குறிப்புச்சொல் லொழிபெனக் கூட்டியுரைத்தால் என்னையெனின்:—அது பின்னர்க் கூறுதும். எனவே, எச்சங்கள் சொல்லெச்சங் குறிப்பெச்சமென இரு வகையவென்பதூஉம், சொல்லெச்சம் ஒன்பதெனத் தொகை கூறினர் வகையுள் ஒன்றனையுஞ் சொல்லெச்சமென்றமையான், அவ்வகையுள் ஒன்ருகிய சொல்லெச்சமென்பது சொல் விகற்பங்களின்றிச் சொல்லென்னுஞ் சொல் எஞ்சி நிற்பதென்பதூஉம், பெற்ரும். 'சொல்லெனெச்சமுன்னும் பின்னுஞ்-சொல்லள வல்ல தெஞ்சுத லின்றே.' என்ரூர் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனரென்க. இவ்வாசிரிய வசனத்திற்கு இப்பொருளன்றி வேறு பொருள் கூறுவாருமுளர். அதுநிற்க.

வ-று செய்த சாத்தன்; செய்கின்ற சாத்தன்; செய்யுஞ் சாத்தன். எ-ம். நல்ல சாத்தன். எ-ம். பெயரெச்சங்கள் தம்மெச்சமாகிய செய்பவனது பெயர்கொண்டன. வினைக் கருவி முதலைந்தோடுமொட்டுக. வினைத்தொகைகளும் பெயரெச்சமாய் அடங்குதலின், அவையும் முற்றெச்சங்களுமன்ன. செய்து வந்தான்; செய்து நல்லனுயினன்; செய்து நல்லன்; செய்து வருதல். எ-ம். விருந்தின்றியுண்ட பகல். எ-ம். வினையெச்சங்கள் தம்மெச்சமாகிய வினை வினைக்குறிப்புந் தொழிற்பெயருங் கொண்டன. காட்டாதொழிந்த வினையெச்சங்களும் முற்றெச்சங்களுமன்ன. இவ்வெச்சத்திற்கு முடிபாகிய வினைக்குறிப்பு ஆக்கமொடு வருதலும் அது தொக வருதலும் 'ஆக்க வினைக்குறிப்பு.' என்னுஞ் சூத்திரத்துள் அமைந்து கிடந்தன. சாத்தனும் வந்தான் என்னும் உம்மையெச்சம் முன்னர்க் கொற்றன் வந்தான் எனத் தன்னெச்சங்கொண்டது. 'மிடியென்னுங் காரணத்தின் மேன்முறைக் கண்ணே-கடியென்ரூர் கற்றறிந் தார்;' 'இசையாவொருபொரு ளில்லென்றல் யார்க்கும்-வசையன்று' என்பன சொல்லெச்சம். கடியென்று சொன்னர் இல்லென்று சொல்லுதல் எனச் சொல்லென்னுந் தம்மெச்சங் கொண்டன. இவை பெயரெச்சம் வினையெச்சமென்ருற்போலச் சொல்லென்னுமெச்சத்தையுடைய இடைச்சொல்லைச் சொல்லெச்சமென்றலின் ஆகுபெயர். மேல் வரும் எனவெனெச்சமொழிந்தனவும் அன்ன. சாத்தனே கொண்டான், சாத்தனேகொண்டான் என்பன பிரிநிலையெச்சம், இவை பிறர் கொண்டிலரெனத் தம்மெச்

சங்கொண்டன. கோட்டற்றெழிலாற் சாத்தனினின்றும் பிரிக்கப்பட்டார் பிறராதலிற் பிரிநிலையென்க. கடலொலலெனவொலித்தது; நரம்பு விண் ணென விசைத்தது; தலையிடியென விடித்தது என்பன எனவெச்சம். இவை தம்மெச்சமாகிய வினை கொண்டன. மிகவுமொலித்தது மிகவுமி சைத்தது மிகவுமிடித்தது என்பன இவற்றிற்குப் பொருளாமாதலின், இ வ்வெனவெச்சம் மிகுதிப்பொருடருவதோ ரிடைச்சொல்லாமென்க. 'தெ ய்வந்தொழாஅள் கொழுநற்றொழுதெழுவாள்-பெய்யெனப்பெய்யுமழை' என்பதனுள் எனவென்பது, பெய்யெனச் சொல்ல என வினைப்பொருட ருதலின், இடைச்சொல்லடியாகப் பிறந்த செயவெனெச்சமாய் முன்ன ர்ப் போந்த வினையெச்சத்துள் அடங்குமென்க. கூரியதோர் வாண்மன், வருகதில்லம்ம, கொளலோ கொண்டான் என்பன ஒழியிசையெச்சம். இவை முறையே கோடிற்று வந்தால் இன்னது செய்வல் கொண்டுய்யப் போயினனல்லன் எனத் தம்மெச்சங்கொண்டன. வரலுமுரியன், யானே செய்தேன் என்பன எதிர்மறையெச்சம். இவை முறையானே வாராமை க்குமுரியன், யான் செய்கிலன் எனத் தம்மெச்சங்கொண்டன.

இதுகாறும் வினையியலின் ஒழிபாகிய பெயரெச்ச வினையெச்ச முடிபும் இடையியலின் ஒழிபாகிய ஏனையறுவகையெச்ச முடிபும் எடு ந்து விதந்தார். இவ்வாறெடுத்து விதத்தற்கு வரையறைப்படாது வருஞ் சொல்லெச்சங்களையெல்லாந் தொகுத்து இசையெச்சமென இறுதிக்க ட் கூறினார். இசையென்பது சொல். இசையெச்சமெனப் பொதுப்படக் கூறினமையின் இவ்வெச்சமும் இது கொள்வதும் பெயர் வினையிடையு ரியென்னு நால்வகைச்சொல்லுள் ஒன்றும் பலவுந் தனித்துந் தொடர்ந் தும் வருமென்பது பெற்றாம். அவற்றுட் சிலவிசையெச்சங்கள் வரு மாறு: 'இணரெரி தோய்வன்ன வின்னா செயினும்-புணரின் வெகுளா மை நன்று.' என்புழிப் பிறவுயிர்க்கு இன்னா செயின் அவை பிழையாது தமக்கு வருதல் கருதித் தம்மாட்டன்பும், பிறவுயிர்கண்மாட்டருளும், இன்னா செய்தலான் மேன்மேல் வளரும் பிறப்பிறப் பினச்சமும், நம்மா லின்னாசெயப்பட்டாரை நாமடைந்திரத்தல் கூடினுங் கூடும் அதனால் யார்மாட்டுமின்னா செயக்கடவமல்லமென்னும் வருங்காலவுணர்ச்சியும் இலராய், ஒருவர் தன்னாலாற்றல் கூடாத இன்னாதனவற்றைத் தன்கட் செய்தாராயினும், அவர் தமக்கு வேண்டுவதோர் குறை முடித்தல் கருதி அவ நாணுது தன்னையடைந்தாராயின், அவர் செய்தவின்னாமை கருதி அவ ரைவெகுளாது அவற்றை மறந்து அவர் வேண்டுங் குறை முடித்து முன் செய்த இன்னாமையால் அவர் கூசியொழுகுதறவிர்தற்குக் காரணமா கிய மெய்ப்பாடு முதலியன தன்கட் குறிப்பின்றி நிகழ, அவர்க்கினியனா கியிருத்தல், தன்சால்புக்கு நன்று என நால்வகைச்சொற்களுள் வேண் டுவனவெல்லாந் தந்து அகலங் கூறவேண்டி நிற்பன இசையெச்சமா மென்க. பிறவுமன்ன.

இனிக் குறிப்பெச்சங்களாவன ஒன்றொழி பொதுச்சொன் முதலிய குறிப்புச்சொற்களாம், குறிப்பானுணரப்படுவன முறையே எஞ்சி நிற்ற லின். அவை அவ்வெச்சங்கொள்ளுமாறு:—பெருந்தேவி பொறையுயிர்த்த கட்டிற்கிழ் நால்வர் மக்களுளர் என்புழி மக்களென்னும் பொதுப்பெயர் பெண்மக்களெனப் பெண்ணென்னுஞ் சிறப்புப்பெயர் கொண்டது. 'குறுத்தாட் பூதம்.' என்புழித் தகரவல்லொற்று அதற்கினமாகிய மெல்லொற்றையும் 'மரையிதழ் புரையும்' என்புழி மரையென்பது தாவென்னுமுதலெழுத்தையுங் கொண்டன. வாய்பூசி வருதும் என்பது எச்சில் கழித்து வருதுமென்பது கொண்டது. புளிதின்றான் என்பது பழமாகிய புளியெனப் பழமென்பதுகொண்டது. பொற்றொடி என்பது பொற்றொடியையுடையாளென இரண்டாமுருபும் அதன் பயனிலையுங்கொண்டது. நல்லனிவன் என்பது பெயர்ப்பொருள் கொள்ளாது வினைக்குறிப்புப் பொருளோடு நல்லனாயினானிவன் என ஆக்கங்கொண்டது. 'அறத்தாறிதுவென வேள்ளைக்கிழிபு' என்பது 'அறத்தா றிதுவென வேண்டா சிவிகை-பொறுத்தானோ டூர்ந்தா னிடை.' என்பது கொண்டது. 'அலங்குளைப்புரவி யைவரொடு சினைஇ' என்பது தருமன் வீமன் அருச்சுனன் நகுலன் சகாதேவன் என்பன கொண்டது. 'பீலிபெய் சாகாடு மச்சிறு மப்பண்டஞ்-சால மிகுத்துப் பெயின்.' என்பதூஉம் உண்ணாநின்றான் கற்கறித்துழி அட்டோன் முகநோக்கி நன்கட்டாய் என்பதூஉம் மெலியராயினும் பலர் தொகின் வலியரையும் வெல்வர் என்பதனையும் நன்கட்டாயல்லை என்பதனையும் முறையே கொண்டன. பிறவுமன்ன. இவை ஒன்றொழிபொதுச்சொன் முதலிய குறிப்பெச்சங்கள் தம்மெச்சங்கொண்டன. இதனைக் குறிப்புச்சொல்லெச்சமென்னாது குறிப்பெச்சமென்றார், சொல்லேயன்றிப் பொருண்மாத்திரையும் எழுத்தும் எஞ்ச வருவனவும் உளவாதலினென்க. இப்பத்தெச்சங்கட்கும் வேறு பொருள் கூறுவாருமுளர். அவையெல்லாம் இசையெச்சமாயுங் குறிப்பெச்சமாயும் அடங்குமாதலானும் பெயரெச்ச வினையெச்சமுதலியவற்றிற்கு ஆங்காங்கு முடிபு கூறாராயினர் ஈண்டெச்சங்களையெல்லாந் தொகுத்துக் கூறும்வழி முடிபு கூறாராயிற் குன்றக்கூறலென்னுங் குற்றமாமாதலானும் அது பொருந்தாதென்க.

தொகைநிலைத்தொடர்மொழி.

ஙஙக. பெயரொடு பெயரும் வினையும் வேற்றுமை
முதலிய பொருளி னவற்றி னுருபிடை
ஒழிய விரண்டு முதலாத் தொடர்ந்தொரு
மொழிபோ னடப்பன தொகைநிலைத்தொடர்ச்சொல்.

எ-னின். பெயர்க்கும் வினைக்குமாவதோர் விதியுணர்-ற்று. இ-ள். பெயர்ச்சொல்லோடு பெயர்ச்சொல்லும் பெயர்ச்சொல்லோடு வினைச் சொல்லும் 'வேற்றுமை வினை பண்பு' எனப் பின்னர் வகுத்துக் கூ-றும் அறுவகைப்பொருட்புணர்ச்சிக்கண் அவற்றினுருபுகள் இடையே தொக்கு நிற்ப இரண்டு முதலிய பல சொற்கடொடர்ந்து ஒருமொழிபோனடப்பன யாவை அவை தொகைநிலைத்தொடர்ச்சொற்களாம். எ-று.

தொகையென்னும் பலபொருளொருசொல் ஈண்டு உருபு மறைதலையுணர்த்தி நின்றது, "ஐயுங் கண்ணு மல்லாப் பொருள்வயின்-மெய்யுருபு தொகா விறுதி யான." என்பவாகலின்.

வினையொடு வினை தொகைநிலைத்தொடராகாமையின் அதனையொழித்தும் நிலத்தைக் கடந்தான் நிலங்கடந்தான் என உருபிடைவிரியிற் பிளவுபட்டுந் தொக்கதேற் பிளவுபடாதுந் தொடருமாதலின் ஒருமொழி போலென்றுங் கூறினர்.

ஒருமொழிபோனடத்தலாவது கொல்யானை வந்தது நிலங் கடந்தான் சாத்தன் என இரண்டுமுதலிய பலசொற்றொடர்ந்து ஒருபெயராயும் வினையாயும் நின்று தம்முடிபேற்றலெனப் பொருள் கூறின்:—அவ்வாறு தொகாநிலைத்தொடருங் கொன்ற யானை வந்தது நிலத்தைக் கடந்தான் சாத்தன் என நடக்குமாதலின் அது பொருந்தாதென்க. (௧0)

௩௬உ. வேற்றுமை வினைபண் புவமை யும்மை
அன்மொழி யெனவத் தொகையா றாகும்.

எ-னின். மேல் 'வேற்றுமை முதலிய' என்றார் அவை இவையென்பதுணர்-ற்று. இ-ள். வேற்றுமைத்தொகையும் வினைத்தொகையும் பண்புத்தொகையும் உவமைத்தொகையும் உம்மைத்தொகையும் அன்மொழித்தொகையுமென மேற்கூறிய தொகைநிலைத்தொடர்ச்சொல் அறுவகைப்படும். எ-று. (௧௧)

௩௬௩. இரண்டு முதலா மிடையா றுருபும்
வெளிப்பட வில்லது வேற்றுமைத் தொகையே.

எ-னின். நிறுத்த முறையானே வேற்றுமைத்தொகையாமாறுணர்-ற்று. இ-ள். எழுவாய்க்கும் விளிக்குமிடையே நின்ற இரண்டாவது முதலிய ஆறு வேற்றுமையுருபுந் தொக்க தொடர்ச்சொற்கள் வேற்றுமைத் தொகைகளாம். எ-று.

வேற்றுமைப்பொருட் புணர்ச்சிக்கட் பெயரோடு பெயரும் வினையுங் கூடிய கூட்டத்தை வேற்றுமைத்தொகையென்றதன்றென்பார் ஆறுருபும் வெளிப்படவில்லதென்றார். ஏனைத் தொகைகளும் அன்ன.

வ-று. நிலங்கடந்தான் தலைவணங்கினான் சாத்தன்மகன் வார்கீங்கி னான் சாத்தன்கை குன்றக்கூகை யானைக்கோட்டு நுனிகுறைத்தான் என ஆறுருபும் இடையே தொக்கவாறு காண்க.

இடையே தொக்கதனைத் தொகைநிலைத்தொடரென்றமையானே, கடந்தானிலம் இருந்தான் குன்றத்து என இறுதிக்கட்டொக்குப் பிளவு பட்டு நின்றன தொகைநிலைத்தொடராகாவோவெனின்;—நிலங்கடந் தான் குன்றத்திருந்தான் என்பனவற்றை ஒரோவழி மாறிக் கூறுதலிற் பிளவுபட்டு நின்றனவன்றி அவையும் இடைக்கட்டொக்க தொகைநிலை த்தொடரேயாமென்க.

இனி ஆறுருபுமென்னு முற்றும்மையை எச்சவும்மையாக்கிப் பொ ற்குடம் என ஒரோவழி உருபும் பொருளும் உடன்றொக்கதூஉம் வேற் றுமைத்தொகையெனக் கொள்க. அது விரியுழிப் பொன்னாற்செய்த குடம் என விரியும். பிறவுமன்ன. (கஉ)

நகூச. காலங் கரந்த பெயரெச்சம் வினைத்தொகை.

எ-னின். வினைத்தொகையாமாறுணர்-ற்று. இ-ள், காலம்பற்றிப் புடைபெயர் வினையுருபாகிய தம்மிறுதிகள் தொக்கு நிற்பச் செய்வதா தியறுபொருட்பெயராகிய தம்மெச்சங்கொண்ட பெயரெச்சங்கள் வினை த்தொகைகளாம், எ-று.

முதனிலை வினையுருபு தொகாது நிற்பப் புடைபெயர்ச்சி வினையுருபு தொக்கனவற்றை வினைத்தொகையெனப்படுமென்பார் காலங் கரந்த வென ஆகுபெயராற் கூறினார். புடைபெயர்ச்சி வினைகளை முதனிலையொ ழிந்த இறுதிகள் காட்டி நிற்றலின் அவ்வினைகட்கு அவையுருபாயின.

வ-று. நெருநலடுகளிறு இன்றடுகளிறு நாளையடுகளிறு வேல் களம் தொழில் பொழுது கந்து என வரும். இவை விரியுழி நெருநலட் டகளிறு இன்றடாநின்றகளிறு நாளையடுங்களிறு என விரியும். இவை முறையே இறந்தகால வினைத்தொகை நிகழ்கால வினைத்தொகை எதிர் கால வினைத்தொகையெனப்படும். இஃது ஒவ்வொரு காலத்தையே பற்றாது முக்காலமும் பற்றி நெருநலுமட்ட களிறு இன்றுமடாநின்ற களிறு நாளையுமடுங்களிறு என விரிய வரின், முக்காலவினைத்தொகை யெனப்படும். இங்ஙனங் காலவிகற்பம் பற்றிப் புடைபெயர் வினை கரு தாது அரிவாள் ஆவுரிஞ்சுதறி என்றாற்போல அடுகளிறென்பது இத் தொழிற்குரியது இஃதென்னும் பொருள்பட வருமாயின், வினைத்தொ கைக்குறிப்பெனப்படுமென்க. இவ்வாறே ஏனைவினைத்தொகைகளையெ ல்லாம் உய்த்துணர்ந்துகொள்க. இதற்கு வருமொழி பெயராதலின் இத் தொகைநிலையாயே தொடரும் இரண்டிறந்த மொழிகளிலவென்க. அட் டது களிறு அடாநின்றது களிறு அடுவது களிறு என முற்றுக்களிறுதி தொகுதலின் அடுகளிறென வினைத்தொகையாயிற்றெனின்:—அடுகளி

றிது அடுகளிறு வந்தது எனப் பின்னுமோர் பெயர் வினைகளையேற்ற
லின் அவையன்றெனவும், அடுவென்னு முதனிலைவினையாகிய காரண
த்தின்கண் முக்கால வினையாகிய காரியங்கடொக்கு நிற்றலின் அடுக
ளிறென வினைத்தொகையாயிற்றெனிற் காரணத்தின்கட் காரியந் தொ
க்கு நிற்றற்குக் களிறென்னு முடிக்குஞ்சொல் வேண்டாமையின் அஃ
தொருமொழியிலக்கணமன்றி இங்ஙனம் அதிகரித்த தொடர்மொழியில
க்கணமன்மையின் அஃதன்றெனவும், விலக்கிப், பெயரெச்சத்திறுதி
தொக்கது வினைத்தொகையென்றார். (௯௩)

௩௬௫. பண்பை விளக்கு மொழிதொக் கனவும்
ஒருபொருட் கிருபெயர் வந்தவுங் குணத்தொகை.

எ-ளின். பண்புத்தொகையாமாறுணர்-ற்று. இ-ள். குணப்பெய
ரோடு குணிப்பெயர் புணருங்கால் அக்குணியோடு குணத்துக்குண்டா
கிய ஒற்றுமைநயத்தை விளக்குதற்கு ஆண்டு வரும் ஆகியவென்னுமொ
ழியாகிய பண்புருபு தொக்கு நிற்பனவும் அப்பண்புருபு தொக்கு நிற்பப்
பொதுப்பெயருஞ் சிறப்புப்பெயருமாய் ஒருபொருட்கு இருபெயர் வந்
தனவுமாகிய இவ்விரண்டும் பண்புத்தொகைகளாம். எ-று.

குணத்தொகையென்றமையான் ஒருபொருட்கிருபெயர் வந்தனவ
ற்றின்கண்ணும் பண்புருபு தொகுமென்பது பெற்றாம்.

வ-று. செந்தாமரை கருங்குவளை வட்டக்கல் சதுரப்பலகை ஒரு
பொருள் இருபொருள் தீங்கனி துவர்க்காய். எ-ம். ஆயன் சாத்தன்
வேழக்கரும்பு அகரமுதல சகரக்கிளவி. எ-ம். செந்நிறக்குவளை கரும்
புருவச்சிலை. எ-ம். வரும். இவை விரியுழிச் செம்மையாகிய தாமரை
ஆயனாகிய சாத்தன் செம்மையாகிய நிறமாகிய குவளை என விரியும்.
இவ்வாகியவென்னும் உருபின்கண் ஆக்கவினையின்மையின் இலக்கணை
யாற் செய்தவென்னும் வாய்பாட்டின்பாற் படுவதோர் வினையிடைச்
சொல். ஆயனென்னும் பொதுப்பெயர் சாத்தனென்னுஞ் சிறப்புப்பெ
யரை விசேடித்தும் வேழமென்னுஞ் சிறப்புப்பெயர் கரும்பென்னும்
பொதுப்பெயரை விசேடித்தும் வந்தன. பிறவுமன்ன.

முற்றெச்சமாகிய காலத்து முற்றுப்பொருளையொழித்து எச்சப்பொ
ருளை யுணர்த்தி நின்றாற்போல, ஆயன் வேழமென்றற்றொடக்கத்து நிலை
மொழிகள் பண்பிச்சொல்லாயினும் அப்பண்பிகளையொழித்துப் பொது
ப்பண்பினையுஞ் சிறப்புப்பண்பினையுமுணர்த்தி வருமொழிக்கு அடை
யாய் நிற்றலின் அவையும் பண்புத்தொகையாயின.

ஆகியவென்பதன்று பண்பை விளக்குமொழியென்பது மைவிகுதி
யென்றாலென்னையெனின்:—ஓர்மொழிக்குறுப்பாகிய விகுதியை மொ
ழியென்றல் கூடாமையானும் வட்டஞ் சதுரமுதலிய பண்பிற்கு அவ்வி

குதியின்மையானும் வட்டக்கல் என்புழி மகரவீறு கெட்டுப் புணர்ந்தாற்போல மையீறு கெட்டுப் புணர்ந்ததென்பது 'ஈறுபோதல்' என்னுஞ் சூத்திரத்தாற் பெறுதலானும் அஃதன்றென்க.

செய்யதாமரை என்னுமெச்சவிறுதி தொக்கது இத்தொகையென்பாரும், செய்யது தாமரையென்னு முற்றிறுதி தொக்கது இத்தொகையென்பாருமுளர். இவையும் மொழியன்மையானும் வட்டக்கன் முதலிய பண்புத்தொகைக்கு அவ்வெச்சவிறுதி விரித்தல் கூடாமையானும் அவ்வெச்சவிறுதி தொக்கதேல் அதனை வினைத்தொகைக் குறிப்பென்றல் கூடுமென்றிப் பண்புத்தொகையென்றல் கூடாமையானும் முற்றிறுதி தொக்கதேற் பண்புத்தொகையென்றல் கூடாமையேயன்றிச் செந்தாமரையிது செந்தாமரை விரிந்தது என மேற் பெயர்வினையேற்றல் கூடாமையானும் அது பொருந்தாதென்க.

இனிக் குணியோடு குணத்துக்குண்டாகிய ஒற்றுமைநயங் கருதாது ஒருபொருளைக் குணகுணியாகப் பிரித்து அவ்வேற்றுமை நயங் கருதிச் செம்மையையுடைய தாமரையென விரிக்கின் இரண்டாம் வேற்றுமையுருபும் பொருளும் உடன்றொக்க தொகையாமென்க. பிறவுமன்ன. (௧௪)

உவமத்தொகை.

௩௬௬. உவம வுருபில துவமத் தொகையே.

எ-னின். உவமைத்தொகையாமாறுணர்-ற்று. இ-ள். வினைபயன் மெய்யுருவென்பனபற்றி வரும் உவமவுருபுகள் தொக்க தொடர்ச்சொற்கள் உவமத்தொகைகளாம். எ-று.

வ-று. புலிக்கொற்றன் மழைக்கை துடியிடை பொற் சுணங்கு. எ-ம். குருவி கூப்பிட்டான் சக்கரஞ் சுற்றி வந்தான். எ-ம். மரகதக் கிளிமொழி இருண்மழைக்கை. எ-ம். வரும். இவை விரியுழிப் புலியைப்போலுங் கொற்றன் குருவியைப்போலுங் கூப்பிட்டான் மரகதத்தைப்போலுங் கிளியைப்போலுமொழி. என விரியும். இறுதிக்கட் காட்டிய இரண்டிறந்த தொடர் உவமைக்குவமையன்று, முன்னது உருவுவமையும் பின்னது பயனுவமையுமாதலினென்க.

இவை இரண்டாம்வேற்றுமையுருபும் பொருளும் உடன்றொக்க தொகையன்றோ உவமைத்தொகையென்ற தென்னையெனின்:—செயப்படுபொருள் கருதிக் கூறியவழி இரண்டாம் வேற்றுமையுருபும் பொருளும் உடன்றொக்க தொகையாகவும், உவமைப்பொருள் கருதிக் கூறியவழி அதனையே உவமைத்தொகையாகவுங் கொள்ளப்படுமென்க. (௧௫)

உவமவுருபுகள்.

௩௬௭. போலப் புரைய வொப்ப வுறழ
மானக் கடுப்ப வியைய வேய்ப்ப
நேர நிகர வன்ன வின்ன
என்பவும் பிறவு முவமத் துருபே.

எ-னின். உவமவுருபு இயற்சொன்மாத்திரையாய் நில்லாது திரிசொல்லாற் பலவாதலின் அவை இவையெனவுணர்-ற்று. இ-ள். போலவென்பது முதலிய செயவெனெச்சம் பத்தும் அன்ன இன்னவென்னும் பெயரெச்சக்குறிப்பிரண்டும் இவைபோல்வனபிறவும் உவமவுருபுகளாம். எ-று.

இன்னவென்பது அருகியன்றி வாராமையிற் பிற் கூறினர்.

பிறவென்றமையானே போலப் புரையவென்றற்றொடக்கத்து வினையடியாகப் பிறத்தற்குரிய ஏனை வினையெச்ச விகற்பங்களும் பெயரெச்ச விகற்பங்களும் பொருவ ஏற்ப அனையவென்றற் றொடக்கத்தனவுங் கொள்க.

வ-று. குருவிபோலக் கூப்பிட்டான், குருவி புரையக் கூப்பிட்டான், புலியன்ன கொற்றன் எனப் பெயரொடு வினை புணருங்கால் வினையெச்ச வுருபுகளனைத்தினையும், பெயரொடு பெயர் புணருங்காற் பெயரெச்ச வுருபுகளனைத்தினையும் விரித்துக்கொள்க.

பெயரொடு பெயர் புணரினும் புலியைப்போலப் பாயுஞ்சாத்தன் மழையைப்போலக் கொடுக்குங் கை துடியைப்போலச் சுருங்கிய விடை பொன்னைப்போல விளங்கிய சுணங்கு என வினையெச்சவுருபு விரிந்தல்லது நால்வகையுவமையும் விளங்காமையின் அவ்வுருபைமுன்னரெடுத்து விதந்தாரென்க. (௧௬)

உம்மைத்தொகை.

௩௬௮. எண்ண லெடுத்தன் முகத்த னீட்டல்
எனுநான் களவையு ளும்மில தத்தொகை.

எ-னின். உம்மைத்தொகையாமாறுணர்-ற்று. இ-ள். எண்ணலளவை எடுத்தலளவை முகத்தலளவை நீட்டலளவை என்னு நால்வகையளவைகளாற் பொருள்களை யளக்குங்காற் றொடரும் அவ்வளவைப் பெயர்களுள் உம்மையாகிய உருபு தொக்குநிற்பன உம்மைத்தொகைகளாம். எ-று.

எண்ணலளவையான் அளத்தலேயன்றி அவ்வளவையை எடுத்தன் முதலிய கருவியின்பாற்படுத்தளத்தலின் அளவை நான்கென்றதன்றி எண்ணலளவையே அளவையாதலின் அதனை முற் கூறப்பட்டது.

வ-று. கபிலபரணர் இராப்பகல் புலிவிற்கெண்டை அறுபத்து மூவர் ஆயிரத்தைஞ்ஞூற்றைம்பத்தொன்றே காலேயரைக்காலரை மா காணி முந்திரி. எ-ம். கழஞ்சேகால் கழஞ்சரையே யரைமாவரைக் காணிமுந்திரி. எ-ம். நாழியாழாக்கு கலனே முக்குறுணி நாழியாழா க்கே முச்செவிடு. எ-ம். சாணரை சாணரையே யரைக்கால். எ-ம் வரும். இவை விரியுழிக் கபிலனும் பரணனும் இராவும் பகலும் புலியும் வில்லுங் கெண்டையும் அறுபதின்மரு மூவரும் என விரியும். பிறவும ன்ன. இவற்றுள் அறுபதென்பது எண்ணலளவையாய்த் தொடராது என்னுறழ்ச்சியாய்த் தொடர்ந்தமையின் உம்மைத்தொகையன்று பண் புத்தொகையாமெனக. கபிலபரணர் என்பது எண்ணுப்பெயராகியதெ ன்னையெனின்:—கபிலபரணரிருவரும் வந்தார் எனத் தொகைபெறுதலி னெனக. இவைபோல்வன பிறவுமன்ன. கபிலபரணர்ப் பரவினுன் என வரும்வழிக் கபிலனையும் பரணனையும் பரவினுனென்ன வேற்றுமையுருபும் உடன் விரியுமாலோவெனின்:—பரவினுனென்னும் வருமொழி நோக்கி வேற்றுமைத்தொகையாகவுங் கபில பரணரென்னும் நிலைமொழியிரண் டனையும் நோக்கி உம்மைத்தொகையாகவுங்கொள்ளப்படுமெனக. இவ்வு ம்மை இடையினும் இறுதியினும் ஒருங்கு தொகுமென்பார் அதிகரித்த முறையானே இடைக்கட்டொகும் வேற்றுமைத்தொகைமுதலிய நான்கி ற்கும் இடையே தொகுமென்ற பொதுவிதி மாற்றி இறுதிக்கட்டொகு மெனக் கூறும் அன்மொழித்தொகைக்கும் இடையே இத்தொகையை வைத்தாரெனக. எண்ணிடைச்சொற்கள் உம்மையேயன்றிப் பிறவுமுள வேனும் அஃதியற்சொல்லாதலின் உம்மைத்தொகையெனப்பட்டது. ()

௩௬௯. ஐந்தொகை மொழிமேற் பிறதொக லன்மொழி.

எ-னின். அன்மொழித்தொகையாமாறுணர்-ற்று. இ-ள். வேற் றுமைத்தொகை முதலிய ஐவகைத் தொகைநிலைத் தொடர்மொழிகட் கும் புறத்து அவையல்லாத பிற மொழிகளாகிய உருபுகடொகுதல் அன் மொழித்தொகையாம். எ-று.

மேலென்றமையான் 'அவற்றினுருபிடையொழிய' என்ற பொது விதியை விலக்கினுரென்பது பெற்ரும்.

வ-று. பூங்குழல் பொற்றொடி கவியிலக்கணம் பொற்றாலி கிள்ளி குடி கீழ்வயிற்றுக்கழலை. எ-ம். தாழ்குழல் கருங்குழல் துடியிடை தக ரஞாழல். எ-ம். தகரஞாழன்முலை. எ-ம். வரும். இவை விரியுழிப் பூவை யுடைய குழலினையுடையாள் பொன்னலாகிய தொடியினையுடையாள் கவிக்கிலக்கணஞ் சொன்ன நூல் பொன்னினாகிய தாலியினையுடையாள் கிள்ளியது குடியிருக்குமூர் கீழ்வயிற்றின்கணெழுந்த கழலைபோல்வான் எ-ம். தாழ்ந்த குழலினையுடையாள் கருமையாகிய குழலினையுடையாள் துடியன்னவிடையினையுடையாள் தகரமுஞாழலும் விராய்ச் சமைந்த

சாந்து. எ-ம். தகரமுஞாழலும் விராய்ச் சமைந்த சாந்தையணிந்த முலையினையுடையாள். எ-ம். விரியும்.

இனி இரண்டிறந்த மொழிகளின் அறுவகைத்தொகையும் விரவித் தொகுமாறு:—திகழ்செவ்வான்மதித் திருமுகப் பூங்குழல் என வரும். இவை விரியுழித் திகழ்ந்த செம்மையாகிய வானத்தின்கண் மதிபோலுந் திருமுகத்தினையும் பூவையுடைய குழலினையுமுடையாள் என விரியும்.

௩௭௦. முன்மொழி பின்மொழி பன்மொழி புறமொழி
எனுநான் கிடத்துஞ் சிறக்குந் தொகைப்பொருள்.

எ-னின். தொகைநிலைத் தொடர்ச்சொற்கள் ஒன்றுபடத் தொடர்ந்தனவேனும் அப்பொருளும் ஒன்றுபடத் தொடராது பிளவுபட்டு ஓரிடத்துச் சிறந்தும் ஓரிடத்துச் சிறவாதும் நிற்குமென்பதுணர்-ற்று. இ-ள். தொகைநிலைத் தொடர்மொழிகளின் முன்மொழிக்கண்ணேனும் பின்மொழிக்கண்ணேனும் அனைத்து மொழிக்கண்ணுமேனும் அனைத்துமொழிக்கும் புறமொழிக்கண்ணேனுஞ் சிறந்து நிற்குந் தொகைநிலைத் தொடர்ப்பொருள். எ-று.

இவ்விடங்களிற் சிறக்குமெனவே ஏனையிடங்களிற் சிறவாது நிற்குமென்பது பெற்றாம்.

தன்னியல்பிறவாமற் பன்மொழியென்றார்.

வ-று. குடம் வனைந்தான் குழிசி வனைந்தான் வேங்கைப்பூ சண்பகப்பூ முண்மரம் முள்ளின்மரம் விரிபூ குவிபூ செந்தாமரை வெண்டாமரை வேற்கண் கயற்கண் என்பனவற்றுட் குடமுதலிய முன்மொழிகள் இனம் விலக்கி நிற்றலின் அம்முன்மொழிக்கட் பொருள் சிறந்தும் வனைந்தான் முதலிய பின்மொழிக்கட் சிறப்பின்றியும் நின்றன. நிலமுழுதான் கண்ணிமை நீர்க்குவளை முட்டாட்டாமரை சுடுதீ செஞ்ஞாயிறு தாய்தலையன்பன் என்பனவற்றுள் நிலமுதலிய முன் மொழிகள் இனமும் இனத்தை விலக்குதலுமின்றி வாராநின்றமையின் அம்முன்மொழிக்கட் பொருள் சிறப்பின்றியும் உழுதான் முதலிய பின்மொழிக்கட் பொருள் சிறந்தும் நின்றன. உழுதானென்ற துணையானே நிலத்தையென்பது தாமே போதருமாதலிற் பின்மொழிக்கட் பொருள் சிறந்தனவாயின. ஏனையவுமன்ன. கபிலபரணர் புலிவிற்கெண்டை என்றற்றொடக்கத்து உம்மைத்தொகைகள் அனைத்து மொழிக்கண்ணும் பொருள் சிறந்தன. பூங்குழல் தாழ்குழல் என்றற்றொடக்கத்து அன்மொழித்தொகைகள் அனைத்து மொழிக்கண்ணும் பொருள் சிறப்பின்றி அனைத்து மொழிக்கும் புறமொழிக்கட் பொருள் சிறந்து நின்றன.

தொகைநிலைத்தொடர்கள் உருபு தொகுதலிற் சொல்லாற் பிளவுபடாதும் பொருளாற் பிளவுபட்டும் இவ்வாறு வருமெனவே தொகாநிலைத்

தொடர்கள் உருபு தொகாமையின் இவ்விரு திறத்தானும் பிளவுபட்டுப் புறமொழியொழிந்த மூன்றிடத்தும் இவ்வாறு பொருள் சிறந்து நிற்கு மென்பது தாமே போதருமென்க. அவையும் இவ்வாறே காண்க. அங் ஙனமாயிற் றொகைநிலை தொகாநிலை யிரண்டற்கும் இறுதிக்கண் இவ்வில க்கணங் கூறாது ஈண்டுக் கூறியதென்னையெனின்: புறமொழிக்கட் பொருள் சிறத்தல் தொகாநிலைத்தொடர்க்கு இன்மையினென்க.

இனி முன்மொழி பின்மொழிகளுட் பொருள் சிறந்தனவற்றிற்கு ஒருவர்க்கொருவர் மலைந்து பொருள் கூறுவாருமுளர். அம்மலைவு அவர் காட்டு முதாரணங்களுட் காண்க. (௧௯)

௩௭௧. வல்லொற்று வரினே யிடத்தொகை யாகும்
மெல்லொற்று வரினே பெயர்த்தொகை யாகும்.

எ-னின். இடத்தின்கட்டொக்க தொகையோ பெயரின்கட்டொ க்க தொகையோவென்றையுறற்பாலனவற்றுட் சிலவற்றைத் துணிதற்கா வதோர் குறியுணர்-ற்று. இ-ள். வல்லொற்று இடையே வந்துழி இட த்தின்கட் டொக்க தொகையாம்; மெல்லொற்று இடையே வந்துழிப் பெ யரின்கட்டொக்க தொகையாம். எ-று.

மெல்லொற்றருகி வருதலிற் பிற்கூறினர்.

வ-று. வடுகக்கண்ணன் வடுகங்கண்ணன் கன்னடக்கொற்றன் கன் னடங்கொற்றன் துளுவச்சாத்தன் துளுவஞ்சாத்தன் என வரும். பிற வுமன்ன. இவை விரியுழி, வல்லொற்றுவரின் வடுகநாட்டிற் பிறந்த கண்ணன் எனவும், மெல்லொற்று வரின் வடுகனாகிய கண்ணன் என வும் விரியும். வடுகனென்பது தந்தை பெயராய் மெல்லொற்று வரின் வடுகற்கு மகனாகிய கண்ணன் என விரியும். ஏனையவுமன்ன.

வல்லொற்று வரின் மெல்லொற்று வரினென்றமையான் 'இயல் பினும் விதியினு நின்றவுயி' ரீற்று மொழிமுன் வல்லினமுதன்மொழி வந்து இடத்தொகையும் பெயர்த்தொகையுமாய் ஐயுற நிற்கின் இக்கு றியாற்றுணியப்படுமென்பதூஉம் வடுக நாகன் வடுக வணிகன் வடுக வர சன் என வரிற் சொல்லுவான் குறிப்பானன்றி இவ்வாறு துணியப்ப டாவென்பதூஉந் தாமே போதருமென்க. (௨௰)

௩௭௨. உயர்திணை யும்மைத் தொகைபல ரீறே.

எ-னின். உம்மைத்தொகைக்காவதோர் விதியுணர்-ற்று. இ-ள். உயர்திணையொருமைப்பாலின்கண் வரும் உம்மைத்தொகைகள் ரவ்வீ றுங் கள்ளீறுமாகிய பலரீற்றனவேயாம். எ-று.

பலரீறேயென்றமையான் ஒருமைப்பாலென்பது பெற்றும்.

வ-று. கபிலப்ரணர் கல்லாடமாமூலர் சேரசோழபாண்டியர் தேவன்றேவிகள் பார்ப்பான்பார்ப்பனிகள் வில்லிவாளிகள் என வரும்.

இவ்வொருமைகள் இத்துணையரென்னும் பொருள்பட நிற்றலிற் பலரீற்றவாயின.

னகரவீறு இடையே கெடுதல் 'சில விகாரமா முயர்திணை' என்பதனும் இறுதிக்கட் கெடுதல் இதனுட் பலரீறேயென்பதனானுங்கொள்க.

பலரீறேயென்னுந் தேற்றத்தான் அஃறிணையொருமை யும்மைத்தொகைகளும் பொதுவொருமையும்மைத்தொகைகளும் தத்தம் பன்மையீற்றனவேயாமென்னும் நியதியவல்லவென்றாராயிற்று. அவை வருமாறு: உண்மையின்மைகள் உண்மையின்மை நன்மைதீமைகள் நன்மைதீமை இராப்பகல்கள் இராப்பகல் நிலநீர்தீக்காற்றாகாயங்கள் நிலநீர்தீக்காற்றாகாயம். எ-ம். தந்தைதாயர் தந்தைதாய்கள் தந்தைதாய் சாத்தன்சாத்தியர் சாத்தன்சாத்திகள் சாத்தன்சாத்தி. எ-ம். பன்மையீற்றானும் இயல்பாய ஒருமையீற்றானும் வந்தன. இயல்பாகிய ஒருமையீற்றான் வந்தனவேல் உம்மைத்தொகையன்றிக் கபிலன் பரணனிருவரும் வந்தார் என்றாற்போலச் செவ்வெண்ணும் பிறவெனின்:—பலமொழிகளையுந் திரட்டி ஒரு பிண்டமாகக் கூறியவழி உம்மைத்தொகையாகவும் பிளவுபடக் கூறியவழிச் செவ்வெண்ணாகவுங் கொள்ளப்படுமென்க.

நஎக. தொக்குழி மயங்குந விரண்டு முதலேழ்
எல்லைப் பொருளின் மயங்கு மென்ப.

எ-னின். தொகைநிலைத்தொடர்ச்சொற்கள் உருபு தொக்கு நின்றமையிற் சில பொருளான் மயங்குமாறுணர்-ற்று. இ-ள். வேற்றுமையுருபு முதலியவுருபுகள் தொக்கு நின்றவழிப் பொருள்களான் மயங்குமியல்பினவாகிய தொடர்ச்சொற்கள் இரண்டுமுதல் ஏழிறாகிய பொருள்களான் மயங்கும் என்று சொல்லுவர் புலவர். எ-று.

தொக்குழியெனவே தொகாவிடத்து மயங்காவென்பதூஉம், மயங்குவன மயங்குமெனவே மயங்குமியல்பில்லன மயங்காவென்பதூஉம், பொருளெனப் பொதுப்படக் கூறினமையிற் றொகைநிலைப்பொருளானுந் தொகாநிலைப்பொருளானுந் தொகைநிலைத்தொடர்ச்சொன் மயங்குமென்பதூஉம், பெற்றாம்.

வ-று. தெய்வவணக்கம் தாழ்குழல் என்பன தெய்வத்தை வணங்கும் வணக்கம் தெய்வத்துக்கு வணக்கம் தாழ்ந்தகுழல் தாழ்ந்த குழலினையுடையாள் என இருபொருளான் மயங்கிய ஒருதொடர்த்தொகைச்சொல். தற்சேர்ந்தார் கடிப்பகை என்பன தன்னைச்சேர்ந்தார் தன்னொடுசேர்ந்தார் தன்கட் சேர்ந்தார் கடிக்குப்பகை கடியினதுபகை கடியாகியபகை என மூன்று பொருளான் மயங்கிய ஒருதொடர்த்தொகைச்சொல். சொ

ல்லிலக்கணம் என்பது சொல்லினதிலக்கணம் சொற்கிலக்கணம் சொல்லின்கணிலக்கணம் சொல்லிலக்கணஞ் சொன்ன நூல் என நான்கு பொருளான் மயங்கிய ஒருதொடர்த்தொகைச்சொல். பொன்மணி என்பது பொன்னுகிய மணி பொன்னுகிய மணி பொன்னின்கண் மணி பொன்னெடு சேர்ந்த மணி பொன்னு மணியும் என ஐந்து பொருளான் மயங்கிய ஒருதொடர்த்தொகைச்சொல். மரவேலி என்பது மரத்தைக்காக்கும் வேலி மரத்துக்கு வேலி மரத்தினது வேலி மரத்தின்புறத்துவேலி மரத்தாலாகிய வேலி மரமாகிய வேலி என ஆறு பொருளான் மயங்கிய ஒருதொடர்த்தொகைச்சொல். சொற்பொருள் என்பது சொல்லானறியப்படும் பொருள் சொல்லினது பொருள் சொற்குப்பொருள் சொல்லின்கட் பொருள் சொல்லும் பொருளும் சொல்லாகிய பொருள் சொல்லானது பொருள் என ஏழு பொருளான் மயங்கிய ஒருதொடர்த்தொகைச் சொல். சொல்லானது பொருளென்றது தொகாநிலைப்பொருளாகிய எழுவாய். சொல்லான் அறியப்படும் பொருள் சொல்லின் அறியப்படும் பொருள் என மூன்ருவதனேடு ஐந்தாவதும் விரிப்பாருமுளர். அவையிரண்டற்கும் ஏதுப்பொருளொன்றேயாதலின் அது வேற்றுப் பொருளான் மயங்கியதன்றென்க. 'வாளைமீனுள்ள றலைப்படல்' என்பது வாளைமீனை உள்ளறலைப்பட்டல் வாளைமீன் உள்ளலைத் தலைப்படல் என இரண்டாவதும் எழுவாயுமாகிய இருபொருளான் மயங்கிய பலதொடர்த்தொகைச்சொல். புலிகொல் யானை குரங்கெறி விளங்காய் என்பன புலியைக்கொன்ற யானை புலியானது கொன்ற யானை புலியாற் கொல்லப்பட்ட யானை குரங்கையெறிந்த விளங்காய் குரங்கான தெறிந்த விளங்காய் குரங்காலெறியப்பட்ட விளங்காய் என இரண்டாவதும் எழுவாயும் மூன்ருவதுமாகிய மூன்று பொருளான் மயங்கிய பலதொடர்த்தொகைச்சொல். பிறவுமன்ன.

இவ்வாறு செம்பொருள்கொள்ளாது வலிந்து பொருள் கொள்ளப் புகின் ஏழெல்லையென்னும் வரையறையின் நில்லாது பலவாமாதலின் அது தொன்னெறியன்றென்பார் என்பவென்ருர்.

இனி அலர்முல்லை என்னும் வினைத்தொகை முதலியன மயங்காதனவாம். அலரையுடைய முல்லையென மயங்குமாலோவெனின்:—அலரென்பது வினைத்தொகைக்கண் வினையாயும் வேற்றுமைத்தொகைக்கட் பெயராயுஞ் சொல் வேறுபட்டமையின் அது பொருளான் மயங்கியதன்றென்க. (உஉ)

தொகாநிலைத்தொடர்மொழி.

௩௭௪. முற்றீ ரெச்ச மெழுவாய் விளிப்பொருள்
ஆறுரு பிடையுரி யடுக்கிவை தொகாநிலை.

எ-னின். நால்வகைச்சொற்குமாவதோர் விதியுணர்-ற்று. இ-ள். முற்றும் பெயரெச்சமும் வினையெச்சமும் எழுவாயும் விளியுமாகிய ஐவகைப்பொருளின்கட் பெயர்வினைகள் புணரும் புணர்ச்சியும் வேற்றுமைப்பொருளின்கண் அவற்றின் உருபாகிய இரண்டாவது முதலிய ஆறும் இடையே விரிந்து நிற்பப் பெயர்வினைகள் புணரும் புணர்ச்சியும் ஏனை இடைச்சொற் புணர்ச்சியும் உரிச்சொற் புணர்ச்சியும் ஒரு சொல்லடுக்கி வரும் புணர்ச்சியுமாகிய ஒன்பதுந் தொகாநிலைத்தொடராம். எ-று.

தொகாநிலையென்றமையாற் காலங் கரவாத பெயரெச்சம் ஈண்டுக் கொள்க.

வ-று. உண்டான் சாத்தன், குழையன் கொற்றன், உண்ட சாத்தன், நல்ல சாத்தன், உண்டு வந்தான், உழுதன்றி யுண்ணான், சாத்தன் வந்தான், கொற்றா கொள், குடத்தை வனைந்தான், வாளாலெறிந்தான், இரப்போர்க்கீந்தான், மலையினிழிந்தான், சாத்தனது கை, மணியின்கணொளி, அதுகொறேழி காமநோயே, நனிபேதையே நயனில் கூற்றம், பாம்பு பாம்பு என முறையே காண்க.

வேற்றுமைத்தொகையும் வினைத்தொகையும் விரிந்தவழி வேற்றுமைத்தொகாநிலையும் பெயரெச்சத்தொகாநிலையுமாமென்றார் ஏனை நான்குதொகையும் விரிந்தவழித் தொகாநிலையொன்பதனுள் எவையாம் பிறவெனின்:—பண்புத்தொகையும் உவமைத்தொகையும் உம்மைத்தொகையும் விரிந்தவழி இடைச்சொற்புணர்ச்சியும், அன்மொழித்தொகை விரிந்தவழி வேற்றுமைத்தொகாநிலைமுதல் ஏற்பனவுமாமெனக. (உங)

வழாநிலை வழுவமைதி.

ங.எரு. திணையே பாலிடம் பொழுது வினாவிறை
மரபா மேழு மயங்கினும் வழுவே.

எ-னின். வழுவறிந்தல்லது அவற்றைக் களைதல் கூடாமையின் அவை இவையெனவுணர்-ற்று. இ-ள். திணை முதலாக மரபீறாக வருமேழுந் தத்தநெறி மயங்கின் வழுவாம். எ-று.

திணை முதலியவனைத்தும் மரபாமாயினும் இங்ஙனம் விதவாதொழிந்தனவற்றை மரபெனக் கொள்கவென்பார் அதனை இறுதிக்கட் கூறினார்.

வ-று. அவன் வந்தது என்பது திணைவழு. அவன் வந்தாள் என்பது பால்வழு. யான் வந்தான் என்பது இடவழு. நாளை வந்தான் என்பது கால வழு. கறக்கின்றவெருமை பாலோசினையோ, ஒருவிரல் காட்டிச் சிறிதோ பெரிதோ என்பது வினாவழு. கடம்பூர்க்கு வழி யாதெனின் இடம்பூணியென்னுவின் கன்றன்று, கருவூர்க்குவழியாதெனிற் பருநூல்

பன்னிருதொடி என்பது விடைவழு. யானை மேய்ப்பானை இடையன், ஆடு மேய்ப்பானைப் பாகன், யானைச்சாணி, எருமையிலத்தி என்பது மரபுவழு. இவ்வாறே இவ்வெழுவகை வழுவிகற்பங்களெல்லாம் உண ர்ந்துகொள்க. (௨௪)

௩௭௬. ஐயந் திணைபா லவ்வப் பொதுவினும்
மெய்தெரி பொருண்மே லன்மையும் விளம்புப.

எ-னின். திணையொடு வினாவிடையும் பாலொடு வினாவிடையும் வழுவாது காத்தலுணர்-ற்று. இ-ள். திணையையத்தினை அவற்றின் பொ துச்சொல்லானும் பாலையத்தினை அவற்றின் பொதுச்சொல்லானுந் துணி ந்த பொருண்மேல் அல்லாத தன்மையினை வைத்துங் கூறுவர் புலவர். எ-று.

வ-று. குற்றியோ மகனோவெனத் திணையையந் தோன்றியவழிக் குற்றியோ மகனோ அங்ஙனந் தோன்றாநின்றது தோன்றாநின்றான் எனச் சிறப்புச்சொல்லாற் கூறிற் றிணைவழுவும் வினாவழுவுமாம். அவையொழி த்துக் குற்றியோ மகனோ அங்ஙனந் தோன்றாநின்றவுரு எனப் பொதுச் சொல்லாற் கூறுக. உருவென்பது பொதுச்சொல்லாய் வழாநிலையாய தென்னையெனின், குற்றிக்கு மகனுக்கும் உருப் பொதுப்பட நின்றமை யினென்க. ஆண்மகனோ பெண்மகளோ என உயர்திணைப் பாலையந்தோ ன்றியவழி ஆண்மகனோ பெண்மகளோ அங்ஙனந்தோன்றாநின்றான்தோ ன்றாநின்றாள் எனச் சிறப்புச்சொல்லாற் கூறிற்பால்வழுவும் வினாவழுவு மாம். அவையொழித்து ஆண்மகனோ பெண்மகளோ அங்ஙனந்தோன்றாநி ன்றார் எனப்பொதுச்சொல்லாற் கூறுக. தோன்றாநின்றாரென்பது பொது ச்சொல்லாய் வழாநிலையாயதென்னையெனின் ஆண் பெண்ணிரண்டல்லது பலர்பாலென வேறொன்றின்றி அவ்விருபாற்கும் பொதுமையினிற்றலி னென்க. ஒன்றோ பலவோ என அஃறிணைப் பாலையந் தோன்றியவழி ஒன்றோ பலவோ இச்செய் புக்கது புக்கன எனச் சிறப்புச் சொல்லாற் கூறிற் பால்வழுவும் வினாவழுவுமாம். அவையொழித்து ஒன்றோபலவோ இச்செய் புக்க பெற்றம் எனப் பொதுச்சொல்லாற் கூறுக.

இனி மெய் தெரிந்த பொருள் குற்றியெனின் மகனன்று. எ-ம். மகனெனிற் குற்றியல்லன். எ-ம். ஆண்மகனெனிற் பெண்மகளல்லன். எ-ம். பெண்மகளெனின் ஆண்மகனல்லள். எ-ம். கூறுக. மகனன்று குற்றியெனக் கூறிற் குற்றியோ மகனோவென வினாவினார்க்கு மகனன் றெனினமையும்; குற்றியென மேல்வைத்துக் கூறல் வேண்டாகூறலாம். மகனன்றென்பதனை மகனினன்றென ஐந்தாம்வேற்றுமைப் புணர்ச்சி யென்பாருமுளர். அதுபோல் வருநீயல்லனென்பதும் அங்ஙனம் விரி த்தல் கூடாமையின் அல்வழிப் புணர்ச்சியுள் எடுத்துவிதந்த பதினொன்கின் புறத்ததாய் அடங்குமென்க. ஏனைமூன்று காட்டுமென்ன.

மெய்தெரியாப் பொருண்மேல் அல்லாத தன்மையினை வைத்து மகனல்லன் குற்றியெனிற் குற்றியென்னும் பயனிலைக்கு எழுவாய்தந்து மகனல்லன் அவ்வுருக்குற்றியெனக் கூறல்வேண்டும்; அங்ஙனங் கூறவே சொற்பல்குதலென்னும் விடைவழுவாம். அவ்வழு வாராது மெய் தெரி பொருண்மேலன்மையும் விளம்புபவென்றார். (உரு)

௩௭௭. உயர்திணை தொடர்ந்த பொருண்முத லாறும்
அதனொடு சார்த்தி னத்திணை முடிபின்.

எ-னின். திணை வழுவமைப்புணர்-ற்று. இ-ள். உயர்திணையைத் தொடர்ந்த அஃறிணைப்பொருளாதியவாறும் உயர்திணையோடு சார்த்தி முடிப்பின் உயர்திணை முடிபினவாம். எ-று.

தொடர்தலாவது அஃறிணைப் பொருளாதியாறும் உயர்திணைக்குக் கிழமைப்பொருள்களாய் நிற்றல்.

சார்த்தலாவது உயர்திணையெழுவாயின் பயனிலையோடு அஃறிணை யெழுவாயினையும் உடன்முடித்தல்.

உயர்திணை தொடர்ந்த பொருண்முதலாறென்றமையிற் பொருளெ ன்பது உயர்திணைப்பொருளன்றென்பதாம்.

வ-று. நம்பி பொன்பெரியன் நாடுபெரியன் வாணாள்பெரியன் மூக்குக்கூரியன் குடிமைநல்லன் நடைகடியன் என வரும்.

'சொற்ெறாறு மிற்றிதன்பெற்றி' என்பதனானே கிணறு நீரூறிற்று மாடு கோடு கூரிது என அஃறிணையோடு சார்த்தின் அஃறிணைமுடிபின வாதலுங் கொள்க. சார்த்தினெனவே சார்த்தாவிடின் வழாநிலையாய்ப் பொன் பெரிது மூக்குக் கூரிது எனத் தம்முடிபு கொள்ளுமென்க. பொன்னென்னும் அஃறிணையெழுவாய், நம்பியென்னும் உயர்திணை யெழுவாயினது பயனிலையாகிய பெரியனென்னும் உயர்திணைவினைக்கு றிப்பைக் கொண்டுமுடிதலின் வழுவாய், தொடர்புண்மை கருதிச் சார்த்தி முடித்தலின் அமைதியாயிற்றென்க. பொன்னினது பெரு மையையுடையன் என ஆறுருபு விரித்து வழாநிலையென்றாலென் னையெனின்:—வேற்றுமைப்புணர்ச்சிக்குரிய எழுத்துச்சந்தியின்மையின் அது பொருந்தாதென்க. பிறவுமன்ன. (உசா)

௩௭அ. திணைபால் பொருள்பல விரவின சிறப்பினும்
மிகவினு மிழிபினு மொருமுடி பினவே.

எ-னின். திணைபான் மரபு வழுவமைப்புணர்-ற்று. இ-ள். திணை யும் பாலும் வேறுவினைப் பல பொருள்களும் விரவி நின்றவழி அவை பலவும் ஒரு முடிபினவாஞ் சிறப்பினானும் மிகுதியினானும் இழிபினானும். எ-று.

வ-று. 'அங்கண் விசும்பி னகனிலாப் பாரிக்குந்-திங்களுஞ் சான்றோரு மொப்பர்மற்-றிங்கண்-மறுவாற்றுஞ் சான்றோ ரஃதாற்றார் தெருமந்து-தேய்வ ரொருமா சுறின்.' எ-ம். 'பழியஞ்சான் வாழும் பசுவு மழிவினாற்-கொண்ட வருந்தவம் விட்டானுங்-கொண்டிருந்-தில்லஞ்சி வாழு மெருது மிவர்மூவர்-நெல்லுண்ட நெஞ்சிற்கோர் நோய்.' எ-ம். இவை திணை விரவிச் சிறப்பினான் உயர்திணைமுடிபேற்றன. இழிந்தோரையெண்ணியபின் அதனுட் சிறப்பென்னையெனின்:—பசு விட்டான் எருது என்னுமூன்றனுள் விட்டானென்பது உயர்திணையாண் சிறப்பு. பசு எருது என்பன உயர்திணைப்பொருளவேனும் அஃறிணையாக உருவகப்படுத்தினமையின் இங்ஙனம் அமைக்கப்பட்டன. 'தன்பான் மனையா ளயலான்றலைக் கண்டு பின்னு-மின்பா லடிசிற் கிவர்கின்றகைப் பேடி போலா-நன்பாற் பசுவே துறந்தார் பெண்டிர் பாலர் பார்ப்பா-ரென்பாரை யோம்பே னெனின்யா னவனாக வென்றான்.' எ-ம். 'பார்ப்பார் தவரே சுமந்தார் பிணிப்பட்டார்-மூத்தார் குழவி யெனுமிவர்கட்-காற்ற வழிவிலங்கி னாரே பிறப்பிடைப்-போற்றி யெனப்படுவார்.' எ-ம். இவை திணை விரவி மிகுதியினான் உயர்திணை முடிபேற்றன.' 'நசைதரவந்தோர் நசைபிறக்கொழிய வசைபட வாழ்ந்தோர் பலர்கொல்-புரையினற் பனுவனால் வேதத் தருஞ்சீர்த்திப் பெருங்கண்ணுறை நெய்ம்மலியாகுதி பொங்கப்-பன்மாண்வீயாச் சிறப்பின்வேள்விமுற்றியூபநட்டவியன்களம் பலகொல்யா பலகொல்லோ பெரும.' எனஇவை சிறப்பினான் அஃறிணை முடிபேற்றன. 'எச்சிலார் தீண்டார் பசுப்பார்ப்பார் தீத்தெய்வ-முச்சந் தலையோ டிவையென்ப யாவருந்-திட்பத்தாற் றீண்டாப் பொருள்.' என இவை மிகுதியினான் அஃறிணைமுடிபேற்றன. 'வடுக ரரிவாளர் வான்கருநாடர்-சுடுகாடு பேயெருமை யென்றிவை யாறுங்-குறுகா ரறிவுடை யார்.' எ-ம். 'மூர்க்கனுமுதலையுங் கொண்டதுவிடா.' எ-ம். இவை இழிபினான் அஃறிணைமுடிபேற்றன. பன்மை யொருமுடிபினவென்றது ஒருமுடிபினவென வாளா கூறினமையின் 'தானுந் தேரும் பாகனும் வந்தென் னலனுண்டான்.' எனத் திணைவிரவிச் சிறப்பினான் ஆண்பால் முடிபேற்றலும் 'தொல்லை நால்வகைத்தோழருந் துணைமணி நெடுந்தேர்-மல்லற் றம்பியு மாமனு மதுவிரி கமழ்தார்ச்-செல்வன் றாதையுஞ் செழுநக ரோடுவள நாடும்-வல்லை தொக்கது வளங்கெழு கோயிலு ளொருங்கே.' எனத் திணை விரவிச் சிறப்பினான் ஒருமை முடிபேற்றலுங்கொள்க. 'நானுமென் சிந்தையு நாயகனுக் கெவ்விடத்தோந்-தானுந்தன் றையலுந் தாழ்சடையோ னாண்டிலனேல்.' எனவாண்பாலும்பெண்பாலும் விரவிச் சிறப்பினானொருமுடிபேற்றன.

'சொற்றொறுமிற்றிதன்பெற்றி' என்பதனானே விரவாதெண்ணித் தோழனுந் தானும் வந்தான் தோழியுந்தானும் வந்தாள் என முடிதலுங் கொள்க. கறியுஞ்சோறு முண்டான் மாலையுமுடியுங் கவித்தான் குஞ்

சமுங் குடையுங் கவித்தான் சாந்தமு மாலையுந் தழுவினான் என வேறு வினைப்பல்பொருள் விரவிச் சிறப்பினான் ஒருமுடிபேற்றன. பிறவுமன்ன.

இங்ஙனம் இறுதிக்கட் கூறிய மரபுவழுவமைதி 'வேறுவினைப்பல் பொருடழுவிய பொதுச்சொலும்' என்னுஞ் சூத்திரத்தோடு மாறுகொளக் கூறலாம் பிறவெனின்:—சிறப்பு முதலிய கருதாது ஒத்தநிலைமையினெண்ணியவழி முடியுமரபு அங்ஙனங் கூறுதலின் அது மாறுகொளக் கூறலன்றென்க. 'பாணன்பறையன்கடம்பன்றுடியனென் றந்நான்கல்லதுகுடியுமில்லை.' என உயர்திணையெண்ணி அஃறிணை முடிபினவாய வழு யாண்டமைக்கப்படுமெனின் குடியென்பதனைப் பாணன்முதனான்கோடுங் கூட்டி உரைக்கப்படுதலின் வழாநிலையாமென்க.

இனிப் பால் விரவி ஒருமுடிபேற்பனவற்றிற்கு ஒருவன்கொல்லோ பலர்கொல்லோ இச்செய் புக்கார் என உதாரணங் காட்டின், 'ஐயந் திணைபா ல்வ்வப் பொதுவினும்' என்பதனான் வந்தனவன்றி ஈண்டைக் காகாமையானும் இங்ஙனங் காட்டிய இலக்கியங்கட்கு இலக்கணமின்மையானும் அது காட்டன்றென்க. (உஎ)

நுஎகூ. உவப்பினு முயர்வினுஞ் சிறப்பினுஞ் செறலினும்
இழிப்பினும் பாறிணை யிழுக்கினு மியல்பே.

எ-னின். திணைபால்வழுவமைப்புணர்-ற்று. இ-ள். உவப்புமுதலிய ஐந்தினும் பாலுந் திணையும் வழுவி வரினும் இயல்பாம். எ-று.

பாலை முற்கூறினார் அவ்வழுவமைதி பயின்று வருதலின். இழுக்கினுமென்னுமும்மை உவப்பு முதலியவற்றின் இழுக்கியே வருமென்னு நியதியவல்லவென்னும் பொருடந்து நின்றது.

வ-று. தன்புதல்வனை என்னம்மை வந்தாளென்பது உவப்பின் ஆண்பால் பெண்பாலாயிற்று. ஒருவனை அவர் வந்தாரென்பது உயர்வி னொருமைப்பால் பலர்பாலாயிற்று. 'தாதாய் மூவே முலகுக்குந் தாயே' என்பது சிறப்பின் ஆண்பால் பெண்பால்யிற்று. 'எனைத்துணையராயினு மென்னாந் தினைத்துணையுந்-தேரான் பிறனில் புகல்.' என்பது செறலிற் பலர்பாலொருமைப்பாலாயிற்று. பெண்வழிச் செல்வானை நோக்கி இவன் பெண்ணென்பது இழிவினாண்பால் பெண்பாலாயிற்று. ஓரா வினை என்னம்மை வந்தாள் என்பது உவப்பின் அஃறிணை உயர்திணையாயிற்று. 'செந்தார்ப் பசுங்கிளியார் சென்றார்க்கோ ரின்னுரைதந்தாரேற் றந்தாரென் னின்னுயிர்.' என்பது உயர்வின் அஃறிணையுயர்திணையாயிற்று. 'தம்பொருளென்பதம் மக்கள்' என்பது சிறப்பின் உயர்திணையாயிற்று. 'ஏவவுஞ் செய்கலான் றான்றேறா னவ்வுயிர்-போஒமளவுமோர் நோய்.' என்பது செறலின் உயர்திணை யஃறிணையாயிற்று. நாமரனுடைமை என்பது இழிப்பின் உயர்திணையஃறிணையாயிற்று.
பிறவுமன்ன.

'சொற்ருெறுமிற்றிதன் பெற்றி' என்பதனுனே புதல்வனை அப்பன் வந்தான் என்றும் புதல்வியை அம்மை வந்தாள் என்றும் வரு மரபுவழுவமைதிகளுங் கொள்க. இவ்வழுவமைதி உருவகவுவமைகளின் வழுவியமைவனவொழியக் கொள்க, (உஅ)

௩அ0. ஒருமையிற் பன்மையும் பன்மையி னெருமையும்
ஓரிடம் பிறவிடந் வழுவலு முளவே.

எ-னின். முற்கூறிய உவப்பு முதலிய காரணத்தானன்றி அமைந்த பால்வழுவமைப்பும் அவ்வாறமைந்த இடவழுவமைப்புமுணர்-ற்று. இ-ள். ஒருமைப்பாலின்கட் பன்மைச்சொல்லைத் தழுவிக் கூறுதலும் பன்மைப் பாலின்கண் ஒருமைச் சொல்லைத் தழுவிக் கூறுதலும் ஓரிடத்தின்கட் பிறவிடச்சொல்லைத் தழுவிக் கூறுதலும் உளவாம். எ-று.

வ-று. வெயிலெல்லா மறைத்ததுமேகம், இக்குளத்து நீரெல்லாங் கொண்டெய்த்தானிவன். எ-ம். இரண்டுகண்ணுஞ் சிவந்தது, 'இருநோக்கிவளுண்கணுள்ளது.' எ-ம். அஃறிணைக்கண் ஒருமையிற் பன்மையும் பன்மையினெருமையும் வந்தன. 'அஃதை தந்தை யண்ணல் யானையடு போர்ச் செழியர்.' எ-ம். 'புலைய னெறிந்த பூசற் றண்ணுமை-யேவ வினையர் தாய்வயிறு கரிப்ப' எ-ம். உயர்திணையொருமையிற் பன்மையும் பன்மையினெருமையும் வந்தன. 'சாத்தன்ருயிவை செய்வலோ' 'கல்வியனென்னும் வல்லான்சிறுஅ ரொல்வேனல்லதுய்வாயாகுதல்.' என்பது தன்மையின்கட் படர்க்கை வந்தது. 'திண்பொரு ளெய்த லாகுந் தெவ்வரைச் செருக்க லாகு-நண்பொடு பெண்டிர் மக்கள் யாவையு நண்ண லாகு-மொண்பொரு ளாவ தையா வுடன்பிறப் பாக்கலாகா-வெம்பியை யீங்குப் பெற்றே னென்னெனக் கரிய தென்ருன்.' என்பது முன்னிலைக்கட் படர்க்கை வந்தது. நீயோவவனே யாரிது செய்தார், யானேவவனே யாரிது செய்தார், நீயோ யானே யாரிது செய்தார், நீயோ வவனே யானே யாரிது செய்தார், என விரவி ஓரிடத்தின்கட் பிறவிடம் வருதலுங் கொள்க. பிறவுமன்ன.

ஒருபாற்பொருளை மற்ருெருபாற் சொல்லானும் ஓரிடப்பொருளை மற்ருேரிடச் சொல்லானுங் கூறுதலின் வழுவாய் அவை சான்ருேர்க்கொப்ப முடிந்தமையின் அமைதியாயின.

'ஒருவீ ரொருவீ ரொப்பினிர் கழிமின்.' யானெம்மூர் புகுவன் என்பன ஒருமையிற் பன்மை வந்த வழுவமைதியெனின்:—ஒருவீ ரொருவீ ரொப்பினை கழிவை யெனின் வழாநிலையாகவேண்டும் அங்ஙனமாகாமையின் 'ஒருவரென்பதுயரிருபாற்ருய்' என்னுஞ்சூத்திரத்துள் 'ஒருமொழியொழிதன் னினங்கொளற்குரித்தே.' என்பதனுன் அமைந்தவழாநிலையாம். யானெம்மூர் புகுவன் என்புழித்தன்கிளையினைத் தன்னெடு படுத்து எம்மூரென்ருனதலின் வழாநிலையாம். 'இத்தொடக்கத்து

வழாநிலைகளை இவ்வழுவமைதியாக உதாரணங் கூறுவார் கூற்றையெல்லாம் உய்த்துணர்ந்து களைக. (உகூ)

ஙூஅக. தரல்வரல் கொடைசெலல் சாரும் படர்க்கை
எழுவா யிரண்டு மெஞ்சிய வேற்கும்.

எ-னின். இடம் வழுவற்கவெனக் காத்தலுணர்-ற்று. இ-ள். இந் நால்வகைச்சொற்களையும் படர்க்கைசாரும் இவற்றுண் முதற்கணின்ற தரல் வரலென்னும் இருவகைச் சொற்களையுந் தன்மைமுன்னிலைகளேற்கும். எ-று.

தரல் வரல் கொடை செலலென்பன அப்பகுதிகளையுணர்த்தி நின்றன.

வ-று. அவனுக்குத்தந்தான் அவன்பால் வந்தான் அவனுக்குக் கொடுத்தான் அவன்பாற் சென்முன். எ-ம். எனக்குத் தந்தான் என்பால் வந்தான். எ-ம். நினக்குத் தந்தான் நின்பால் வந்தான். எ-ம். வரும். இப்பகுதியிற் பிறந்த ஏனை வினைவிகற்பங்களோடுந் தொழிற்பெயரோடும் இவ்வாறே ஒட்டுக.

இவை படர்க்கை இவை தன்மை முன்னிலையென்னுது சாரும் ஏற்கும் என்றமையான், இடவிகுதிகள் போல் இவை யிடப்பகுதிகளாகாது அவ்விடங்கட்கியைந்த மரபினவாமென்பதூஉம், தரல் வரலென்னு மிரண்டனையுந் தன்மை முன்னிலைக்குங் கூட்டினமையிற் படர்க்கைக்கே சிறந்தன கொடை செலலென்னும் இரண்டுமென்பதூஉம், ஏனைத் தரலும் வரலும் அத்துணைச்சிறப்பினவல்லவென்பதூஉம், இந்நெறி மயங்கி எனக்குக் கொடுத்தான் என்பாற் சென்முன் நினக்குக் கொடுத்தான் நின்பாற் சென்முன் என வரின் முன்னர்க் கூறிய இடவழுவமைதியின் பாற்படுமென்பதூஉம் பெற்றாம். படர்க்கைக்குப் பின்னையவிரண்டுஞ்சிறந்தும் முன்னையவிரண்டும் அத்துணைச்சிறப்பின்றியும் வருதல் காட்டிய வுதாரணங்களுட் காண்க. (ஙூ0)

ஙூஅஉ. இறப்பெதிர்வு நிகழ்வெனக் கால மூன்றே.

எ-னின். முன்னர் வழுவுணர்த்துஞ் சூத்திரத்துண் முதற்கணின்ற திணைபாலிடங்களின் பெயரு முறையுந் தொகையும் பெயரியலுட் போந்தமையின் அவற்றையொழித்து, இறுதிக்கணின்ற காலமுதனுன்கினையுமுணர்த்தினல்லது அவற்றின் வழுவும் வழாநிலையும் வழுவமைதியுந் தோன்றுமையின் அவற்றுட் காலத்தின் பெயரும் முறையுந் தொகையுமுணர்-ற்று. பிறிதோரிலக்கணங் கூறியமுகத்தான் முன்னர் விளங்கிக் கிடந்த கால விகற்பங்களை ஈண்டுத் தொகுத்துணர்த்தினமையின் இது முடிந்ததுமுடித்தலென்னுமுத்திக்கினம். இ-ள். முன்னர்க் கூறிய காலம் இறந்தகாலமும் எதிர்காலமும் நிகழ்காலமுமென மூன்றும். எ-று.

யாதொரு பொருளுந் தோன்றுமளவிற் றேன்றி வளருமளவின் வளர்ந்து முதிருமளவின் முதிர்ந்து அழியுமளவி னழியுமன்றி உயிர்கள் வேண்டியவாருகாமையின் அவற்றை அவ்வளவின் அவ்வாறியற்றுவது காலமெனவும் அதனுலியலும் பொருள்களின் ருெழில் இறந்ததும் எதிர்வதும் நிகழ்வதுமாதலின் அவ்வாறியற்றுங் காலமும் மூன்று கூற்றதாமெனவும் உய்த்துணர்தலின், இங்ஙனமுணராது காலமின்றெனவும் நிகழ்காலமொன்றுமேயெனவும் இறந்தகாலம் எதிர்காலமிரண்டுமே யெனவுங் கூறுவார் கூற்றை விலக்கிக் காலமூன்றேயென்ருர். இதன்றிறம் இன்னும் விரித்துரைப்பிற் பெருகும். நிகழ்காலம்போல வெள்ளிடைப்பொருளன்றி இறந்தகாலம் எதிர்காலமிரண்டும் மறைபொருளாய் நிற்றலின் இறப்புநிகழ்வென்ருது இறப்பெதிர்வென்ருர். (௩௧)

௩அ௩. முக்கா லத்தினு மொத்தியல் பொருளைச்
செப்புவர் நிகழுங் காலத் தானே.

எ-னின். காலவழுவமைப்புணர்-ற்று. இ-ள். தந்தொழில் இடையருது முக்காலத்தினும் ஒருதன்மையவாய் இயலும் பொருள்களை நிகழ்காலத்தாற் கூறுவர் புலவர். எ-று.

வ-று. அவனியைத் தாங்கியரசரிருக்கின்ருர், நினக்குத்துணை யானிருக்கின்றேன், எனக்குத்துணை நீயிருக்கின்ருய், தெய்வமிருக்கிறது, நிலங்கிடக்கிறது, மலைநிற்கிறது, யாருெழுகுகிறது என வரும்.

இதற்குச் செய்யுமென்னுமுற்றை உதாரணங் காட்டுவாருமுளர். அது பல்லோர்படர்க்கைமுன்னிலை தன்மையாகவரு முக்காலத்தினுமொத்தியல் பொருட்கு இயையாமையானும் அவ்வழக்கின்மையானும் அது பொருந்தாதென்க. யாருெழுகும் தீச்சுடும் என வழங்குமாலோவெனின் அது ஒழுகுந் தன்மையையுடையது சுடுந்தன்மையையுடையது என்னும் பொருட்டாய் நிற்றலின் 'இயற்கைப்பொருளை யிற்றெனக்கிளத்தல்' என்னுஞ் சூத்திரத்தின்பாற்படுமென்க. யாருெழுகுவது தீச்சுடுவதென்பதுமது. (௩௨)

௩அ௪. விரைவினு மிகவினுந் தெளிவினு மியல்பினும்
பிறழவும் பெறூஉமுக் காலமு மேற்புழி.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். விரைவு மிகுதி தெளிவென்னு மூன்று காரணத்தினுனும் இக்காரணமின்றியும் முக்காலங்களையும் ஒன்றையொன்ருகக் கூறப்படும் ஏற்குமிடத்து. எ-று.

காரணமின்றியென்பார் இயல்பினுமென்றும், பிறழ்தல் ஒருதலையன்றென்பார் பிறழவுமென்றும், விரைவு முதலிய நான்கினுந் தனித்தனி முக்காலங்களும் முறையே பிறழாவென்பார் ஏற்புழியென்றுங் கூறினர்.

வ-று. சோறு வேவாநிற்ப அஃதுண்டுபோதற் பொருட்டாகவிரு ந்தோனொருவனைப் புறத்து நின்றானொருவன் இருவரும்போகவேண்டுங் குறையுடைமையின் இன்னுமுண்டிலையோவென்றால் உண்டேனுண்டே னென்னும், உண்ணாநின்றானும் உண்டேனுண்டேனென்னும். இவை விரைவின் எதிர்காலமு நிகழ்காலமும் இறந்தகாலமாயின. அக்காட் டிற் புகிற் கூறைகோட்பட்டான், கள்வானிவனையிற் கையறுப்புண் டான். இது மிகுதியின் எதிர்காலம் இறந்தகாலமாயிற்று. கூறைகோ ட்படுதலுங் கையறுப்புண்ணுதலுந் தவறினுந் தவறுமாதலின் இது மிகுதியாயிற்று. அறஞ்செயிற் சுவர்க்கம் புக்கான், எறும்பு முட்டைகொ ண்டு திட்டையேறின் மழை பெய்தது. இது தெளிவின் எதிர்காலம் இற ந்தகாலமாயிற்று. உரையளவையானுங் காட்சியளவையானும் இவற் றிற்கிவை காரணமாகத் தெளிந்தமையின் இது தெளிவாயிற்று. யாம்ப ண்டு விளையாடுவதிக்கா, யாம் பண்டு விளையாடுகிறதிக்கா. இது காரணமி ன்றி இயல்பினான் இறந்தகாலம் எதிர்காலமும் நிகழ்காலமு மாயிற்று. பிறவுமன்ன. இவ்வுதாரணங்களுட் சிலவற்றை மாறிக் காட்டுவாருமு ளர். அவை பொருந்தாமை அப்பொருள்களானுணர்க. உழுது வருக உண்டுவருக என்புழி உழுது உண்டு என்பனவற்றையும் இயல்பின் எதி ர்காலம் இறந்தகாலமாய் மயங்கினவென்பாருமுளர். வருதலை நோக்கு ங்காலவை இறந்தகாலமேயாதலின் வழாநிலையாமென்க. (௩௩)

௩அரு. அறிவறி யாமை யையுறல் கொளல்கொடை
ஏவ றரும்வினு வாறு மிழுக்கார்.

எ-னின். வினவின் பெயரு முறையுந் தொகையு முணர்-ற்று. இ-ள். அறிவு முதலியன தருதலான் வரும் வினுவாறனையுங் களையாது கொள்வர் புலவர். எ-று.

வ-று. ஆசிரியன் இச்சூத்திரத்திற்குப் பொருள் யாதென்பது அறி வினு. மாணக்கன் அவ்வாறு கூறுவது அறியாவினு. குற்றியோ மக னோவென்பது ஐயவினு. பொன்னுளவோ மணியுளவோவென்பது கொ ளல் வினு. சாத்தற்காடையில்லையோவென்பது கொடைவினு. சாத்தா வுண்டாயோவென்பது ஏவல்வினு. இவற்றுள் அறிவுமறியாமை ஏ இவ் விரண்டும் விரவிய ஐயமுமன்றி வினுவைத் தருவதொன்றின்மையின் அவற்றை முற் கூறி ஏனையவும் அவற்றின்கணடங்குமேனுங் கொளல் கொடை ஏவலென்னும் பொருள் விசேடத்தான் வேறு விதந்து பிற் கூறி மூன்றாகற்பாலனவற்றை ஆறாகக் கூறுதல் தொன்றுதொடு நெறி யென்பார் ஆறுமிழுக்காரென்றுங் கூறினர். "அறியான் வினுவ லறி வொப்புக் காண்ட-லைய மறுத்த லவனறிவு தான்கோடன்-மெய்யவற் குக் காட்டலோ டைவகை வினுவே." என்னும் ஒருசாராசிரியர் கூற்றி னுள்ளும் பின்னையவிரண்டும் முன்னைய மூன்றனுள் அடங்குமென்பது தோன்ற அவற்றை முற்கூறுதல் காண்க. (௩௪)

நூஅசா. சுட்டு மறைநே ரேவல் வினுதல்
உற்ற துரைத்த லுறுவது கூறல்
இனமொழி யெனுமெண் ணிறையு ளிறுதி
நிலவிய வைந்துமப் பொருண்மையி னேர்ப.

எ-னின். இறையின் பெயரும் முறையுந் தொகையும் வழுவமைதி யுமுணர்-ற்று. இ-ள். இவ்விறையெட்டனுள், முன்னைய மூன்றுஞ் செவ்வனிறையாம்; பின்னைய ஐந்தும் இறைப்பொருள் பயத்தலின் இறையாகத் தழீஇக்கொள்வர் புலவர். எ-று.

எனவே இறையாவது செவ்வனிறையும் இறை பயப்பதுமென இரு கூற்றதாமென்க.

வ-று. வஞ்சிக்கு வழி யாதென்றவழி இதுவென்றும் மாவீழ்நொச்சியென்பதற்குப் பொருள் யாதென்றவழி வண்டு வீழ்ந்து தேனுண்ணு நொச்சிப்பூவென்றுங் கருதிக் கூறுந் தொட்க்கத்தனவெல்லாஞ் சுட்டு. சாத்தாவிது செய்வாயோவென்றவழிச் செய்யேனென்பது மறை. செய்வேனென்பது நேர். நீசெய்யென்பதேவல். செய்வேனோ வென்பது வினுதல். இவ்வோகாரவிடைச்சொற்கு எதிர்மறைமுதலிய பொருள் விலக்கி ஆற்றலான் வினப்பொருளே கொள்க. உடம்பு நொந்தது நோவாநின்றது என்பது உற்றதுரைத்தல். நோவாநின்றதென்பது நிகழ்காலமாயினும் நோவெழுந்த காலங் கருதி உற்றதுரைத்தலாயிற்று. உடம்பு நோமென்பது உறுவதுகூறல். மற்றையது செய்வேனென்பது இனமொழி. இறைபயப்பனவற்றுள் வினுவெதிர்வினுதலொன்றும் நேர்தற் பொருளையும் ஏனைய நான்கும் மறைப்பொருளையும் பயத்தல் காண்க.

இறை பயப்பனவற்றை நிலவியவென விசேடித்தமையின் நிலவாதனவுஞ் சிலவுளவெனப் பொருளுரைத்துச் செய்வேனோவென எதிர்மறையோகாரமாயும் யானோ செய்வேன் எனச் சிறப்போகாரமாயும் நின்று செய்யேனென்னும் இறைப்பொருள் பயந்து வருதலும் பிறவுங் கங்கையாடிப் போந்தேனொரு கூறை யீகவென வினவில்வழி இறை நிகழ்தலுங் கொள்க. (நூ௫)

நூஅஎ. வினுவினுஞ் செப்பினும் விரவா சினைமுதல்.

எ-னின். வினுவுஞ் செப்பும் முதல்சினையொற்றுமை கருதி வழுவக் கூறின் அமையாவெனக் காத்தலுணர்-ற்று. இ-ள். வினுவுதற்கண்ணுஞ் செப்புதற்கண்ணுஞ் சினைமுதல்கள் ஒற்றுமை கருதி மயங்கக் கூறப்படா. எ-று.

வ-று. கண் பிறழ்ந்ததோ கயல் பிறழ்ந்ததோ; சாத்தனல்லனோ கொற்றனல்லனோ. எ-ம். இவ்வாறு வினுவினார்க்குக் கண் பிறழ்ந்தது

கயல் பிறழ்ந்தது சாத்தனல்லன் கொற்றனல்லன். எ-ம். வரும். பிறவுமன்ன. என்வே கண் பிறழ்ந்ததோவெனச் சினையை வினவுவான் அதனையொழித்து அதனையுடையாளைக் கருதி இவள் பிறழ்ந்தாளோ கயல் பிறழ்ந்ததோவென வினவுதலும் இவள் பிறழ்ந்தாளெனச் செப்புதலும் இவ்வாறு முதலை வினவுவானுஞ் செப்புவானும் அதனையொழித்துச் சினையை வினவுதலுஞ் செப்புதலும் வழுவாமென்பதாயிற்று. இங்ஙனமாயிற் குயிலோ கிளவியென வினவுவான் குயிலிசையைக் குயிலோவென்று வினவுதல் வழுவாம் பிறவெனின்:—அவ்வாறு கூறுவான் குயிலைக் கருதாது அதனிசையையே கருதிக் கூறுதலானுங் குயிலிசையோ கிளவியென இசையென்னுஞ் சொல் எஞ்சி நிற்றலானும் இத்தொடக்கத்தன வழுவாகாவென்க. (ருசு)

ருஅஅ. எப்பொரு ளெச்சொலி னெவ்வா றுயர்ந்தோர்
செப்பின ரப்படிச் செப்புதன் மரபே.

எ-னின். மரபாமாறுணர்-ற்று. இ-ள். யாதொரு பொருளை யாதொரு சொல்லான் யாதொரு நெறியானறிவுடையோர் சொன்னார்களோ அப்பொருளையச்சொல்லானந்நெறியாற் சொல்லுதன் மரபாம்எ-று.

எவ்வாறென்றது ஒரு பொருளைப் பலசொல்லானும் பலபொருளை ஒரு சொல்லானுங் கூறுதன் முதலியவற்றையென்க. அவற்றுட் சில வருமாறு; குதிரைக்குட்டி, யானைக்குட்டி. எ-ம். யானைக்கன்று, பசுவின்கன்று, மான்கன்று. எ-ம். வரும். பிறவுமன்ன. இவ்வாறன்றிப் பசுவின்குட்டி குதிரைக்கன்று எனக்கூறின் வழுவாமாதலிற் சான்றோர் வழக்கினுள்ளுஞ் செய்யுளுள்ளும் பயின்றுவரு மரபறிந்துகொள்க. (ருஎ)

ருஅகூ. வேறுவினைப் பல்பொரு டழுவிய பொதுச்சொலும்
வேறவற் றெண்ணுமோர் பொதுவினை வேண்டும்.

எ-னின். மரபு வழுவற்கவென்பதுணர்-ற்று. இ-ள். வெவ்வேறு வினைகட்குரிய பல பொருள்களையும் ஒருங்கு தழுவி நிற்குமோர் பொதுச்சொல்லும் அவற்றின் சிறப்புச் சொற்களாயெண்ணி நிற்கும் பலசொல்லும் ஒன்றற்குரிய சிறப்பு வினை வேண்டாது எல்லாவற்றிற்குமுரியதோர் பொதுவினை வேண்டுவனவாம். எ-று.

வ-று. அடிசிலென்பது உண்பன தின்பன நக்குவன பருகுவனவற்றிற்கெல்லாம் பொதுச்சொல்லாகலான் அதனை அயின்றார் மிசைந்தாரென்க. அணியென்பது கவிப்பன கட்டுவன இடுவன தொடுவனவற்றிற்கெல்லாம் பொதுச்சொல்லாதலின் அதனை அணிந்தார் தாங்கினாரென்க. இயமென்பது கொட்டுவன ஊதுவனவற்றிற்கெல்லாம் பொதுச் சொல்லாதலின் அதனையியம்பினார் படுத்தாரென்க. படையென்

பது எய்வன எறிவன வெட்டுவன குத்துவனவற்றிற்கெல்லாம் பொதுச் சொல்லாதலின் அதனை வழங்கினர் தொட்டாரென்க. இனி எண்ணியவழியுஞ் சிலநாட் சோறுஞ் சிலநாளிடியுஞ் சிலநாட் பாலுஞ் சிலநாணீருஞ் சிலநாட் சருகும் அயின்றார் மிசைந்தாரென்க. கறியுஞ் சோறுமுண்டானெனன எண்ணிக் கறியொடு விராய சோற்றையுண்டானென்னும் பொருட்டாய்ச் சிறப்பினொருமுடிபேற்றனவற்றிற்கு மிவற்றிற்கும் வேற்றுமையுணர்க. குழையு நெடுநாணுமணிந்தார் பறையுங் குழலுமியம்பினர் வாளும் வேலும் வழங்கினர் என்க. பிறவுமன்ன. (௩அ)

௩௯0. வினைசார் பினமிட மேவி விளங்காப்
பலபொரு ளொருசொற் பணிப்பர்சிறப் பெடுத்தே.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். குறித்த பொருளை விளக்கும் வினையினையுஞ் சார்பும் இனமும் இடமுமுதலிய பெயரினையும் பலபொருளொருசொற் பொருந்தி விளங்கிக் கிடந்ததேல் அதனை வாளா கூறி அவ்வினைபெயர்களைப் பொருந்தாமையால் விளங்காது கிடந்ததனைச் சிறப்போடு கூட்டிக் கூறுவர் புலவர். எ-று.

பாக்கு வெற்றிலை தின்றான் என்றாற் சுண்ணம்புங் கர்ப்பூரமும் உடன்றின்றானென்பது தழீஇக்கோடல்போற் சார்பினமிடமெனச்சிறந்தன எடுத்தோதி ஏனைய பெயர்களையுந் தழீஇக்கோடலின் முதலியவென்றும். அன்றி இனத்தென்றறி பொருளெனக் கூறுதலுமொன்று.

மேவியென்னும் வினையெச்சம் விளங்காவென்பதன்கண் முதனிலையோடு முடிந்தது.

வ-று. மாவென்பது மாமரத்திற்கும் வண்டிற்கும் ஒருசார் விலங்கிற்குந் திருவிற்கும் பொதுவான பலபொருளொருசொல். இப்பொருள்களுள் மாப்பூத்தது காய்த்தது என்ற துணையானே மரமென்பது வினையான் விளங்கிற்று. மாவீழ்நொச்சி மணிக்குரலூழ்த்தது என்ற துணையானே வண்டென்பது சார்பான் விளங்கிற்று. சேனை யானை தேர்மாச் சதுரங்கம் என்ற துணையானே குதிரையென்பது இனத்தான் விளங்கிற்று. 'சொற்குறுறுமிற்றிதன் பெற்றி' என்பதனானே இதனுட் சேனையென்பது யானைமுதலிய மூன்றுறுப்பினையு மொழித்துக் காலாண்மேற் சேறலும் இவ்விதியின்பாற்படுத்துக. மாமறுத்த மலர்மார்பு என்ற துணையானே திருவென்பது இடத்தான் விளங்கிற்று. இவை வாளா கூறப்பட்டன. இனி மாவேறினான் மா யாது என்றவழிக் குறித்த பொருள் விளங்காமையின் விளங்குதற்பொருட்டுப் பாய்மாவேறினான் மாமரத்ின்கணேறினான் பாய்மா யாது மாமரம் யாது எனச் சிறப்போடு கூட்டிக் கூறுக. பிறவுமன்ன. (௩௯)

௩௯௧. எழுத்திய றிரியாப் பொருடிரி புணர்மொழி
இசைத்திரி பாற்றெளி வெய்து மென்ப.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். எழுத்தினதியல்பு வேறுபடாது பொருள் வேறுபட்டுச் சொல்லும் பொருளும் ஐயுற நிற்குந் தொடர்மொழிகள் அங்ஙனங் குறித்துக் கூறுஞ் சொற்களின் இறுதியு முதலுந் தோன்ற இசையறுத்துக் கூறும் வேறுபாட்டாற் றுணியப்படும் என்று சொல்லுவர் புலவர். எ-று.

எனவே அவ்வாறிசையறுத்துக் கூறுதன் மரபென்பதாயிற்று.

வ-று. செம்பொன்பதின்றொடி நாகன்றேவன்போத்து தாமரைக்கணியார் குன்றேறுமா குறும்பரம்பு ஆற்றுக்கரை செம்பருத்தி என்றற்றொடக்கத்தனவற்றை அவ்வாறிசையறுத்து உச்சரித்துக் காண்க. (௬0)

௩௯௨. ஒருபொருண் மேற்பல பெயர்வரி னிறுதி
ஒருவினை கொடுப்ப தனியு மொரோவழி.

எ-னின். மரபு வழுவற்கவெனக் காத்தலும் அதன் வழுவமைப்பு முணர்-ற்று. இ-ள். ஒருபொருண்மேற் பல பெயர் வருமாயிற் பொருளொன்றேயென்பது தோன்ற இறுதிக்கண் ஒரு வினை கொடுத்துக் கூறுவர் ஒரு பொருளாதல் தவறுதவழிப் பெயர்தோறுங் கொடுத்துக் கூறுவர் புலவர். எ-று.

ஒருபொருட்கு ஒருமுடிபென்பார் ஒருவினை கொடுப்பவென்றாரன்றி ஒருபெயர் கொடுத்தலை யொழித்தாரல்லரென்க.

வ-று. ஆசிரியன் பேரூர்கிழான் சாத்தன் வந்தான். எ-ம். பாண்டியன் பல் யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதியிவன். எ-ம். 'குயிலைச் சிலம்படிக் கொம்பினைத் தில்லையெங் கூத்தப்பிரான்-கயிலைச் சிலம்பிற் பைம் பூம்புனங் காக்குங் கருங்கட்செவ்வாய்-மயிலைச் சிலம்பகண் டியான்போய் வருவன்வண் பூங்கொடிகள்-பயிலைச் சிலம்பெதிர் கூய்ப்பண்ணை நண்ணும் பளிக்கறைக்கே.' எ-ம். 'பொருப்பர்க் கியாமொன்று மாட்டேம் புகலப் புகலெமக்காம்-விருப்பர்க் கியாவர்க்கு மேலர்க்கு மேல்வருமூரெரித்த-நெருப்பர்க்கு நீடம் பலவருக் கன்பர் குலநிலத்துக்-கருப்பற்று விட்டெனக் கொய்தற்ற தின்றிக் கடிப்புனமே.' எ-ம். இனிப் இவை இறுதிக்கண் ஒருவினையும் பெயருங் கொடுக்கப்பட்டன. இனிப் பெயர்தோறுங் கொடுக்குமாறு: 'மின்றோய் வரைகொன்ற வேலோன் புகுதுக புகுதுக-வின்றேன் கமழ்தா ரியக்கன் புகுதுக-வென்றோன் புகுதுக வேலோன் புகுதுக-வென்றே நகர மெதிர்கொண்டதுவே.' என வரும். பிறவுமன்ன. (௬௧)

௩௯௩. திணைநிலஞ் சாதி குடியே யுடைமை
குணந்தொழில் கல்வி சிறப்பாம் பெயரோ
டியற்பெய ரேற்றிடிற் பின்வரல் சிறப்பே.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். திணை முதலாகக் கல்வியீறாக விதந்தன முதலியபற்றி வருஞ் சிறப்புப் பெயருடனே இயற்பெயரை ஒரு பொருள் ஒருங்கேற்குமாயின் அவ்வியற்பெயர் பின்வருதல் சிறந்த மரபாம். எ-று.

ஏற்றற்கு வினைமுதல் ஒருபொருளென்பது மேலைச் சூத்திரத்தாற் பெற்றாம்.

சிறப்பேயென்றமையான் முன் வருமென்பதூஉம் அது வழுவமைதியென்பதூஉம் பெற்றாம்.

வ-று. குன்றவன் கொற்றன், அரிவாளனழகன், பார்ப்பான் பாராயணன், ஊர்கிழானேணன், பொன்னன் பொறையன், கரியன் கமபன், நாடகி நம்பி, ஆசிரியனமிழ்தன் என வரும். இவை இயற்பெயர் பின் வந்தன. இனிக் கொற்றன் குன்றவன் அழகனரிவாளன் என முறையே இயற்பெயர் முன்னும் வருதல் காண்க. இன்னும் இயற்பெயர் முன்னும் வருங்கால் வெண்கொற்றப் படைத்தலைவன் வெள்ளேறக்காவிதி என இறுதி விகாரமாய் வருதலுங் காண்க. பிறவுமன்ன. (௬உ)

௩௯௪. படர்க்கைமுப் பெயரோ டணையிற் சுட்டுப்
பெயர்பின் வரும்வினை யெனிற்பெயர்க் கெங்கும்
மருவும் வழக்கிடைச் செய்யுட் கேற்புழி.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். படர்க்கையிடத்தவாகிய உயர்திணைப் பெயர் அஃறிணைப்பெயர் விரவுப்பெயர் என்னு மூவகைப் பெயரோடு சுட்டுப்பெயர் சாரின் அச்சுட்டுப்பெயர் அம்மூவகைப் பெயர்க்கும் பின் வரும் அவ்வழி வினை நிகழ்வழியெனின்; வினை நிகழ்ச்சியின்றேல் அப் பெயர்க்குப் பின்னும் முன்னும் வரும். இம்மரபு வழக்கின்கண்ணவாம்; செய்யுட்கண்ணேயெனின் நியதியின்றி வேண்டியவாறே வரப்பெறும். எ-று.

வ-று. நம்பி வந்தானவற்குச் சோறிடுக, எருது வந்ததற்குப் புல் லிடுக, சாத்தன்றெய்வ மவற்குப் பலியிடுக, சாத்தன் வந்ததற்குப் புல் லிடுக என வினை நிகழ்வழிச் சுட்டுப்பெயர் பின் வந்தன. வந்தானம் பியவற்குச் சோறிடுக எனவுமுறையே யொட்டுக. இவற்றுட் சாத்தன்றெய்வம் என்புழி வினையின்றிப் பெயர் வந்ததாலோவெனின்:—படர்க்கைமுப்பெயருந் தனித்து நில்லாது பெயர்வினைகளைக்கொண்டு முடிந்தும் பெயர்வினைகட்குப் பயனிலையாயும் புடைபெயரும் புடைபெயர்ச்சியை வினையென்றும் அப்புடைபெயர்ச்சியுள்வழிச் சுட்டுப்பெயர் வரிற்

பின் வருமென்றுங் கூறினாரன்றி இவ்வினையை வினையென்றாரல்லரெ ன்க. மைந்தன் பிறந்தானதனாற்றந்தையுவக்கும் என்புழி அதுவென் னுஞ்சுட்டு மைந்தனை பணைந்ததில்லையாலோவெனின்:—அவன்றற்கிழமை யாகிய பிறத்தலையணைதலின் அவனையணைந்ததேயாமென்க. அன்றிச் சொற்றொறும் ற்றுதன்பெற்றி என்னுஞ் சூத்திரத்தான் அமைத்தலுமொ ன்று. நம்பியவன் அவனம்பி எனப் பெயர்க்குப் பின்னு முன்னுஞ் சுட்டு ப்பெயர் வந்தன. வினைப் பெயர்களோடும் ஒட்டுக. பெயர்க்குப் பின்னு முன்னுஞ் சுட்டுப்பெயர் வருதன் மரபாமன்றே இதனை வழுவற்கவெனக் காத்தல் எவ்வழு வாராமை கருதியெனின்:—சுட்டுப்பெயர் பின்வரும் வினையெனிலெனக் கூறினமையின் வினையில்வழிச் சுட்டுப்பெயர் பட ர்க்கை முப்பெயர்க்கும் பின் வருமோ முன்வருமோ இருமருங்கும் வரு மோ வாராதொழியுமோ யாங்ஙனமாங்கொலென்னும் ஐயமறுத்தற்குக் கூறினாரன்றி இது வழுவற்கவெனக் காத்தாரல்லர். அக்கருத்துச் சுட் டுப்பெயர் பின்வரும் வினையெனிலென்றதற்கே கொள்க. அதனை அவ் வாறு காத்தலெவ்வழு வாராமை கருதியெனின், நம்பி வந்தான் அவற் குச் சோறிடுகவென்பான் அவர்க்குச் சோறிடுக நம்பி வந்தானென்றே னும் அவன் வந்தானம்பிக்குச் சோறிடுகவென்றேனுஞ் சுட்டுப்பெயரை முன் வைத்துக் கூறின் அஃதொருபொருண்மேல் இருபெயர் வந்ததாகா து நம்பிவேறு அவன் வேறாய் முடியும் அவ்வழு வாராமை கருதியென்க.

இனிச் செய்யுட்கேற்புழி வருமாறு "அவனணங்கு நோய்செய்தா னுயிழாய் வேலன்-விறன்மிகுதார்ச் சேந்தன்பேர் வாழ்த்தி-முகனமர்ந் தன்னை யலர்கடப்பந் தாரணியி னென்னைகொல்- பின்னை யதன்கண் விழைவு." என வரும். செய்யுட்கட் பின் வருதல் வழுவற்கவெனக் காத்தலும் இப்பாட்டின்கண் முன் வருதல் வழுவமைதியுமாமென்க. பிறவுமன்ன. (௩௯)

௩௯௫. அசைநிலை பொருணிலை யிசைநிறைக் கொருசொல்
இரண்டு மூன்றுநான் கெல்லைமுறை யடுக்கும்.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். அசைநிலைக்கும் விரைவு வெகுளி உவ கை அச்சம் அவலமுதலிய பொருணிலைக்கும் இசைநிறைக்கும் ஒரு சொல் இரண்டு மூன்று நான்களவு முறையே அடுக்கும். எ-று.

எனவே, அசைநிலைக்கிரண்டும் பொருணிலைக்கிரண்டு மூன்றும் இசைநிறைக் கிரண்டு மூன்று நான்கும் அடுக்குமென்பதாயிற்று.

வ-று. ஒக்குமொக்கும், அன்றேயன்றே என்பன அசைநிலை. உண் டேனுண்டேன், போபோபோ என்பன விரைவு. எய்யெய், எறியெறியெ றி என்பன வெகுளி. வருக வருக, பொலிக பொலிக பொலிக என்பன உவகை. பாம்பு பாம்பு, தீத்தீத்தீ என்பன அச்சம். உய்யேனுய்யேன்,

வாழேன் வாழேன் வாழேன் என்பன அவலம். இவை முதலியன பொருணிலை. 'எவயம்பன் மொழிந்தன ளாயே' 'நல்குமே நல்குமே 'நல்குமே நாமகள்' 'பாடுகோ பாடுகோ பாடுகோ பாடுகோ' என்பன இசைநிறை. பிறவுமன்ன.

ஒருசொல்லைப் பலகாற் கூறுதல் வழுவாயினும் இவ்விடத்தாமென்றல் வழுவமைதியும் இதற்கிவ்வெல்லை யிறவாதென்றல் வழுவற்கவெனக் காத்தலுமாமென்க. (சச)

ருகூசு. இரட்டைக் கிளவி யிரட்டிற்பிரிந் திசையா.

எ-னின். மரபு வழுவற்கவெனக் காத்தலுணர்-ற்று. இ-ள். இரட்டைச் சொற்கள் அவ்விரட்டிப்பிற் பிரிந்து தனித்தொலியா. எ-று.

எனவே, வலிந்து பிரித்துக் கூறிற் பொருள்படாதென்பதூஉம், இரட்டித்துக் கூறுதலே மரபென்பதூஉ மாயிற்று.

வ-று. 'சலசல மும்மதம்பொழிய' 'கலகலகூந்துணையல்லால்' 'குறுகுறு நடந்துஞ் சிறுகை நீட்டியும்' 'வற்றியவோலை கலகலக்கும்' 'துடிதுடித்துத் துள்ளிவரும்' என வரும். துடிதுடித்து என்புழிப் பின்னையது பிரிந்திசைக்குமேனும் முன்னையது பிரிந்திசையாமையின் இரட்டைச் சொல்லேயாமென்க. பிறவுமன்ன. (சரு)

ருகூஎ. ஒருபொருட் பல்பெயர் பிரிவில வரையார்.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். ஒருபொருண்மேற் பலபெயர் கூறுங்கால் அப்பொருளினின்றும் பிரிதலில்லாதனவற்றை நீக்காது கூறுவர் புலவர். எ-று.

எனவே பிரிவுள்ளனவற்றைக் கூறுரென்பதாயிற்று.

வ-று. ஆசிரியன் பேரூர்கிழான் சாத்தன் வந்தான், பாண்டியன் பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி வந்தான் என்பன, பிரிவிலவாய்ப் பலபெயரும் ஒருபொருண்மேற் சென்று கேட்போர்க்குக் கூறுவோன் கருதிய பொருள் விளக்கிகின்றன. 'வையைக் கிழவன் வயங்குதார் மாணகலந்-தையலாய் நீயின்று நல்கினை நல்காயேற்-கூடலார் கோவோடு நீயும் படுதியே-நாடறிபக் கவ்வை யொருங்கு.' எ-ம். 'கொய்தளிர்த் தண்டலைக் கூத்தப் பெருஞ்சேந்தன்-வைகலு மேறும் வயக்களிறே-கைதொழுவல்-காலேக வண்ணனைக் கண்ணாரக் காணவெஞ்-சாலேகஞ் சாரநட.' எ-ம். சுட்டின் பொருளவாய் வரும் பெயரொடு தொக்க ஒருபொருட்பலபெயர்களும் அன்ன.

பிரிவென்றதற்கு இவ்வாறு பொருள் கூறுது 'கொய்தளிர்த்தண்டலை' என்னும் பாட்டினுட் காலேகவண்ணஞ் சேந்தனுக்கும் பிறர்க்குமுண்டாதலைப் பிரிவென்று கருதி இது வழுவென்பாருமுளர். காலேக

வண்ணம் பொதுவியல்பன்றிச் சேந்தனிற் பிரிந்ததன்றாதலானும், சேந் தனைக் களிற்றின்மேற் செய்மைக்கண் வரக்கண்டாள் அவனைக் கண்ணு ரக் காணவேண்டும் பெருவேட்கை தந்தது அவனது காலேகவண்ணமெ ன்பாள் அவ்வாறு கூறவேண்டுமாதலானும், இது சான்றோரிலக்கியமா தலானும் அது பொருளன்றென்க.

இனிப் பிரிவுளதாய் வழுவியதியாதோவெனின்:—'பகையியல் பா யிலி படைக்கை மறவன்' என வரிற் பகையியல்பாயிலியைப் படைக் கைமறவனென்றல் கூடாமையிற் பிரிந்து வழுவாமென்க. பிறவுமன்ன.

௩௯௮. ஒருபொருட் பன்மொழி சிறப்பி னின்வழா.

எ-னின். மரபுவழுவமைப்புணர்-ற்று. இ-ள். ஒருபொருளைக் குறி த்து வரும் பல சொற்கள் அவ்வாறு வருதற்கு ஓர்காரணமின்றேனும் சிறந்து நிற்றலின் அவை வழுவென்று நீக்கப்படா. எ-று.

சிறந்துநிற்றல் செவிக்குச் சொல்லின்பந் தோன்ற நிற்றல்.

சிறப்பினினென்றமையாற் காரணமின்றி வந்தனவென்பது பெற் றாம்.

வ-று. 'மீமிசை ஞாயிறு கடற்பாய்ந் தாங்கு' 'புனிற்றிளங்கன்று' 'நாகிளங்கமுகு' 'அடுபசியுழந்தநின் னிரும்பேரொக்கல்' 'உயர்ந்தோங்கு பெருவரை' 'குழிந்தாழ்ந்த கண்ணவாய்த் தோன்றி' என வரும். பிறவு மன்ன.

இனிச் சிறப்பினென்றதற்கு அப்பொருளைச் சிறப்பித்தலினெனப் பொருள் கூறுவாருமுளர். அச்சொற்கு அப்பொருள் இயையாமையானு ம், அக்காரணத்தான் வந்தனவேல் ஈண்டு ஒருபொருட்பன்மொழியாய் வரும் பெயர்கள் ஒருபொருட் பலபெயருள் அடங்குமாதலானும், மீமி சையென்றான் மேலென்றே பொருளன்றி விசேடித்ததோர் சிறப்பின் மையானும், உண்டேல் அஃதிஃதென விதந்து கூறுவராதலானும், அது பொருளன்றென்க. (௭௭)

௩௯௯. இனைத்தென் றறிபொரு ளுலகி னிலாப்பொருள்
வினைப்படுந் தொகுப்பி னும்மை வேண்டும்.

எ-னின். மரபு வழுவற்கவெனக் காத்தலுணர்-ற்று. இ-ள். இத்து ணைத்தென்று வரையறையுணரப்படும் பொருளும் எக்காலத்தும் எவ்வி டத்தும் இல்லாத பொருளும் அவற்றை வினைப்படுத்துக் கூறுங்கால், முற்றும்மை வேண்டி நிற்கும். எ-று.

பொருளென வேறு விதந்தமையின் உலகென்றது ஒழிந்த காலம் ஒனத்தினையும் இடமனைத்தினையுமென்பதூஉம், இனைத்தென்றறிபொரு

ளென்றமையானும் உலகெனக் காலமனைத்தினையும் இடமனைத்தினையுங் கூறுதலானும் உம்மையென்றது முற்றும்மையையென்பதூஉம், பெற்ரும்.

வ-று. தமிழ்நாட்டு மூவேந்தரும் வந்தார், உலகமூன்றினையு மொருங்குணர்ந்தான், நின்கண் வைத்த பொருணூற்றினையுமவ்விருவருக்குங் கொடு, இறைவற்குக் கண்மூன்றுமுச்சுடர், இறைவற் குடை போர்வையிரண்டுந் தோல் என இனத்தென்றறிபொருள் வினைப்படுத்துரைப்பின் உம்மை வேண்டிநின்றன. இவற்றுண் முச்சுடர் தோலென்பன பெயராலோவெனின், ஈண்டு வினையென்றதூஉம் 'சுட்டுப்பெயர்பின் வரும் வினையெனில்' என்றது போலும். பவளக்கோட்டு நீலயானையென்றுமில்லை, முயற்கோடாகாயப்பூ வென்றுமில்லை, மண்ணிற் படமென்றுமில்லை, நூலிற்கடமென்றுமில்லை, ஒளிமுன்னிருளென்றுமில்லை என உலகினில்லாத பொருள் வினைப்படுத்துரைப்பின் உம்மை வேண்டி நின்றன. எவ்விடத்துமில்லையெனவுமொட்டுக.

உம்மை வருமென்னுது உம்மை வேண்டுமென்றமையான், அஃதிசையெச்சமாய் நிற்க அதனை வேண்டுவனவாய் 'வன்பறழ்க்குமரியிருதோடோழர்பற்ற' 'எருமைநாற்கானிர்க்கீழவ்வே' எ-ம். மண்ணிற்படமில்லை நூலிற்கடமில்லை ஒளிமுன்னிருளில்லை. எ-ம். வரும்.

இவ்வில்பொருளின்கட் காலப்பெயர் இடப்பெயர்களும் உடனெஞ்சி நின்றன. இவ்வாறு வருதல் கருதாது செய்யுள்விகாரமாக உம்மை தொக்கதென்பாருமுளர். உலகினில்லாப்பொருள் உள்பொருள்போற் காலத்தோடு பட்டதன்றென்பது தோன்ற என்றுமில்லையென்னுது காலத்தோடு பட்டதுபோல வைத்துப் பவளக்கோட்டு நீலயானை பண்டுமில்லையென எச்சவும்மை தந்து உதாரணங் காட்டுவார். அது யானை குடத்தினுமில்லை குழிசியினுமில்லை என்றதுபோலுமென்க.

இரட்டுற மொழிதலான், உலகின்கணிலையில்பொருள் வினைப்படுத்துரைப்பின் எச்சவும்மை வேண்டுமெனவும், பொருளுரைத்துக்கொள்க. அவை வருமாறு: செல்வமுநில்லாது, செல்வமும் பொய் எனவரும். செல்வநில்லாது செல்வம் பொய் என எச்சவும்மை கொடாது வாளாகூறின், இளமை யாக்கை முதலியன நிலைபெறுமெனவும் மெய்ப்பொருளெனவும் பொருள்படுமென்க. உம்மை வேண்டுமென்றதனல், செல்வநில்லாது செல்வம் பொய் என உம்மை எஞ்சி நிற்றலுங் கொள்க. (௬அ)

௬00. செயப்படு பொருளைச் செய்தது போலத்
தொழிற்படக் கிளத்தலும் வழக்கினு ளுரித்தே.

எ-னின். மரபுவழுவமைப்புணர்-ற்று. இ-ள். செயப்படுபொருளைக் கருத்தாவைப்போல வைத்து அதன்மேல் வினைமுதல்வினையேற்றிக் கூறுதலும் வழக்கின்கண் உரித்தாம். எ-று.

வ-று. இம்மாடியான் கொண்டது, இச்சோறியான் கொடுத்தது, இவ்வெழுத்தியா னெழுதியது என வரும்.

உம்மையாற் கருமத்தைக் கருத்தாவாக இவ்வாறு கூறுதலேயன்றிக் கருவி நிலஞ் செயல் காலங்களைக் கருத்தாவாகக் கூறுதலும் அமையுமென்பது பெற்றும். அவை வருமாறு: இவ்வெழுத்தாணி யானெழுதியது, இவ்வீடியானிருந்தது, இத்தொழிலியான் செய்தது, இந்நாளியான் பிறந்தது என வரும். இனி இல்லமெழுகிற்று எழுத்தாணியெழுதிற்று என உதாரணங் காட்டுவாருமுளர். இல்லமெழுகிற்றென்பதோர் வழக்கின்மையானும், நடத்த நடந்த தேரினைப்போல ஒருவனெழுதவெழுதியது எழுத்தாணியாதலின் அது தன்றொழிலேயன்றி ஒருவன்றொழிலன்றுதலானும், அவை காட்டாகாவென்க. (சகூ)

சoக. பொருண்முத லாறு மடைசேர் மொழியினம்
உள்ளவு மில்லவு மாமிரு வழக்கினும்.

எ-னின். மரபு வழுவற்கவெனக் காத்தலும் மரபு வழுவமைப்பு முணர்-ற்று. இ-ள். பொருளாதியாறுகிய அடைகள் அடுத்து வருமொழிகள் இனமுள்ளனவேயாமன்றி இனமில்லனவுமாம் உலகவழக்கினுள்ளுஞ் செய்யுள்வழக்கினுள்ளும். எ-று.

உள்ளவுமென்னும் உயர்வு சிறப்பும்மையும் இல்லவுமென்னும் இழிவுசிறப்பும்மையும் எண்ணி நின்றன.

வ-று. நெய்க்குடம், குளநெல், கார்த்திகைவிளக்கு, பூமரம், செந்தாமரை, குறுங்கூலி. எ-ம். உப்பளம், ஊர்மன்று, நாளரும்பு, இலைமரம், செம்போத்து, தோய்தயிர். எ-ம். வழக்கின்கண் இனமுள்ளனவும் இல்லனவும் வந்தன. 'பொருட்பெண்டிர் பொய்ம்மை முயக்கம்' 'கான்யாற்றடைகரை' 'முந்நாட் பிறையின் முனியாது வளர்ந்தது' 'கலவமா மயிலெருத்திற் கடிமலரவிழ்ந்தன காயா' 'சிறுகோட்டுப் பெரும்பழந் தூங்கியாங் கிவள்' 'ஆடுபாம்பெனப் புடையகன்ற வல்குன்மேல்' எ-ம். 'பொற்கோட்டிமயமும் பொதியமும் போன்றே' 'வடவேங்கடந் தென்குமரி' 'வேனிற் கோங்கின் பூம்பொகுட்டன்ன' 'சிறகர்வண்டு செவ்வழி பாட்' 'செஞ்ஞாயிற்று நிலவு வேண்டினும் வெண்டிங்களுள் வெயில் வேண்டினும்' 'முழங்குகடலோத மூழ்கிப்போக' எ-ம். செய்யுட்கண் இனமுள்ளனவும் இல்லனவும் வந்தன.

இனமுள்ளனவற்றை வாளா கூறிற் குறித்த பொருடோன்றுமையின் அடை கொடுத்து விதந்து கூறுகவெனவும் இனமில்லனவற்றுக்கு அடை கொடுத்துக் கூறுதன் மிகையாமாயினும் அமையுமெனவும் பொருள் போந்தமையின், முன்னையது வழுவற்கவெனக் காத்தலும் பின்னையது வழுவமைப்புமாமென்க.

ஆசிரியர் தொல்காப்பியனுர் "இனச்சுட் டில்லாப் பண்புகொள் பெயர்க்கொடை-வழக்கா றல்ல செய்யு ளாறே." என்றமையிற் பொருண்முதலாறுமடையென்றும், இருவழக்கினுமென்றும், இவ்வமைதியும் பயின்று வருமென்பது தோன்ற உள்ளவு மில்லவுமாமென இனமுள்ளனவற்ரேடு ஒருங்கெண்ணியுங் கூறினரென்க. (ருo)

சoஉ. அடைமொழி யினமல் லதுந்தரு மாண்டுறின்.

எ-னின். மரபு வழுவற்கவெனக் காத்தலுணர்-ற்று. பொருந்துவன கொள்கவென்பார் ஆண்டுறினென்றமையான். இ-ள். மேற்கூறிய அடை சேர் மொழி இனத்தைத் தருதலேயன்றி அதனேடினமல்லதனையுந் தரும் அவ்விடத்திற்குப் பொருந்துமாயின். எ-று.

வ-று. பாவஞ் செய்தான் நரகம் புகும் என்ற துணையானே, புண்ணியஞ் செய்தான் சுவர்க்கம் புகும் என இனத்தைத் தருதலேயன்றி, அவனிது செய்யினிது வருமென்னும் அறிவிலியென்னும் இனமல்லதனையுந் தந்தது. மேலைச்சேரிச் சேவலலைத்தது என்ற துணையானே, கீழைச்சேரிச் சேவலலைப்புண்டது என இனத்தைத் தருதலேயன்றி, அச்சேவலுடையார்க்கு வெற்றியாயிற்று என்னும் இனமல்லதனையுந் தந்தது.

இனி இரட்டுறமொழிதலான் இன்மல்லதுந்தரும் என்பதற்கு இனத்தைத் தருதலையொழித்து இனமல்லதனையுந் தருமெனவும் பொருளுரைத்துக் கொள்க. அவை வருமாறு: சுமந்தான் வீழ்ந்தான் என்றுற் சுமவாதான் வீழ்ந்தானல்லன் என்னுங் கருத்துச் சொல்லுவார்க்கின்றுதலின் அவ்வினத்தை யொழித்துச் சுமையும் வீழ்ந்தது என்னும் இனமல்லதனையுந் தந்தது. காலையெழுந்து கருமத்திற் செல்வான் கோழி கூவிற்று என்றுல் ஏனைப் புட்கள் கூவுகில என்னுங் கருத்து அவற்கின்றுதலின் அவ்வினத்தை யொழித்துப் பொழுது புலர்ந்தது என்னும் இனமல்லதனைத் தந்தது. பெய்முகிலனையான் என்றுற் கைம்மாறு கருதாத பெருங்கொடையாளன் என்னும் இனமல்லதனை இனமிலதாகிய அடைமொழி தந்தது. இவ்வடை கொடாது முகிலனையானென வாளா கூறினும் இக்கொடைப்பொருடருமாலோவெனின்:—அவ்வாறு கூறின்முகில்வண்ணன் எனவும் பொருள்படுமாதலின் அதனையொழித்துக் கொடைப்பொருட்கு உரிமை செய்தது அவ்வடையேயாமென்க, பிறவுமன்ன. ஆண்டுறினென்றமையான் இவ்வாறு பொருந்துவன கொள்க. (ருக)

சoங. அடைசினை முதன்முறை யடைதலு மீரடை
முதலோ டாதலும் வழக்கிய லீரடை
சினையொடு செறிதலு மயங்கலுஞ் செய்யுட்கே.

எ-னின். மரபு வழுவற்கவெனக் காத்தலும் மரபு வழுவமைப்புமுணர்-ற்று. இ-ள். மேற் கூறிய அடை முதல் சினைகளை அடுத்து வருங்

கால் ஓரடையும் ஒருசினையும் ஒருமுதலும் ஒன்றையொன்றுவிசேடித்து வருதலும் இரண்டடைமுதலை விசேடித்துவருதலும் வழக்குநடையாம்; இரண்டடை சினையை விசேடித்து வருதலும் இவ்வரம்பிறந்து வருதலுஞ் செய்யுணடையாம். எ-று.

ஈரடை முதலோடாதலும் என்றமையான், முறையென்றது ஒன்றையொன்று விசேடித்து வருவதென்பதூஉம், அங்ஙனம் வரவே அடைபல சினைபல வாராது ஒவ்வொன்றுவருமென்பதூஉம், பெற்ரும்.

வ-று. வேற்கை முருகன், நிலப்பூ நெரிஞ்சில், கார்த்திகைப்பூக் கொடி, பழக்குலைவாழை, செங்காலுரை, முழங்கு திரைக்கடல். எ-ம். மனைச்சிறுகிணறு, சிறுகருங்காக்கை. எ-ம். வழக்கின்கண் வந்தன. 'சிறுபைந்தூவியிற்செயிரறச்செய்த' 'கருநெடுங் கண்டருங் காமநோயே' எ-ம். 'பெருந்தோட் சிறுமருங்குற் பேரமர்க்கட் பேதை' எ-ம். செய்யுட்கண்வந்தன. பிறவுமன்ன. இவற்றுள், அடை சினைமுதன்முறை யடைதலொன்றும் வழுவற்கவெனக் காத்தலும், ஏனைய மூன்றும் அவ்வாறு நில்லாமையின் வழுவமைதியுமாமெனக.

'கவிசெந் தாழைக் குவிபுறத்திருந்த-செவிசெஞ் சேவலும் பொருவலும் வெருவா-வாய்வன் காக்கையுங் கூகையுங்கூடி' என வருவன, 'உயர் கொம்பு கூர் மாடு மடல் விரி தாழை என்றாற்போல வருதலின், 'உயர் திணை தொடர்ந்த பொருண்முதலாறும்' என்னுஞ் சூத்திரத்துள் அஃறிணையோடு சார்த்தின் அஃறிணைமுடிபினவாமென அமைத்ததன்பாற்படுமெனக. (ருஉ)

சoச. இயற்கைப் பொருளை யிற்றெனக் கிளத்தல்.

எ-னின். மரபு வழுவமைப்புணர்-ற்று. இ-ள். இயற்கைப்பொருள் செயற்கைப்பொருளென இருவகைப்படும் பொருள்களுள் இயற்கைப் பொருளை இத்தன்மைத்தென்று கூறுக. எ-று.

இயற்கையென்பது அவிகாரம். செயற்கையென்பது விகாரம்.

வ-று. மெய்யுள்ளது, பொய்யில்லது, நிலம்வலிது, நீர்தண்ணிது, தீவெய்து, மயிர் கரியது, பயிர் பசியது என வரும்.

நில்நீர் முதலிய பூதங்கள், மாயையின் விகாரமென்பதை நோக்கிற் செயற்கைப் பொருளாயினும், பூதத்தின் விகாரங்களை நோக்கின் இயற்கைப் பொருளாமெனக.

இயற்கைப்பொருளை இற்றென்னும் வினைக்குறிப்பாகிய செயற்படுத்துக் கூறுதலின் இது வழுவமைதியாயிற்று. இது கருதாது இவ்வாறு கூறுதன் மரபென்பாருமுளர். அது நிற்க.

வலியுளருந் தன்மைத்து உயிருணருந் தன்மைத்து என்னாது வளியுளரும் உயிருணரும் எனவும் உதாரணங் காட்டுவர். வளியின்கண்ணும்

உயிரின்கண்ணும் உள்ர்தலுமுணர்தலுமாகிய செயனிகழ்ந்ததுணையானே அவற்றிற்கு அவை செயற்கையாமன்றி இயற்கையாகாமையானும், அவ்வாறு கூறுதற்கோர் விதியின்மையானும், அவைபொருந்தாவென்க.

சுoரு. காரண முதலா வாக்கம் பெற்றுங்
காரண மின்றி யாக்கம் பெற்றும்
ஆக்க மின்றிக் காரண மடுத்தும்
இருமையு மின்றியு மியலுஞ் செயும்பொருள்.

எ-னின். மரபுவழுவற்கவெனக் காத்தலும் மரபுவழுவமைப்புமுணர்-ற்று. இ-ள். முதறுணைநிமித்தங்களாற் செய்யும் பொருளாகிய செயற்கைப்பொருளைக் கூறுங்கால், காரணச்சொன் முன்வர ஆக்கச்சொற்பின் வரப்பெற்றும், காரணச்சொற்றொக்கு நிற்ப ஆக்கச்சொல் வரப்பெற்றும், ஆக்கச்சொற் றொக்கு நிற்பக் காரணச்சொல் வரப்பெற்றும், இவ்விருவகைச்சொல்லுந் தொக்கு நிற்கவும் நடக்கும். எ-று.

காரணச்சொல்லும் ஆக்கச்சொல்லும் யாண்டு வரினும், அந்நிலைக்களத்துத் தந்து பொருளுரைக்கப்படுதலிற் காரணமுதலாவென்றார்.

வ-று. கடுவுங்கைபிழியெண்ணெயும் பெற்றமையான் மயிர் நல்லவாயின, எருப்பெய்திளங்களைகட்டு நீர்கால் யாத்தமையாற் பயிர் நல்லவாயின. எ-ம். மயிர் நல்லவாயின, பயிர் நல்லவாயின. எ-ம். கடுவுங்கைபிழியெண்ணெயும் பெற்றமையான் மயிர் நல்ல, எருப் பெய்திளங்களை கட்டு நீர்கால் யாத்தமையாற் பயிர் நல்ல. எ-ம். மயிர் நல்ல, பயிர் நல்ல. எ-ம். வரும். 'பல்லார்தோ டோய்ந்து வருதலாற் பாய்புனல்வய லூரனின் றார்புலால்-புல்லெருக்க-மாசின் மணிப்பூணெம் மைந்தன் மலைந்தமையாற்-காதற்றாய் நாறு மெமக்கு.' எனப் பரத்தையிற் பிரிந்த தலைவனைப் புலந்தும் அவன்செய்த தீங்கினைத் தன்னினிய முகத்தாற்றணிக்கும் புதல்வனை உவந்தும் ஒன்றொன்றாகாதனவற்றை ஆயினபோற் கூறும்வழி ஆக்கச்சொற்றொகவருதலும்அதன்பாற்படுத்துக.பிறவுமன்ன.

காரணமுதலாவாக்கம் பெறுதலொன்றும் வழுவற்கவெனக் காத்தலும் ஏனைய மூன்றும் வழுவமைதியுமாமெனக. (ருச)

சுoசு. தம்பா லில்ல தில்லெனி னினனாய்
உள்ளது கூறி மாற்றியு முள்ளது
சுட்டியு முரைப்பர் சொற்சுருங் குதற்கே.

எ-னின். மரபு வழுவற்கவெனக் காத்தலுணர்-ற்று. இ-ள். ஒருவன் வினவியது தம்பக்கல் இல்லையாயின் அதனை இல்லையென்னலுறின் அவன் வினவியதற்கு இனமாய்த் தம்பக்கலுள்ளதனைக் கூறி அக்கூற்றானே அதனை இல்லையென்றும் உள்ளதாயின் இத்துணையுண்டென்றுங் கூறுவர் புலவர், வினவுதலுஞ் செப்புதலுமாகிய சொற்கள் சுருங்குதற் பொருட்டு. எ-று.

குன்றக்கூறன் முதலிய குற்றங்கணீக்கிச் சுருங்கச்சொல்லன் முத லிய அழகோடு கூறுதல் வழக்கிற்கும் வேண்டுமென்பார் சொற்சுருங்கு தற்கேயென்ருர்.

வ-று. பயறுண்டோவணிகீரே என்ருர்க்கு அஃதின்றென்பார் உழு ந்துண்டு உழுந்துந்துவரையுமுண்டெனக. இவ்வினமொழிகள் பயறில்லை யென்னும் இறை பயந்து நிற்றலின் இனனுயுள்ளது கூறி மாற்றியுமென் ருர். அஃதுண்டென்பார்இத்துணையுண்டெனக. நூறுவிற்கும்பட்டாடை யுண்டோ என்ருர்க்கு அஃதின்றென்பார் ஐம்பது விற்குங்கோசிகமுண் டெனக. அஃதுண்டென்பார் எண்பதுவிற்பதுண்டெனக. பிறவுமன்ன.

இவ்வாறன்றி உழுந்தல்லதில்லை இத்துணைப்பயறுளவென உதார ணங்காட்டுவாருமுளர். அவை சொற்சுருங்குதற்கே யென்பதனேடு மா றுபட்டு மிகைபடக்கூறலென்னுங் குற்றமாமெனக. (ருரு)

சஂ0எ. ஈதா கொடுவெனு மூன்று முறையே
இழிந்தோ னெப்போன் மிக்கோ னிரப்புரை.

எ-னின். இதுவுமஃது. இ-ள். ஈயென்பது இழிந்தோன் உயர்ந்தோ ன்மாட்டிரக்குஞ் சொல்லாம்; தாவென்பது ஒப்போன் ஒப்போன்மாட் டிரக்குஞ் சொல்லாம்; கொடுவென்பது உயர்ந்தோன் இழிந்தோன்மாட் டிரக்குஞ் சொல்லாம். எ-று.

வ-று. தந்தையீ, தோழ தா, மைந்த கொடு என வரும். பிறவழி வரும் ஒப்புயர்வு தாழ்வினும் இவ்வாறேயொட்டுக. வழங்கு வீசு நல்கு என்றற்ருெடக்கத்திரப்புரைகள் போலாது ஈவோர்க்கும் ஏற்போர்க்கும் ஒப்புயர்வு தாழ்வுகளை ஈ தா கொடுவென்றதுணையானே உணர்த்தி நிற்ற லின் இவற்றை இனத்தென்றறி பொருளாகக் கூறினுர். அருள் அளி யென்னும் இரப்புரைகள் ஈவோர்க்கு உயர்வும் ஏற்போர்க்கு இழிவுமுண ர்த்தினவாலோவெனின்:—அவை கருணைக்குரிய சொற்குறிப்பினுன் இர த்தற்பொருளையுணர்த்தி நின்றனவன்றி இரப்புரையல்லவெனக.

இம்மரபு மயங்கி வருவனவுளவேற் 'புதியன புகுதலும் வழுவல' எ ன்றதன்பாற்படுத்துக. (ருசு)

சஂ0அ. முன்னத்தி னுணருங் கிளவியு முளவே.

எ-னின். மரபுவழுவமைப்புணர்-ற்று. இ-ள். வெளிப்படையான ன்றிக் குறிப்பாற் பொருளுணரப்படுஞ் சொற்களுஞ் சிலவுளவாம். எ-று.

அவையாவன ஒன்ருெழி பொதுச்சொன் முதற் சொல்லுவான் குறிப்பீருக விதந்தன முதலியவாம்.

செவியெல்லாஞ் சாலச் செம்பொனணியுஞ் செல்வத்தினர் என் பார் செஞ்செவியர் என்றும், குற்றமற்ற மரபினரென்பார் வெள்ளொக்க லர் என்றும், பெருவாழ்க்கையினர் என்பார் குழைகொண்டு கோழியெறி

யுமவர் வாழ்க்கை என்றுங் கூறுஞ் சொல்லுவான் குறிப்பொன்றுமே உதாரணங் காட்டுவாருமுளர். அங்ஙனமாயின் ஏனைய குறிப்பிற் பொருடரு மொழியல்லவாமென்க.

கேட்போர் இடர்ப்படாது வெளிப்படையிற் கூறுதன் மரபாதலின் இது வழுவமைதியாயிற்று. (நுஎ)

சா0கூ. கேட்குந போலவுங் கிளக்குந போலவும்
இயங்குந போலவு மியற்றுந போலவும்
அஃறிணை மருங்கினு மறையப் படுமே.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். கேளாதனவற்றைக் கேட்குவன போலவுஞ் சொல்லாதனவற்றைச் சொல்லுவனபோலவும் நடவாதனவற்றை நடப்பன போலவும் இத்தொழில்களல்லன பிற செய்யாதனவற்றைச் செய்வனபோலவும் அஃறிணையிடத்துஞ் சொல்லப்படும். எ-று.

முன்னையபோல விதவாது இறுதிக்கண் இயற்றுநவெனப் பொதுப்படக் கூறினமையின் இத்தொழில்களல்லன பிறவென்னுஞ் சொல் எஞ்சி நின்றன.

வ-று. 'நன்னீரை வாழிபனிச்சமே' 'இரவெலா நின்றுயா லீர்ங்கதிர்த் திங்காள்' எ-ம். 'பகைமையுங் கேண்மையுங் கண்ணுரைக்கும்' 'மாய்தலும் பிறத்தலும் வளர்ந்து வீங்கலுந்-தேய்தலு முடைமையைத் திங்கள் செப்புமால்.' எ-ம். இவ்வழி இவ்வூர்க்குப் போம், இவ்வரசனாணையெங்குஞ் செல்லும். எ-ம். 'தன்னெஞ் சறிவது பொய்யற்க பொய்த்தபின்-றன்னெஞ்சே தன்னைச் சுடும்.' 'வண்சிறைப் பவளச் செவ்வாய்ப் பெடையன மடமை கூர்ந்து-தண்கய நீருட்கண்ட தன்னிழல் பிறிதென்றெண்ணிக்-கண்டனங் கள்வ மற்றுன் காதலி தன்னை நீர்க்கீழ்ப்-பண்டைய மல்லம் வேண்டா படுக்கவென் றூடிற் றன்றே.' 'கருவிரற் செம்முக வெண்பற்குன் மந்தி-பருவிரலாற் பைஞ்சுனைநீர் தூவிப்-பெருவரைமேற்-றேன்றேவர்க் கீயு மலைநாட வாரலோ-வான்றேவர் கொட்கும் வழி.' எ-ம். முறையே காண்க.

அஃறிணை மருங்கினுமென்ற உம்மையான் உயர்திணை மருங்கினும் இவ்வாறு சொல்லப்படுதல் புலம்பன் முதலியவற்றுட் காண்க. (நுஅ)

சுக0. உருவக வுவமையிற் றிணைசினை முதல்கள்
பிறழ்தலும் பிறவும் பேணினர் கொளலே.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். உருவகத்தின்கண்ணும் உவமைக்கண்ணும் இருதிணை தம்முண் மயங்குதலுஞ் சினை முதல் தம்முண் மயங்குதலும் இவ்வியலுட் சொல்லாதொழிந்தனவும் போற்றிக்கொள்க. எ-று.

வ-று. 'மன்னர் மடங்கன் மறையவர் சொன்மாலை-யன்ன நடையி ஞர்க் காரமுதந்-துன்னும்-பரிசிலர்க்கு வானம் பனிமலர்ப்பூம் பைந்தா-ரெரிசினவேற் முனையெங் கோ.' என்பன உயர்திணை யஃறிணையோடு மயங்கின. 'தாழிருந் தடக்கையு மருப்புந் தம்பியர்-தோழர்தன் முள்க ளாச் சொரியு மும்மத-மாழ்கடற் சுற்றமா வழன்றுசீவக-வேழுயர் போ தக மினத்தொடேற்றதே.' என்பன உயர்திணை அஃறிணையோடும் முத ல்சினையோடும் மயங்கின. முகமதியென்பது சினை முதலோடு மயங்கிற்று. 'அகழ்கிடங் கந்துகி லார்ந்த பாம்புரி-புகழ்தருமேகலைஞாயில் பூண்முலை-திகழ்மணிக் கோபுரந் திங்கள் வாண்முகஞ்-சிகழிகை நெடுங்கொடி செல் விக்கென்பவே.' இஃது அஃறிணை உயர்திணையோடு மயங்கிற்று. இவை உருவகம். 'கொங்கலர் கோதைக் குமரி மடநல்லாண்-மங்கலங் கூற மலி வெய்திக்-கங்கையாள்-பூம்புன லாகந் தழீஇனுன் போரடுதோள்-வேம் பார் தெரியலெம் வேந்து.' 'இலமென் றசைஇ யிருப்பாரைக் கா ணி-னிலமென்னு நல்லா ணகும்.' 'வருந்தி யீன்முண் மறந்தொழிந்தாள் வளர்த்தாள் சொற்கேட் டில்கடிந்தாண்-முரிந்தின் காறுங் கூழையை முனிவார் நின்னை யென்முனிவார்-பொருந்திற் றன்மு விதவென்னுய் பொன்றுமளித்தி யுயிரென்னுய்-திருந்து சோலைக் கருங்குயிலே சிலம்ப விருந்து கூவுதியால்.' என்றற்றொடக்கத்தனவும் அன்ன. 'மல்லன் மலை யனைய மாதவரை வைதுரைக்கும்' என்பது உயர்திணையோடு அஃறிணை மயங்கிற்று. 'கல்விசேர் மாந்தரி னிறைஞ்சிக் காய்த்தவே.' என்பது அஃ றிணையோடு உயர்திணை மயங்கிற்று. கயற்கண் என்பது சினை முதலோடு மயங்கிற்று. தளிர்மேனியென்பது முதல் சினையோடு மயங்கிற்று. பிறவு மன்ன.

'தருமன் றண்ணளி யாற்றன நிகையால்-வருணன் கூற்றுயிர் மாற் றலின் வாமனே-யருமை யாலழ கிற்கணை யைந்துடைத்-திரும கன்திரு மாநில மன்னனே.' 'இந்திரகுமரன்போல விறைமக னிருந்து காண்க' என்றற்றொடக்கத்தனவாய் மயங்காது வருதன் மரபாமாதலின் இது வழுவமைதியாயிற்று.

இனிப் பிறவுமென்றதனுல், உருவகவுவமைக்கண் இவன் பாரதி இவன் பாரதியனையான் எனப் பான் மயங்கக் கூறுதலும், கயலினது பி றழ்ச்சி போலுங் கண்ணினது பிறழ்ச்சி என்பார் கயற்கண் என்று சொல் லின்முடிவினப்பொருண் முடியாது எஞ்சக் கூறுதலும், பிறவற்றுள்ளும் இவ்வாறெஞ்சக் கூறுதலும், செங்கோல் கொடுங்கோல் வீரக்கழல் சின வேல் என ஒருபொருட்டன்மையை மற்றொருபொருண்மேல் வைத்துக் கூறுதலும், ஈந்தான் என்பார் அருளினுன் என ஒருவினையை மற்றொரு வினையாற் கூறுதலும், 'அடிவண்ண மல்லா லலங்குதார்க் கோதை-முடி வண்ணங் கண்டறியா வேந்து.' 'துஞ்சாக் கண்ண வட்புலத்தரசே' என

உயர்திணையை அஃறிணையாகக் கூ-றுதலும், இவை போல்வன் பிறவும் வழுவமைதியாகக் கொள்க. (ருகூ)

பொருள்கோள்.

சகக. யாற்றுநீர் மொழிமாற்று நிரனிறை விற்பூண்
டாப்பிசை யளைமறி பாப்புக் கொண்டுகூட்
டடிமறி மாற்றெனப் பொருள்கோ ளெட்டே.

எ-னின். நால்வகைச் சொற்களானுஞ் செய்யுஞ் செய்யுட் கொள்ளும் பொருள்கோளின் பெயருந் தொகையுமுணர்-ற்று. இ-ள். யாற்று நீர்ப் பொருள்கோளும் மொழிமாற்றுப் பொருள்கோளும் நிரனிறைப் பொருள்கோளும் விற்பூட்டுப் பொருள்கோளும் தாப்பிசைப் பொருள் கோளும் அளைமறிபாப்புப் பொருள்கோளும் கொண்டுகூட்டுப் பொருள் கோளும் அடிமறிமாற்றுப் பொருள்கோளும் எனப் பொருள்கோள் எட்டாம். எ-று.

இவற்றுட்டாப்பிசையென்பதற்கு ஊசல்போல் இடைநின்று இரு மருங்குஞ் செல்லுஞ் சொல்லென்பது பொருள். தாம்பென்பது ஊசல். அஃதளைமறிபாம்பென்பது பாப்பென நின்முற்போல வலிந்து நின்றது. ஏனையவுங் காரணக்குறியாதல் காண்க. (சூ0)

சகஉ. மற்றைய நோக்கா தடிதொறும் வான்பொருள்
அற்றற் றொழுகுமஃ தியாற்றுப் புனலே.

எ-னின். நிறுத்த முறையானே யாற்றுநீர்ப் பொருள்கோளாமா றுணர்-ற்று. இ-ள். மொழிமாற்று முதலியபோற் பிறழ்ந்து செல வேண் டாது யாற்றுப் புனலொழுக்குப்போல் நெறிப்பட்டு அடிதோறும் வான் பொருள் அற்றற்றொழுகும் அப்பொருள்கோள் யாற்றுநீர்ப் பொருள்கோ ளாம். எ-று.

இடையறுதொழுகும் யாற்றுநீரொழுக்கு உவமையாதலின் அடி தோறும் வான்பொருளற்றற்றொழுகுதலாவது, மொழிமாற்று முதலிய போற் பிறழ்ந்து செல்லுஞ் செலவற்று ஆங்காங்கமைந்தொழுகுதலா மன்றி, அடிதோறும் பொருண் முடிதலன்றுமென்க. அங்ஙனமாயின் ஆங்காங்கெனப் பொதுப்படக் கூறாது அடிதொறுமென்றதென்னையெ னின்: அவ்வாறே கூறவார் ஓரிலக்கணமேல் வைத்துக் கூறினாரென்க.

வ-று. 'சொல்லருஞ் சூற்பசும் பாம்பின் றோற்றம்போன்-மெல்ல வே கருவிருந் தீன்று மேலவார்-செல்வமே போற்றலை நிறுவித்தேர்ந்த நூற்-கல்விசேர் மாந்தரினிறைஞ்சிக் காய்த்தவே.' என வரும். இப்பா

ட்டினுட் சொல்லென்னும் எழுவாயினை முதலெடுத்து அதன்றொழிலாகிய வினையெச்சங்கள் ஒன்றனை யொன்று கொள்ள இடையே முறை நிறீஇக் காய்த்தவென்னும் பயனிலையை இறுதிக்கட்டந்து முடித்தமையின் இப்பொருளொழுகுதல் யாற்றுநீரொழுக்குப்போறல் காண்க.

இதற்கு இவ்வாறன்றி ஏனையடிகளை நோக்காது அடிதோறும் பொருண்முடிந்து வருவது யாற்றுநீர்ப் பொருள்கோள் எனப் பொருளுரைத்து 'அலைப்பான் பிறிதுயிரை யாக்கலுங் குற்றம்-விலைப்பாலிற் கொண்டூன் மிசைதலுங் குற்றஞ்-சொலற்பால வல்லாத சொல்லுதலுங் குற்றங்-கொலைப்பாலுங் குற்றமே யாம்.' என உதாரணங் காட்டுவாருமுளர். யாற்றுநீரொழுக்குக்கு இடையறுதலின்மையானும், அற்றதேல் அதனை ஒழுக்கென்றல் கூடாமையானும், அஃது உவமையன்றாம். ஒவ்வோரடியொழுகுதற்கு உவமையாயிற்றெனின், பாட்டு முழுவதும் இடையறாதொழுகிப் பயின்று வரும் பொருள்கோண் மொழிமாற்றுமுதலியவற்றுள் அடங்காமையிற் குன்றக்கூறலாம். இங்ஙனமாதலின் அதுபொருளன்றாம். அவர் காட்டிய உதாரணம் அடிமறிமாற்றின்பாற்படுமென்க. அப்பொருள்கோளின் விகற்பம் அச்சூத்திரத்துட் டோன்றக் கூறுதும்.

இதனை வான்பொருளென்றார் இது நெறிப்பட்டு வருதலானும், பயின்று வருதலானும், மொழிமாற்று முதலிய வந்த செய்யுட்கண்ணும் விராய் வருதலானுமென்க. (௬௧)

சசுரு. ஏற்ற பொருளுக் கியையு மொழிகளை
மாற்றியோ ரடியுள் வழங்கன்மொழி மாற்றே.

எ-னின். மொழிமாற்றுப் பொருள்கோளாமாறுணர்-ற்று. இ-ள். இரண்டு மொழியும் அவை கொள்ளும் இரண்டு பயனிலையுமாய் வரக் கூறுவார் அந்நான்கனுள் ஏற்ற பயனிலைகட்கு இயையுமொழிகளைத் தனித்தனி கூட்டிக் கூறாது ஏலாத பயனிலைகட்கு இயையாத மொழிகளைத் தனித்தனி கூட்டி ஓரடியுள்ளே கூறும் பொருள்கோள் மொழிமாற்றுப்பொருள்கோளாம். எ-று.

ஒன்றற்கொன்று பொருந்தியதென்பார் ஏற்றபொருளுக்கியையுமொழியென்றார்.

மொழிமாற்றென்பது தனக்குள்ளதைக் கொடுத்துப் பிறர்க்குள்ளதை வாங்கும் பண்டமாற்றுப்போறலின் இரண்டு மொழியும் அவை கொள்ளும் இரண்டு பயனிலையும் வந்தல்லது மொழிமாற்றுதல்கூடாமையின் அத்தொகை தந்துகூறினும்.

வ-று. 'சுரையாழ வம்மி மிதப்ப வரையனைய-யானைக்கு நீத்து முயற்கு நிலையென்ப-கானக நாடன் சுனை.' என வரும். இதனுள், ஆழவென்னும் பயனிலைக்கு இயைந்த அம்மியென்னு மொழியினை மிதப்பவென்னும் பயனிலைக்கு இயைந்த சுரை

யென்னுமொழியினை ஆழவென்னும் பயனிலைக்குமாக மாற்றிக் கூறிய வாறும், நீத்தென்னும் பயனிலைக்கியைந்த முயலென்னுமொழியினை நிலையென்னும் பயனிலைக்கும் நிலையென்னும் பயனிலைக்கியைந்த யானையென்னுமொழியினை நீத்தென்னும்பயனிலைக்குமாக மாற்றிக் கூறியவாறுங், காண்க.

'ஆலத்துமேல குவளை குளத்துள-வாலி னெடிய குரங்கு.' என ஈரடி முதலியவற்றுட் கூறிற் சேய்மைக்கண்ணவாய் மொழிமாற்றென்பது தோன்றாமையின் அஃதிலக்கணமன்றென விலக்கி அண்மைக்கட் கூறுவதே மொழிமாற்றென்பார் ஓரடியுளென்றார். ஆலத்துமேலவென்பது ஓரடியுள் வாராமையிற் கொண்டுகூட்டென்பாருமுளர். அது மொழிமாற்றிற்குங் கொண்டுகூட்டிற்கும் வேற்றுமையுணரார் கூற்றாமென்க. அவர் இச்சூத்திரத்திற்கு மொழிமாற்றோடு பொருந்தாது கொண்டுகூட்டோடு பொருந்தப் பொருள் கூறிச் சுரையாழ என்னுமுதாரணங் காட்டுவர்.

சகச. பெயரும் வினையுமாஞ் சொல்லையும் பொருளையும்
வேறு நிரனிறீஇ முறையினு மெதிரினும்
நேரும் பொருள்கோ ணிரனிறை நெறியே.

எ-னின். நிரனிறைப்பொருள்கோளாமாறுணர்-ற்று. இ-ள். பெயரும் வினையுமாகிய சொற்களையும் அவை கொள்ளும் பெயரும் வினையுமாகிய பயனிலைகளையும் வேறு வேறு நிரையாக நிறுத்தி முறையாயேனும் எதிராயேனும் இதற்கிது பயனிலையென்பது படக் கூறும் பொருள்கோள் நெறிப்பட்ட நிரனிறைப் பொருள்கோளாம். எ-று.

வ-று. 'கொடிகுவளை கொட்டை நுசுப்புண்கண் மேனி-மதிபவள முத்தமுகம் வாய்முறுவல்-பிடிபிணைமஞ்ஞை நடைநோக்குச்சாயல்-வடிவினளே வஞ்சி மகள்.' இது பெயர்ச் சொற்களும் பெயர்ப்பயனிலைகளுமாய் நின்ற முறைநிரனிறை. 'காதுசேர் தாழ்குழையாய் கன்னித் துறைச்சேர்ப்ப-போதுசேர் தார்மார்ப போர்ச்செழிய-நீதியான்-மண்ணமிர்த மங்கையர்தோண் மாற்றாரை யேற்றார்க்கு-நண்ணிய வாய பொருள்.' இது வினைப் பயனிலைகளும் பெயர்ச்சொற்களுமாய் நின்ற முறைநிரனிறை.' களிறுங் கந்தும் போல நளிகடற்-கூம்புங் கலனுந் தோன்றுந்-தோன்றன்மறந்தோர் துறைகெழு நாட்டே.' இது பெயர்ச்சொற்களும் பெயர்ப்பயனிலைகளுமாய்நின்ற எதிர்நிரனிறை. 'ஆடவர்க ளெவ்வா றகன்றொழிவார் வெஃகாவும்-பாடகமு மூரகமும் பஞ்சரமா-நீடியமா-னின்றானிருந்தான் கிடந்தா னிதுவன்றோ-மன்றார் மதிற்கச்சி மாண்பு.' இது பெயர்ச்சொற்களும் வினைப்பயனிலைகளுமாய்நின்றஎதிர்நிரனிறை. பிறவுமன்ன

மேலைச்சூத்திரத்துள் மொழியென்றும் இச்சூத்திரத்துட் சொல்லென்றுங் கூறிய நிறுத்த சொல்லும் அது கொள்ளும் பயனிலையெனினும் பொருளெனினுமொக்கும் குறித்து வரு கிளவியுமன்றி அவ்வழிவேற்றுமை யுருபுகளும் பிறசொற்களும் உடன்வருமாலோவெனின்:—சாத்தன்

வந்தான் என்றால் அவனுடையணி முதலியனவும் உடன்றி வருதல் கூறா தேயமைதல் போலுமென்க.

'சொற்றொறு மிற்றிதன்பெற்றி' என்பதனானே 'காமவிதி கண்முக மென்மருங்குற் செய்யவாய்-தோமி றுகடினி சொல்லமிர்தந்-தேமலர்க்-காந்தள் குரும்பை கனக மடவாள்கை-யேந்திளங் கொங்கை யெழில்.' என வரும் எழுத்து நிரனிறையும் 'வெண்பா முதலாக வேதியராதியா-மண்பால் வகுத்த வருணமா-மொண்பா-வினங்கட்கு மிவ்வாறே யென்று ரைப்பர் தொன்னூன்-மனந்திட்பக் கற்றோர் மகிழ்ந்து.' எனத் தொகுத்துக்கூறு நிரனிறை முதலியவுங் கொள்க.

'அம்ம பவள்வரிநெடுங்கண் ணாய்வஞ்சிக் -கொம்ம பவள்கொடிமரு ங்குல் கோங்கி-னரும்ம பவண்முலை யொக்குமே யொக்குங்-கரும்ம பவள்வாயிற் சொல்.' என்னும் யாற்றுநீர்ப்பொருள்கோளை மயக்க நிரனிறையென்பாருமுளர். இது சொல்லையும் பொருளையுந் தனித்தனி நிறீஇக் கூறியதன்றி நிரனிறையாக நிறீஇக்கூறாமையின் நிரனிறையன்றென்பார் நெறியேயென்றார். (௪௩)

௪௪௫. எழுவா யிறுதி நிலைமொழி தம்முட்
பொருணோக் குடையது பூட்டுவில் லாகும்.

எ-னின். பூட்டுவிற் பொருள்கோளாமாறுணர்-ற்று. இ-ள். செய்யுட்கண் முதலினும் ஈற்றினுநிற்கும் மொழிகள் தம்முட் பொருணோக்க முடைய பொருள்கோள் பூட்டுவிற்பொருள்கோளாம். எ-று.

செய்யுட்கெல்லா முதலினுமீற்றினுமென்னாமையின் அதனகத்து எங்ஙனம் இவ்வாறு வரினுமாமென்க.

வ-று. 'திறந்திடுமின் றீயவை பிற்காண்டு மாத-ரிறந்து படிற்பெரிதா மேத-முறந்தயர்கோன்-றண்டார மார்பிற் றமிழர் பெருமானைக்-கண்டாரக் காணக் கதவு.' என வரும். பிறவுமன்ன. (௪௪)

௪௪௬. இடைநிலை மொழியே யேனைய யிடத்தும்
நடந்து பொருளை நண்ணுத றாப்பிசை.

எ-னின். தாப்பிசைப் பொருள்கோளாமாறுணர்-ற்று. இ-ள். இடைநிற்கு மொழியொழிந்த முதலினும் ஈற்றினுஞ் சென்று பொருளைக் கூடும் பொருள்கோள் தாப்பிசைப் பொருள்கோளாம். எ-று.

வ-று. 'உண்ணாமை யுள்ள துயிர்நிலை யூனுண்ண-வண்ணாத்தல் செய்யா தளறு.' என வரும். (௪௫)

௪௪௭. செய்யு ளிறுதி மொழியிடை முதலினும்
எய்திய பொருள்கோ ளளைமறி பாப்பே.

எ-னின். அளைமறிபாப்புப் பொருள்கோளாமாறுணர்-ற்று. இ-ள். செய்யுட்கண் ஈற்றினின்ற சொல் இடையினும் முதலினுஞ் சென்ற பொருள்கோள் அளைமறிபாப்புப் பொருள்கோளாம். எ-று.

வ-று. 'தாழ்ந்த வுணர்வினராய்த் தாளுடைந்து தண்டூன்றித் தளர் வார்தாமுஞ்-சூழ்ந்த வினையாக்கை சுடவிழிந்து நாற்கதியிற் சுழல்வார் தாமு-மூழ்ந்த பிணிநலிய முன்செய்த வினையென்றே முனிவார் தாமும்-வாழ்ந்த பொழுதினே வானெய்து நெறிமுன்னி முயலாதாரே.' என வரும். இருமருங்கினையும் இறுதியென அமையுமாதலின் வாழ்ந்தபொழுதினே வானெய்து நெறி முன்னி முயலாதாரேயென்னுஞ்சொற்களை அம்மருங்கு வைத்துச் செய்யுளாக்கினும் இப்பொருள்கோளாமென்க.()

சகஅ. யாப்படி பலவினுங் கோப்புடை மொழிகளை
ஏற்புழி யிசைப்பது கொண்டு கூட்டே.

எ-னின். கொண்டுகூட்டுப் பொருள்கோளாமாறுணர்-ற்று. இ-ள். செய்யுளடி பலவினும் இயல்பாகிய யாற்றுநீர்ப் பொருளுக்கேலாது கோத்துக்கிடந்த மொழிகளை எடுத்து அப்பொருளுக்கேற்றவிடத்துக் கூட்டும் பொருள்கோள் கொண்டுகூட்டுப் பொருள்கோளாம். எ-று.

இயல்பாகிய யாற்றுநீர்ப்பொருள்கோளிற் பிறழ்ந்து வருவனவற்றை மொழிமாற்று முதலியவாகப் பகுத்தமையின் அப்பொருளுக்கேற்ற விடத்தென்றும்.

வ-று. 'தெங்கங்காய் போலத் திரண்டுருண்ட பைங்கூந்தல்-வெண் கோழி முட்டை யுடைத்தன்ன மாமேனி-யஞ்சனத் தன்ன பசலை தணி வாமே-வங்கத்துச் சென்றார் வரின்.' என வரும். இதனுள் வங்கத்துச் சென்றார் வரின் அஞ்சனத்தன்ன பைங்கூந்தலை யுடையாண்மாமேனி மேற்றெங்கங்காய்போலத் திரண்டுருண்ட கோழி வெண்முட்டை யுடைத்தன்ன பசலை தணிவாமெனக் கொண்டு கூட்டுக.

உருவகவுவமையிற் றிணைசினைமுதல்கள் என்பதனை முதல் சினையென முறை நிறீஇப் பொருள்கொள்வதுமது. (கூஎ)

சகக. ஏற்புழி யெடுத்துடன் கூட்டுறு மடியவும்
யாப்பீ றிடைமுத லாக்கினும் பொருளிசை
மாட்சியு மாறா வடியவு மடிமறி.

எ-னின். அடிமறிமாற்றுப் பொருள்கோளாமாறுணர்-ற்று. இ-ள். பொருளுக்கேற்குமிடத்து எடுத்து நீங்காது கூட்டும் அடியினையுடையவும் யாதானுமோரடியை யெடுத்து அச்செய்யுட்கண் முதலிடை யீறுகளின்யாதானுமோரிடத்துக் கூட்டினும் பொருளோடு ஓசை மாட்சியும் ஓசையொழியப் பொருண்மாட்சியும் வேறுபடாத அடியினையுடையவுமாகியபொருள்கோள் அடிமறிமாற்றுப் பொருள்கோளாம். எ-று.

மாட்சி நெறிபட்டொழுகுதல்.

ஏற்புழியெடுத்துக் கூட்டுதல் இருவகையடிமறிமாற்றிற்கும் பொருந்துமாயினும் அவ்வடிகள் மாற்றுதற்கமைந்து நீங்கும் இவ்வடிகளிங்காவென்பார் உடனென்றும், ஓசையொழியப் பொருண்மாட்சிமாத்தி

ரையும் மாறுவடியவுமென்பார் பொருளிசைமாட்சியுமென உம்மை தந்தும் கூறினர்.

வ-று. 'நடுக்குற்றுத் தற்சேர்ந்தார் துன்பந் துடையார்-கொடுத்துத் தான் றுய்ப்பினு மீண்டுங்கா லீண்டு-மிடுக்குற்றுப் பற்றினு நில்லாது செல்வம்-விடுக்கும் வினையுலந்தக் கால்.' என்பதனுட் கொடுத்துத்தான்றுய்ப்பினு மீண்டுங்காலீண்டும் விடுக்கும் வினையுலந்தக்கா லிடுக்குற்றுப் பற்றினு நில்லாது செல்வ மிஃதறியார் நடுக்குற்றுத் தற்சேர்ந்தார் துன்பந் துடையார் என அடிகளை யேற்புழியெடுத்துக் கூட்டுக. 'மாறுக் காதலர் மலைமறந்தனரே-யாறுக் கட்பனி வரலா னுவே-வேறு மென்றோள் வளைநெகி ழும்மே-கூறுய்தோழியான் வாழுமாறே' என்பதனுள் யாதானுமோரடியையெடுத்து யாதானுமோரிடத்துக் கூட்டி உச்சரித்துப் பொருளும் ஓசையும் வேறுபடாமை காண்க. 'அலைப்பான் பிறிதுயிரை யாக்கலுங் குற்றம்-விலைப்பாலிற் கொண்டுன் மிசைதலுங் குற்றஞ்- சொலற்பால வல்லாத சொல்லுதலுங் குற்றங்-கொலைப்பாலுங் குற்றமே யாம்.' என்பதனுள் ஈற்றடியொழிந்த மூன்றடியுள் யாதானுமொன்றையெடுத்து யாதானுமோரிடத்துக் கூட்டி உச்சரித்துப் பொருளுமோசையும் வேறுபடாமையும், ஈற்றடியையெடுத்து யாதானுமோரிடத்துக் கூட்டி உச்சரித்து ஓசை வேறுபட்டுப் பொருள் வேறுபடாமையுங், காண்க.

செய்யுளடி பலவினையுந் தொகுத்துக் கூறாது மூன்றும் ஒன்றுமாகப் பிரித்ததென்னையெனின்:—எண்வகைப்பட்ட பொருள்கோளும் அவற்றின் விகற்பங்களுமாய பொருள்கோள்களுள் ஒன்றொரு செய்யுண் முழுவதூஉம் அமைந்து கிடக்கவேண்டுமென்னும் யாப்புறவின்றி ஒன்றும் பலவும் அமைந்து கிடத்தலினென்க. அவ்வாறமைந்து கிடத்தல் அவ்வப்பொருள்கோட்குக் காட்டிய செய்யுட்கண்ணும் பிற செய்யுட்கண்ணுங் கண்டுகொள்க. அடி மறித்தலன்றி மாற்றுதல் ஏற்புழியெடுத்துடன் கூட்டுறுமடியவும் என்றதற்கின்றும் அங்ஙனமாக அதனையும் அடிமறிமாற்றென்ற தென்னையெனின்:— மறித்தற்குரிய கொண்டுகூட்டோடும் மறித்தற்கும் மாற்றுதற்குமுரிய அடிமறிமாற்றோடுஞ் சார அதனை முதற்கட்கூறி, அடியாக மறித்தலுடைமையின் அடிமறிமாற்றின்பாற் படுத்துச், சிலவுறுப்புக் குறைந்தாரையும் மக்களென்றாற்போல, அதற்கும் அடிமறிமாற்றெனப் பெயர் தந்து கூறினரென்க. செய்யுட்குரிய பொருள்கோளை ஈண்டுக் கூறியதென்னையெனின்:—செய்யுட்குத் தொடர் என்னுங் காரணக்குறி போந்தது மொழி தொடர்ந்ததாலன்றே அங்ஙனமாதலின் இதுவுந் தொடர்மொழியிலக்கணமேயாமென்க. ௬௮

பொதுவியன் முற்றிற்று.

ச. இடையியல்.

சஉ0. வேற்றுமை வினைசா ரியையொப் புருபுகள்
தத்தம் பொருள விசைநிறை யசைநிலை
குறிப்பெனெண் பகுதியிற் றனித்திய லின்றிப்
பெயரினும் வினையினும் பின்முன் னோரிடத்
தொன்றும் பலவும்வந் தொன்றுவ திடைச்சொல்.

எ-னின். 'இடையுரியடுத்த நான்குமாம்' என் நிறுத்தமுறை யானே இடைச்சொலிலக்கணம் இவ்வியலானுணர்த்துவான்றொடங்கி அவை இத்துணைய இவ்வியல்பினவென அவற்றின் பொதுவிலக்கணமு ணர்-ற்று. இ-ள். எழுவாயுருபு முதலிய எட்டு வேற்றுமையுருபுகளுட் பெயரும் பெயராது விகாரமுமாகிய எழுவாயும் விளியுமொழித்து ஒழிந்த ஐம்முதலிய ஆறுருபுகளும், பகுதி விகுதி இடைநிலை என்னுந் தெரிநிலை யுங் குறிப்புமாகிய வினையுருபுகளுண் முதனிலைத்தனிவினைப்பெயரும் பொருளாதிபறுவகைப் பெயருமாகிய பகுதியொழித்து ஒழிந்த விகுதிமு தலிய வினையுருபுகளும், அன் ஆன் முதலிய சாரியையுருபுகளும், போ லப் புரைய முதலிய உவமவுருபுகளும், பிறவாறு தத்தமக்குரிய பொரு ளையுணர்த்தி வருவனவும், வேறு பொருளின்றிச் செய்யுளிசை நிறைத்த லே பொருளாக வருவனவும், அசைத்தலே பொருளாக நிற்பனவும், வெ ளிப்படையின் வரும் இவை போலாது குறிப்பின் வருவனவும் என்னும் எட்டு வகையினையுடையவாய்த் தனித்து நடத்தலின்றிப் பெயரினகத் தும் வினையினகத்தும் அவற்றின் புறமாகிய பின்னுமுன்னும் இவ்விடங் களாறனுள் ஓரிடத்தொன்றேனும் பலவேனும் வந்து அப்பெயர் வினைக ட்கு அகத்துறுப்பாயும், புறத்துறுப்பாயும் ஒன்றுபட்டு நடக்குந்தன்மை யது இடைச்சொல்லாம். எ-று.

தெரிநிலைவினையிடைநிலைபோல ஏனையிடைநிலை சாரியைகட்கு வே று பொருளின்றேனும், பெயர் வினைகட்கு இன்றியமையாது வருதலே பெரும்பாலவாதலின் அவற்றின் பொருளே பொருளென்பது கருதி, இசைநிறையசைநிலைகளைச் சார வையாது முதற்கண் வைத்தாரென்க.

பெயரினும் வினையினுமென்ற உம்மையைப் 'பின்முன்னென்பன வற்றோடுங் கூட்டுக.

இச்சொற்கண், முதற்கூறிய பெயர்ச்சொல் வினைச்சொற்களுமா காது அவற்றின் வேறுமாகாது இடைநிகரனவாய் நிற்றலின், இடைச்

சொல்லெனக் காரணக்குறி பெற்றன. இது பாலைத்திணை நடுவுநிலைத்தி ணையெனப் பெயர் பெற்றதுபோலுமென்க.

அற்றேல், பாலைத்திணை நடுவுநிலைத்திணையென்றாயவாறென்னையெ னின்:—ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் "நடுவுநிலைத்திணையே நண்பகல் வேனி லொடு- முடிவுநிலை மருங்கின் முன்னிய நெறித்தே." எனக் கூறியவழி அங்ஙனம் நடுவுநிலைத்திணையென்னுஞ் சொல்லே தன் காரணம் இனிது விளக்கி நிற்றலான், அது நடுவு நிற்றல் காரணத்தாற் பெற்ற பெயரென் பது பெற்றாம். இன்னும் அவ்வாசிரியர் ஏனை நாற்றிணையும் முறையா னே கூறி இறுதிக்கண்ணோதுதலான் இஃதவற்றின் வேறென்பது விளங் குதலானும் எஞ்ச நின்றது பாலையேயாகலானும் "நடுவ ணைந்திணை நடு வணதொழியப்-படுதிரை வையம் பாத்திய பண்பே." என நிலம் பகுத் தோதுங்கால் நடுவணதெனக் குறியிட்டமையானும் அங்ஙனம் பகுக்கப் படு நிலங்களுமாகாது அவற்றின் வேறுமாகாது தனக்குரிய நிலம் நடுநிக ர்த்ததாய் நிற்றல்பற்றி நடுவுநிலைத்திணையெனக் குறியீடு பெற்றதெனக் கொள்க. இங்ஙனம் இதன்றிறம் விரிக்கிற் பெருகும். அது நிற்க.

இனி இடைநிகரனவாய் நிற்றலின் இடைச்சொல்லெனக் காரண க்குறி போந்ததூஉமன்றித் தனித்து நடத்தலின்றிப் பெயர் வினைகளிட் மாக நடத்தலின் இடைச்சொல்லெனக் காரணக்குறி போந்ததெனினும் அமையும். அது முதனூலின் வழியாக நடக்குநூலை அங்ஙனங் கூறாது வழிநூலென்றாற்போலப் பெயர்வினைகளிடமாக நடக்குஞ் சொல்லை அங் ஙனங் கூறாது இடைச்சொல்லெனப்பட்டது. அங்ஙனமாயின் இட மென இயற்சொல்லாற் கூறாது இடையெனத் திரிசொல்லாற் கூறிய தென்னையெனின்:—இயற்சொல்லாற் கூறின் இடப்பொருளை யுணர்த் துஞ் சொல்லெனப் பொருள்படுமாதலின் அதனோடு-தற்கு வேற்றுமை தோன்றற்கென்க. எண்வகையுட் டோன்றாதொழிந்தன வருஞ் சூத்திர ங்களானுணர்க.

வ-று. நம்பியை நம்பியால் நம்பிக்கு என்புழிப் பெயரின் புறத்து றுப்பாய் ஐயுருபுமுதலிய இடைச்சொல்லொன்று வந்தன. தச்சன் தச் சிச்சி முடியினன் என்புழிப் பெயரினகத்துறுப்பாய் விகுதியிடைநிலைசா ரியையிடைச்சொற்கள் பல வந்தன. வினைக்குறிப்பினகத்துறுப்பாய்ப் பல வருவனவுமன்ன. நடந்தான் நடந்தனன் என்புழித் தெரிநிலைவி னையினகத்துறுப்பாய் விகுதியிடைநிலை சாரியையிடைச்சொற்கள் பல வந்தன. அவன் எவன் ஏனோன் ஏனையோன். எ-ம். போல புரைய. எ-ம். சாத்தனென்பான் சாத்தனுயினுன். எ-ம். இடைச்சொல்லடியா கப் பிறந்த பெயராயும் வினையாயும் வினையிலக்கணையாயும் நிற்றலின் இவற்றின் பகுதி விகுதி முதலியவுமன்ன. அதுமன் அதுமற்றம்ம. எ-ம். கொன்னூர் 'ஓஒவுவமனுறழ்வின்றி.' எ-ம். பெயரின் புறத்துறுப்பாய்ப்

பின்னு முன்னும் ஒன்றும் பலவும் வந்தன. வருகதில் வருகதில்லம்ம எ-ம். ஒஒ தந்தார் 'ஏயேயம்பன் மொழிந்தனளாயே' எ-ம். தெரிநிலைவி னையின் புறத்துறுப்பாய்ப் பின்னு முன்னும் ஒன்றும் பலவும் வந்தன. பிறவுமன்ன. இவற்றுட் சில ஒரோவழி விகாரப்பட்டு மன் கொன் என ற்பாலன மன்னை கொன்னையென வருவனவுமுள; அவையெல்லாம் 'புதி யன புகுதலும் வழுவல'என்பதன்பாற்படுத்துக. (க)

சஉக. தெரிநிலை தேற்ற மையமுற் றெண்சிறப்
பெதிர்மறை யெச்சம் வினாவிழை வொழியிசை
பிரிப்புக் கழிவாக்க மின்னன விடைப்பொருள்.

எ-னின். மேல் 'தத்தம்பொருள' என்றார் அப்பொருளாவன இவை யென்பதுணர்-ற்று. இ-ள். தெரிநிலை முதலாக விதந்த பதினான்கும் இவைபோல்வன பிறவும் மேல் 'தத்தம்பொருள' என்ற இடைச்சொற் பொருள்களாம். எ-று.

இன்னனவென்றதனாற்சிலவருமாறு: அக்கொற்றன் எக்கொற்றன் என்பன சுட்டுப்பொருளும் வினாப்பொருளுந் தந்தன. நக்கீரர் நப்பால த்தனார் என்புழி நகரவிடைச்சொற் சிறப்புப்பொருடந்தது. 'அஆ விழந் தானென் றெண்ணப்படும்' 'ஆஅ வளிய வலவன்றன் பார்ப்பினோடு' 'அந் தோவிசையைபட்டனள்' 'அரக்காம்ப னாறும்வா யம்மருங்குற் கன்னோ- பரற்கான மாற்றினகொல்லோ' என்புழி அஆ ஆ அந்தோ அன்னோ என் னும் இடைச்சொற்கள் இரங்குதற்பொருடந்தன. இவற்றிற்கு அதிசய ப்பொருளுமுள. 'அறிதோ றறியாமை கண்டற்றால்' 'செறிதொறிது செ ல்வத்தியற்கையே' என்புழித் தோறு தொறுவென்னும் இடைச்சொற் கள் இடப்பன்மைப் பொருடந்தன. இனிச்செய்வான் இனியெம்மெ ல்லை என்புழி இனி யென்னுமிடைச்சொற் காலப்பொருளும் இடப்பொ ருளும் முறையே தந்தது. பிறவும் இவ்வாறு தனித்து நடக்கும் பெயர் வினையாகாது வருவனவெல்லாங் கொள்க. (உ)

சஉஉ. பிரிநிலை வினாவெண் ணீற்றசை தேற்றம்
இசைநிறை யெனவா றேகா ரம்மே.

எ-னின். வேற்றுமையுருபு முதலிய நான்கும் மேலே சொல்லப்ப ட்டமையின் அவற்றையொழித்து ஏனையவற்றையுணர்த்துவான்றொட ங்கி அவற்றுள் ஏகாரவிடைச்சொலிலக்கணமுணர்-ற்று. இ-ள். தெரிநிலை முதலிய பதினான்கும் அவை போல்வன பிறவுமாகிய பொருள்களுள்ளும் இசைநிறைத்தல் அசைத்தல் குறிப்பென்னு மூன்று பொருள்களுள்ளும் பிரிநிலை முதலிய ஆறுபொருளையுந் தரும் ஏகாரவிடைச்சொல். எ-று.

வ-று. அவனே கொண்டான் என்பது ஒரு குழுவினின்றும் ஒரு வனைப் பிரித்து நிற்றலிற் பிரிநிலை. இஃவேகாரம் அவனோ கொண்டான்

என்னும் பொருள்பட வினாவி நிற்பின் வினா. நிலனே நீரே தீயே வளியே என்பது நிலனும் நீருந் தீயும் வளியுமென்னும் பொருள்பட எண்ணி நிற்றலின் எண். 'கடல்போற் றோன்றல் காடிறந் தோரே' என்பது சொல்லிறுதிக்கண் அசைத்தற் பொருடருதலின் ஈற்றசை. இவ்வேகாரவசைநிலை முதற்கண் வாராதென்பார் ஈற்றசையென்றார். அவனே கொண்டான் என்பது துணிதற்பொருடரிற் றேற்றம். இத்தேற்றப்பொருள் பிரிநிலைக்கண்ணேயுளதாதலின் இப்பொருளை வேறெடுத்துக் கூறுதல் எனையபோற் சிறப்புடைத்தன்றென்பார் இதனைப் பொருட்சிறப்பில்லா ஈற்றசைக்கும் இசைநிறைக்கு மிடையே கூறினார். 'ஏயே யிவளொருத்தி பேடியோவென்றார்' என்பது இசைநிறைத்தற்பொருடருதலின் இசைநிறை. அவனே கொண்டான் என்பது ஓரோவழி அவன் கொள்கிலனென எதிர்மறைப்பொருடரின் அது செம்பொருளன்றி வலிந்து கொளப்படுதலிற் 'புதியன புகுதலும் வழுவல' என்பதன் பாற்படுத்துக. (ங)

சஉங. ஒழியிசை வினாச்சிறப் பெதிர்மறை தெரிநிலை
கழிவசை நிலைபிரிப் பெனவெட் டோவே.

எ-னின். ஓகாரவிடைச்சொலிலக்கணமுணர்-ற்று. இ-ள். ஒழியிசை முதலிய எட்டுப்பொருளையுந் தரும் ஓகாரவிடைச்சொல். எ-று.

வ-று. கொளலோ கொண்டான் என்பது கொண்டுய்யப்போயினா
னல்லன் என்றற்றொடக்கத்து ஒழிந்த சொற்களைத் தருதலின் ஒழியி
சை. குற்றியோ மகனோ என்பது வினா. சிறப்பு உயர்வுசிறப்பு இழி
வுசிறப்பென இருவகைத்து. ஓஒ பெரியன் என்பது உயர்வு சிறப்பு.
ஓஒ கொடியன் என்பது இழிவுசிறப்பு. அவனோ கொண்டான் என்
பது கொண்டிலனென்னும் பொருடந்தவழி எதிர்மறை. அலியை நோ
க்கி ஆணோவதுவமன்று பெண்ணோவதுவமன்றென்பது அத்தன்மையி
ன்மை தெரிந்தவழி நிற்றலிற் றெரிநிலை. உறுதியுணராது கெட்டாரை
ஓஒ தமக்கோ ருறுதியுணராரோ என்பது கழிவிரக்கப் பொருடருதலிற்
கழிவு. 'காணிய வம்மினோ கங்குலது நிலையே.' என்பது அசைநிலை. அவ
னோ கொண்டான் என்பதுபலருணின்றும் ஒருவனைப் பிரித்தமை கருதி
யவழிப் பிரிநிலை. இப்பொருள் எதிர்மறைக்கண்ணே உளதாதலின்
அசைநிலையின் பின் வைத்தார். (ச)

சஉச. வினைபெயர் குறிப்பிசை யெண்பண் பாறினும்
எனவெனு மொழிவரு மென்று மற்றே.

எ-னின். எனவெனவும் என்றெனவும் வரும் இடைச்சொலிலக்கணமுணர்-ற்று. இ-ள். வினைப்பொருண்முதலிய ஆறு பொருளினும் எனவென்னுமிடைச்சொல் வரும்; என்றென்னும் இடைச்சொல்லும் அவ்வாறு வரும். எ-று.

வ-று. கொள்ளெனக் கொண்டான், மைந்தன் பிறந்தானென்த் தந்தையுவந்தான் என்பது வினை. ஊரெனப்படுவதுறையூர் 'அழுக்காறென வொருபாவி' என்பது பெயர். விண்ணெனவிசைத்தது 'பொள்ளென வாங்கே புறம்வேரார்' என்பது குறிப்பு. ஒல்லெனவொலித்தது 'நிலையருங்குட்டத்துத் துடுமெனப் பாய்ந்தது' என்பது இசை. நிலனென நீரெனத் தீயென வளியென வரும் பூதநான்குமுருவம் என்பது எண். வெள்ளென விளர்த்தது, மெல்லென நடந்தது என்பது பண்பு. இங்ஙனம் எண்ணுப்பொருட்குக்காட்டிய பெயர்கள்தனித்து நில்லாது எண்ணி அளவைப் பண்புப்பொருளுணர்த்தலின் அப்பொருண்முதற்கண் நிறீஇய பெயர்ப்பொருளன்றென்க. என்றென்பதனையுங் கொள்ளென்றுகொண்டானென முறையே இயையுமாறொட்டுக. சுட்டுப்பெயர் வினப்பெயர்கட்குத் தமக்கென ஓர் பொருளின்றிச் சுட்டவும் வினவவும்படும் பொருளாதி ஆறு பெயர்ப்பொருளே பொருளாக வருதல்போல இவ்விரண்டிடைச்சொற்குந் தமக்கென ஓர் பொருளின்றி வினைமுதலியவாய் இங்ஙனம் விதந்தவற்றின் பொருளே பொருளாக வருமென்பார் ஆறு பொருளையுந் தருமென்னது ஆறினும் வருமென்றார். (ரு)

சஉரு. எதிர்மறை சிறப்பைய மெச்சமுற் றளவை
தெரிநிலை யாக்கமோ டும்மை யெட்டே.

எ-னின். உம்மையிடைச்சொல்லிலக்கணமுணர்-ற்று. இ-ள். எதிர்மறை முதலிய எட்டுப்பொருளையுந் தரும் உம்மையிடைச்சொல். எ-று.

வ-று. கொற்றன் வருதற்குமுரியன் என்பது எதிர்மறை. குறவருமருளுங்குன்று, இவ்வூர்ப்பூசையும் புலாறின்னாது என்பது உயர்வுசிறப்பு. பார்ப்பானுங்கள்ளுண்டான், புலையனும் விரும்பாப்புன்புலால் யாக்கை என்பது இழிவுசிறப்பு. பூசையும் புலாறின்னாது என்பதனை இழிவுசிறப்பென்பாருமுளர். அங்ஙனமாயின் ஒரு பொருளினது உயர்வைச் சிறப்பித்தல் இழிவைச் சிறப்பித்தலெனப் பொருள்படாது உயர்ந்த பொருளான் மற்றொன்றைச் சிறப்பித்தலெனப் பொருள்படும். அவ்வாறு பொருள்படின் ஓகாரப் பொருளாய் வரும் உயர்வுசிறப்பிற்கும் இழிவுசிறப்பிற்கும் ஆகாமையின் அது பொருந்தாதென்க. இனி இவ்வும்மைப் பொருளைக் குன்று முதலியவற்றிற் கொள்ளாது குறவர் முதலியவற்றிற் கொண்டு பூசையுமென்பதனை இழிவுசிறப்பும்மையெனக் கோடலுமொன்று. இங்ஙனம் இழிவுசிறப்பென்பதற்கு இழிவினுட் சிறந்த இழிவெனப் பொருள் கூறுக. உயர்வுசிறப்பும் அது. பூசைக்குப் புலாறின்னுதல் இழிபுந் தின்னாமை சிறப்புமாகப் பொருள்கொளிற் குறவர்க்குமருளுதல் சிறப்பாகவேண்டுமாதலின் அது பொருந்தாதென்க. பத்தாயினு மெட்டாயினுங் கொடு என்பது ஐயம். சாத்தனும் வந்தான் என்பது கொற்றன் வந்ததன்றியெனப் பொருள்படின் இறந்தது தழியவெச்சவும்

மை. கொற்றனும் வருவானெனப் பொருள்படின் எதிரதுதழீஇயவெச்சவும்மை. தமிழ்நாட்டு மூவேந்தரும்வந்தார், எல்லாரும் வந்தார் என்பது முற்றும்மை. சாத்தனுங் கொற்றனுந் தேவனும் பூதனும் வந்தார் என்பது எண்ணும்மை. ஆணுமன்று பெண்ணுமன்று என்பது தெரிநிலையும்மை. தெரிநிலை யோகாரம்போற் பொருளுரைத்துக்கொள்க. நெடியனுமாயினன், பாலுமாயிற்று என்புழி அவனே வலியனுமாயினன் அதுவே மருந்துமாயிற்று எனப் பொருள்படின் ஆக்கவும்மை. (சு)

சஉசு. முற்றும்மை யொரோவழி யெச்சமு மாகும்.

எ-னின். முற்றும்மைக்கு எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதியுணர்-ற்று. இ-ள். முற்றும்மை ஒரோவிடங்களின் எச்சவும்மையுமாம். எ-று.

வ-று. ஆறுந் தருவது வினையே என்புழி ஐந்துந் தருவது வினையேயென்றும், எல்லாரும் இது செய்யார் என்புழிச் சிலர் இது செய்வாரென்றும், முற்றும்மைப்பொருளும் எச்சவும்மைப்பொருளும் ஒருங்கு தருதல் காண்க. இங்ஙனந் தருதலின் எச்சமுமென இறந்ததுதழீஇய வெச்சவும்மையாற் கூறினர். (எ)

சஉஎ. செவ்வெண் ணீற்றதா மெச்ச வும்மை.

எ-னின். எச்சவும்மைக்காவதோர் விதியுணர்-ற்று. இ-ள். எச்சவும்மை செவ்வெண்ணின்கண் வருமாயின் ஈற்றின்கண் வரும். எ-று.

வ-று. 'செய்பவன் கருவி நிலஞ்செயல் காலஞ்-செய்பொருளாறுந் தருவது வினையே' என்புழி இவற்றுட்சிலவுந் தருந்திறத்தது வினையே எனவும் கல்விசெல்வமொழுக்கங் குடிப்பிறப்பும் பெறுவாருமுளர் என்புழி இவற்றுட்சில பெறுவாருமுளர் எனவும் பொருள்படுதல் காண்க.

சஉஅ. பெயர்ச்செவ் வெண்ணே யென்றா வெனாவெண்
ணான்குந் தொகைபெறு மும்மையென் றெனவோ
டிந்நான் கெண்ணுமஃ தின்றியு மியலும்.

எ-னின். முன்னர் எடுத்து விதந்தும் விதவாதும் வருஞ் சிலவெண்ணிடைச்சொற்கட்கு ஆவதோரிலக்கணமுணர்-ற்று. இ-ள். பெயர்களின் இடையே நிற்ப வருஞ் செவ்வெண்ணும் ஏகாரவெண்ணும் என்றாவெண்ணும் எனாவெண்ணுமாகிய நான்குந் தொகை பெற்றுநடக்கும்; உம்மை எண்ணும் என்றெண்ணும் எனவெண்ணும் ஒடுவெண்ணுமாகிய இந்நான்கெண்ணுந் தொகை பெற்றும் பெறாதும் நடக்கும். எ-று.

பெயரெண்ணென்னாது செவ்வெண்ணென்றதனால், அஃதெண்ணிடைச்சொற்றேக்க தொகைநிலையென்பதூஉம், அங்ஙனமாதலின் அத

னையும் ஏகாரமுதலிய எண்ணிடைச்சொற்களோடு உடன் கூறப்பட்டதென்பதூஉம், பெற்றும்.

வ-று. சாத்தன் கொற்றன் றேவன் பூதனல்வரும் வந்தார், சாத்தனே கொற்றனே தேவனே பூதனே நால்வரும் வந்தார், சாத்தனென்று கொற்றனென்று தேவனென்று பூதனென்று நால்வரும் வந்தார், சாத்தனெனக் கொற்றனெனத் தேவனெனப் பூதனென நால்வரும் வந்தார் இவை தொகை பெற்றே வந்தன. பெயர்ச்செவ்வெண் தொகை பெறுதற்கு இச்சூத்திரத்தைக் காட்டினும் அமையும். இவை வழக்கிடத்து ஒரோவழித் தொகை பெறாது வரின் இசையெச்சமாகவும், செய்யுட்கட்டொகை பெறாதவரிற் றொகுக்கும்வழித்தொகுத்தலாய் அமையின் அவ் விகாரமாகவும், அன்றேல் இசையெச்சமாகவுங் கொள்க. சாத்தனுங் கொற்றனுந் தேவனும் பூதனு நால்வரும்வந்தார், சாத்தனென்று கொற்றனென்று தேவனென்று பூதனென்று நால்வருள், சாத்தனெனக் கொற்றனெனத் தேவனெனப் பூதனென நால்வருள், சாத்தனொடு கொற்றனொடு தேவனொடு பூதனொடு நால்வரிவன் மைந்தர். எ-ம். சாத்தனுங் கொற்றனுந் தேவனும் பூதனும் வந்தார், நிலனென்றுநீரென்று தீயென்று காற்றென் றளவறுகாயமென்றாகியவுலகம், நிலனென நீரெனத் தீயெனக் காற்றென வளவறுகாயமெனவாகியவுலகம், நிலனொடு நீரோடு தீயோடு காற்றோ டளவறு காயமோடாகிய பூதம். எ-ம். இவை தொகை பெற்றும் பெறாதும் வந்தன. (௯)

சஉ௯. என்று மெனவு மொடுவு மொரோவழி
நின்றும் பிரிந்தெண் பொருடொறு நேரும்.

எ-னின். எண்ணிடைச் சொல்லுட் சிலவற்றிற்கு எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதியுணர்-ற்று. இ-ள். இம்மூன்றெண்ணும் எண்ணும் பொருடோறும் நிற்றலேயன்றி ஒரிடத்து நின்றும் பிரிந்து எண்ணும் பொருடோறும் பொருந்தும். எ-று.

வ-று. 'வினைபகை யென்றிரண்டி னெச்ச நினையுங்காற்-றீயெச்சம் போலத் தெறும்.' 'பகைபாவ மச்சம் பழியென நான்கு-மிகவாவா மில்லிறப்பான்கண்.' 'பொருள்கருவி காலம் வினையிட னொடைந்து-மிருடர வெண்ணிச் செயல்.' என வரும்.

எண்ணும் பொருடோறுந் தனித்தனி நிற்றலினும் ஒரோவழி நின்று பிரிதல் இம்மூன்றெண்ணிற்கும் அமைந்துகிடந்தனவாதலின் ஈண்டுங் கூறப்பட்டன. எனவே ஏனையெண்கட்கு எண்ணும் பொருடோறு நிற்கு நிலையே சிறந்தனவென்பதூஉம் ஒரோவழி நின்று பிரிதல் வலிந்து கொளற்பாலனவென்பதூஉம் அவை ஈண்டமையாது தீவகமென்னும் அணியிலக்கணத்தின் பாற்படுமென்பதூஉம் பெற்றும். (௪௦)

௬௩௦. வினையொடு வரினுமெண் ணினைய வேற்பன.

எ-னின். மேற்பெயரோடு வந்த எண்ணிடைச்சொற்கள் வினையோடும் வருமாறுணர்-ற்று. இ-ள். எண்ணிடைச் சொற்கள் வினையோடு வரினும் மேற் பெயரோடு வந்தாற்போலும் ஏற்பன. எ-று.

ஏற்பனவெனவே வினையோடேலாவெண் வருதலுந் தொகை பெறுதலுமில்லையென்க.

வ-று. 'மண்டில மழுங்க மலைநிறங் கிளர-வண்டினம் மலர்பரந் தூதமிசையே-கண்டற்கானங் குருகினமொலிப்ப' என்பது செவ்வெண். கற்றுங் கேட்டுங் கற்பனை கடந்தான் என்பது உம்மையெண். உண்ணவென்றுடுக்கவென்று பூசவென்று முடிக்கவென்று வந்தான் என்பது என்றெண். உண்ணவெனவுடுக்கவெனப் பூசவென முடிக்கவென வந்தான் என்பது எனவெண். உண்ணவுடுக்கப் பூச முடிக்கவென்று வந்தான், உண்ணவுடுக்கப் பூசமுடிக்கவென வந்தான் 'நன்னிதிபெருக நாடொறும் வாழ்கவென்-றுன்னுமிவ் வேட்கை யொழிந்தன ரிலரே.' என்பன என்றும் எனவும் ஒரோவழி நின்றும் பிரிந்தன. பிறவற்றுள்ளும் ஏற்பன வந்தவழிக் காண்க.

சாத்தன் வந்தான் கொற்றன் வந்தான் இருவரும் வந்தமையாற் கலியாணம் பொலிந்தது என வினைச்செவ்வெண் தொகைபெற்றதென் பாருமுளர். தொகைச்சொற் பெயராதலின் அது வகைப்பெயர்களோடு பொருந்தி இருபெயரொட்டாமன்றி வினையொடு பொருந்தாமையானும், இங்ஙனம் இருவரென்னுந் தொகை சாத்தன் கொற்றனாகிய இருவரெனப் பெயர்த்தொகையாதலானும், அது பொருந்தாதென்க. (௧௧)

௬௩௧. விழைவே கால மொழியிசை தில்லே.

எ-னின். தில்லென்னும் இடைச்சொல்லிலக்கணமுணர்-ற்று.இ-ள். இம்மூன்று பொருளையுந் தருந் தில்லென்னும் இடைச்சொல். எ-று.

வ-று. 'வார்ந்தி லங்குவை யெயிற்றுச் சின்மொழி யரிவையைப் பெறுகதில்லம்ம யானே' என்பது பெறுதல் வேட்கையையுணர்த்தலின் விழைவு. 'பெற்ருங் கறிகதில் லம்மவிவ் வூரே' என்பது பெற்றகாலத்த றிக எனக் காலத்தையுணர்த்தலிற் காலம். 'வருகதில் லம்மவெஞ் சேரிசேர' என்பது வந்தால் ஒன்று செய்வல் என்னுஞ் சொல்லொழிந்து நிற்றலின் ஒழியிசை. (௧௨)

௬௩௨. மன்னே யசைநிலை யொழியிசை யாக்கங்
கழிவு மிகுதி நிலைபே றாகும்.

எ-னின். மன்னென்னும் இடைச்சொல்லிலக்கணமுணர்-ற்று.இ-ள் இவ்வாறு பொருளையுந் தரும் மன்னென்னும் இடைச்சொல். எ-று.

வ-று. 'அதுமற் கொண்கன்றேரே' என்பது அசைநிலை. 'கூரியதோர்வாண்மன்' என்புழி அதனாற் கருந்தாதறத் துணித்தது என்னுஞ்சொல்லொழியநின்றமையின் ஒழியிசை. நெடியன் மன் என்புழி அவனேவலியனுமாயினான் எனப் பொருடருதலின் ஆக்கம். 'சிறியகட் பெறினே யெமக்கீயு மன்னே' என்புழி இப்பொழுது அவனிறத்தலின் எமக்கீதல் கழிந்தது எனப் பொருடருதலிற் கழிதல். 'எந்தை யெமக்கருளுமன்' என்புழி மிகுதியுமருளுமெனப் பொருடருதலின் மிகுதி. 'மன்னா வுலகத்து மன்னியது புரிமே' என்புழி இவ்விடைச்சொல்லடியாகப் பிறந்த வினையுண் மன்னென்பது நிலையினையுணர்த்தினமையின்நிலைபேறு. (கங)

சஙங. வினைமாற் றசைநிலை பிறிதெனு மற்றே.

எ-னின். மற்றென்னும் இடைச்சொல்லிலக்கணமுணர்-ற்று. இ-ள் இம்மூன்று பொருளையுந் தரும் மற்றென்னும் இடைச்சொல். எ-று.

வ-று. 'மற்றறிவா நல்வினை யாமிளைய மென்னாது' என்பது விரைந்தறிவாம் என்னும் வினையை யொழித்து விரையாதறிவாம் என்னும் வினையைத் தந்து நின்றமையின் வினைமாற்று. 'மற்றடிகள் கண்டருளிச் செய்ய மலரடிக்கீழ்' என்பது அசைநிலை. 'ஊழிற் பெருவலி யாவுள மற்றொன்று-சூழினுந் தான்முந் துறும்.' என்பது ஊழல்லதொன்று என்னும் பொருட்டலைமையிற் பிறிது. (கச)

சஙச. மற்றைய தென்பது சுட்டிய தற்கினம்.

எ-னின். மேலதற்கோர் புறனடையுணர்-ற்று. இ-ள். மேற்கூறிய மற்றென்னும் இடைச்சொற்பொருண் மூன்றனுள், மற்றையதென்னும் பொருளாகிய வினைமாற்றும் பிறிதும் அங்ஙனங் கருதியதற்கினமாகிய வினைமாற்றும் இனமாகிய பிறிதுமாமன்றி வேறு வினைமாற்றும் வேறு பிறிதுமல்லவாம். எ-று.

மேற்காட்டிய உதாரணத்துள், நல்வினையை விரைந்தறிவாமெனக் கருதியதற்கு விரையாதறிவாமெனவும், ஊழொன்றெனக் கருதியதற்கு ஊழல்லதொன்றெனவும், இனம் வந்தவாறு காண்க.

வேறு பிறிதாவதென்னையெனின்:-இரண்டு மணியுள்வழி ஒன்று கண்டான் மற்றொன்று காணவேண்டுமென்றானாகின் மற்றொன்றென்பதற்கு இனமாகியதோர் மணியெனப் பொருள்கொள்ளாது ஆடையணியெனப் பொருள்கோடலென்க. வினைமாற்றும் இவ்வாறே காண்க. மேலைச் சூத்திரத்துள் வினைமாற்றெனவும் பிறிதெனவும் பொதுப்படக் கூறினமையின் இச்சூத்திரத்தாற் புறனடை கொடுத்துக் காத்தாரென்க.

இச்சூத்திரத்திற்கு, இவ்வாறன்றி, மற்றையதென்பதனை ஓரிடைச்சொல்லாக வைத்து அச்சொல் அங்ஙனங் கருதிய பொருட்கினமாகிய

பொருளைத் தருமெனப் பொருள் கூறுவாருமுளர். மற்றையதென்பது இடைச்சொல்லடியாகப் பிறந்த பெயரும் வினைக்குறிப்புமாமாதலானும், விகுதி கூறினாரேனும் பகுதிப்பட்ட மற்றையென்னும் ஐகாரவீற்றிடைச் சொற்கு இப்பொருள் கூறினாரெனின் மன் மன்னை கொன் கொன்னை யென நின்றாற்போல மற்று மற்றையென இறுதி விகாரமாய் நின்றத ன்றி இதற்கென வேறு பொருளின்மையானும், அதனோடிதற்கு வேற் றுமை இஃதினத்தையே தருதலெனப் பொருள் கொளின் மற்றென்பது இனத்தையும் இனமல்லதையுந் தருமெனப் பொருள்படுமாதலானும், எல்லாவற்றானும் இனமாயுள்ளதே வினைமாற்றும் பிறிதுமாய் வருமன்றி இனமல்லது ஒருவாற்றானும் வாராமையானும், அது பொருந்தாதென்க.

௨௫௫. கொல்லே யைய மசைநிலைக் கூற்றே.

எ-னின். கொல்லென்னும் இடைச்சொல்லிலக்கணமுணர்-ற்று. இ-ள். கொல்லென்பது இவ்விரண்டு பொருளையுந் தருஞ் சொல்லாம் எ-று.

வ-று. இவ்வுருக் குற்றிகொன் மகன்கொல் என்பது குற்றியோ மக னோவென்னும் பொருள்பட வருதலின் ஐயம். 'பிரிவெண்ணிப் பொருள் வயிற் சென்றநங் காதலர் வருவர்கொல் வயங்கிழாய்' என்பது அசை நிலை. (௧௬)

௨௫௬. ஒடுவுந் தெய்யவு மிசைநிறை மொழியே.

எ-னின். ஒடுவெனவுந் தெய்யவெனவும் வரும் இடைச்சொல்லில க்கணமுணர்-ற்று. இ-ள். இவ்விரண்டும் இசைநிறைத்தற்பொருளைத் தருஞ் சொற்களாம். எ-று.

வ-று. 'முதைப்புனங் கொன்ற வார்கலி யுழவர்-விதைக்குறு வட்டி ற்போதொடு பொதுள.' எ-ம். 'சொல்லேன் றெய்ய நின்னொடு பெயர்த் தே.' எ-ம். வரும். (௧௭)

௨௫௭. அந்திலாங் கசைநிலை யிடப்பொருளவ்வே.

எ-னின். அந்திலெனவும் ஆங்கெனவும் வரும் இடைச்சொல்லிலக் கணமுணர்-ற்று. இ-ள். இவ்விரண்டிடைச்சொல்லும் அசைநிலைப்பொ ருளவாயும் இடப்பொருளவாயும் வரும். எ-று.

வ-று. 'அந்திற் கழலினன் கச்சினன்' என்பது அசைநிலை. 'வரு மே-சேயிழை யந்திற் கொழுநற் காணிய.' என்பது அவ்விடத்தென்னும் பொருட்டருதலின் இடம். 'ஆங்கத்திறனல்ல யாங்கழற' என்பது அசை நிலை. இதனுள் ஆங்கென்னும் அசைநிலை ஆங்கவென இறுதி விகாரமாய் நின்றது. 'ஆங்காங்காயினுமாக' என்பது இடம். (௧௮)

௨௫௮. அம்ம வுரையசை கேண்மினென் றாகும்.

எ-னின். அம்மவென்னும் இடைச்சொல்லிலக்கணமுணர்-ற்று. இ-ள். அம்மவென்பது உரையசைப் பொருளதாயும் ஒன்று சொல்வன் கேண்மினென்னும் ஏவற்பொருளதாயும் வரும். எ-று.

வ-று. 'அதுமற்றம்ம' என்பது உரையசை. இது செய்யுட்கண் வரினும் அச்செய்யுளின் பொருட்டன்றித் தானடைந்த சொல்லின்பொருட்டு வருதலின் உரையசையாயிற்று. 'அம்ம வாழி தோழி' என்பது ஒன்று சொல்வன் கேளென்னும் ஏவற்பொருடந்தது. (கக)

௪ங௯. மாவென் கிளவி வியங்கோ ளசைச்சொல்.

எ-னின். மாவென்னும் இடைச்சொல்லிலக்கணமுணர்-ற்று. இ-ள் மாவென்னுஞ் சொல் வியங்கோளின்கண் வரும் அசைச்சொல்லாம். எ-று.

வ-று. 'மாயக்கட்வுட் குயர்கமா வலனே' 'உப்பின்று-புற்கை யுண்கமா கொற்கை யோனே' என வரும். (உ0)

௪௪0. மியாயிக மோமதி யத்தை யித்தை
வாழிய மாளவீ யாழமுன் னிலையசை.

எ-னின். மியா முதலிய இடைச்சொற்களினிலக்கணமுணர்-ற்று. இ-ள். இங்ஙனங் கூறிய பத்திடைச்சொற்களும் முன்னிலைக்கண் வரும் அசைநிலைகளாம். எ-று.

வ-று. 'சிலையன் செழுந்தழையன் சென்மியா வென்று-மலையகலான் வாடி வரும்.' எ-ம். 'தண்டுறையூர காணிக வெனவே.' எ-ம். 'காமஞ் செப்பாது கண்டது மொழிமோ.' எ-ம். 'சென்மதி பெரும.' எ-ம். 'மெல்லியற் குறுமக ளுள்ளிச்செல் வத்தை.' எ-ம். 'வேய்நரல் விடரக நீயொன்று பாடித்தை.' எ-ம். 'காணிய வாவா ழியமலைச் சாரல்.' எ-ம். 'சிறிது-தவிர்ந்தீக மாளநின் பரிசில ருய்ம்மார்.' எ-ம். 'சென்றீ பெரும நிற் றகைக்குநர் யாரே.' எ-ம். 'நீயே-செய்வினை மருங்கிற் செலவயர்ந் தியாழ.' எ-ம். முறையே காண்க. (உக)

௪௪க. யாகா பிறபிறக் கரோபோ மாதிகுஞ்
சின்குரை யோரும் போலு மிருந்திட்
டன்றாந் தாந்தான் கின்றுநின் றசைமொழி.

எ-னின். யா முதலிய இடைச்சொற்களினிலக்கணமுணர்-ற்று. இ-ள். இவ்விருபதிடைச்சொல்லும் முன்னையபோலாது எல்லாவிடத்தினும் எல்லாச் சொல்லினும் வரும் அசைச்சொல்லாம். எ-று.

விதவாமையின் எல்லாவிடத்தினும் எல்லாச் சொல்லினும் வருமென்பது பெற்றும்,

வ-று. 'வாழ்கநின் கழலடி மைந்தவென்னவே-தோழியா சுவாக தம் போதவீங்கிதென்' எ-ம். 'அறநிழலெனக் கொண்டாய் நின்குடைய க்குடைப்புற-நிழற்பட்டாளோவிவளிவட்காண்டிகா.' எ-ம். 'மேயு நிரை முன்னர்க் கோலூன்றி நின்றாயோ-ராயனை யல்ல பிற.' எ-ம். 'பிறக்கித னுட் செல்லான் பெருந்தவம் பட்டான்.' எ-ம். 'நோதக விருங்குயி லாலுமரோ' எ-ம். 'எரியினன்ன செந்தலை யன்றில்-பிரியின் வாழா தென் போ.' எ-ம். 'விளிந்தன்று மாதோ தெளிந்தவெங் கண்ணே.' எ-ம். 'காண்டிகு மல்லமோ கொண்க.' எ-ம். 'திங்கா கியவா லென்றி சின்.' எ-ம். 'அது பெறலருங் குரைத்தே.' எ-ம். 'அஞ்சுவ தோரு மறனே.' எ-ம். 'வடுவென்ற கண்ணாய் வருந்தினைபோலும்' எ-ம். 'ஓராற்றா லென்கண் ணிமைபொருந்த வந்திலையே-கூரார்வேன் மாறனென்கைப்பற்ற-வோரா-னனவென் றெழுந்திருந்தே னல்வினையொன் றில்லேன்-கனவு மிழந்தொழிந்த வாறு.' எ-ம். 'நெஞ்சம் பிளந்திட்டு.' எ-ம். 'தேவாதி தேவ னவன் சேவடி சேர்து மன்றே.' எ-ம். 'பணியுமா மென்றும் பெருமைசிறுமை-யணியுமாந் தன்னை வியந்து.' எ-ம். நீர்தாம். எ-ம். நீதான். எ-ம். 'யான் பிற னளியன் வாழ்வானுசைப்பட் டிருக்கின்றேன்.' [என்புழி ஆசைப் பட்டேன் என்பது பொருளாதலிற் கின்றென்பது நிகழ்காலவிடைநிலை யன்று] எ-ம். 'அழலடைந்த மன்றத் தரந்தையராய் நின்றார்-நிழலடைந் தே நின்னையென் றேத்த.' எ-ம். முறையே காண்க. பிறவுமன்ன. (உஉ)

இடையியன் முற்றிற்று.

---

௫. உரியியல்.

சசஉ. பல்வகைப் பண்பும் பகர்பெய ராகி
ஒருகுணம் பலகுணந் தழுவிப் பெயர்வினை
ஒருவா செய்யுட் குரியன வுரிச்சொல்.

எ-னின். நிறுத்த முறையானே உரிச்சொல்லிலக்கணம் இவ்வியலா னுணர்த்துவான் றொடங்கி அவற்றின் பொதுவிலக்கணமுணர்-ற்று.

இ-ள். பண்புகள் குணப்பண்புந் தொழிற்பண்புமாகிய இரண்டனுள் அடங்குமாயினும் இசை குறிப்புப் பண்பெனப் பல வேறுவகைப்படுதலின் பல வேறுவகைப்பட்ட பண்புகளையும் உணர்த்தும் பெயராகி அங்ஙன முணர்த்துழி ஒரு சொல் ஒரு குணத்தையுணர்த்துவனவும் பல குணத் தையுணர்த்துவனவுமாய் வினைப் பெயர்வினைகளை விட்டு நீங்காவாய்ச்

செய்யுட்குரியனவாய்ப் பொருட்குரிமை பூண்டு வருவன உரிச்சொல்லாம். எ-று.

இவ்வாறு வருதன் மேற் காட்டு முதாரணங்களுட் காண்க.

இவையும் பண்புப் பெயராயினும் ஏனைப் பெயர்வினைகளை விட்டு நீங்காமையின் வேறோதப்பட்டனவென்பதூஉம், செய்யுட்குரியனவாய்ப் பொருட்குரிமை பூண்டனவாதலின் இவற்றிற்கு உரிச்சொல்லெனக் காரணக்குறி போந்ததென்பதூஉம், இவற்றினிலக்கணங் கூறிய முகத்தானுணர்த்தியவாறு காண்க.

இசை-ஓசை. குறிப்பு-மனத்தாற் குறித்துணரப்படுவது. பண்பு-பொறியாலுணரப்படுங் குணம். இவற்றை அடக்கி நின்ற குணமுந் தொழிலும் பொருளெனவும் படுமாதலின் இவற்றை யுணர்த்தும் உரிச்சொல்லும் பெயர்ச்சொல்லெனப்படுமாதலிற் பல்வகைப் பண்பும் பகர் பெயராகியென்றார். (க)

சசந. உயிருயி ரல்லதாம் பொருட்குணம் பண்பே.

எ-னின். மேற் பண்பென்றார் அஃதிஃதெனவுணர்-ற்று. இ-ள். உயிராகிய பொருளும் உயிரல்லாத பொருளுமென இருவகையுளடங்கும் உலகத்துப் பொருள்களின் குணங்கள் பண்பாம். எ-று.

கடவுட்பொருளை யொழித்தார் அதற்கோர் குணமின்மையானும் உண்டேற் சுட்டப்பட்டு உலகப்பொருளாமாதலானுமென்க. (உ)

சசச. மெய்ந்நா மூக்கு நாட்டஞ் செவிகளின்
ஒன்றுமுத லாக்கீழ்க் கொண்டுமே லுணர்தலின்
ஓரறி வாதியா வுயிரைந் தாகும்.

எ-னின். மேல் உயிராகிய பொருளென்றார் அவை இவையெனத் தொகுத்துணர்-ற்று. இ-ள். இங்ஙன மெய் முதலாகக் கூறிய ஐம்பொறிகளானும் பரிசம் இரதங் கந்தம் உருவஞ் சத்தமென்னும் ஐம்புலனையுமுணருங்கால் மெய்யாற் பரிசத்தையுணரு முணர்ச்சியொன்று முதலாகக் கீழ்ப்போன உணர்ச்சியுங்கொண்டு மேல் வரும் புலன்களை ஒன்றோடொன்றாக உணர்தலின் ஓரறிவுயிர் முதலாக ஐந்தாம் அவ்வுயிர். எ-று.

சசரு. புன்மர முதலவுற் றறியுமோ ரறிவுயிர்.

எ-னின். மேற் கூறிய உயிரைந்தனுள் ஓரறிவுயிரிவையெனவுணர்-ற்று. இ-ள். புல்லும் மரமுமுதலியன மெய்யாற் பரிசித்துப் பரிசத்தை யறியும் ஓரறிவுயிர்களாம். எ-று. (௩)

சசசு. முரணந் தாதிநா வறிவொடீ ரறிவுயிர்.

எ-னின். ஈரறிவுயிரிவையெனவுணர்-ற்று. இ-ள். இப்பியுஞ் சங்கு முதலியன கீழ்ப்போன மெய்யறிவேயன்றி நாவாலிரதத்தை அறியும் அறிவோடு ஈரறிவுயிர்களாம். எ-று. (ரு)

சசஎ. சிதலெறும் பாதிமூக் கறிவின்மூ வறிவுயிர்.

எ-னின். மூவறிவுயிரிவையெனவுணர்-ற்று. இ-ள். கறையானும் எறும்பும் முதலியன கீழ்ப்போன இரண்டறிவுகளேயன்றி மூக்காற் கந்தத்தையும் அறியுமறிவினேடு மூவறிவுயிர்களாம். எ-று.

மேலொடுவை ஈண்டும் வருவித்துக்கொள்க. (சு)

சசஅ. தும்பிவண் டாதிகண் ணறிவினு லறிவுயிர்.

எ-னின். நாலறிவுயிரிவையெனவுணர்-ற்று. இ-ள். தும்பியும் வண்டும் முதலியன கீழ்ப்போன மூன்றறிவேயன்றிக் கண்ணால் உருவத்தையறியும் அறிவினேடு நாலறிவுயிர்களாம். எ-று. (எ)

சசகூ. வானவர் மக்க ணரகர் விலங்குபுள்
ஆதிசெவி யறிவோ டையறி வுயிரே.

எ-னின். ஐயறிவுயிரிவையெனவுணர்-ற்று. இ-ள். வானவரும் மக்களும் நரகரும் விலங்கும் புள்ளு முதலியன கீழ்ப்போன நாலறிவேயன்றிச் செவியாற் சத்தத்தையறியும் அறிவினேடு ஐயறிவுயிர்களாம். எ-று.

சித்துப்பொருள் சடப்பொருளென்பார் உயிருயிரல்லதாம் பொருளெனக் கூறியவாறும், சித்தாகிய உயிரறிவு சடமாகிய உடலோடு கூடிய வழியன்றி நிகழாமையானும் அந்நிகழ்ச்சி கண்டல்லது உயிருண்டென்பதூஉம் அதற்கோரறிவுண்டென்பதூஉந் தோன்றுமையானும் உயிரைப் பிரித்தோதாது உடலொடு கூட்டிப் புன்மர முதலவென முறையே கூறியவாறும், அவ்வுயிரறிவு உடலோடு கூடி நிகழ்வழி ஐம்பொறியானும் ஐந்தாய் நிகழ்தலின் ஐயறிவெனக் கூறியவாறும், இவ்வைம்பொறியும் எல்லாவுடற்கண்ணும் ஒருங்கு நில்லாது இங்ஙனங் கூறிய முறையே நின்று அறிவைநிகழ்த்தலின் உயிர்கள் பலவாயினும் அறியும் வகையான் உயிரைந்தெனக் கூறியவாறுங், காண்க. ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் "மக்கடாமே யாறறி வுயிரே" எனக் கூறியிருக்க மக்கண் முதலியோரை ஐயறிவுயிரெனக் கூறன் மாறுகொளக் கூறலாம் பிறவெனின்:— மக்கண்முதலியோர் மனவறிவோடாறறிவுயிரென்பது நோக்கியன்றே முன்னர் 'மக்கட்டேவர் நரக ருயர்திணை' எனக் கூறிப் போந்ததூஉமாதலின் இங்ஙனம் ஐம்புலன் மாத்திரையே நுகருமறிவுடைய மக்கண்முதலியோரை விலங்குமுதலியவற்றோடெண்ணி ஐயறிவுயிரெனக் கூறினுரென உய்த்துணர்ந்துகொள்க. (அ)

சூ௰. உணர்விய லாமுயி ரொன்று மொழித்த
உடன்முத லனைத்து முயிரல் பொருளே.

எ-னின். உயிரல்பொருளாவன இவையெனவுணர்-ற்று. இ-ள். அறிவு மயமாம் உயிரொன்றுமேயன்றி அவ்வுடம்புமுதலிய உலகத்துப் பொருள்களெல்லாம் உயிரல்லாத பொருள்களாம். எ-று.

முன்னர் உயிர் மாத்திரையே கூறுவார் உடம்பொடு கூட்டிக் கூறினாரன்றி உடம்பையுமுளப்படுத்தி உயிர்ப்பொருளென்றாரல்லரென்பது இதனானுணர்க. (௯)

சூ௧௧. ஒற்றுமை நயத்தி னொன்றெனத் தோன்றினும்
வேற்றுமை நயத்தின் வேறே யுடலுயிர்.

எ-னின். மேலதற்கோர்புறனடையுணர்-ற்று. இ-ள். பசுவுடம்பெடுத்துழித் தன் கன்றினுக் கிரங்கி நன்கிழைத்த உயிர் அவ்வுடம்பு நீங்கிப் புலியுடம்பெடுத்துழி இரங்காது அக்கன்றினுக்கே தீங்கிழைக்குமாதலின் எவ்வுயிரெவ்வுடம் பெடுத்ததோ அவ்வுடம்பின்மயமாய் நிற்கும் ஒற்றுமைநயங் கருதியவழி ஒன்றுபோற் றோன்றுமாயினும் உயிர் சித்தாயும் உடம்பு சடமாயும் நிற்கும் வேற்றுமைநயமாகிய உண்மை கருதியவழி அவ்விரண்டுந் தம்முள் வேறுமாதலின் உயிரோடு கூடிநின்ற காலத்தும் அவ்வுடம்பினை உயிரல்பொருளென்றும். எ-று. (௧௦)

சூ௧௨. அறிவரு ளாசை யச்ச மானம்
நிறைபொறை யோர்ப்புக் கடைப்பிடி மையல்
நினைவு வெறுப்புவப் பிரக்கநாண் வெகுளி
துணிவழுக் காறன் பெளிமை யெய்த்தல்
துன்ப மின்ப மிளமை மூப்பிகல்
வென்றி பொச்சாப் பூக்க மறமதம்
மறவி யினைய வுடல்கொ ளுயிர்க்குணம்.

எ-னின். உயிரின் குணமென்றார் அவை இவையெனவுணர்-ற்று. இ-ள். அறிவு முதலிய முப்பத்திரண்டும் இவை போல்வன பிறவும் உடலோடு கூடிய உயிர்க்குணங்களாம். எ-று.

உடலோடு கூடாவழி உயிர்க்குணங்க டோன்றாவென்பார் உடல்கொளுயிர்க்குணமென்றார். பின் வருவதுமது. (௧௧)

சூ௧௩. துய்த்த றுஞ்ச றொழுத லணிதல்
உய்த்த லாதி யுடலுயிர்த் தொழிற்குணம்.

எ-னின். உயிரின்றொழிற்குணமுணர்-ற்று. இ-ள். ஐம்புலனையு நுகர்தன் முதலிய இவ்வைந்தும் இவை போல்வன பிறவும் உடலோடு கூடிய உயிரின்றொழிற்குணங்களாம். எ-று. (௧௨)

சருச. பல்வகை வடிவிரு நாற்றமை வண்ணம்
அறுசுவை யூறெட் டுயிரல் பொருட்குணம்.

எ-னின். உயிரல்லாத பொருள்களின் குணமுணர்-ற்று. இ-ள். வட்டம் இருகோணம் முக்கோணம் சதுர முதலிய பலவகை வடிவும், நற்கந்தம் துர்க்கந்தமென்னு மிரு நாற்றமும், வெண்மை செம்மை கருமை பொன்மை பசுமை யென்னுமைந்து வண்ணமும், கைப்புப் புளிப்புத் துவர்ப்பு உவர்ப்புக் கார்ப்பு இனிப்பென்னு மாறிரதமும், வெம்மை தண்மை மென்மை வன்மை நொய்ம்மை சீர்மை இழுமெனல் சருச்சரையென்னு மெட்டூறும், உயிரல்லாத பொருள்களின் குணங்களாம். எ-று. (கங)

சருரு. தோன்றன் மறைதல் வளர்தல் சுருங்கல்
நீங்க லடைத லடுங்க லிசைத்தல்
ஈத லின்னன விருபொருட் டொழிற்குணம்.

எ-னின். உயிரல்பொருட்கேயுரிய தொழிற்குணம் அருகிக் கிடத்தலின் அதனையொழித்து அவ்விருபொருட்கும் பொதுவான தொழிற்குணமுணர்-ற்று. இ-ள். தோன்றன் முதலிய ஒன்பதும் இவை போல்வன பிறவும் உயிர்ப்பொருள் உயிரல்பொருளென்னும் இரண்டற்கும் பொதுவான தொழிற்குணங்களாம். எ-று.

வ-று. உயிர் தோன்றிமறைந்தது, உடறோன்றி மறைந்தது, நெருப்புத் தோன்றி மறைந்தது என இத்தொடக்கத்தனவெல்லாம் இரு பொருட்கும் பொதுவாகிய தொழிற்குணமாதல் காண்க. (கச)

சருசா. சால வுறுதவ நனிகூர் கழிமிகல்.

எ-னின். 'பல்வகைப்பண்பு' என்றார் அவை இவையென இதுகாறுமுணர்த்தி அப்பண்புகளுள் ஒருகுணம் பலகுணந் தழுவி வருமென்னும் உரிச்சொற்கள் இவையெனவுணர்த்துவான் றொடங்கி அவற்றுள் ஒரு குணந் தழுவிய உரிச்சொல்லுட் சிலவுணர்-ற்று. இ-ள். சாலவென்பது முதற் கழியென்பதீறாகக் கூறிய ஆறுரிச் சொல்லும் மிகுதியாகிய ஒரு குணத்தை யுணர்த்துஞ் சொற்களாம். எ-று.

வ-று. 'பருவந்து சாலப் பலகொலென் றெண்ணி' 'உறுவளி தூக்குமுயர்சினை மாவின்' 'நனிபே தையே நயனில் கூற்றம்' 'பொறையில்லா நோய்கூரப் புல்லென் றிசினே' 'காமங் கழிகண் ணோட்டம்' என முறையே காண்க. இவற்றுட் சாலவென்பது சாலென்னும் உரிப்பெயராடியாகப் பிறந்த வினையெச்சக் குறிப்பு. சாலப்பலவாமென ஆமென்னும் வினைப்பயனிலை தொக்கு நின்றது.

இப்பண்படிகளை நோக்கிப் 'பல்வகைப்பண்பும் பகர்பெயராகி' என்றார் சாலெனப் பண்படியாகச் சூத்திரஞ் செய்யாது சாலவென வினையெச்சக்குறிப்பாகச் சூத்திரஞ்செய்தல் அவ்வுரிப்பெயரடியாக வினைவினை

ற்பங்களெல்லாம் பிறக்குமென்பது தோன்ற உடம்பொடு புணர்த்தலா மென்க. அவையெல்லாம் வந்தவழிக் காண்க. (கரு)

சருஎ. கடியென் கிளவி காப்பே கூர்மை
விரையே விளக்க மச்சஞ் சிறப்பே
விரைவே மிகுதி புதுமை யார்த்தல்
வரைவே மன்றல் கரிப்பி னுகும்.

எ-னின். பலகுணந் தழுவிய உரிச்சொல்லு ளொன்றுணர்- ற்று. இ-ள். கடியென்னுமுரிச்சொல் காப்பு முதலிய பதின்மூன்று குணத்தை யுமுணர்த்தும். எ-று.

வ-று. 'ஒண்சுடர் நல்லிருங் கடிநிலி' என்பது காப்பு. 'கடிநுனைப் பகழி' எ-து. கூர்மை. 'கடிமாலைசூடி' எ-து. நாற்றம். 'கண்ணடியன்ன கடிமார்பன்' எ-து. விளக்கம். 'கடியர மகளிர்க்கே கைவிளக்காகி' எ-து அச்சம். 'கடிமா மிசைப்பூத்துக் கம்புளோ டன்னமார்க்கும்' எ-து. சிறப்பு. 'எம்மம்பு கடிவிடுது நும்மரண் சேர்மின்' எ-து. விரைவு. 'கடியுண் கடவுட்கிட்ட செழுங்குரல்' எ-து. மிகுதி. இது புதிதுண் கடவுளென்று மாம். 'கடிமுரசு' எ-து. ஆர்த்தல். 'கடிந்துக் கரும்பினைக் கண்டகர நூறி' எ-து. வரைவு. 'கடிவினை முடிகினி' எ-து. மன்றல். 'கடிமிளகு தின்ற கல்லாமந்தி' எ-து. கரிப்பு. (கசு)

சருஅ. மாற்ற நுவற்சிசெப் புரைகரை நொடியிசை
கூற்றுப் புகறன் மொழிகிளவி விளம்பறை
பாட்டுப் பகர்ச்சி யியம்பல் சொல்லே.

எ-னின். இதுவும் ஒருகுணந் தழுவிய உரிச்சொலுட் சிலவுணர்- ற்று. 'சாலவுறுதவ' என்பதனைச் சார வையாது ஈண்டுக் கூறினர், இவை ஒலிப்பண்பை யுணர்த்தி வினைப் பெயர் வினைகளை ஒருவாது நடத்தலின் அத்துணைச் சிறப்பினவன்றி ஒரோவழி ஒருவியுநடக்குமென்பது தோன் றற்கென்க. இ-ள். மாற்றமுதல் இயம்பலீறாகக் கூறிய பதினாறுஞ் சொல்லென்னும் ஓர் குணத்தையுணர்த்தும் உரிச்சொற்களாம். எ-று.

வ-று. 'கோவலர்வாய் மாற்ற முணர்ந்து' 'இருபிறப் பாளர் பொழுதறிந்து நுவல' 'தெருண்டாரவை செப்பலுற்றேன்' 'உரைப்பா ருரைப்பவை யெல்லாம்' 'அறங்கரைநாவி னான்மறை முற்றிய' 'அஞ்சொற் பெரும்பணைத்தோ ளாயிழையா டானொடியும்' 'நசையுநர்க் கடையா நன்பெருவாயி-லிசையெனப் புக்கு' 'உற்றது நாங்கள் கூறவுணர்ந்தனை' 'புகன்ற வன்றியும் பூமி கவருமே' 'காமஞ்செப்பாது கண்டது மொழிமோ' 'கிளக்கும் பாண கேளினி' 'மெய்ம்மூ வாறென விளம்பினர் புலவர்' 'அறிவன தடிதொழு தறைகுவனெண்ணே' 'ஒருவன் செய்ந்நன்றி கொன்றார்க்-குய்தியில்லென வறம்பாடின்றே' 'வார்த்தை பகர்குற்றேன்' 'இடிபோல வியம்பி னுனே' என முறையே காண்க. (கஎ)

சருகூ. முழக்கிரட் டொலிகலி யிசைதுவை பிளிறிரை
இரக்கழுங் கியம்ப லிமிழ்குளி றதிர்குரை
கனைசிலை சும்மை கௌவை கம்பலை
அரவ மார்ப்போ டின்னன வோசை.

எ-னின். இதுவுமது. இ-ள். முழக்கு முதலிய இருபத்திரண்டும் இவை போல்வன பிறவும் ஓசையென்னும் ஒரு குணத்தையுணர்த்து முரிச்சொற்களாம். எ-று.

வ-று. 'முழங்கு முந்நீர் முழுவதும் வளைஇ' 'குடிஞை யிரட்டுங் கோடுயர் நெடுவரை' 'ஒல்லென வொலிக்கு மொலிபுன லூரற்கு' 'கலிகெழுமூதூர்' 'பறையிசை யருவி' 'தோறுவைத்தல்' 'பிளிறுவார் முரசம்' 'இரைக்குமஞ்சிறைப் பறவைகள்' 'இரங்கு முரசினம்' 'இரும்பிழிமாரி யழுங்கினமூதூர்' 'காலை முரசம் இயம்ப' 'இமிழ்கடல் வளைஇய வீண்டகன் கிடக்கை' 'குளிறுமுரசங் குணில்பாய' 'களிறு களித்ததிருங் கார்' 'குரைபுனற் கன்னி' 'கனைகடற் சேர்ப்ப' 'சிலைத்தார் முரசங் கறங்க' 'தள்ளாத சும்மைமிகு தக்கிண நாடு நண்ணி' 'கௌவைநீர்வேலி' 'வினைக்கம்பலை மனைச்சிலம்பவும்' 'அறைகட லரவத்தானை' 'ஆர்த்தபல்லியக்குழாம்' என முறையே காண்க. (கஅ)

சகூ0. இன்ன தின்னுழி யின்னண மியலும்
என்றிசை நூலுட் குணகுணிப் பெயர்கள்
சொல்லாம் பரத்தலிற் பிங்கல முதலா
நல்லோ ருரிச்சொலி னயந்தனர் கொளலே.

எ-னின். இவ்வியலுக்கோர் புறனடையுணர்-ற்று. இ-ள். பெயர் வினை இடை உரியென்னு நால்வகைச் சொல்லுள் இன்னசொற் றன்மை முன்னிலை படர்க்கையென்னும் மூன்றிடத்துள்ளும் வழக்குச் செய்யுளென்னு மிரண்டிடத்துள்ளும் இவ்விடத்திவ்விலக்கணத்ததாய் நடக்குமென்று சொல்லக்கடவதாகிய இந்நூலுள் அவ்விலக்கணங் காட்டுதற்கு வேண்டிய மாத்திரையே கூறுவதன்றி உரிச்சொல்லாகிய குணப்பெயரையும் ஏனைக் குணிப்பெயரையும் நிகண்டினுட் கூறினாற்போல விரித்துக் கூறக்கடவமல்லம், விரிக்கின் மற்றொன்று விரித்தலென்னுங் குற்றம் வருமாதலின்; அவற்றினைக் கண்டறிய வேண்டினோர் இவ்விலக்கணமறிதற்கு முன்னரே பிங்கலர் முதலாகிய ஏனைப் புலவராற் கூறப்பட்ட பிங்கலந்திவாகரஞ் சூடாமணி முதலிய நூல்களுள் வகுக்கும் உரிச்சொற் றொகுதியுள் விரும்பிக் கொள்க. எ-று.

இவ்விலக்கணமறிதற்கு முன்னரே நிகண்டறிகவென்றும், அறியுமுறை அதுவாதலான்.

இவ்வியலுட் சாலவென்பது முதல் ஆர்ப்பென்பதீறாக நாற்பத்தைந்துரிச்சொல் எடுத்துச் சுருங்கச் சொல்லுதல், சொல்லியவுணர்த்து நா

ளுட் சொற்றொகுதிகளை விரிக்கின் மற்றொன்று விரித்தலாமெனவுணரார் குன்றக் கூறலா மென்பராதலின், அது பரிகரித்தற்கு இச்சூத்திரத்தாற் புறனடை கூறினர். இங்ஙனங் கூறவே, பெயரியலுட் பெயர்த்தொகுதியினையும் வினையியலுள் வினைத் தொகுதியினையும் இடையியலுள் இடைத்தொகுதியினையும் விரியாது அவ்விலக்கணங் காட்டுதற்கு வேண்டிய மாத்திரையே கூறுதற்கும் இதுவே புறனடையாமென்க. பெயரியலென்பது பெயரிலக்கணம். பெயர்த்தொகுதியென்பது பெயர்க்கூட்டம். ஏனையவுமன்ன. கூட்டமெனினும் நிகண்டெனினும் ஒக்கும்.

இலக்கணங் கூறுநூலுள் நிகண்டினையும் உடன் கூறாது அதனை வேறோர் நூலாகக் கூறுதல் தமிழுள்ளேயன்றி ஆரியமுதலியவற்றுள்ளுங் காண்க. (கக)

சசுக. சொற்றொறு மிற்றிதன் பெற்றியென் றனைத்து
முற்ற மொழிகுறின் முடிவில வாதலிற்
சொற்றவற் றியலான் மற்றைய பிறவுந்
தெற்றென வுணர்த றெள்ளியோர் திறனே.

எ-னின். இவ்வதிகாரத்திற்கோர் புறனடையுணர்-ற்று. இ-ள். சொற்றொறும் இத்தன்மைத்து இதனிலக்கணமென்று முற்ற மொழியப் புகின் வரம்பிலவாமாதலின், எடுத்துக் கூறிய சொற்களின் இலக்கணங்களைக்கொண்டு சொல்லாதனவற்றினிலக்கணங்களையும் ஒப்புமை கருதி இதுவும் அதுவென முற்ற விளங்கவுணர்தல் நூலோதித் தெளிதற்குரிய மாணுக்கர் திறனும். எ-று.

இவற்றிற்கு உதாரணம் முன்னரே வந்துழி வந்துழிக் காட்டினும் ஆங்காங்குணர்க. (உ0)

சசுஉ. பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும்
வழுவல கால வகையி னானே.

எ-னின். இந்நூலிற்கோர் புறனடையுணர்-ற்று, இ-ள். முற்காலத்துள்ள இலக்கணங்களுட் சில பிற்காலத்திறத்தலும் முற்காலத் தில்லன சில பிற்காலத்திலக்கணமாய் வருதலுங் குற்றமல்லவாங் காலவேற்றுமை அதுவாகலான். எ-று,

இவற்றிற்கும் உதாரணம் முன்னர் வந்துழி வந்துழிக் காட்டினும் ஆங்காங்குணர்க. (உக)

உரியியன் முற்றிற்று.

சொல்லதிகார முற்றுப்பெற்றது,

நன்னூல் விருத்தியுரை

முற்றுப்பெற்றது.

நன்னூற்சூத்திரவகராதி.

நன்னூற்சூத்திரவகராதி

முற்றிற்று.